CECELIA AHERN

Cum să te îndrăgostești

roman

CECELIA AHERN

CUM SĂ TE ÎNDRĂGOSTEŞTI

Traducere din limba engleză de Iris Manuela Gîtlan Anghel
Titlul original: *How to Fall in Love*, 2013

ALLFA, 2015

Versiune ebook: v1.0, martie 2019

Cecelia Ahern este o tânără irlandeză care a reuşit să facă din fiecare roman pe care l-a scris un bestseller internațional. Romanul ei de debut, *P.S. Te iubesc* (ALLFA, 2005), a fost tradus în 47 de țări şi a fost ecranizat, devenind instantaneu un succes internațional.

Următoarele romane s-au bucurat de acelaşi succes, fiind traduse pe toate continentele şi vândute în peste 15.000.000 de exemplare.

Mai multe informații şi noutăți despre Cecelia Ahern puteți afla urmărindu-i conturile de Twitter – @Cecelia_Ahern – şi Facebook – Facebook.com/ Ceceliaahernofficial –, precum şi pagina de internet: www.cecelia-ahern.com.

„Indiferent ce idee sau ce personaj se naşte în mintea mea, o să fie cineva, undeva, care a trăit ce scriu eu, iar în poveste trebuie să-i fac dreptate acelei persoane."

Cecelia Ahern

*Pentru David, care m-a învățat
cum să mă îndrăgostesc*

1
Cum să convingi un om să lase arma jos

Se spune că un fulger nu loveşte niciodată de două ori. Neadevărat. Mă rog, e adevărat că oamenii susțin asta; nu e adevărat însă ca fapt ştiințific.

Cercetătorii de la NASA au descoperit că fulgerele produse în nori lovesc pământul în două sau mai multe locuri, iar riscul de a fi lovit este cu patruzeci şi cinci la sută mai mare decât ne imaginăm. Însă ce vor oamenii să spună este că fulgerul nu loveşte niciodată de două ori în acelaşi loc, lucru la fel de neadevărat. Deşi probabilitatea de a fi trăsnit de fulger este de unu la trei mii, între 1942 şi 1977 Roy Cleveland Sullivan, un pădurar din Virginia, a fost lovit de trăsnet de şapte ori. Roy a supraviețuit tuturor loviturilor de fulger, dar s-a sinucis la şaptezeci şi unu de ani, împuşcându-se în stomac. S-ar părea că din cauza unei iubiri neîmpărtăşite. Lăsând la o parte metafora fulgerului, am putea spune că oamenii vor să spună următoarele: *unul şi acelaşi eveniment foarte puțin probabil nu poate apărea de două ori în viața unei persoane.* Neadevărat. Dacă motivele care l-au determinat pe Roy să-şi pună capăt zilelor sunt adevărate, dat fiind că o inimă frântă suferă într-un mod aparte, Roy trebuie să fi ştiut mai bine decât oricine că era cât se poate de verosimil ca acest necaz neverosimil să i se întâmple din nou. Şi astfel ajung la povestea mea: prima dintre cele două întâmplări neverosimile.

Era unsprezece seara, într-o noapte geroasă de decembrie, în Dublin, când m-am trezit într-un loc unde nu mai fusesem niciodată. Nu este o metaforă pentru starea mea de spirit, deşi n-ar fi fost nepotrivită; ce vreau să spun este că nu mai pusesem niciodată piciorul în zona aia. Un vânt înghețat bătea prin clădirile de locuințe abandonate din partea de sud a oraşului, scoțând o melodie stranie la trecerea prin ferestrele sparte şi foliile

atârnate de schele. Pretutindeni vedeai găuri negre în locul ferestrelor, suprafețe neterminate, presărate cu gropi amenințătoare şi dale scoase din pământ, balcoane înțesate de conducte şi ieşiri în caz de pericol, cabluri şi țevi care veneau de nicăieri şi se duceau aiurea. Locul părea scena perfectă pentru o tragedie. Simpla privelişte, fără a mai lua în calcul temperatura negativă, m-a făcut să mă înfior. Clădirile ar fi trebuit să fie ocupate de familii care ar fi dormit la ora aia, cu luminile stinse şi draperiile trase. Însă erau lipsite de viață. Evacuate de proprietarii care fuseseră lăsați să locuiască în acele bombe cu ceas, expuse unei liste de pericole la fel de lungi ca lista de minciuni spuse de constructorii care nu şi-au onorat promisiunile de a le oferi locuințe sigure şi luxoase.

N-ar fi trebuit să mă aflu acolo. Încălcam o proprietatea privată, dar nu asta ar fi trebuit să mă îngrijoreze, ci faptul că era un loc periculos. Şi ostil pentru orice om obişnuit. Ar fi trebuit să mă întorc de unde venisem. Eram conştientă de toate astea, dar mi-am luat inima în dinți şi am intrat.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, eram din nou afară, tremurând ca varga şi aşteptând poliția, aşa cum mă instruise operatorul de la numărul pentru urgențe. Am văzut în depărtare luminile ambulanței, urmată îndeaproape de o maşină care nu purta însemnele poliției. Din ea a coborât detectivul Maguire, nebărbierit, cu părul vâlvoi şi cu o înfățişare aspră, ca să nu spun sălbatică. Mai târziu mi-am dat seama că e un individ instabil emoțional, uşor irascibil, gata să explodeze în orice moment. Ar fi avut un aspect ideal dacă ar fi fost membru al unei formații rock, dar aveam în fața mea un detectiv de patruzeci şi şapte de ani aflat la datorie, ceea ce îl făcea să nu mai pară deloc şic şi să scoată în evidență gravitatea situației în care mă aflam. După ce i-am condus în apartamentul lui Simon, m-am întors afară şi am aşteptat, ca să le povestesc tot ce s-a întâmplat.

I-am povestit detectivului Maguire despre Simon

Conway, bărbatul de treizeci şi şase de ani pe care îl întâlnisem în clădire şi care, împreună cu alte cincizeci de familii, fusese evacuat din bloc din motive de siguranță. Simon îmi vorbise mai mult despre bani, despre stresul provocat de plata ipotecii pentru apartamentul în care nu i se permitea să locuiască, despre consiliul local, care amenința cu încetarea plății pentru locuința de schimb şi despre faptul că tocmai îşi pierduse slujba. I-am relatat detectivului Maguire discuția pe care o avusesem cu Simon, pendulând, confuză, între lucrurile pe care i le spusesem şi cele pe care ar fi trebuit să i le spun.

Vedeți voi, când am dat peste el, Simon Conway ținea în mână un pistol. Cred că eu am fost mult mai surprinsă să-l văd decât a fost el de apariția mea neaşteptată în casa lui abandonată. Părea convins că am fost trimisă de poliție ca să vorbesc cu el, iar eu nu i-am spus că se înşală. Voiam să-l las să creadă că am în spate o armată de oameni, care mă aşteaptă în camera alăturată. Îl ascultam vorbindu-mi şi mă uitam cum îşi agită arma în toate părțile, înfrânându-mi cu greu dorința de a mă culca la pământ, de a mă ascunde sau chiar de a o lua la sănătoasa. Deşi spaima mi se cuibărise în suflet, încercam să-l liniştesc şi să-l conving să lase pistolul jos. Am vorbit despre copiii lui şi am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-i arăt luminița de la capătul tunelului, reuşind în cele din urmă să-l conving să pună pistolul pe bufetul din bucătărie, ca să chem poliția în ajutor. Ceea ce am şi făcut. Când am terminat însă de vorbit, ceva s-a întâmplat. Cuvintele mele nevinovate – pe care acum ştiu că ar fi trebuit să le las nerostite – au declanşat ceva.

Simon s-a uitat la mine, dar ştiam că nu mă vede. Se schimbase la față. În capul meu s-a dat alarma, dar înainte de a apuca să spun sau să fac ceva, Simon a luat pistolul şi l-a pus la tâmplă. Arma s-a descărcat.

2
Cum să-ți părăseşti soțul (fără să-l răneşti)

Uneori, când vezi sau trăieşti ceva de o realitate crudă, îți doreşti să nu te mai prefaci. Ai senzația că eşti idioată, escroacă. Vrei să fugi de tot ce este fals, fie că este vorba de ceva inofensiv şi nevinovat, fie că e ceva serios, cum este căsnicia. Asta mi s-a întâmplat şi mie.

Când o persoană e geloasă pe un cuplu care se desparte, înseamnă că persoana respectivă ştie că şi mariajul său este în pericol să se destrame. Aşa şi cu mine în ultimele luni – ca şi cum aş fi ştiut ceva, dar în acelaşi timp nu ştiam exact despre ce e vorba. De îndată ce s-a terminat, mi-am dat seama că am ştiut întotdeauna că ceva nu e în regulă. Însă pe parcurs am trăit şi momente de fericire, aveam speranță. Deşi optimismul stă la baza multor lucruri frumoase, gândirea pozitivă nu poate să constituie, singură, fundația unei căsnicii. „Experiența” Simon Conway, cum o numeam eu, mi-a deschis ochii. M-a ajutat să văd unul dintre cele mai reale lucruri din viața mea şi m-a făcut să-mi doresc să nu mă mai prefac, să duc o viață adevărată, totul să fie corect şi cinstit.

Sora mea, Brenda, credea că despărțirea e urmarea unui sindrom de stres posttraumatic şi m-a rugat să vorbesc cu cineva despre asta. I-am spus că o făceam deja, că purtam de câtva timp discuții cu mine însămi. Şi, într-un fel, chiar aşa era; experiența Simon Conway n-a făcut decât să-mi grăbească revelația. Fireşte, nu era răspunsul pe care îl aştepta Brenda; se referea la discuții cu un profesionist, nu la pălăvrăgelile amețite din bucătăria ei la o sticlă cu vin, în miezul unei nopți din mijlocul săptămânii.

Soțul meu, Barry, mi-a arătat susținere şi înțelegere. Şi el credea că hotărârea mea bruscă de a pune capăt căsniciei noastre e consecința experienței traumatizante

pe care o trăisem de curând. Dar când a înțeles că vorbesc cât se poate de serios – în timp ce îmi strângeam lucrurile ca să plec de acasă – a început imediat să-mi strige cele mai urâte cuvinte. Nu l-am condamnat, chit că nu sunt grasă – n-am fost niciodată. Am mai descoperit, intrigată, că aveam mai multă afecțiune pentru mama lui decât credea el. Înțelegeam prea bine confuzia celor din jur şi incapacitatea lor de a-mi da crezare. Avea de-a face în general cu faptul că îmi ascunsesem foarte bine nefericirea şi în special cu momentul ales pentru pasul ăsta.

În noaptea experienței Simon Conway, când mi-am dat seama că țipătul acela care-ți îngheța sângele în vine a ieşit din gura mea, după ce am chemat poliția pentru a doua oară şi am dat declarații bând un ceai cu lapte de la EuroSpar, m-am dus acasă şi am făcut patru lucruri. Mai întâi am făcut un duş, încercând să mă curăț de scena pe care o văzusem; apoi, am răsfoit cartea *Cum să-ți părăseşti soțul (fără să-l răneşti),* pe care o citisem din scoarță-n scoarță; al treilea lucru – l-am trezit cu o cafea şi o felie de pâine prăjită, ca să-i spun că mariajul nostru s-a terminat. Al patrulea lucru a fost să-i spun, când m-a întrebat ce s-a întâmplat, că tocmai am văzut cum un bărbat şi-a zburat creierii. Îmi amintesc că Barry mi-a pus mai multe întrebări despre împuşcătură decât despre încheierea căsniciei noastre.

Comportamentul lui ulterior m-a surprins, iar uluiala mea chiar m-a şocat – mă consideram bine documentată în chestiunile de genul ăsta. Înainte ca viața să mă supună acestui test atât de important, am citit despre cum o să ne simțim sau am putea să ne simțim în cazul în care mă hotărâm să pun capăt căsniciei. Doar ca să fiu bine pregătită, să fiu pe deplin conştientă şi sigură că am luat decizia corectă. Aveam prieteni care mai trecuseră prin asta, petrecusem multe nopți ascultând versiunile ambelor părți. Şi totuşi, nu mi-a trecut niciodată prin cap că soțul meu o să devină omul care a devenit, că o să

sufere un transplant de personalitate şi o să devină atât de rece, de crud şi de rău cum a devenit. Apartamentul nostru a devenit al lui – nu mă mai lăsa să pun piciorul acolo. Maşina noastră a devenit a lui – nu mi-a mai permis s-o folosesc. Era în stare de orice ca să păstreze orice lucru care fusese al nostru. Chiar şi lucrurile pe care nu şi le dorea. Şi asta era o aluzie directă – dacă am fi avut copii, i-ar fi oprit el, împiedicându-i apoi să mă vadă. S-a arătat ferm în privința aparatului de cafea, posesiv când a venit vorba de setul de ceşti speciale, nebun după prăjitorul de pâine şi de-a dreptul sălbatic când a venit vorba de ceainic. L-am lăsat să se dea în spectacol în bucătărie, în sufragerie, în dormitor. Ba chiar a venit după mine la baie, ca să urle în timp ce făceam pipi. Am încercat să fiu cât mai răbdătoare şi mai înțelegătoare cu putință. Am ştiut întotdeauna să ascult, i-aş fi putut asculta păsurile până la capăt, dar nu eram la fel de bună când venea vorba de explicații şi, spre surpriza mea, a trebuit să dau o mulțime. Eram sigură că în adâncul sufletului are aceleaşi sentimente față de căsnicia noastră, dar se simțea atât de rănit pentru că i se întâmplă *lui* încât prefera să uite momentele în care amândoi ne-am simțit captivi într-o relație sortită eşecului de la bun început. Dar era furios, iar adesea furia te orbeşte; lui asta i s-a întâmplat, aşa că am aşteptat să-şi stăvilească crizele de furie, sperând că la un moment dat să putem sta de vorbă pe bune.

Ştiam că motivele mele sunt cât se poate de îndreptățite, dar abia suportam durerea din inimă pentru ce-i făcusem. Iar pe lângă asta mă mai apăsa şi faptul că nu reuşisem să împiedic un om să se împuşte. De luni de zile nu mai dormeam bine – aveam senzația că n-am mai închis un ochi de săptămâni întregi.

— Oscar, i-am spus clientului care stătea în fotoliul din fața biroului meu, şoferul autobuzului nu vrea să te omoare.

— Ba da. Mă urăşte. Nu ai de unde să ştii asta, pentru

că n-ai văzut cum se uită la mine.

— Şi de ce crezi că te urăşte?

A ridicat din umeri.

— Imediat ce autobuzul opreşte în stație, şoferul deschide uşile şi îmi aruncă o privire ucigătoare.

— Îți spune ceva?

— Când urc în autobuz, nu spune nimic. Când nu urc, bombăne.

— Sunt momente când *nu* urci în autobuz?

Şi-a dat ochii peste cap, privindu-şi degetele.

— Uneori, locul meu e ocupat.

— Locul *tău*? Asta e nouă. Care loc?

A oftat adânc, ştiind că s-a trădat, şi mi-a mărturisit:

— Uite... toată lumea din autobuz se holbează la mine, înțelegi? Sunt singurul care se urcă la stația aia şi toți se uită la mine. Şi pentru că toți se zgâiesc aşa, mă aşez pe scaunul din spatele şoferului. Cel întors spre fereastră, cu spatele spre ceilalți călători. E separat de restul autobuzului.

— Te simți în siguranță acolo.

— E perfect. Aş putea să stau pe scaunul ăla tot drumul prin oraş. Dar uneori îl ocupă o fată cu nevoi speciale, care ascultă muzică la iPod şi fredonează Steps de se aude în tot autobuzul. Dacă e ea acolo nu mai urc în maşină – şi nu pentru că persoanele cu nevoi speciale îmi creează o stare de iritare, ci pentru că e locul meu, înțelegi? Şi nu-mi dau seama dacă scaunul e ocupat decât când autobuzul opreşte în stație. Aşa că verific dacă locul e liber şi, dacă nu e, mă dau înapoi. Iar şoferul mă urăşte de moarte.

— De când durează povestea asta?

— Nu ştiu... cred că de câteva săptămâni.

— Oscar, ştii ce înseamnă asta. Va trebui să luăm totul de la capăt.

— O, Doamne! a exclamat el, îngropându-şi fața în mâini şi prăbuşindu-se în fotoliu. Dar am reuşit să străbat jumătate din oraş.

— Ai grijă să nu-ţi proiectezi anxietatea asupra altor temeri viitoare. Trebuie să rezolvăm problema asta de urgenţă. Aşadar, mâine o să te urci în autobuz. O să te aşezi *oriunde* vei găsi un scaun liber şi o să stai acolo până la următoarea staţie. Pe urmă poţi să cobori şi să te întorci acasă. Poimâine, adică miercuri, te urci din nou în autobuz, te aşezi *oriunde* găseşti un loc liber, mergi două staţii şi după aia te întorci acasă. Joi o să mergi trei staţii, iar vineri patru, ai înţeles? Trebuie să faci totul încetul cu încetul, pas cu pas, şi în cele din urmă vei ajunge la destinaţie.

Nu ştiam pe cine încerc să conving – pe el sau pe mine. Oscar şi-a ridicat uşor capul. Era livid.

— O să reuşeşti, i-am spus eu, cu blândeţe.

— Totul pare atât de simplu când o spui tu.

— Şi nu e deloc simplu pentru tine, înţeleg prea bine. Exersează tehnicile de respiraţie! În curând n-o să ţi se mai pară atât de greu. O să reuşeşti să mergi până la capătul liniei, iar teama o să fie înlocuită de bucurie. Cele mai cumplite momente o să devină cele mai fericite, pentru că o să treci peste un adevărat obstacol.

Oscar nu părea convins.

— Ai încredere în mine.

— Am, dar nu mă simt curajos.

— Curajos nu este cel care nu cunoaşte teama, ci cel care şi-o învinge.

— E vreun citat din cărţile tale? m-a întrebat el, arătându-mi cu capul vraful de cărţi motivaţionale de pe biroul meu.

— Nelson Mandela, i-am răspuns zâmbind.

— Păcat că lucrezi la biroul de recrutări! Ai fi fost un bun psiholog, a spus el ridicându-se din fotoliu.

— Amândoi avem de câştigat din asta. Dacă reuşeşti să mergi cu autobuzul mai mult de patru staţii, o să ai mai multe şanse de angajare, i-am răspuns, încercând să-mi ascund tensiunea din glas.

Oscar era un băiat cu o pregătire extrem de solidă,

căruia aş fi putut să-i găsesc cu uşurinţă o slujbă – de fapt, i-am şi găsit, de trei ori –, dar din cauza problemelor cu transportul în comun oportunităţile de angajare erau limitate. Încercam să-l ajut să-şi învingă temerile ca să-i găsesc o slujbă unde să poată merge în fiecare zi. Se temea să ia lecţii de condus, iar eu nu puteam să fac şi pe instructorul auto, dar acceptase, în sfârşit să încerce să-şi înfrângă teama de transportul în comun. M-am uitat peste umărul lui la ceasul de pe perete.

— Acum du-te la Gemma şi roag-o să-ţi facă o programare pentru săptămâna viitoare! Abia aştept să văd cum te-ai descurcat.

Imediat ce uşa s-a închis în urma lui, zâmbetul mi-a pierit de pe buze şi am început să răsfoiesc raftul cu cărţi în căutarea unui volum din colecţia „Cum să…”. Clienţii se minunau de numărul cărţilor pe care le aveam, iar eu mă consideram motivul pentru care librăria Ameliei mai era deschisă. Cărţile erau bibliile mele, ajutoarele la care apelam atunci când mă simţeam pierdută sau când aveam nevoie de soluţii pentru clienţii cu probleme. Cochetam de vreo zece ani cu ideea de a scrie şi eu o carte, dar n-am ajuns niciodată mai departe de punctul în care mă aşezam la birou şi porneam computerul, gata să-mi spun povestea, ca să mă trezesc în cele din urmă holbându-mă la ecranul alb pe care clipea cursorul, în timp ce golul dinaintea mea reflecta perfect avântul meu creator.

Sora mea, Brenda, spunea că sunt fascinată mai mult de ideea de a scrie o carte decât de scrisul în sine, pentru că dacă aş fi vrut într-adevăr să scriu aş fi făcut-o în fiecare zi, pentru mine, indiferent dacă ar fi ieşit sau nu o carte. Ea susţinea că un scriitor simte nevoia să scrie fie că are idei sau nu, fie că are sau nu computer, fie că are sau nu pix şi hârtie. Dorinţa lui de a scrie nu depinde de culoarea sau de firma pixului şi nici de zahărul din cafeaua cu lapte – lucruri care reprezentau adevărate obstacole în calea procesului meu creator ori de câte ori

mă aşezam la birou ca să scriu. Brenda dădea glas adesea unor intuiţii jalnice, dar mă tem că observaţiile ei în ce mă priveşte erau corecte. Voiam să scriu, dar nu ştiam dacă pot, şi mă temeam că, dacă încep pe bune, o să descopăr că sunt în stare să scriu. Am ţinut luni de zile volumul *Cum să scrii un roman de succes* la capătul patului, dar nu l-am deschis nici măcar o dată, temându-mă că dacă nu reuşesc să respect sfaturile oferite n-o să pot niciodată să scriu o carte, aşa că l-am ascuns în noptieră, punând deoparte visul cu pricina până la momentul oportun.

Am găsit, în sfârşit, cartea pe care o căutam: *Şase sfaturi pentru concedierea unui angajat (cu imagini).*

Nu ştiu dacă imaginile îmi erau de vreun folos, dar m-am dus la baie şi am încercat în faţa oglinzii să adopt expresia îngrijorată a patronului. Am studiat notiţele de pe bileţelul pe care îl lipisem pe prima pagină, fără să fiu sigură că sunt în stare să fac asta. Mica mea firmă, Rose Recruitment, avea o vechime de patru ani. Eram patru oameni şi secretara noastră, Gemma, care ne ajuta să funcţionăm. Nu voiam să renunţ la Gemma, dar din cauza problemelor financiare trebuia să iau în calcul şi varianta asta. Citeam notiţele pe care le făcusem când s-a auzit un ciocănit în uşă, urmat imediat de intrarea Gemmei.

— Gemma! am chiţăit, frământând vinovată cartea şi încercând să o ascund.

Îndesând-o cu disperare într-un raft deja ticsit cu cărţi, am scăpat-o din mână. A aterizat direct la picioarele Gemmei.

Gemma a chicotit şi s-a aplecat s-o ridice. Observându-i titlul, s-a înroşit toată. S-a uitat la mine. Pe faţă i se citeau uimire, spaima, nedumerirea şi durerea. Am deschis gura şi am închis-o. N-a ieşit niciun cuvânt. Încercam să-mi amintesc ordinea în care trebuia să abordez subiectele, frazarea potrivită şi expresia corectă a feţei, ponturile pe care le citisem în carte. *Transparenţă,*

empatie, fără implicare emoțională, cu imparțialitate sau fără imparțialitate? Am întârziat însă prea mult – înțelesese deja.

— Ei bine, în sfârşit una dintre cărțile tale tâmpite a dat rezultate, a spus Gemma cu ochii în lacrimi, aruncându-mi cartea în brațe. S-a întors, şi-a luat geanta şi a dat buzna pe uşă afară.

Împietrită de ruşine, m-am simțit totuşi jignită de accentul pus pe *în sfârşit.* După cărțile alea îmi duceam viața. Şi funcționa.

*

— Maguire! mi-a lătrat la telefon o voce rece.

— Domnule detectiv Maguire, sunt Christine Rose.

Mi-am băgat un deget în urechea liberă, ca să amortizez tânguiala telefonului care suna la recepție. Gemma încă nu se întorsese după plecarea furtunoasă, iar eu nu reuşisem să-i adun pe toți ca să vedem cum putem între noi îndatoririle Gemmei. Partenerii mei Peter şi Paul refuzau să-şi asume responsabilitățile unei colege concediate pe nedrept. Eram singură împotriva lor, chit că le spusesem de mai multe ori că a fost o greşeală. „N-am vrut s-o dau afară... *astăzi*” s-a dovedit o scuză proastă.

Era pur şi simplu o dimineață dezastruoasă. Chiar dacă ştiam foarte bine că ar trebui s-o păstrez Gemma – lucru pe care sunt sigură că încerca din răsputeri să mi-l dovedească –, contul din bancă nu era de aceeaşi părere. Trebuia să plătesc în continuare jumătate din ipoteca locuinței pe care o cumpărasem cu Barry, la care se adăugau din luna aia încă şase sute de euro chiria pentru un apartament cu două camere, unde trebuia să stau până la finalizarea partajului. Dacă mă gândeam şi că aveam să vindem un apartament pe care nu-l voia nimeni, la un preț derizoriu, care nu ne putea ajuta pe niciunul să supraviețuim, îmi dădeam seama că o bună

bucată de vreme o să fiu nevoită să umblu la banii puşi deoparte. Şi pentru că vremurile disperate impun măsuri disperate, Barry îmi declarase război şi în privința bijuteriilor, confiscând fiecare piesă pe care mi-o dăruise de-a lungul timpului. Aşa spunea mesajul vocal pe care îl ascultasem de dimineață.

— Da? mi-a răspuns Maguire, deloc încântat să mă audă.

Am fost totuşi surprinsă că îşi aminteşte cum mă cheamă.

— Vă caut de două săptămâni. V-am lăsat şi mesaje.

— Da, le-am primit. Mi-au blocat căsuța vocală. Dar nu trebuie să intrați în panică. N-ați comis niciun delict.

Replica lui m-a lăsat fără cuvinte. Nici nu-mi trecuse prin minte că aş fi comis vreun delict.

— Nu de asta am sunat.

— Nu? a spus el, prefăcându-se uimit. Pentru că încă nu mi-ați explicat ce făceați la ora unsprezece noaptea într-un bloc părăsit de pe o proprietate privată.

Am tăcut, gândindu-mă ce să-i răspund. Aproape toți cunoscuții mă întrebaseră acelaşi lucru, iar cei care nu o făcuseră cu siguranță se întrebau în sinea lor. Iar eu nu dădusem nimănui vreun răspuns. Trebuia să schimb subiectul cât mai repede, înainte să mă prindă la colț.

— V-am sunat ca să vă cer mai multe detalii legate de Simon Conway. Voiam să ştiu când are loc înmormântarea. N-am găsit nimic în ziare. Dar au trecut două săptămâni, probabil că am ratat-o.

Am încercat să-mi stăvilesc iritarea din glas. Voiam să aflu mai multe informații, pentru că Simon lăsase un gol imens în viața mea şi nenumărate întrebări. Nu puteam să-mi găsesc liniştea fără să aflu ce s-a întâmplat după aia; voiam să-i găsesc pe cei din familie şi să le spun toate lucrurile minunate pe care mi le spusese despre ei, cât de mult îi iubea şi că ce-a făcut nu are nicio legătură cu ei. Voiam să-i privesc în ochi şi să le spun că am făcut tot ce mi-a stat în putință. Să le alin durerea sau să-mi

domolesc sentimentul de vinovăție? Poate din ambele motive – ce era rău în asta? Dar nu voiam să par atât de disperată şi să-l întreb pe Maguire. Ştiam că oricum nu mi-ar spune nimic. Şi totuşi, nu puteam să trag linie după cele întâmplate. Voiam *mai mult,* aveam nevoie de *mai mult.*

— Două chestiuni. Mai întâi, nu trebuie să vă ataşați de victime. Sunt de multă vreme în jocul ăsta şi…

— Joc? Am văzut *un om care şi-a tras un glonț în cap chiar sub ochii mei.* Mie nu mi se pare un *joc,* am ripostat eu, cu vocea gâtuită de emoție, semn că era timpul să mă opresc.

S-a aşternut tăcerea. M-am făcut mică şi mi-am acoperit fața în palme. Stricasem totul. M-am adunat şi mi-am dres glasul.

— Alo?

Mă aşteptam să primesc o lecție, un răspuns cinic şi rece, dar n-a fost aşa. Vocea i s-a înmuiat, iar zgomotul de fundal încetase. Îmi era că toată lumea de acolo se oprise ca să mă asculte.

— Ştiți… avem aici oameni cu care ați putea vorbi după un eveniment ca ăsta, mi-a spus, în sfârşit amabil. V-am spus asta şi atunci, seara. V-am dat şi o carte de vizită. O mai aveți?

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni, i-am răspuns mânioasă.

— Bine, a spus, renunțând la tonul de băiat bun. După cum vă spuneam înainte să mă întrerupeți, nu există detalii legate de înmormântare, pentru că n-a avut loc nicio înmormântare. Nu ştiu cine v-a informat, dar v-a vândut gogoşi.

— Cum adică?

— Gogoşi… minciuni.

— Nu, întrebam – cum adică n-a avut loc nicio înmormântare?

Faptul ca trebuia să-mi explice un lucru atât de evident pentru el îl scotea din sărite.

— N-a murit. Cel puțin nu încă. Este la spital. O să mă interesez unde anume. O să le spun că aveți voie să-l vizitați. Este în comă însă, aşa că n-o să poată spune prea multe.

Am încremenit. S-a aşternut o tăcere lungă.

— Mai doriți ceva?

Mergea. Am auzit o uşă deschizându-se, apoi din nou zgomot de voci.

Am încercat să dau glas unui gând în timp ce mă cufundam încet în fotoliu.

Şi uneori, când eşti martorul unui miracol, ajungi să crezi că orice e posibil.

3
Cum să recunoşti un miracol şi ce să faci pe urmă

Salonul era cufundat în tăcere, singurele sunete care se auzeau fiind bipul monitorului cardiac al lui Simon şi fâţâitul aparatului care îl ajuta să respire. Simon era cu totul diferit faţă de cum îl văzusem ultima oară. Părea foarte liniştit, partea dreaptă a feţei şi capului îi era înfăşurată în bandaje, iar stânga îi era descoperită şi destinsă, de parcă n-ar fi păţit nimic. M-am aşezat în partea stângă.

— L-am văzut împuşcându-se, i-am şoptit Angelei, asistenta de serviciu. Şi-a dus pistolul aici, la tâmplă, i-am spus gesticulând, şi a apăsat pe trăgaci. Am văzut… toate celea… zburând peste tot. Cum de a supravieţuit?

Angela a schiţat un zâmbet, un zâmbet trist, care cu greu putea fi numit zâmbet, ci mai degrabă o încordare a muşchilor din jurul gurii.

— Un miracol?

— Ce miracol e ăsta? am întrebat tot în şoaptă, căci nu voiam ca Simon să mă audă. Revăd scena în minte, iar şi iar.

Citisem cărţi despre sinucidere şi despre ce ar trebui să spui în astfel de cazuri. Zice că dacă poţi face o persoană care ameninţă că se sinucide să devină raţională, dacă o faci să se gândească la ce se întâmplă în realitate după aia, *s-ar putea* să o determini să renunţe la decizi. Sinucigaşul nu vrea neapărat să-şi pună capăt zilelor, ci caută o soluţie rapidă pentru a pune capăt suferinţei emoţionale, aşa că dacă îl ajuţi să găsească un alt mod de a se elibera s-ar putea să fii de folos.

— Dat fiind că nu am experienţă, cred că m-am descurcat. Cred că am reuşit să-l fac să-mi răspundă. Cel puţin pentru o clipă. Vreau să spun… a lăsat pistolul. A

fost de acord să chem şi poliția. Nu ştiu ce l-a făcut să se răzgândească.

Angela s-a încruntat, de parcă ar fi auzit sau ar fi văzut ceva ce nu-i era deloc pe plac.

— Nu e vina ta. Ştii asta, nu?

— Da, ştiu, i-am răspuns, ridicând din umeri.

M-a studiat gânditoare, iar m-am concentrat asupra roții din dreapta a patului de spital: am remarcat dârele negre pe care le lăsase pe linoleum de fiecare dată când fusese mutat patul. O mulțime de dâre care se întindeau încolo şi-ncoace. Am încercat să număr de câte ori a fost mutat. De zeci de ori, pe puțin.

— Ştii că avem oameni care ar putea să te ajute în astfel de cazuri? N-ar fi o idee rea să scapi de gândurile astea.

— De ce îmi recomandă toată lumea să fac asta?

Am râs, încercând să par relaxată, dar în adâncul pieptului simțeam cum se aprinde furia. Mă săturasem să fiu analizată, mă săturasem de oameni mă tratau de parcă aş fi avut nevoie de cineva care să-mi poarte de grijă.

— Mă simt *foarte bine.*

— Vă las puțin singuri, a spus Angela şi s-a îndepărtat. Pantofii ei albi nu scoteau niciun zgomot la contactul cu podeaua – ai fi zis că pluteşte.

Mă aflam acolo, dar nu prea ştiam ce să fac. Am vrut să-i iau mâna într-a mea, dar m-am oprit. Dacă era conştient, poate că nu voia să-l ating, poate că mă învinovățea pentru tot ce se întâmplase. Era de datoria mea să-l opresc, dar n-o făcusem. Poate că sperase că o să-l împiedic, poate că aşteptase să-i spun anumite cuvinte, iar eu l-am dezamăgit. Mi-am dres glasul şi m-am uitat de jur-împrejur, ca să mă asigur că nu era nimeni prin preajmă ca să ne asculte, apoi m-am aplecat către urechea lui stângă, nu prea aproape, ca să nu-l sperii.

— Bună, Simon, am şoptit.

L-am urmărit cu atenție ca să văd dacă are vreo reacție. Nimic.

— Eu sunt Christine Rose. Ne-am cunoscut în seara… incidentului. Sper că nu te superi dacă mai stau puțin cu tine.

Am ascultat cu atenție ca să surprind ceva şi i-am studiat chipul şi mâinile ca să descopăr vreun indiciu că ar fi deranjat de prezența mea. Nu voiam să-i provoc alte suferințe. Când am văzut că rămâne calm şi nemişcat, m-am îndreptat în scaun, încercând să-mi găsesc o poziție mai comodă. Nu mă aşteptam să se trezească, n-aveam nimic să-i spun – pur şi simplu îmi plăcea să stau acolo, în tăcere, alături de el. Căci atunci când mă aflam alături de el nu eram în altă parte, întrebându-mă ce face şi cum se simte.

La ora nouă seara, după orele de vizită, încă nu mă rugase nimeni să plec. Am presupus că programul obişnuit de vizitare nu se aplică în cazuri speciale, ca al lui Simon. Era în comă, doar aparatele îl mai țineau în viață, iar starea lui nu părea să se îmbunătățească. M-am gândit la viața mea şi la a lui Simon, şi la faptul că întâlnirea noastră ne-a schimbat amândurora viața într-un mod irevocabil. Trecuseră doar câteva săptămâni de la tentativa de sinucidere a lui Simon, dar viața mea se întorsese către o cu totul altă direcție. Mă întrebam dacă fusese doar o pură coincidență sau dacă destinul îmi călăuzise paşii spre locul ăla.

„Ce căutai acolo?” m-a întrebat Barry nedumerit, somnoros, ridicându-se în capul oaselor, cu fața schimonosită. Ochii lui mici au devenit uriaşi după ce şi-a pus ochelarii cu ramă neagră, care se odihneau pe noptieră. Nu ştiusem ce să-i răspund; şi încă nu ştiam ce să-i răspund. S-o recunosc cu voce tare ar fi fost cât se poate de jenant – ar fi dovedit cât de penibil de rătăcită am descoperit că sunt, iar ironia acestei observații nu-mi scăpa deloc.

Pe lângă motivul pentru care mă aflasem acolo, faptul

că alesesem să intru în vorbă cu un bărbat înarmat într-o clădire părăsită era suficient ca să mă facă să mă îndoiesc de mine însămi. Îmi plăcea să ajut oamenii, dar nu eram sigură că fusese vorba de asta. Consideram că pot rezolva probleme, şi aplicam viziunea asta în toate privințele. Dacă o problemă nu putea fi rezolvată, măcar putea fi schimbată, mai ales dacă era vorba de comportament. Sistemul meu de convingeri îmi fusese format de tata, care se ocupa de rezolvări. Aşa era el: întreba care e problema, apoi începea imediat să-i caute soluția – la fel a procedat cu cele trei fiice ale sale, care au crescut fără mamă. Pentru că îi lipsea instinctul de mamă care să-i spună dacă totul e în regulă sau nu cu noi şi nici nu avea cu cine să discute despre asta, ne lua la întrebări, asculta răspunsul, apoi căuta soluția. Aşa era el şi asta simțea el că trebuie să facă pentru noi. Rămas singur cu trei copii între patru şi zece ani, un tată face tot ce poate ca să-şi protejeze copiii.

Aveam propria agenție de recrutare a forței de muncă, lucru simplu şi clar, numai că mie îmi plăcea să mă consider o bună mediatoare: să găsesc persoana potrivită pentru slujba potrivită. Este important să dai energia potrivită companiei potrivite şi viceversa, să vezi ce poate face compania respectivă pentru un anumit angajat. Uneori era vorba doar de un simplu calcul matematic – un post disponibil pentru un individ disponibil care deținea abilitățile potrivite. Alteori, ca în cazul lui Oscar, când ajungeam să cunosc persoana treceam peste atribuțiile profesionale ca să fac ceva pentru ea. Oamenii care îmi treceau pragul aveau stări emoționale diferite şi obiective diferite: unii îşi pierduseră slujba şi erau foarte stresați, alții pur şi simplu voiau să-şi schimbe meseria şi priveau spre viitor cu nelinişte, dar şi cu speranță; mai erau şi cei care se angajau pentru prima oară şi erau încântați de noutatea din viața lor. Cu toții porneau însă într-o călătorie, iar eu mă aflam în drumul lor. M-am simțit întotdeauna responsabilă pentru fiecare dintre ei –

aveam misiunea de a-i ajuta să-şi găsească locul potrivit în lume. Şi în ciuda acestei filosofii, cuvintele mele îl făcuseră pe Simon Conway să sfârşească în salonul ăla.

N-am vrut să-l las singur, iar să mă întorc într-un apartament închiriat, fără televizor şi nimic altceva de făcut în afară de uitatul pe pereți, nu mi se părea deloc interesant. Aveam mulți prieteni la care aş fi putut să stau, dar erau prietenii noştri comuni, ai mei şi ai lui Barry, nu se grăbeau să-mi ofere ajutorul mă găzduiască. Se codeau să se amestece în afacerea noastră necurată sau să ia partea vreunuia dintre noi, cu atât mai mult cu cât mie îmi revenea rolul negativ: lupul cel mare şi rău care i-a frânt inima lui Barry. Era mai bine să nu-i pun într-o situație deloc plăcută. Brenda mă invitase să stau cu ea, dar n-aş fi putut să suport cicălelile surorii mele legate de aşa-zisul sindrom de stres posttraumatic. Voiam să vin şi să plec când vreau, fără să mă ia cineva la întrebări, mai ales dacă venea vorba de sănătatea mintală. Voiam să mă simt liberă – fusese şi motivul pentru care pusesem capăt căsniciei mele. Faptul că într-un salon de terapie intensivă mă simțeam mai acasă decât oriunde în altă parte spunea totul.

*

Iată, aşadar, secretul pe care nu-l puteam împărtăşi nici detectivului Maguire, nici lui Barry, nici tatei, nici celor două surori ale mele sau oricui altcuiva. Aflasem asta dintr-o carte – *Cum să-ți găseşti propriul loc al fericirii.* Ideea era să găseşti un loc în care să te înseninezi. Poate fi un loc care îți trezeşte o amintire bună pentru îmbogățirea sufletească sau poate fi pur şi simplu un loc în care îți place lumina, sau unul în care te simți mulțumită, fie şi dintr-un motiv pe care nu îl cunoşti neapărat. Odată ce găseai locul, exercițiile din carte te ajutau să redobândeşti sentimentul de fericire asociat cu locul respectiv în orice moment şi oriunde ai fi dorit. Dar

asta numai dacă găseai locul potrivit. Căutam. Nu căutam clădirea aia, ci altceva: ce fusese acolo înainte. Pe terenul acela se aflase ceva de care mă lega o amintire frumoasă.

Era o partidă de crichet între echipele Clontarf şi Saggart. Aveam cinci ani şi mama murise cu doar câteva luni înainte. Îmi amintesc că era o zi însorită, prima după o iarnă lungă, mohorâtă şi rece, iar eu şi surorile mele eram acolo ca să-l vedem pe tata jucând. Întregul club de crichet era afară – îmi amintesc mirosul de bere şi gustul sărat ce-mi stăruia pe buze după ce mâncasem pungi întregi cu alune. Partida se apropia de final, iar tata se pregătea să arunce mingea; îi vedeam privirea concentrată – privirea pe care i-o văzusem în fiecare zi din ultimele săptămâni, privirea întunecată a ochilor care practic se pierdeau sub sprâncene. Se pregătea să arunce pentru a treia oară, iar adversarul care trebuia să prindă, nu i-a intuit mişcarea şi a ratat. Mingea a intrat şi adversarul a ieşit din joc. Tata a țipat foarte tare, agitându-şi frenetic pumnii prin aer, iar toți cei din jurul nostru au izbucnit în ovații. La început m-am speriat priveliştea acelei isterii în masă: părea că toți s-au molipsit de un virus, aşa cum văzusem într-un film cu zombi, şi că eu eram singura neafectată. Pe urmă am văzut chipul tatei şi am înțeles că totul e în regulă. Avea cel mai larg zâmbet cu putință, şi îmi amintesc expresia pe care o afişau surorile mele. Nici ele nu se omorau după jocul de crichet – de fapt, se plânseseră tot drumul în maşină pentru că tata nu le lăsase să se joace cu prietenele lor în stradă –, dar îl priveau pe tata sărbătorind, purtat pe umeri de coechipieri. Zâmbeau încântate, şi îmi amintesc că a fost momentul în care mi-am zis că o să fie bine.

M-am dus pe acel teren ca să trăiesc din nou sentimentul de atunci, dar acolo am găsit o clădire-fantomă şi l-am întâlnit pe Simon.

*

În seara aceea, după ce-am plecat de la spital, am continuat căutarea unui loc care să mă însenineze. Făceam asta şase săptămâni deja. Vizitasem vechea şcoală primară, un teren de baschet unde am sărutat un băiat despre care credeam că nu e de nasul meu, liceul, casa bunicilor, parcul din centru unde mergeam cu bunicii, parcul din apropierea casei, clubul de tenis unde îmi petreceam verile şi diverse alte locuri care îmi trezeau amintiri frumoase. Am trecut la întâmplare pe la o fostă prietenă din şcoala primară şi m-am ales cu cea mai ciudată conversație pe care am purtat-o vreodată; imediat mi-am dorit să nu fi trecut niciodată pe la ea. Am vizitat-o pentru că treceam pe lângă casei ei când mi-am amintit brusc ceva: mirosul dulce şi cald din bucătărie. Părea că de fiecare dată când mă duceam pe acolo mama ei băga ceva la cuptor. Douăzeci şi patru de ani mai târziu, mirosul de mâncare dispăruse, ca şi mama ei, iar în locul lor rămăseseră cei doi copii ai prietenei mele epuizate, care o foloseau pe post de scară şi nu ne-au lăsat nicio clipă să vorbim. O binecuvântare, pentru că oricum nu mai aveam ce să ne spunem, dincolo de întrebarea tacită care-i stăruia pe buze: *De ce dracu' ai trecut pe aici? N-am fost niciodată prea apropiate.* Presupunând însă că am probleme, a avut decența să n-o rostească.

În primele săptămâni, faptul că nu-mi găseam locul „ideal” nu m-a deranjat prea tare. Căutarea îmi umplea timpul, dar după trei săptămâni incapacitatea mea de a găsi acel loc a început să mă apese. În loc să mă umplu de energie, am descoperit că mi se risipesc şi amintirile frumoase pe care le mai aveam.

După vizita de la spital eram şi mai hotărâtă să-mi găsesc acel loc înălțător. Aveam nevoie de el şi ştiam că acasă, în apartamentul meu închiriat, cu pereții tapetați cu magnolii, n-o să găsesc vreo alinare.

Asta căutam în momentul în care evenimentul foarte

puțin probabil i s-a întâmplat pentru a doua oară într-o lună aceleiaşi persoane.

4
Cum să te agăți de drăguța de viață

Străzile din Dublin erau cufundate în tăcere într-o noapte de duminică din decembrie, pe când îmi croiam drum, pe un frig muşcător, spre Ha'penny Bridge din Wellington Quay. Amenința să ningă, dar fulgii nu începuseră încă să cadă. Ha'penny Bridge, cunoscut oficial sub numele de Liffey Bridge, un pod vechi şi încântător, cu balustrade din fontă, traversează râul şi leagă partea de nord a oraşului de cea de sud. Numele Ha'penny Bridge datează din 1816, când a fost construit, şi se datorează taxei de jumătate de penny pe care oamenii trebuia s-o plătească pentru a-l traversa. E unul dintre simbolurile oraşului Dublin şi îți oferă o imagine atrăgătoare, mai ales noaptea, când se aprind cele trei felinare decorative. Am ales acel loc, pentru că, în ultimul an de facultate, când trebuia să-mi iau diploma cu specializarea în domeniul afacerilor şi al limbii spaniole, am fost nevoită să locuiesc un an de zile în Spania. Nu-mi mai aduc aminte cât de uniți eram înainte de moartea mamei, dar îmi amintesc, fără îndoială, cât de tare ne-am legat în anii ce au urmat, fiindu-ne cu neputință să acceptăm ideea ca vreunul dintre noi să părăsească cuibul părintesc. Îmi dădeam seama că plecarea mea cu bursă Erasmus era o realitate incontestabilă şi inevitabilă. M-am simțit copleşită de dorința mistuitoare de a tăia acele legături şi de a-mi întinde aripile ca să-mi iau zborul.

Dar în clipa în care am ajuns acolo, mi-am dat seama că am făcut o greşeală, fiindcă plângeam tot timpul şi nu puteam să mănânc, să dorm sau să mă concentrez asupra studiilor. Aveam senzația că inima mi-a fost smulsă din piept şi a rămas acasă cu familia mea. Tata îmi scria în fiecare zi, povestindu-mi în stilul lui mucalit cum se derula viața lui şi a surorilor mele. Încerca să-mi

ridice moralul, dar nu făcea altceva decât să-mi alimenteze dorul de casă. Dar una dintre cărțile poştale pe care mi le-a trimis m-a ajutat să scap din ghearele dorului de casă, care devenise aproape o boală cronică. Sau, mai bine spus, m-a ajutat să merg mai departe, în ciuda dorului mistuitor de casă. Era o vedere cu Ha'penny Bridge noaptea, sub bolta înstelată a Dublinului, cu luminile colorate ale oraşului reflectate în râul Liffey. Priveam fascinată oamenii surprinşi în fotografie, încercând să le dau nume şi poveşti de viață, să-mi imaginez de unde veneau şi unde se duceau, plasându-i astfel în locuri pe care le cunoşteam. Când mă culcam, o fixam cu o piuneză în perete, iar ziua o luam cu mine peste tot, considerând-o o părticică din căminul meu.

Nu eram atât de naivă încât să îmi imaginez că voi trăi exact aceleaşi sentimente în clipa în care voi vedea podul, fiindcă îl vedeam aproape în fiecare săptămână. De-acum, ştiam prea bine ce înseamnă căutarea unui „tărâm al fericirii" şi eram perfect conştientă că acest lucru nu se va întâmpla dintr-odată, dar speram, cel puțin, să retrăiesc emoțiile, experiența şi sentimentele de atunci. Se lăsase întunericul, iar cerul era presărat cu stele, la fel ca în ilustrată. Deşi clădirile nou construite de-a lungul docurilor creau o imagine diferită față de cea din cartea mea poştală, luminile care se reflectau în râul întunecat păreau să fie aceleaşi. Toate elementele importante din imagine erau la locul lor.

Cu o excepție.

Un bărbat îmbrăcat în negru stătea agățat de balustradă, cu privirea ațintită asupra râului rece şi înşelător care trecea iute pe sub el.

Pe treptele intrării spre Wellington Quay se strânseseră câțiva trecători, care îl priveau împietriți pe bărbatul de pe pod. M-am strecurat, şocată, printre ei, întrebându-mă dacă asta îşi spusese şi Roy Cleveland Sullivan atunci când fulgerul îl lovise pentru a doua oară: „O, nu, nu din

nou!"

Cineva chemase deja poliția, iar oamenii discutau numai despre faptul că nu venise nimeni şi că s-ar putea să ajungă prea târziu. Se întrebau ce-i de făcut. Eu revedeam chipul lui Simon înainte de a apăsa pe trăgaci, şi mă gândeam cum după aia, la terapie intensivă, îmi tot venea în minte felul în care se schimbase la față înainte de a lua din nou pistolul în mână. Ceva declanşase momentul acela. Oare vina o purtau cuvintele mele? Nici nu îmi mai aminteam ce îi spusesem; poate că eram într-adevăr responsabilă pentru tot ce se întâmplase. Gândul mi-a zburat la cele două fetițe ale lui, care aşteptaseră ca tăticul lor să se trezească din somn, întrebându-se uimite de ce nu se ridică din pat, aşa cum făcea mereu. Apoi l-am privit pe bărbatul de pe pod, gândindu-mă la viețile pe care le va răvăşi în dorința lui de a pune capăt durerii şi prin neputința lui de a vedea că mai există şi alte căi.

Am simțit deodată cum adrenalina îmi pune sângele în mişcare şi am înțeles că nu am altă soluție: trebuia să îl salvez pe bărbatul de pe pod.

De data asta, aveam să abordez lucrurile dintr-un alt unghi. După tragedia suferită de Simon Conway citisem mai multe cărți, ca să-mi dau seama cu ce am greşit şi cum aş fi putut să-l conving să renunțe la planul lui sinucigaş. Primul lucru pe care trebuia să-l fac era să mă concentrez asupra bărbatului care voia să se arunce în apele râului, ignorând zarva din jur. Cei trei oameni de lângă mine au început să se certe, propunând fiecare câte un plan de salvare, dar cearta lor nu era de folos nimănui. Am pus piciorul pe prima treaptă. „O să reuşesc", mi-am spus în gând, simțindu-mă încrezătoare şi stăpână pe mine.

Vântul înghețat m-a lovit cu putere peste față, şuierându-mi cu glas tăios: „Trezeşte-te! Fii gata!" Urechile mă dureau din cauza frigului nimicitor, iar nasul a început să-mi curgă. Apele râului Liffey, întunecate, ostile şi primejdioase, creşteau odată cu fluxul. M-am

desprins de ceilalți spectatori, lăsându-i în urmă şi încercând să ignor faptul că fiecare cuvânt şi fiecare şoaptă pe care aveam să le rostesc vor fi duse de vânt spre urechile privitorilor. Tabloul a căpătat contururi mai clare: un bărbat în negru stătea pe marginea îngustă a podului, de cealaltă parte a balustradei, deasupra apei. Era prea târziu ca să mai dau înapoi.

— Bună, l-am salutat cu blândețe, fiindcă nu voiam să-l sperii şi să-l trimit direct în apele înghețate ale râului.

În ciuda faptului că încercam să străpung şuierul vântului ca să mă fac auzită, vorbeam pe un ton calm şi răspicat, ținând seama de sfaturile pe care le citisem în cărți: trebuia să evit tonalitățile aspre şi stridente şi să mențin contactul vizual.

— Te rog să nu te sperii, n-am de gând să te ating!

Şi-a întors privirea spre mine, apoi şi-a ațintit din nou ochii spre apele râului, privind cu intensitate. Era evident că nu reuşeam să trec dincolo de bariera gândurilor lui – era prizonierul propriei minți.

— Eu sunt Christine, m-am prezentat, făcând paşi mici dar hotărâți spre el.

Mă apropiasem, şi nu voiam decât să-i văd chipul în timp ce vorbeam.

— Nu veni mai aproape! mi-a strigat, cu spaimă în glas.

M-am oprit pe loc, încântată de distanța pe care reuşisem s-o reduc considerabil; se afla la o aruncătură de băț. Dacă era nevoie, îl puteam prinde.

— Bine, bine, rămân aici!

Bărbatul s-a întors să vadă cât de departe sunt de el.

— Ține-te bine! Nu vreau să cazi în apă.

— Să cad?

A ridicat privirea spre mine, apoi şi-a ațintit-o din nou spre râu. Când şi-a ridicat-o iar, ochii ni s-au întâlnit. Avea în jur de treizeci şi ceva de ani, trăsături bine definite şi părul ascuns sub o căciulă neagră, de lână. Mă privea cu ochii lui albaştri, mari şi înspăimântați, cu

pupilele atât de dilatate, încât m-am întrebat dacă e beat sau drogat.

— Vorbeşti serios? m-a întrebat el. Crezi că mi-ar păsa dacă aş cădea? Crezi că am ajuns aici din întâmplare?

A încercat să mă ignore şi să se concentreze din nou asupra râului.

— Cum te cheamă?

— Lasă-mă în pace! mi-a ripostat, adăugând apoi pe un ton mai blând: Te rog!

Chiar şi în acele momente de cumpănă, încerca să fie politicos.

— Sunt îngrijorată. Îmi dau seama că ceva te frământă. Vreau să te ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău, mi-a răspuns, ignorându-mă şi concentrându-se din nou asupra apelor râului.

I-am privit încheieturile roşii ale mâinilor, încleştate pe balustradă – ameninţau să nu-l mai susţină. Inima îmi tresărea în piept de fiecare dată când părea să dea drumul fierului. Nu aveam prea mult timp la dispoziţie.

— Aş vrea să vorbesc cu tine, am insistat, făcând încă un pas spre el.

— Te rog să pleci! Vreau să rămân singur. Nu mi-am dorit să fac un spectacol din asta. Nu mi-am dorit nimic din toate astea. Am vrut să fiu singur. Doar că… nu mi-am imaginat că va dura atât de mult, a continuat, înghiţind în sec.

— Nimeni nu se va apropia de tine, îţi promit. Aşa că nu e cazul să te grăbeşti, să iei o hotărâre pripită, fără să te mai gândeşti măcar o dată. Avem tot timpul din lume. Nu-ţi cer decât să vorbeşti cu mine.

N-a spus nimic. Am continuat să-i pun întrebări, dar toate au rămas fără răspuns. Eram pregătită să-l ascult şi să spun numai lucrurile pe care voia să le audă, dar toate eforturile mele erau în zadar: mă loveam de un zid al tăcerii. Pe de altă parte, trebuia să privesc şi partea plină a paharului – nu sărise încă în apă.

— Aş vrea să ştiu cum te cheamă, am spus apoi.

Din nou, aceeaşi tăcere apăsătoare.

Revedeam chipul lui Simon privindu-mă în ochi şi apăsând pe trăgaci. Un val mistuitor de emoții mi-a răvăşit sufletul, înecându-mi ochii în lacrimi. Voiam să-mi descătuşez sentimentele şi să-mi vărs amarul. Nu eram pregătită pentru asta. O spaimă cumplită a pus stăpânire pe mine. Era cât pe ce să renunț şi să mă întorc în mijlocul spectatorilor ca să le spun că nu sunt în stare să fac nimic şi că nu vreau să port pe umeri responsabilitatea unei alte victime, când a vorbit.

— Adam.

— Bine, i-am spus, uşurată că am reuşit să stabilesc contactul cu el.

Mi-am adus aminte că am citit într-una dintre cărțile despre sinucideri că un om care vrea să-şi pună capăt zilelor poate fi convins să renunțe la planul sinucigaş dacă îi spui că există oameni care se gândesc la el şi îl iubesc, fie că ştie asta sau nu. Mă temeam însă că acest lucru va stârni reacții exact opuse. Dacă se afla oare în situația aia tocmai din cauza lor sau pentru că se simțea o povară pe umerii lor? Gândurile îmi zburau învălmăşite, în timp ce încercam cu disperare să găsesc o soluție, să spun exact ce trebuia să spun; erau atâtea reguli şi nu ştiam pe care s-o aleg. Nu-mi doream altceva decât să-l ajut.

— Vreau să te ajut, Adam, am spus în cele din urmă.

— N-are niciun rost.

— Aş vrea să aud ce ai de spus, am insistat eu, păstrându-mi optimismul.

„Ascultă-l cu atenție, nu spune «nu», nu spune «nu pot»!” Recapitulam tot ce citisem. Nu puteam să fac vreo greşeală. Nu puteam să greşesc nici măcar un cuvânt.

— N-ai cum să mă convingi să renunț.

— Dă-mi şansa să-ți arăt că mai există şi alte căi, indiferent dacă asta pare singura soluție! Eşti obosit acum. Lasă-mă să te ajut să cobori! Pe urmă putem să

analizăm împreună opțiunile. Poate că ți se pare imposibil să le vezi în momentul ăsta, dar există. Deocamdată hai să plecăm de pe pod, să mergem undeva în siguranță!

N-a spus nimic. În schimb, şi-a ridicat privirea spre mine. Cunoşteam prea bine expresia aia. O văzusem pe chipul lui Simon. „Îmi pare rău”, părea să-mi spună. Şi-a desprins puțin degetele de pe balustradă şi s-a aplecat în față, îndepărtându-se uşor de bara de susținere.

— Adam! l-am strigat disperată.

M-am năpustit spre el şi l-am prins în brațe printre bare, trăgându-l spre mine cu forță şi lovindu-l de balustradă. Îl țineam atât de strâns, încât îmi simțeam trupul lipit de al lui. Mi-am îngropat fața în căciula lui de lână, am închis ochii şi l-am strâns şi mai tare în brațe. Mă aşteptam să se desprindă din strânsoarea mea şi mă întrebam cum voi reuşi oare să-l țin în continuare în brațe dacă începe să se zbată în mâinile mele. Speram ca vreun spectator să-mi sară în ajutor sau ca poliția să vină mai repede şi să preia cazul. Situația mă depăşea cu totul. Unde-mi fusese capul? Ce crezusem că fac? Strângeam ochii închişi şi stăteam cu capul rezemat de ceafa lui – mirosea a curat, de parcă făcuse duş de curând. Degaja viață prin toți porii, părea un om care se ducea într-o vizită, nu un individ care plănuieşte să-şi pună capăt zilelor, aruncându-se de pe pod. Părea puternic şi bine făcut – abia reuşeam să-l cuprind cu brațele, atât era de solid. Îl țineam însă din toate puterile, hotărâtă să nu-i dau drumul.

— Ce faci? m-a întrebat gâfâind.

În cele din urmă am ridicat capul şi m-am uitat la mulțimea adunată în spatele meu. Nu se vedeau nici maşini de poliție şi nici spectatori care să-mi sară în ajutor. Îmi tremurau picioarele de parcă eu priveam apele întunecate şi adânci ale râului Liffey.

— Nu face asta! i-am şoptit, cu lacrimi în ochi. Te rog, nu face asta!

A încercat să se întoarcă spre mine, dar eram chiar în

spatele lui şi nu avea cum să-mi vadă fața.

— Plângi?

— Da, i-am răspuns printre suspine. Te rog să nu faci asta!

— Isuse! a exclamat, încercând să se întoarcă din nou ca să mă vadă.

Plângeam în hohote deja, suspinam iar umerii mi se scuturau, în timp ce continuam să-l țin cu disperare în brațe, agățată de drăguța de viață.

— Ce dracu' faci? m-a întrebat, mişcându-şi uşor picioarele pe marginea îngustă a balustradei şi îndepărtându-se puțin ca să-şi poată întoarce capul spre mine.

Privirile ni s-au întâlnit.

— Te… Te simți bine? m-a întrebat, cu glas domol, ieşind din transa în care se aflase până atunci.

— Nu, i-am răspuns, încercând să-mi stăvilesc cascada de lacrimi.

Voiam să-mi şterg nasul care îmi curgea ca un robinet, dar îmi era teamă să-i dau drumul.

— Ne cunoaştem? m-a întrebat nedumerit, cercetându-mi chipul şi întrebându-se, probabil, de ce îmi pasă atât de tare.

— Nu, i-am răspuns, tot printre suspine, strângându-l şi mai tare în brațe, de parcă n-aş mai fi îmbrățişat pe nimeni de ani de zile, de când mama mă legănase în brațele ei.

Mă privea ca şi cum eu aş fi fost cea care o luase razna. Stăteam foarte aproape unul de celălalt, practic nas în nas, iar el îmi studia cu atenție chipul, dorindu-şi parcă să descopere mai mult decât se vedea la suprafață.

Vraja a fost spulberată în clipa în care un idiot de pe chei i-a strigat să sară. Omul în negru a început să se zbată cu disperare în brațele mele.

— Dă-mi drumul! mi-a strigat mânios, luptându-se să scape din mâinile mele.

— Nu, i-am răspuns, scuturând din cap. Ascultă-mă,

te rog! l-am implorat, încercând să-mi trag sufletul înainte de a continua. Când o să ajungi în apele râului, n-o să mai fie deloc aşa cum îți închipui acum, i-am spus.

M-am uitat în jos şi mi-am imaginat cum trebuie să se simtă, holbându-se în întuneric, gata să-şi pună capăt zilelor. Mă întrebam ce suferințe cumplite îl determinaseră să recurgă la un asemenea gest. Mă studia din nou.

— Nu vrei să-ți iei viața, vrei doar să pui capăt durerii pe care o simți acum, durerii ce-ți bântuie sufletul, durerii cu care te trezeşti în fiecare dimineață şi cu care te culci în fiecare seară. Poate că nimeni din preajma ta nu înțelege lucrul ăsta, dar eu te înțeleg prea bine, crede-mă!

Am văzut că ochii i se umezesc – reuşisem să-l ating.

— Dar nu vrei să-i pui capăt, nu-i aşa? Poate, uneori, gândul ăsta îți mai trece prin minte, poate în ultimul timp mai mult decât oricând. A devenit, probabil, un obicei – încerci să găseşti diverse modalități prin care să scapi de chin. Dar totul trece, nu-i aşa?

Mă privea cu atenție, sorbindu-mi fiecare cuvânt.

— E doar un *moment,* atâta tot, am continuat. Apoi, clipa trece. Şi momentul ăsta va trece, ca toate celelalte, şi vei descoperi că n-ai vrut să-ți pui capăt zilelor. Poate te gândeşti că nimănui nu-i pasă de tine sau că oamenii o să treacă uşor peste dispariția ta. Poate îți închipui că-şi doresc să faci asta. Dar nu e adevărat. Nimeni nu doreşte moartea nimănui. Poate că simți că n-ai alte şanse, dar ele există, poți să treci peste asta. Coboară de aici ca să putem vorbi în tihnă! Indiferent de experiențele triste prin care treci acum, le vei putea depăşi. E doar un moment – atât şi nimic mai mult, mi-am continuat pledoaria, în timp ce lacrimile îmi brăzdau obrajii.

L-am privit cu coada ochiului. A înghițit în sec, cu ochii ațintiți asupra râului. Îşi cântărea opțiunile. Să trăiască sau să moară. M-am uitat pe furiş spre intrările podului de pe Bachelor’s Walk şi Wellington Quay, dar tot nu se

vedea nici urmă de poliție sau de spectator dornic să-mi dea o mână de ajutor. Mă bucuram însă, căci reuşisem să ajung la sufletul lui şi să stabilesc o legătură – nu voiam ca cineva să-i distragă atenția, să-l sperie şi să-l întoarcă înapoi la punctul de plecare. Mă gândeam ce să-i spun mai departe, cum să trag de timp până la sosirea poliției, ce lucruri frumoase să-i înfățişez ca să nu-i stârnesc mânia. În final, însă, n-a trebuit să-i spun nimic, fiindcă a vorbit el primul.

— Am citit despre un tip care a sărit în râu anul trecut. Era beat şi a vrut să facă o baie, dar s-a prins sub roțile unui cărucior de cumpărături, iar curenții l-au dus în larg. N-a mai putut să iasă, mi-a spus el, cu vocea gâtuită de emoție.

— Şi te încântă perspectiva asta?

— Nu. Dar totul se va sfârşi în curând. După asta, totul se va sfârşi.

— Sau va fi începutul unei alte dureri. Fiindcă, în clipa în care vei cădea în apă, indiferent cât îți doreşti sfârşitul, vei intra în panică. Te vei lupta să supraviețuieşti. Vei încerca să tragi aer în piept, iar plămânii ți se vor umple cu apă. Chiar dacă îți imaginezi că nu vrei, instinctul de supraviețuire te va îndemna să trăieşti. Ceva *din tine* vrea să trăiască – aşa suntem plămădiți. În momentul în care apa pătrunde în laringe, o înghiți din instinct. Ajunge în plămâni şi îți îngreunează corpul. Dacă, în acest răstimp, te răzgândeşti şi vrei să ieşi la suprafață, nu mai poți s-o faci. Pe de altă parte, sunt atât de mulți oameni în jurul tău acum, încât se va găsi cineva care să sară în apă ca să te salveze. Crezi că va fi prea târziu, dar te înşeli. Chiar dacă îți pierzi cunoştința, inima va continua să bată. Îți vor face respirație gură la gură, îți vor scoate apa din plămâni şi te vor ajuta să respiri din nou. Te pot salva.

Simțeam cum tremură ca varga, şi nu doar din cauza frigului. Aveam senzația că în curând o să-mi leşine în brațe.

— Voiam să termin, mi-a spus, cu glas tremurător. E

atât de dureros.

— Ce anume?

— Să trăieşti, mi-a răspuns, râzând uşor. Cel mai cumplit moment este să mă trezesc dimineața. Şi asta de foarte mult timp.

— Hai să vorbim despre asta în altă parte, ce zici? i-am propus.

Eram îngrijorată, pentru că îi simțeam din nou trupul rigid. Poate că nu era o idee chiar atât de bună să discutăm despre problemele lui în timp ce se afla încă de cealaltă parte a balustradei.

— Vreau să aflu tot ce ai de spus, aşa că hai să plecăm de aici!

— E prea mult pentru mine, mi-a şoptit, închizând ochii şi vorbind mai mult pentru el decât pentru mine. Nu pot să mai schimb lucrurile acum. E prea târziu, a continuat, domol, rezemându-şi capul de obrazul meu.

Eram ciudat de apropiați pentru doi străini.

— Niciodată nu e prea târziu. Şi nu e deloc imposibil să-ți schimbi viața, crede-mă! Poți s-o schimbi cu mâinile tale. Iar eu o să te ajut, i-am spus, în şoaptă, căci nu era nevoie să vorbesc cu glas tare – avea urechea în dreptul buzelor mele.

M-a privit în ochi şi n-am putut să-i evit privirea. Mă simțeam înlănțuită. Părea atât de pierdut.

— Şi ce se întâmplă dacă n-o să meargă? Dacă nu se va schimba nimic, cum spui tu?

— Se va schimba.

— Şi dacă nu se va întâmpla asta?

— Ba da, se va întâmpla.

„Convinge-l să coboare de pe pod, Christine!”

M-a studiat, cu maxilarul încleştat, gândindu-se la cuvintele mele.

— Şi dacă n-o să meargă, îți jur că o s-o fac din nou, m-a amenințat el. Nu aici, o să găsesc o altă cale, pentru că nu mai vreau să trăiesc ce-am trăit până acum.

Nu voiam să-l las pradă gândurilor negre sau

amintirilor care îl determinaseră să recurgă la acel gest.

— Bine, i-am răspuns încrezătoare. Dacă nu se va schimba nimic în viața ta, decizia îți aparține, e treaba ta ce-o să faci mai departe. Dar sunt convinsă că totul se va schimba, iar eu o să-ți stau alături. O să pornim amândoi pe drumul ăsta şi o să descoperim împreună ce frumoasă poate fi viața. Îți promit!

— S-a făcut, accept târgul, mi-a răspuns în şoaptă.

Spaima mi s-a cuibărit imediat în suflet. Târgul? N-am avut de gând să închei un târg cu el, dar nu era să discut asta în momentul acela. Eram obosită. Voiam doar să-l conving să coboare de pe pod. Îmi doream să fiu în pat, învelită în plapumă, şi să uit de toate.

— Trebuie să-mi dai drumul ca să mă urc pe balustradă şi să cobor pe pod, mi-a spus.

— Nici nu se pune problema. Nu-ți dau drumul sub nicio formă! m-am împotrivit cu încăpățânare.

A izbucnit în râs – un râs timid, e adevărat, dar râs.

— Când vreau să mă întorc pe pod, nu mă mai laşi.

Am scrutat cu privirea înălțimea balustradei pe care trebuia să se urce şi de pe care urma apoi să sară înapoi pe pod. Părea o mişcare periculoasă.

— Lasă-mă să chem pe cineva în ajutor! am spus, luându-mi doar o mână de pe pieptul lui, fiindcă nu eram convinsă că se va ține de cuvânt.

— Dacă m-am urcat singur, o să mă întorc singur, mi-a răspuns.

— Nu-mi surâde deloc ideea, am insistat. Aş vrea să strig după ajutor.

Dar m-a ignorat, şi l-am văzut cum se întoarce pe marginea îngustă a balustradei. A apucat cu mâna dreaptă o bară şi şi-a mişcat uşor picioarele ca să se întoarcă cu fața spre pod. Inima îmi bătea cu putere în piept, mă simțeam neputincioasă. Voiam să cer ajutorul spectatorilor, dar dacă aş fi strigat, ar fi putut să se sperie şi să cadă în apele râului. Vântul, care bătea dintr-odată mai tare, şi aerul din ce în ce mai rece m-au făcut

să conştientizez şi mai mult pericolul în care se afla după scurtul nostru moment de respiro. S-a aplecat spre dreapta, pregătindu-se să-şi mute piciorul stâng pe marginea balustradei, în aşa fel încât să ajungă cu fața spre barele de fier ale acesteia, dar în clipa în care îşi fixa centrul de greutate pe piciorul drept, acesta i-a alunecat de pe bordura îngustă. A reuşit să se prindă la timp cu mâna stângă de balustradă, rămânând însă suspendat în aer. Am auzit icnetele spectatorilor, care priveau scena cu sufletul la gură. L-am apucat de mâna dreaptă şi l-am tras, cu toată puterea, spre mine. Spaima pe care i-am citit-o în ochi mi-a înghețat sufletul, dar, privind lucrurile retrospectiv, îmi dau seama că tocmai privirea lui înspăimântată mi-a conferit putere, dându-mi de înțeles că bărbatul care cu numai câteva clipe în urmă voia să-şi pună capăt zilelor se lupta să trăiască.

L-am ajutat să se agațe de bare, cu ochii închişi, trăgând adânc aer în piept. Încercam să-mi revin când detectivul Maguire a venit într-un suflet spre noi cu o expresie amenințătoare pe chip.

— Vrea să se întoarcă pe pod, am îngăimat.

— Văd şi eu asta, mi-a răspuns, dându-mă la o parte.

Am privit în altă parte cât Adam a fost adus în siguranță pe pod. În clipa în care a pus piciorul pe pământ, ne-am trântit amândoi pe jos, secătuiți.

Adam stătea cu spatele rezemat de balustradă, iar eu stăteam în fața lui, pe partea cealaltă, încercând să opresc în loc lumea care începuse să se învârtă cu mine. Mi-am rezemat capul de genunchi şi am tras adânc aer în piept.

— Te simți bine? m-a întrebat îngrijorat.

— Da, i-am răspuns, închizând ochii. Şi îți mulțumesc, am adăugat.

— Pentru ce?

— Pentru că nu te-ai aruncat în râu.

— Sunt oricând gata să-ți fac pe plac, mi-a răspuns, cu o grimasă. Oboseala i se citea în expresiile feței şi în

gesturi. Se pare că a însemnat mai mult pentru tine decât pentru mine, a continuat.

— Îți sunt recunoscătoare, i-am spus, schițând un zâmbet.

— Îmi pare rău, dar nu ți-am reținut numele, mi-a mărturisit, ridicând din sprâncene.

— Christine.

— Adam, s-a prezentat el, întinzându-mi mâna.

M-am dus să i-o strâng şi, în timp ce îmi țineа mâna într-a lui, privirile ni s-au întâlnit.

— Abia aştept să mă convingi că am făcut o alegere bună, Christine. Ai timp s-o faci până la ziua mea de naştere. Ăsta este termenul-limită.

Termen-limită? Am încremenit, cu mâna într-a lui. Deşi o spusese pe un ton calm, părea o amenințare. Am simțit cum genunchii mi se înmoaie, gândindu-mă la târgul pe care îl încheiasem cu el. „Doamne, ce prostie am făcut!”

În ciuda dorinței de a retracta totul, am încuviințat din cap. Mi-a strâns mâna cu putere, în mijlocul podului, şi apoi mi-a dat drumul.

5
Cum să-ți duci relația la următorul nivel

— Ce dracu' căutai aici? m-a întrebat detectivul Maguire, apropiindu-se amenințător de mine.

— Am încercat să dau o mână de ajutor.

— De unde *îl* cunoşti? Adică de unde îl cunoşti *şi pe ăsta*?

— Nu-l cunosc.

— Atunci ce s-a întâmplat aici?

— Treceam prin zonă şi am văzut că omul are necazuri. M-am gândit că s-ar putea să nu ajungeți la timp, aşa că m-am dus să vorbesc cu el.

— Ca şi data trecută, când te-ai descurcat de minune, s-a aventurat el, părând apoi să regrete ce spusese. Să fim serioşi, Christine, chiar te aştepți să înghit povestea asta? Treceai prin zonă? De două ori într-o lună? Vrei să mă faci să cred că e vorba de o simplă coincidență? Te crezi cumva vreun cavaler pe un cal alb…

— Nici vorbă. M-am aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Şi m-am gândit să dau o mână de ajutor. Mânioasă pentru asprimea cu care mă judeca, am adăugat: Şi am reuşit, nu-i aşa? L-am convins să revină pe pod.

— Era cât pe-aci să n-o faci, a ripostat, spumegând de furie şi plimbându-se de colo colo prin fața mea.

În depărtare, l-am văzut pe Adam privindu-mă îngrijorat. I-am schițat un zâmbet palid.

— Nu văd nimic nostim în povestea asta, a spus detectivul.

— Dar nu râd.

— O să mergem la secție şi o să-mi povesteşti totul de la cap la coadă, a spus, scrutându-mă cu privirea de parcă nu ştia ce să facă cu mine.

— Dar n-am greşit cu nimic!

— Nu te arestez, Christine. Trebuie doar să dai o

declarație, mi-a explicat, îndepărtându-se ușor, convins fiind că îl voi urma la mașină.

— Nu puteți s-o luați și pe ea, a protestat Adam, cu glasul istovit.

— Nu-ți face griji în privința ei! a încercat Maguire să-l liniștească, adoptând un ton cu totul diferit, mult mai blând, un ton pe care n-aș fi crezut că știe să-l folosească.

— Mă simt bine, a spus Adam, împotrivindu-se în clipa în care Maguire a vrut să-l ajute să se urce în mașină. A fost un moment de nebunie. Acum mă simt bine. Vreau doar să mă duc acasă.

Maguire a încercat în continuare să-l liniștească, șoptindu-i cuvinte de încurajare și însoțindu-l oricum la mașină, în ciuda dorinței exprimate. În timp ce Adam era condus spre una dintre mașinile de poliție, eu am ajuns, cu alta, în secția din Pearse Street, unde mi s-a cerut din nou să relatez cele întâmplate. Era evident că Maguire nu e convins pe deplin că spusesem adevărul. Și nu se înșela. Dar nu puteam să-i mărturisesc ce căutam pe pod sau în zona blocurilor părăsite. Nu puteam să-i mărturisesc nici doamnei drăguțe care a intrat după el în cameră, spunându-mi că vrea să-i împărtășesc experiențele trăite.

O oră mai târziu, detectivul Maguire mi-a spus că pot să plec.

— Și Adam?

— Adam nu e problema ta acum.

— Dar unde este?

— Este evaluat de un psiholog.

— Când pot să-l văd?

— Christine… m-a avertizat, încercând să scape de mine.

— Ce e?

— Îți mai amintești ce ți-am spus despre victime? Că nu e cazul să te atașezi și să încerci să stabilești o legătură cu ele? Afară te așteaptă un taxi. Du-te acasă și încearcă să dormi! Ferește-te de necazuri!

Am ieşit din secţia de poliţie. Era miezul nopţii, într-o duminică extrem de geroasă, când frigul muşcător îmi pătrundea până la oase; cu excepţia taxiului liber, pe străzi nu se vedea nicio altă maşină. Clădirea Universităţii Trinity College, un străjer mereu de veghe, se înălţa întunecată şi pustie în faţa mea. Nu ştiu de cât timp stăteam acolo, încercând să pun cap la cap faptele, copleşită deodată de şocul celor întâmplate, când uşa din spatele meu s-a deschis şi i-am simţit prezenţa lui Maguire înainte de a-l auzi.

— N-ai plecat încă? m-a întrebat.

Pentru că nu ştiam ce să-i răspund, m-am mulţumit doar să-l privesc.

— A întrebat de tine, a continuat detectivul.

Inima mi-a tresărit în piept.

— În noaptea asta va rămâne în grija noastră. Pot să-i dau numărul tău de telefon?

Am încuviinţat din cap.

— Urcă-te în taxi, Christine! mi-a spus Maguire, aruncându-mi o privire atât de ameninţătoare, încât m-am supus fără crâcnire şi m-am urcat în cel mai apropiat taxi.

M-am dus acasă.

Nu puteam să dorm, dar nici nu era de mirare. M-am ridicat din pat. Cafetiera îmi era singurul companion. Mi-am verificat mobilul, întrebându-mă dacă detectivul Maguire i-a dat lui Adam numărul corect de telefon. Pe la şapte dimineaţa, când străzile au început să răsune de zgomotul maşinilor, am aţipit. Cincisprezece minute mai târziu, ceasul deşteptător m-a trezit ca să mă duc la muncă. Adam nu m-a sunat toată ziua, apoi, pe la şase după-amiaza, când mă pregăteam să închid computerul, mi-a sunat telefonul.

*

Am stabilit să ne întâlnim pe podul Ha’penny Bridge,

locul ideal – ni s-a părut atunci –, căci era singura legătură dintre noi, dar când am ajuns amândoi acolo, după douăzeci şi patru de ore de la incident, nu ni s-a mai părut o alegere atât de potrivită. Nu mă aştepta pe pod, ci lângă, pe Bachelor’s Walk, privind, adâncit în gânduri, apele râului. Aş fi dat orice să ştiu la ce se gândea.

— Adam!

La auzul vocii mele, s-a întors. Purta aceeaşi haină neagră de molton şi aceeaşi căciulă neagră de lână ca în seara precedentă şi îşi ținea mâinile îndesate în buzunare.

— Te simți bine? l-am întrebat.

— Da, sigur, mi-a răspuns. Sunt bine.

Dar, în ciuda asigurărilor lui, părea încă speriat de bombe.

— Unde te-au dus azi-noapte?

— La secție, ca să-mi pună câteva întrebări, apoi la spitalul St John of Gods pentru o evaluare psihologică. Am trecut testul cu brio, mi-a spus în glumă. Te-am sunat pentru că am vrut să-ți mulțumesc personal, a continuat, legănându-se de pe un picior pe altul. Îți mulțumesc, aşadar.

— Cu plăcere, i-am răspuns stânjenită, neştiind dacă să-i strâng mâna sau să-l îmbrățişez.

Toate indiciile îmi spuneau că ar trebui să-l las în pace. A încuviințat din cap şi s-a întors să traverseze strada spre Lower Liffey Street. Nu se uita pe unde mergea, iar şoferul unei maşini l-a claxonat mânios, după ce fusese cât pe ce să dea peste el. Adam abia dacă a luat în seamă sunetul, văzându-şi mai departe de drum.

— Adam! l-am strigat.

— A fost o întâmplare. Pe cuvânt! mi-a spus, întorcându-se spre mine.

Atunci mi-am dat seama că trebuia să-l urmăresc. Poate că pe doctori i-a convins că se simte bine, dar eu nu aveam cum să-l las singur după tot ce se întâmplase.

Am apăsat butonul semaforului ca să schimb culorile – mergea însă prea încet, şi mă temeam că o să-l pierd. Am aşteptat o breşă în trafic şi am străbătut strada în fugă. O altă maşină m-a claxonat. Am alergat într-un suflet ca să-l prind din urmă, dar când m-am apropiat am încetinit: m-am gândit că pot să mă conving şi de la distanță că e teafăr şi nevătămat. A cotit la dreapta, pe Abby Street, iar după ce a dat colțul şi a dispărut din raza mea vizuală am grăbit pasul ca să-l ajung din urmă. Când am dat la rândul meu colțul, nu se mai zărea nicăieri, de parcă l-ar fi înghițit pământul. La ora aia nu avea unde să intre. Am scrutat strada pustie şi întunecată, mustrându-mă în gând pentru că l-am lăsat să-mi scape. Îmi doream să-i fi luat măcar numărul de telefon.

— Bau! a exclamat deodată, ivindu-se din umbră, cu o expresie gravă.

— Hristoase, Adam! am strigat, tresărind. Vrei să-mi provoci un atac de cord?

— Nu mai face pe detectiva cu mine! mi-a spus, vădit amuzat.

— Am vrut doar să mă asigur că eşti bine, i-am răspuns, înroşindu-mă. N-am avut nici cea mai vagă intenție să te agasez.

— Ți-am spus că mă simt bine.

— Dar eu nu cred asta.

Adam mi-a evitat privirea, clipind de mai multe ori ca să-şi stăvilească lacrimile ce amenințau să-i brăzdeze obrajii. I le vedeam licărind în lumina felinarelor.

— Trebuie să mă conving că totul o să fie bine, am continuat. Nu te pot lăsa să pleci în starea asta. O să primeşti consiliere psihologică? l-am întrebat.

— Şi cum se va rezolva situația în urma acestor discuții minunate pe care oamenii vor să le poarte cu mine? Nu se va schimba nimic din tot ce se întâmplă acum.

— Dar *ce* se întâmplă?

Adam a dat imediat înapoi.

— Bine, nu trebuie să-mi spui. Dar te simți măcar uşurat? Pentru că nu ai sărit în râu?

— Fireşte. Am făcut o mare greşeală. Îmi pare rău că m-am urcat pe pod.

— Vezi? i-am spus zâmbind. Ai făcut deja câțiva paşi înainte.

— Ar fi trebuit să mă urc acolo, mi-a răspuns, ridicându-şi privirea spre Liberty Hall, care avea şaisprezece etaje – cea mai înaltă clădire din centrul Dublinului.

— Când e ziua ta de naştere? l-am întrebat, amintindu-mi de târgul încheiat cu el.

Adam a izbucnit în râs.

— Şi acum unde mergem? mi-am continuat tirul de întrebări, alergând ca să-l prind din urmă în timp ce străbătea O'Connell Street.

Aveam mâinile şi picioarele amorțite de la frig, aşa că speram să nu ne îndepărtăm prea mult. Părea să meargă încotro vedea cu ochii, fără țintă, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva moartea prin îngheț era următoarea lui metodă de sinucidere.

— Stau la Hotelul Gresham, mi-a spus, ridicându-şi ochii spre Monumentul Luminii. Sau aş fi putut să sar cu paraşuta şi să aterizez direct în vârful suliței, care ar fi putut să-mi străpungă stomacul. Sau, şi mai bine, poate chiar inima.

— Gata, am început să-ți înțeleg umorul. Şi e puțin cam negru.

— Din fericire, doctorii nu-ți împărtăşesc părerea.

— Cum de ți-au dat drumul?

— I-am cucerit cu bucuria şi farmecul meu copilăresc, mi-a răspuns, cu aceeaşi expresie gravă pe chip.

— Adică i-ai mințit! am ripostat pe un ton acuzator. Adam a ridicat din umeri. Unde locuieşti?

— Zilele astea? a spus el, ezitând. În Tipperary.

— Şi ai venit la Dublin special ca să…

— Ca să sar de pe Ha'penny Bridge? m-a întrebat, vădit

amuzat. Voi, dublinezii, sunteți atât de aroganți! Există poduri la fel de bune şi în alte locuri din țară. Nu, n-am venit pentru asta, ci ca să mă întâlnesc cu cineva.

Când am ajuns în dreptul Hotelului Gresham, Adam s-a întors spre mine:

— Îți mulțumesc. Din nou. Pentru că mi-ai salvat viața. Ce-ar trebui să fac acum, să-ți dau un sărut timid sau să te îmbrățişez? Nu prea ştiu, a spus el, ridicând mâna.

Eu mi-am dat ochii peste cap şi am bătut palma cu el.

Dar nu mai ştiam ce să-i spun. Să-i urez noroc? Şi viață lungă? Să se bucure cât mai mult de ea?

Nici el nu părea mai inspirat ca mine, aşa că a adoptat din nou un ton caustic, revărsând o cascadă de comentarii sarcastice.

— Cred c-ar trebui să-ți dau o medalie de aur. Sau o insignă, a spus.

— N-aş vrea să te las singur acum.

— Ziua mea de naştere este peste două săptămâni. Nu cred că se va schimba ceva în două săptămâni, dar îți mulțumesc pentru minciunile frumoase pe care mi le-ai spus.

— Se pot transforma în realitate, i-am răspuns, pe un ton mult mai încrezător decât simțeam în realitate.

Peste doar două săptămâni? Sperasem să am la dispoziție un an întreg, dar dacă ăsta era termenul în care trebuia să mă încadrez, fie!

— O să-mi iau concediu ca să ne putem vedea în fiecare zi, am continuat. Tot ce ți-am spus poate deveni realitate!

— Acum însă aş prefera să rămân singur, mi-a spus, privindu-mă cu acelaşi zâmbet amuzat.

— Ca să-ți închei socotelile cu viața?

— N-ai putea să vorbeşti puțin mai încet? mi-a sugerat în şoaptă, în timp ce un cuplu trecea pe lângă noi, privindu-ne cu suspiciune. Îți mulțumesc din nou, a repetat, cu mai puțin entuziasm de data asta.

Apoi, lăsându-mă pe trotuar, a dispărut prin uşa

turnantă a hotelului. L-am urmărit cu privirea traversând holul de la intrare şi apoi m-am luat după el. Nu avea să-i fie uşor să scape de mine. A intrat în lift. Am aşteptat până în ultima clipă, înainte ca uşile să se închidă, şi m-am năpustit înăuntru. M-a privit cu ochi pierduți. Apoi a apăsat pe buton.

Am coborât la ultimul etaj şi l-am urmat până la apartamentul care purta numele Grace Kelly Suite. Când am intrat în sufragerie, am simțit miros de flori. Prin uşa deschisă a dormitorului am văzut că patul era presărat cu petale de trandafiri, iar la căpătâi se aflau o sticlă de şampanie într-o frapieră din argint şi două pahare. Adam a privit patul, apoi şi-a întors privirea în altă parte, de parcă tabloul l-ar fi jignit cumva. S-a dus direct în birou, de unde a luat o foaie de hârtie.

L-am urmat.

— Asta este scrisoarea de adio în care îți explici gestul sinucigaş?

— Chiar trebuie să foloseşti cuvântul ăsta? m-a întrebat, tresărind uşor.

— Şi ce-ar trebui să spun?

— „La revedere, Adam, mi-a făcut plăcere să te cunosc", mi-a răspuns, scoțându-şi mai întâi haina şi aruncând-o pe podea, apoi căciula, pe care a azvârlit-o. A fost cât pe ce să aterizeze în focul ce ardea în şemineul de marmură.

Apoi, istovit, s-a prăbuşit pe canapea.

Tabloul pe care mi-l oferea m-a lăsat fără cuvinte – nu m-am aşteptat ca pe sub căciula de lână să se ascundă o claie de păr blond şi bogat.

— Ce e? m-a întrebat, făcându-mă să înțeleg că îl priveam cu intensitate, fascinată de frumusețea lui.

M-am aşezat în celălalt capăt al canapelei, mi-am scos haina şi mănuşile, sperând să mă încălzesc la căldura focului.

— Pot s-o citesc şi eu?

— Nu, mi-a răspuns, împăturind scrisoarea.

— De ce n-o rupi?

— De-aia. Este o amintire, mi-a explicat, punând-o în buzunar. A călătoriei mele la Dublin.

— N-ai cine ştie ce haz.

— Un alt aspect pe care poţi să-l adaugi pe lista defectelor mele şi a lucrurilor la care nu mă pricep.

Am scrutat camera şi am încercat să dezleg misterul decorului din dormitor.

— Aşteptai pe cineva în seara asta?

— Fireşte. Am întotdeauna pregătite sticle de şampanie şi petale de trandafiri pentru femeile frumoase care mă conving să nu mă arunc de pe poduri.

Lucrurile nu mergeau deloc în direcția corectă, şi o ştiam prea bine, dar mă bucuram pentru complimentul pe care mi-l făcuse.

— Nu. Întâlnirea ar fi trebuit, probabil, să aibă loc aseară, am continuat, țintuindu-l cu privirea.

În ciuda sarcasmului şi a siguranței de sine pe care le afişa, îmi dădeam seama că e agitat. Glumele îl ajutau să nu se prăbuşească în fața mea. S-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre minibarul pe care se afla televizorul.

— Nu cred că alcoolul e o opțiune prea bună acum, am spus.

— De unde ştii că nu iau un suc? m-a întrebat cu durere în glas, făcându-mă să mă simt vinovată.

Apoi a scos o sticlă de Jack Daniel's, aruncându-mi o privire şireată. N-am spus nimic, dar am observat că, în timp ce-şi turna whisky în pahar, îi tremurau mâinile. L-am privit un timp, apoi, neputând să mă mai abțin, mi-am pus şi eu nişte whisky, pe care l-am amestecat însă cu puțin suc. Încheiasem un pact cu bărbatul care încercase să se omoare, apoi îl urmasem în camera de hotel, aşa că ce mă mai împiedica să mă îmbăt împreună cu el? Dacă ar fi existat un manual de reguli despre integritatea morală şi responsabilitatea civică, prin comportamentul meu le-aş fi călcat în picioare, aşa că ce mai conta dacă duceam treaba la bun sfârşit şi aruncam

„manualul” pe fereastră? Pe de altă parte, eram înghețată bocnă şi-mi doream cu disperare ceva care să mă ajute să mă încălzesc. Am luat o înghițitură şi am simțit cum îmi pătrunde în stomac, arzând totul în cale. Mi-a creat însă o senzație de bine.

— Iubita mea... a spus deodată, întrerupându-mi şirul gândurilor.

— Ce-i cu ea?

— Pe ea o aşteptam. Am venit la Dublin să-i fac o surpriză. M-a acuzat că n-am fost prea atent cu ea în ultimul timp. Am cam lipsit din viața ei, a adăugat, frecându-şi fața, agitat. Mi-a spus că relația noastră este în impas. Mai bine spus, „în pericol” – aşa s-a exprimat.

— Aşadar, ai venit la Dublin ca să-ți salvezi relația, am conchis eu, fericită că, în sfârşit, îmi povestea ceva despre el. Şi ce s-a întâmplat?

— Am găsit-o cu altcineva, mi-a răspuns, crispat. La restaurantul Milano's. Mi-a spus că se duce acolo cu prietenele ei. Locuim într-un apartament de pe chei, foarte aproape de localul ăla. În ultimul timp, am tot fost plecat în Tipperary şi... în fine, nu era cu prietenele ei, a continuat, cu amărăciune în glas, privind conținutul paharului.

— De unde ştii că nu sunt doar simpli prieteni?

— Erau prieteni. Doar eu le-am făcut cunoştință. El e Sean, cel mai bun prieten al meu. I-am surprins ținându-se de mână. Nici nu m-au văzut intrând în restaurant. Ea nu se aştepta la vizita mea, doar eram în Tipperary. Când s-au pomenit cu mine la masă, n-au negat, a spus el, ridicând din umeri.

— Şi ce-ai făcut?

— Ce-aş fi putut să fac? Picasem de idiot. Am plecat...

— N-ai simțit nevoia să-i arzi una lui Sean?

— Nu, mi-a răspuns, aşezându-se înfrânt pe canapea. Ştiam ce trebuie să fac.

— Să încerci să te sinucizi?

— N-ai vrea să nu mai foloseşti cuvântul ăsta?

Nu am zis nimic.

— Şi cu ce m-ar fi ajutat dacă i-aş fi tras una? N-aş fi făcut altceva decât să mă dau în spectacol. Şi aş fi părut un idiot şi mai mare.

— Te-ar fi ajutat să-ți domoleşti mânia.

— Să înțeleg că violența este benefică acum? m-a întrebat, dând din cap. Dacă l-aş fi lovit, m-ai fi întrebat de ce nu m-am dus să mă plimb ca să mă răcoresc puțin.

— Un pumn tras aşa-zisului tău prieten, care şi-ar fi meritat fără îndoială soarta, e o variantă mai bună decât sinuciderea.

— N-ai vrea să nu mai rosteşti cuvântul ăsta? m-a rugat în şoaptă. O, Doamne!

— Dar asta ai încercat să faci, Adam!

— Şi o s-o fac din nou dacă n-o să te ții de cuvânt! mi-a strigat, furios.

Mânia lui m-a luat prin surprindere. S-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre uşa din sticlă care dădea spre balconul cu vedere către O'Connoll Street şi acoperişurile clădirilor din partea de nord a oraşului. Eram convinsă că dorința de a-şi pune capăt zilelor nu fusese alimentată doar de trădarea prietenei sale. Fusese, probabil, picătura care a umplut paharul pe fondul unor probleme deja existente, dar nu era momentul potrivit ca să intru în detalii. Devenise din nou irascibil. Amândoi eram obosiți – aveam nevoie de somn. În cele din urmă, am căzut la pace.

— Poți să te culci în dormitor, mi-a spus, stând cu spatele la mine. Eu o să dorm pe canapea. Pentru că nu i-am răspuns, s-a întors cu fața spre mine. Bănuiesc că vrei să rămâi.

— Nu te deranjează?

— Cred că s-ar putea să fie o idee bună, mi-a răspuns, întorcându-se din nou ca să privească oraşul.

Aş fi putut să-i rezum evenimentele de peste zi în câteva fraze, presărate însă din belşug cu cuvinte de încurajare. Citisem numeroase cărți motivaționale şi aş fi

putut să-i ofer nenumărate stimulente verbale, dar niciunul nu mi se părea potrivit în acel moment. Dacă voiam să-l ajut să iasă din acea situație, trebuia să învăț nu doar ce să-i spun, ci şi cum să spun.

I-am urat noapte bună şi am intrat în dormitor.

Am lăsat uşa întredeschisă, fiindcă nu-mi plăcea deloc faptul că avea acces la balcon. L-am privit scoțându-şi puloverul şi rămânând într-un tricou mulat. Nu puteam să-mi desprind ochii de la el, spunându-mi că îl supraveghez ca să mă asigur că nu are să se sufoce cu puloverul. S-a întins pe canapea, dar – pentru că era prea înalt – a fost nevoit să-şi rezeme picioarele de brațul canapelei. Mă simțeam vinovată pentru că i-am ocupat patul. Mă pregăteam să-i spun asta în clipa în care l-am auzit rupând tăcerea.

— Îți place spectacolul? m-a întrebat, cu ochii închişi şi mâinile puse sub cap.

Cu obrajii în flăcări, mi-am dat ochii peste cap şi m-am îndepărtat de uşă. M-am aşezat pe patul cu baldachin, răsturnând paharele de şampanie şi împrăştiind gheața din frapieră. Le-am pus pe toate pe birou şi, vrând să iau o căpşună învelită în ciocolată, am observat o felicitare pe care era scris „Pentru frumoasa mea logodnică, cu dragoste, Adam". Venise, aşadar, la Dublin ca s-o ceară de soție. Convinsă fiind că ăsta nu era nici pe departe adevăratul motiv al tentativei sale de sinucidere, eram din ce în ce mai hotărâtă să pun mâna pe biletul de adio.

Credeam că noaptea în care l-am văzut pe Simon Conway trăgându-şi un glonț în cap, noaptea în care l-am părăsit pe soțul meu şi nopțile care au urmat au fost cele mai lungi.

M-am înşelat însă.

6
Cum să-ți liniştești mintea şi să dormi puțin

Nu puteam să dorm. Dar nu era nimic ieşit din comun, fiindcă suferearn de insomnie de aproape patru luni, încă de când luasem hotărârea să pun capăt căsniciei mele. Nu era un gând liniştitor. De-a lungul timpului, am căutat mai multe căi prin care să-mi găsesc fericirea, împlinirea şi optimismul – căi prin care să-mi salvez căsnicia, nu căi de *scăpare.* Dar în clipa în care ideea găsirii unei *căi de scăpare* mi s-a cuibărit în minte, a început să-mi bântuie gândurile, în special noaptea, când nu mă mai confruntam cu problemele altora. În astfel de nopți citeam cartea *42 de trucuri ca să învingi insomnia.* Am ajuns să fac băi calde, să spăl frigiderul, să-mi fac unghiile cu ojă sau să fac exerciții de yoga în primele ore ale dimineții, cu speranța că îmi voi regăsi odihna pierdută. În alte dăți, mă mulțumeam doar să citesc cartea până când începeau să mă doară ochii şi trebuia să renunț. N-am reuşit niciodată să mă las purtată pe aripile unui somn lin şi binefăcător, aşa cum mă asigurau autorii cărții; nici nu mai ştiam ce înseamnă să te bucuri de un somn adânc şi odihnitor. Îmi petreceam nopțile fie stând trează, copleşită de oboseală şi frustrare, fie căzând într-un somn la fel de obositor şi de frustrant.

Deşi îmi dădusem seama că îmi doresc să pun capăt mariajului, nu mi-am imaginat niciodată că asta s-ar putea întâmpla cu adevărat. Mi-am petrecut mult timp întrebându-mă cum voi reuşi să-mi împletesc într-un mod „armonios" existența cu nefericirea, până când am înțeles că nu trebuia să fac asta; sfaturile pe care le dădeam prietenilor mei se puteau aplica şi în cazul meu. Mi-am petrecut apoi nenumărate nopți imaginându-mi o viață alături de altcineva, de un om pe care îl iubeam cu adevărat şi care îmi împărtăşea iubirea cu aceeaşi pasiune; îmi doream să trăiesc experiența cuplurilor care

simt scântei la fiecare privire şi atingere. Țeseam apoi poveşti de dragoste cu fiecare bărbat de care mă simțeam atrasă şi care se purta frumos cu mine – inclusiv cu Leo Arnold, un client pe care mă bucuram mereu să-l revăd. Leo a devenit protagonistul multora dintre fanteziile mele, motiv pentru care mă îmbujoram de fiecare dată când intra în biroul meu.

Dar la baza tuturor acestor fantezii stătea, îmi dau seama acum, o spaimă covârşitoare – spaima că toate acele lucruri mă vor depăşi şi nu voi reuşi să-mi văd visul cu ochii, în ciuda faptului că mi-l doream cu ardoare. Micile probleme care se iveau între noi căpătau o amploare uluitoare, devenind tot mai multe indicii care îmi spuneau că relația noastră e sortită pieirii. Ca atunci când, în pat, termina înaintea mea. Din nou. Sau atunci când se urca în pat cu şosete în picioare, spunând că picioarele îi sunt tot timpul reci; sau când îşi lăsa unghiile tăiate de la picioare într-un vas din baie, uitând să le arunce la gunoi. Săruturile, cândva pline de pasiune, se reduceau deja la pupături familiare pe obraz. Vechile poveşti despre rugby, pe care mi le spunea a mia oară, mă plictiseau de moarte. Dacă ar fi să analizăm viața în culori, lucru pe care l-am învățat dintr-o carte, aş spune că relația noastră trecuse de la tonalitățile aprinse de odinioară – cel puțin, la începutul legăturii noastre – la o nuanță monotonă de gri. Nu eram atât de naivă încât să-mi imaginez că flacăra iubirii va arde la fel de intens ca la început, dar speram că dragostea o să mai pâlpâie, după mai puțin de un an de căsnicie. Privind în urmă, cred că m-am îndrăgostit de ideea de iubire. Iar aventura mea cu acel vis ajunsese la sfârşit.

În noaptea aceea, stând trează în apartamentul din Hotelul Gresham, mă simțeam copleşită de griji. De grija că l-am părăsit pe Barry; de problemele financiare care urmaseră; de părerile oamenilor despre mine; de teama că nu voi mai întâlni niciodată pe nimeni şi voi rămâne singură pentru tot restul vieții; de gândurile legate de

soarta lui Simon Conway... Şi pe urmă de grija pentru Adam, al cărui nume de familie îmi era necunoscut, care încercase, doar cu douăzeci şi patru de ore în urmă, să-şi ia viaţa, iar în acele momente stătea pe canapeaua din sufragerie, în apropierea unui balcon aflat la o înălţime impresionantă, cu un minibar plin alături, aşteptând să-mi ţin promisiunea de a-i face ordine în viaţă până va împlini treizeci şi cinci de ani, în doar două săptămâni. În caz contrar, avea să încerce din nou să-şi pună capăt zilelor.

La gândul că s-ar putea întâmpla aşa ceva, am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos. M-am ridicat din pat şi m-am dus să văd ce face. Televizorul mergea fără sonor, iar culorile imaginilor licăreau şi dansau prin cameră. Am văzut că respiră liniştit. Aveam mai multe trucuri la dispoziţie – susţineau autorii cărţii pe care o citisem – ca să-mi liniştesc gândurile şi să mă bucur de câteva ore de somn, dar singurul care mi-a venit în minte, în timp ce îi ascultam respiraţia lui Adam, a fost să beau un ceai de muşeţel. Aşa că am apăsat pentru a patra oară pe butonul ceainicului electric.

— Isuse, tu nu dormi niciodată? mi-a strigat Adam.

— Îmi pare rău. Te-am deranjat?

— Nu, dar locomotiva aia cu aburi da.

— Vrei nişte ceai? l-am întrebat, deschizând uşa. Dar văd că ai destul de băut.

Trei sticle mici de Jack Daniel’s zăceau goale pe măsuţa de cafea.

— N-aş zice *destul!* mi-a răspuns. Nu poţi să mă supraveghezi douăzeci şi patru de ore pe zi. Mai devreme sau mai târziu, o să adormi, a continuat el, deschizând ochii şi uitându-se la mine.

Nu părea deloc obosit. Sau beat. Arăta splendid. Părea întruchiparea frumuseţii desăvârşite.

Nu voiam să-i mărturisesc adevăratele motive ale insomniei mele.

— Aş prefera să dorm cu tine aici, i-am spus.

— Drăguț. Dar e cam devreme după despărțirea mea, aşa că, dacă nu te superi, mă văd nevoit să te refuz.

M-am aşezat oricum pe canapea.

— N-am de gând să mă arunc de pe balcon, mi-a spus.

— Dar te-ai gândit la asta, nu-i aşa?

— Fireşte. Am luat în calcul toate modalitățile prin care m-aş putea omorî în camera asta. Cu asta mă ocup. Aş putea, de exemplu, să-mi dau foc.

— Te-aş putea salva cu ajutorul extinctorului.

— Aş putea să folosesc briciul din baie.

— L-am ascuns.

— M-aş putea îneca în cadă sau să fac baie cu uscătorul de păr în priză.

— Te-aş supraveghea cât timp faci baie. În plus, nu se mai găsesc uscătoare de păr în hoteluri.

— Aş putea să folosesc ceainicul electric.

— Abia încălzeşte apa. N-ar putea să electrocuteze nici măcar un şoricel. Face doar zgomot.

Adam a râs uşor.

— Iar cuțitele alea abia dacă taie un măr, e cam greu să-ți tai venele cu ele, am adăugat.

— M-am gândit şi la varianta asta, mi-a răspuns, privind cuțitele de lângă bolul cu fructe.

— Te gândeşti des la sinucidere? l-am întrebat, cuibărindu-mă în colțul canapelei.

— Nu reuşesc să mă abțin, mi-a mărturisit, adoptând o expresie gravă. Ai avut dreptate când mi-ai spus pe pod că a devenit un obicei macabru.

— N-am spus chiar aşa. Dar nu cred că e atât de grav dacă te gândeşti la asta atâta timp cât nu treci la fapte.

— Îți mulțumesc. Cel puțin, nu încerci să-mi abați gândurile în altă parte.

— Poate că gândul ăsta te liniştește. N-am de gând să-ți iau punctul de sprijin, dar trebuie să găseşti şi alte căi. Ai vorbit vreodată cu cineva despre asta?

— Da, fireşte, este subiectul numărul unu pentru întâlniri întâmplătoare. Tu ce părere ai?

— Te-ai gândit să urmezi nişte şedinţe de terapie?

— Numai de asta am avut parte o zi şi-o noapte.

— Cred că ai nevoie de mai multe şedinţe, nu doar de o zi şi-o noapte.

— Nu cred în consilierea psihologică.

— Cred că e cea mai bună soluţie în momentul de faţă.

— Credeam că *tu* eşti cea mai bună soluţie, mi-a răspuns, ţintuindu-mă cu privirea. „Rămâi cu mine şi îţi voi arăta cât de frumoasă este viaţa" – nu asta mi-ai spus?

— Şi o să mă ţin de cuvânt, i-am răspuns, înspăimântată de încrederea pe care mi-o acorda. Mă întrebam dacă... am ezitat, înghiţind în sec. Dacă prietena ta îţi cunoştea frământările sufleteşti.

— Maria? Nu ştiu. Îmi tot spunea că m-am schimbat. Că-s absent. Retras. Că nu mai sunt acelaşi. Nu i-am împărtăşit niciodată gândurile care mă tulburau.

— Erai deprimat.

— Dacă aşa vrei să-i spui... Oricum, nu-ţi cade bine când încerci din răsputeri să te prefaci vesel şi ţi se spune că nu mai eşti acelaşi, că eşti mereu posomorât, că nu mai eşti interesant şi nici spontan. Isuse, ce-aş fi putut să fac? M-am luptat să mă menţin pe linia de plutire, a continuat, oftând din greu. Credea că schimbarea are legătură cu tata. Şi cu slujba mea.

— Şi nu e aşa?

— Nu ştiu.

— Dar lucrurile astea nici nu te-au ajutat? am insistat.

— Nu, nu m-au ajutat.

— Spune-mi câte ceva despre slujba ta! Despre aspectele care te îngrijorează.

— Cum stau aici, iar tu acolo, am senzaţia că mă aflu la o şedinţă de terapie, a spus, aţintindu-şi privirea în tavan. Mi-am luat concediu ca să mă ocup de compania tatălui meu cât timp era bolnav. Uram s-o fac, dar mă consolam cu ideea că o să fie ceva temporar. Apoi, tata s-a îmbolnăvit şi mai tare, aşa că am fost nevoit să-mi

prelungesc concediul ca mă ocup mai departe de compania lui. Acum doctorii ne spun că nu se va însănătoşi. Boala este în fază terminală. Săptămâna trecută am aflat că şefii mei îmi desfac contractul de muncă, nu vor să-mi mai prelungească concediul.

— Aşadar, eşti pe cale să-ți pierzi şi tatăl, şi slujba. Şi iubita. Şi cel mai bun prieten, i-am rezumat povestea. Toate într-o singură săptămână.

— Îți mulțumesc pentru tabloul pe care mi-l înfățişezi.

— Am la dispoziție doar paisprezece zile ca să-ți fac ordine în viață, aşa că n-am timp de subtilități, i-am răspuns pe un ton vesel.

— De fapt, sunt doar treisprezece.

— După moartea tatălui tău, nu eşti obligat să preiei frâiele companiei, nu-i aşa?

— Tocmai asta e problema: este o afacere de familie. Bunicul meu i-a lăsat tatălui meu compania, care urmează să-mi revină mie şi aşa mai departe.

Îl simțeam tot mai încordat. Dându-mi seama că am atins un subiect sensibil, l-am întrebat cu multă prudență:

— Ai încercat să vorbeşti cu tatăl tău şi să-i spui că nu vrei să preiei compania?

A râs încet, cu amărăciune.

— Nu-mi cunoşti familia. Nu contează ce i-aş spune, compania e a mea, indiferent dacă îmi place sau nu. Bunicul a lăsat prin testament compania tatălui meu, urmând ca apoi să fie preluată de copiii lui. Dacă n-o accept, va reveni fiului unchiului meu şi familiei acestuia.

— Atunci asta e soluția salvatoare.

— Asta mă macină şi mai tare, mi-a răspuns, îngropându-şi fața în palme şi apoi frecându-şi ochii, copleşit de frustrare. Uite ce e, îți apreciez eforturile, dar nu ai cum să înțelegi situația. Îmi este foarte greu să-ți explic, dar, pe scurt, trăiesc de ani şi ani într-un mare *căcat* familial. Sunt băgat în asta până la gât…

Mâinile îi tremurau. Îşi freca obsesiv degetele de stofa

blugilor. Probabil că nici nu-şi dădea seama de asta. Era timpul să-i ridic moralul.

— Povesteşte-mi de slujba ta, cea pe care o iubeşti!

— Cu ce crezi că mă ocup? m-a întrebat, privindu-mă cu o expresie jucăuşă în ochi.

— Eşti manechin? l-am întrebat, scrutându-l din cap până în picioare.

S-a ridicat atât de repede de pe canapea, încât am crezut că o să se năpustească asupra mea. S-a mulțumit însă să mă privească şocat.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu eşti manechin?

— De ce dracu' spui asta?

— Pentru că…

— Pentru că…? m-a întrebat, consternat.

Era pentru prima oară când îl vedeam atât de agitat.

— Nu ți-a mai spus nimeni asta până acum?

— Nu.

— Nici măcar iubita ta?

— Nu!

A râs uşor. Era cel mai frumos sunet pe care-l auzisem vreodată şi-mi doream să-l mai aud.

— Mă iei peste picior, a continuat, aşezându-se din nou pe canapea, cu o expresie gravă, care i-a spulberat zâmbetul şi râsetul fermecător.

— Ba din contră. Eşti cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut şi asta m-a făcut să cred că eşti manechin, i-am explicat. Sunt cât se poate de sinceră, nu inventez nimic.

M-a privit cu o expresie serioasă, uşor stânjenit, încercând să-şi dea seama dacă glumesc sau nu. Dar vorbeam serios. Mă simțeam însă ruşinată. Nu voisem să sune aşa. Încercasem să spun că e chipeş, dar totul ieşise pe dos pentru că mă exprimasem aşa…

— Aşadar, cu ce te ocupi? l-am întrebat, schimbând subiectul şi prefăcându-mă că adun o scamă imaginară de pe blugi, ca să-i evit privirea.

— O să te distrezi de minune.

— Hai, spune mai departe!

— Sunt stripper. Fac parte din trupa Chippendales. Pentru că sunt atât de chipeş, cum spui tu.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am rezemat de speteaza canapelei.

— Glumesc, fireşte. Sunt pilot de elicopter în Paza de Coastă irlandeză.

Cuvintele lui m-au lăsat cu gura căscată.

— Vezi, ți-am spus eu c-o să te distrezi de minune!

— Salvezi oameni! am exclamat.

— Noi doi avem multe în comun.

Adam nu-şi putea relua slujba cât timp se afla în acea stare sufletească. Nu l-aş fi lăsat, nu-l puteam lăsa, şi nu l-ar fi lăsat nici *ei*.

— Ai spus că, după moartea tatălui tău, compania revine copiilor lui. Mai ai frați sau surori?

— Am o soră mai mare. Ea este succesoarea de drept, dar s-a mutat la Boston. A fost nevoită să plece acolo după ce s-a aflat că soțul ei a furat milioane de la prietenii lui printr-o schemă piramidală. El ar fi trebuit să investească acei bani, dar i-a cheltuit. Şi de la mine a luat ceva. Dar şi mai mult de la tata.

— Sărmana de ea!

— Cine, Lavinia? Probabil că ea a fost creierul din spatele operațiunii. Dar lucrurile sunt şi mai complicate. Compania ar fi trebuit să ajungă în mâinile unchiului meu, care este fratele cel mai mare, dar, pentru că este un ticălos de primă clasă, bunicul i-a încredințat-o tatei, ştiind că unchiul ar fi dus-o în pragul falimentului. Ca urmare, familia s-a scindat în două tabere – cea a simpatizanților unchiului Alan şi cea a susținătorilor tatei. Astfel, dacă refuz s-o preiau şi ajunge în mâinile vărului meu... Îmi este aproape cu neputință să explic cuiva care nu face parte din familie. Nu-ți dai seama cât de greu este să întorci spatele unui lucru, chiar dacă îl dispretuieşti, pentru că eşti măcinat de loialitate.

— Mi-am părăsit soțul săptămâna trecută, i-am mărturisit dintr-odată.

Am spus-o pur şi simplu. Inima îmi bătea cu putere în piept – era pentru prima oară când spuneam asta cu voce tare în fața cuiva. Îmi dorisem atâta amar de vreme să-l părăsesc, dar nu o făcusem, mistuită de dorința de a-mi păstra jurămintele de credință rostite în fața altarului. Cunoşteam prea bine conceptul de loialitate despre care vorbea Adam.

M-a privit surprins. M-a studiat o vreme, întrebându-se probabil dacă spusele mele sunt sau nu adevărate.

— Ce făcea?

— A, e electrician. De ce?

— Nu asta, voiam să spun: cu ce-a greşit?

— N-a greşit cu nimic, i-am răspuns, privindu-mi unghiile. Nu… Nu eram fericită.

— Să înțeleg, aşadar, că îți clădeşti fericirea cu prețul nefericirii lui? m-a întrebat, pufăind zgomotos, vădit deranjat de ce îi spusesem.

Mi-am dat seama că se gândeşte la prietena lui.

— Nu-mi place să predic filosofia asta.

— Dar o practici.

— N-ai de unde să ştii cât de greu e să părăseşti pe cineva, i-am răspuns, împrumutându-i cuvintele.

— *Touché!*

— Trebuie să-ți cântăreşti riscurile. Dacă am fi rămas împreună, am fi fost amândoi nefericiți tot restul vieții. O să-i treacă. O să-i treacă mai repede decât îşi imaginează.

— Dar dacă n-o să fie aşa?

Nu ştiam ce să-i răspund. Nu mă gândisem niciodată la asta. Fusesem mereu convinsă că lui Barry o să-i treacă repede. Aşa ar fi trebuit.

După asta Adam a dispărut. Nu din cameră – doar s-a izolat în gândurile lui, întrebându-se, fără îndoială, care va fi soarta lui şi a prietenei sale. Pentru el, nu era o opțiune să treacă peste acel episod. O voia înapoi. Dar dacă iubita lui nutrea pentru Adam aceleaşi sentimente

pe care le nutream eu pentru Barry, atunci relația lor nu avea nici măcar un licăr de speranță.

— Cu ce te ocupi? m-a întrebat, parcă dându-şi seama deodată că nu ştie nimic despre femeia care voia să-i salveze viața.

— Cu ce crezi că mă ocup? l-am întrebat, preluându-i jocul.

— Lucrezi cumva într-un magazin al unui fond de caritate? mi-a răspuns, fără să stea prea mult pe gânduri.

— Ciudată alegere! am spus, izbucnind în râs.

Mi-am studiat hainele, întrebându-mă dacă blugii, cămaşa de blugi şi tenişii pe care îi purtam semănau cu articolele de mâna a doua din magazinele de caritate. Poate că erau haine de stradă, dar erau noi, iar ținutele de blugi reveniseră la modă.

— Nu mă refer la haine, mi-a spus, zâmbind. Pari mai mult genul de om căruia îi pasă ce se întâmplă cu cei din jur. Poate eşti doctor veterinar? Sau te ocupi de salvarea animalelor? a tatonat terenul, ridicând din umeri. Mă apropii cumva?

— Lucrez în domeniul recrutării de personal, i-am răspuns, dregându-mi glasul.

Zâmbetul i-a pierit. Dezamăgirea pe care o simțea era aproape palpabilă, iar neliniştea, şi mai mare. Şi nu încerca să şi le ascundă.

Peste câteva ore îmi mai rămâneau doar doisprezece zile. Şi până în acel moment nu realizasem nimic.

7
Cum să clădeşti prietenii şi să inspiri încredere

Aş fi jurat cu mâna pe inimă că n-am închis un ochi toată noaptea, dar nici nu mi-am dat seama când s-a luminat de ziuă. M-a trezit sunetul apei care curgea. Eram buimacă încă de somn, aşa că mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama unde sunt. M-am trezit apoi de-a binelea şi am început să cercetez camera, cu ochii în patru; nu mă simţeam ameţită. Când am descoperit că Adam nu mai doarme pe canapea, am sărit imediat în picioare, m-am năpustit într-un suflet în dormitor, lovindu-mă cu genunchiul de măsuţa de cafea şi dând cu cotul în tocul uşii. Am dat năvală în baie, unde m-a întâmpinat un fund gol, musculos, obraznic, care nu văzuse soarele de foarte multă vreme. Adam s-a întors spre mine cu pletele lui blonde, de pe care se prelingeau stropi de apă. N-am reuşit decât să mă holbez.

— Nu-ţi face griji, sunt încă viu! mi-a spus, vădit amuzat.

Am ieşit iute din baie şi am închis uşa în urmă, reprimându-mi, stânjenită, un hohot de râs şi am intrat în toaleta de serviciu ca să-mi aranjez ţinuta după o noapte petrecută în hainele de peste zi. Când am ieşit din sufragerie, apa continua să curgă în baie. Nu s-a oprit nici după alte zece minute. Mă plimbam de colo colo prin dormitor, întrebându-mă ce să fac. Fusese o greşeală să dau buzna în baie după el; dacă repetam figura, avea să creadă că am luat-o razna. Dar nu-mi puteam permite să mă gândesc la integritatea mea când doar cu două nopţi în urmă încercase să se sinucidă, deşi nu prea avea cum să-şi facă rău, fiindcă avusesem grijă să iau din baie toate suporturile din sticlă. Îi mai rămânea doar să spargă oglinda, dar n-am auzit niciun zgomot care să-mi

sugereze asta. Mă pregăteam să deschid din nou uşa, când l-am auzit plângând – mai întâi încet, un sunet înăbuşit şi gâtuit de emoție, ce-i trăda suferința cumplită şi dorul mistuitor. Auzindu-i suspinele, mi-am desprins mâna de pe clanță şi mi-am rezemat capul de uşă, dorindu-mi cu ardoare să-i alin durerea. N-am putut să fac altceva decât să-i ascult neputincioasă hohotele de plâns.

Atunci mi-am amintit de biletul de adio. Dacă nu puneam mâna pe el înainte ca Adam să iasă din duş, nu aveam să-l mai citesc vreodată. Cercetând camera cu privirea, i-am văzut hainele aruncate într-un colț, iar blugii azvârliți pe geanta de voiaj. După ce i-am scotocit prin buzunare, am găsit în cele din urmă hârtia împăturită. Am desfăcut-o, sperând să găsesc mai multe indicii referitoare la motivele care îl determinaseră să recurgă la tentativa de sinucidere. Hârtia nu era, însă, nici pe departe, un bilet de adio, fiindcă din cuvintele scrise aparent fără nicio noimă, unele tăiate, altele subliniate, am înțeles că e o ciornă pe care exersase de nenumărate ori, până la forma finală, cererea în căsătorie a Mariei.

Vibrațiile telefonului lui Adam mi-au distras atenția. Mobilul se afla lângă hainele curate pe care avea să le poarte în ziua aceea. Telefonul a încetat să mai sune, iar pe ecran a apărut un mesaj care îi spunea că are *şaptesprezece apeluri nepreluate.* Apoi a început să sune din nou. Era *Maria.* I-am răspuns.

În toiul conversației mi-am dat seama că apa din baie nu mai curge, că, de fapt, nu o mai auzisem de câtva timp curgând. M-am întors, ținând încă telefonul la ureche. Adam stătea de ceva vreme în pragul uşii de la baie, cu un prosop înfăşurat în jurul taliei, complet uscat, privindu-mă cu mânie. I-am cerut scuze interlocutoarei şi am închis telefonul. Apoi am rupt tăcerea, înainte să atace el.

— Aveai şaptesprezece apeluri nepreluate. M-am gândit

că ar putea fi ceva important, aşa că am răspuns. Pe de altă parte, dacă vrei să-mi duc misiunea la bun sfârşit, trebuie să am acces total la viața ta. Nu trebuie să mai existe secrete între noi.

M-am oprit ca să fiu sigură că m-am făcut înțeleasă. Nu a spus nimic.

— Era Maria, am continuat. Îşi făcea griji din cauza ta. Se temea că ți-ai putea face singur rău după povestea de ieri noapte. Îşi face griji pentru tine de mai bine de un an, iar de nouă luni e de-a dreptul înspăimântată. Pentru că nu mai reuşea să comunice cu tine, a apelat la ajutorul lui Sean, încercând să găsească împreună o soluție. În ciuda sentimentelor pe care le nutrea pentru tine, s-a îndrăgostit de Sean. N-au vrut să te rănească. Sunt împreună de şase săptămâni. N-a ştiut cum să-ți spună. Credea că eşti cu nervii la pământ din cauza faptului că sora ta a fost obligată să plece din Irlanda, pentru că ai fost nevoit să renunți la slujba ta şi din cauza bolii tatălui tău. De fiecare dată când a vrut să-ți spună, s-a întâmplat ceva rău. Când s-a hotărât, în cele din urmă, să-ți împărtăşească povestea de iubire dintre ea şi Sean, vestea că boala tatălui tău este în fază terminală a căzut ca un trăsnet. Săptămâna trecută a vrut să vă întâlniți ca să-ți dezvăluie, în sfârşit, secretul, dar i-ai spus că ți-ai pierdut slujba. Ar fi vrut să nu afli în felul în care ai făcut-o.

În timp ce îi vorbeam, am văzut că îmi sorbea fiecare cuvânt, stăpânindu-şi cu greu mânia. I-am văzut însă şi durerea – era atât de fragil şi delicat, că până şi o simplă şoaptă l-ar fi putut frânge în mii de bucățele.

— Părea deranjată că am răspuns la telefon, mi-am reluat firul gândurilor, supărată, poate chiar mânioasă, pentru că nu ştia cine sunt. Mi-a spus că de şase ani de când sunteți împreună a crezut că îți cunoaşte toți prietenii. Era geloasă.

Gândul că o făcusem geloasă părea să-i stingă mânia, aşa cum apa stinge tăciunii aprinşi. Nu ştiam dacă e bine

să-i relatez şi restul poveştii, dar mi-am asumat riscul, sperând că voi obține roadele scontate:

— Mi-a mai spus că nu te mai recunoaşte. Că erai amuzant şi spontan. Dar ți-ai pierdut strălucirea.

Ochii îi înotau în lacrimi, dar s-a prefăcut că tuşeşte, clătinând din cap, în încercarea de a şi le stăvili. Adoptase din nou atitudinea de bărbat dur.

— Vom încerca să trezim la viață vechea ta personalitate, Adam, îți promit! Şi poate, cine ştie, ea îl va recunoaşte din nou pe bărbatul de care s-a îndrăgostit şi se va îndrăgosti iar de el. O să redescoperim strălucirea pierdută.

I-am oferit spațiul de care avea nevoie ca să se gândească în tihnă, aşteptându-l în sufragerie în timp ce îmi rodeam, neliniştită, unghiile. Douăzeci de minute mai târziu, a apărut în pragul uşii, îmbrăcat, mascând orice umbră de disperare.

— Mergem să luăm micul-dejun?

*

Bufetul suedez din restaurantul hotelului oferea o gamă largă de produse din care puteai alege după pofta inimii. Oamenii făceau naveta, umplându-şi farfuriile. Ne-am aşezat la o masă cu spatele la expoziția culinară, mulțumindu-ne doar cu nişte cafea fără lapte.

— Aşadar, nu mănânci, nu prea dormi, şi amândoi salvăm oameni. Ce altceva mai avem în comun? m-a întrebat Adam.

Îmi pierdusem pofta de mâncare cu trei luni în urmă, când mi-am dat seama că nu sunt fericită în căsnicie. Drept urmare, slăbisem foarte mult, deşi încercam să-mi revin urmând sfaturile din cartea *Cum să-ți recapeți pofta de mâncare cu fiecare îmbucătură.*

— Relațiile eşuate, i-am răspuns.

— Tu ți-ai părăsit soțul. Eu am fost părăsit. Nu se pune.

— Faptul că mi-am părăsit soțul nu schimbă mare lucru.

— Ba da, dacă aşa vreau eu.

Am oftat.

— Spune-mi mai multe despre tine! l-am încurajat. Maria susține că ți-ai pierdut strălucirea acum un an, comentariu care îmi stăruie şi acum în minte.

— Da, şi mie mi-a stăruit, m-a întrerupt, afişând o veselie falsă. Mă întreb dacă şi-a dat seama de asta înainte sau după ce s-a culcat cu cel mai bun prieten al meu, sau poate chiar în timp ce... N-ar fi un lucru interesant?

N-am zis nimic. L-am lăsat să-şi savureze ironia.

— Ce-ai simțit când a murit mama ta? Ce-ai făcut când ai aflat?

Maria îmi spusese totul la telefon, dezvăluindu-mi o mare parte din viața şi problemele lui Adam de parcă aş fi fost o prietenă veche, care oricum ştia toate astea. Eram sigură că ar fi fost mai atentă la ce spune dacă ar fi cunoscut situația reală. Dar n-o cunoştea, nu era treaba ei, aşa că am lăsat-o să vorbească. Tot încerca să se justifice, lămurindu-mi nişte aspecte din viața lui Adam pe care el nu le-ar fi dezvăluit niciodată.

— De ce vrei să ştii?

— Pentru că m-ar ajuta să ştiu...

— Dar pe mine mă va ajuta?

— Mama ta a murit, sora ta s-a mutat în altă parte, tatăl este grav bolnav, iar iubita ta are pe altcineva. Cred că asta – faptul că te-a părăsit iubita – reprezintă un factor declanşator. Poate că nu accepți ideea ca oamenii să te părăsească. Poate că te simți abandonat. Dacă ai putea să recunoşti factorii declanşatori, ai putea să conştientizezi şi să controlezi gândurile negre care te aruncă în spirala depresiei. Poate că acum, când te părăseşte cineva, corelezi acest fapt cu sentimentele pe care le-ai trăit pe când aveai cinci ani.

Mă simțeam impresionată de felul în care puneam

problema, dar se pare că eram singura.

— Cred c-ar trebui să nu mai faci pe terapeuta.

— Iar eu cred c-ar trebui să consulți un psiholog adevărat, dar, pentru că n-ai de gând s-o faci, va trebui să te mulțumeşti cu mine.

Replica mea l-a redus la tăcere. Din motive obscure, nu voia să apeleze la ajutorul unui specialist. Eu speram însă că o să-l conving să urmeze câteva şedințe.

Adam a oftat din rărunchi şi s-a rezemat de spătarul scaunului, ațintindu-şi privirea spre candelabru, de parcă acesta i-ar fi pus întrebarea.

— Aveam cinci ani, iar Lavinia, zece. Mama suferea de cancer. Totul era foarte trist, deşi eu nu înțelegeam prea bine situația. Nu simțeam acea tristețe, ştiam doar că pluteşte în aer. Nu ştiam că are cancer sau, dacă ştiam, habar nu aveam ce înseamnă asta. Ştiam doar că e bolnavă. Stătea într-o cameră la parterul casei, unde nu aveam voie să intrăm. Povestea a durat câteva săptămâni sau câteva luni, nu-mi mai amintesc exact. Mie mi s-a părut o veşnicie. Trebuia să păstrăm tăcerea când treceam prin fața uşii. Doctorii intrau şi ieşeau, ciufulindu-mi părul în trecere. Tata intra doar rareori. Apoi, într-o zi, am văzut că uşa camerei e deschisă. Am intrat; înăuntru se afla un pat care nu fusese niciodată acolo. Patul era gol; cu excepția lui, camera arăta exact ca odinioară. Doctorul care obişnuia să-mi ciufulească părul mi-a spus că mama a plecat. Când l-am întrebat unde a plecat, mi-a răspuns: „La Ceruri.” Am ştiut atunci că nu are să se mai întoarcă. Într-o bună zi, tot acolo s-a dus şi bunicul meu, şi nu s-a mai întors niciodată. M-am gândit că trebuie să fie un loc frumos dacă nu mai voiau să se întoarcă. Apoi am fost la înmormântare. Toată lumea era tristă. Câteva zile am stat cu mătuşa mea. Apoi m-au trimis la internat.

Îmi povestea toate astea pe un ton rece, lipsit de orice emoție, detaşat, ca şi cum mecanismul lui de apărare intervenise, blocând suferința covârşitoare. Cred că nu

putea să îndure durerea mistuitoare, încercând astfel să se izoleze şi să se deconecteze de trecut. Îi sorbeam cuvintele cu nesaț, convinsă că îmi spune adevărul.

— Tatăl tău n-a încercat să vă explice ce s-a întâmplat cu mama voastră?

— Tata nu este adeptul exprimării trăirilor emoționale. Când a aflat că mai are doar câteva săptămâni de trăit, a cerut să i se instaleze un fax în salonul de spital.

— Dar sora ta? N-ai putut să vorbeşti cu ea ca să înțelegi ce se întâmplă?

— Pe ea au trimis-o la un internat din Kildare, astfel că ne vedeam doar câteva zile, în vacanțe. În vara în care ne-am întors acasă, după ce am terminat şcoala, sor-mea a improvizat un chioşc în oraş şi a vândut toate lucrurile de valoare ale mamei: pantofi, genți, haine de blană şi bijuterii. A făcut astfel o mică avere. Câteva săptămâni mai târziu, când ne-am dat seama ce făcuse, era deja prea târziu, n-am mai reuşit să recuperăm nimic. Cheltuise deja o mare parte din bani. Era practic o străină pentru mine, iar lucrurile nu s-au schimbat nici după aia. Este plămădită din acelaşi aluat ca tata. Este mult mai inteligentă decât mine. Păcat că nu şi-a folosit inteligența în scopuri nobile! Ea ar fi trebuit să preia frâiele afacerii tatei, nu eu.

— Dar la internat ți-ai făcut prieteni? l-am întrebat, sperând să descopăr un cerc în care micuțul Adam s-a bucurat de dragoste şi prietenie; voiam să descopăr un final fericit.

— Acolo l-am cunoscut pe Sean.

Nu era finalul fericit pe care îl căutam, căci Sean, cel mai bun prieten al lui, îl trădase. Neputându-mă abține, mi-am pus mâna peste a lui. L-am simțit cum se crispează la atingerea mea, aşa că mi-am retras-o iute. Şi-a încrucişat brațele la piept şi mi-a spus:

— Ce-ar fi să renunțăm la trăncăneala asta fără rost şi să trecem la problemele serioase?

— Dar nu este o trăncăneală fără rost. Cred că moartea

mamei tale, pe când nu aveai decât cinci ani, constituie un factor extrem de important, care ți-a afectat trecutul şi continuă să-ți afecteze sentimentele şi comportamentul actual, ba chiar şi modul în care încerci să faci față unor circumstanțe extreme.

Asta citisem în carte, lucruri de care eram foarte convinsă că sunt adevărate.

— Dacă nu ți-ai pierdut mama la vârsta de cinci ani, n-ai cum să înțelegi situația doar din paginile unei cărți. Aşa că hai să trecem mai departe!

— Am pierdut-o.

— Ce anume?

— Mama a murit pe când aveam patru ani.

— Îmi pare rău, mi-a răspuns surprins.

— Îți mulțumesc.

— Şi cum te-a afectat asta? m-a întrebat cu blândețe în glas.

— Cred că nu eu vreau să-mi închei socotelile cu viața când voi împlini treizeci şi cinci de ani, aşa că e timpul să mergem mai departe, i-am ripostat tăios, dorindu-mi să reluăm discuția despre trecutul lui.

Mi-am dat seama – după uimirea care i se citea pe chip – că fusesem mult mai mânioasă decât intenționasem.

— Îmi cer scuze, i-am spus, încercând să-mi reiau tonul calm. Dacă nu vrei să vorbeşti despre tine, atunci ce vrei de la mine, Adam? Cum ai vrea să te ajut?

S-a aplecat spre mine, şi-a coborât glasul şi a început să vorbească, lovind masa cu degetul ca să-şi întărească punctul de vedere.

— De sâmbătă într-o săptămână împlinesc treizeci şi cinci de ani. Nu vreau nicio petrecere, dar, din motive pe care nu le înțeleg, familia mea a organizat o petrecere, iar când spun „familie” nu mă refer la sora mea, Lavinia, fiindcă singura modalitate prin care şi-ar putea face apariția în Irlanda, fără ca poliția să-i pună cătuşele la mâini, este pe Skype. Când spun „familie” mă refer la cei din cadrul companiei. Petrecerea va avea loc la primăria

din Dublin, un eveniment de amploare, la care aş prefera să nu mă duc, dar unde voi fi obligat să particip, deoarece consiliul de administrație al companiei a hotărât să anunțe cu ocazia asta că voi prelua compania cât tata e încă în viață. Mai sunt doar douăsprezece zile până atunci. Din cauza bolii lui aflate într-un stadiu avansat, membrii consiliului de administrație au ținut o şedință săptămâna trecută pentru a putea organiza mai devreme petrecerea de ziua mea. Le-am spus să nici nu se gândească la asta. În primul rând, nu vreau postul. Nu ştiu cum voi proceda, dar voi delega pe cineva în seara aia ca să le aducă la cunoştință. Iar dacă va trebui să intru în sala aia blestemată, vreau ca Maria să-mi fie alături şi să mă țină de mână, aşa cum este firesc, a continuat, cu glasul frânt. S-a oprit o clipă ca să se adune, apoi şi-a reluat firul gândurilor: M-am gândit mult la tot ce s-a întâmplat şi am înțeles-o. Da, m-am schimbat. Nu i-am fost alături când a avut nevoie de mine, şi, copleşită de griji, s-a dus la Sean, iar Sean a profitat de ea. Am fost cu el în Benidorm după ce ne-am luat diploma de absolvire, iar de la treisprezece ani am fost nedespărțiți. Am fost împreună la petreceri în fiecare weekend. Crede-mă, ştiu prea bine cât e de versat în materie de femei! Ea nu-l cunoaşte aşa de bine ca mine.

Am deschis gura să protestez, dar Adam a ridicat amenințător degetul şi a continuat:

— Aş vrea, de asemenea, să-mi recapăt postul de pilot în cadrul Pazei de Coastă. Şi aş mai vrea să nu mă mai simt hărțuit de toți cei care lucrează în compania tatălui meu pentru că am fost ales să conduc afacerea în locul lor. Aş vrea ca toată lumea să mă lase în pace. Dacă aş avea putere de decizie, i-aş lăsa pe oricare dintre ei să preia nenorocita aia de companie. Deocamdată, însă, acest lucru nu pare posibil, dar tu o să mă ajuți. Trebuie să anulăm dorințele testamentare ale bunicului. Eu şi Lavinia nu putem să preluăm compania, dar nu trebuie s-o lăsăm nici în mâinile verişorului meu, Nigel. Asta ar

însemna sfârşitul afacerii noastre. Trebuie să găsesc o soluție. Dacă nu găsesc o cale de ieşire din impas, mă arunc în primul râu care îmi iese în cale, pentru că nu mai suport situația asta, a conchis, împungând masa cu un cuțit de unt ca să-şi sublinieze ultimele două cuvinte.

Mă privea cu ochii mari şi amenințători, provocându-mă să plec şi să renunț la misiunea mea. Era o perspectivă ademenitoare – ca să folosesc un eufemism. M-am ridicat. Pe chip i se citea satisfacția; reuşise să mai înlăture pe cineva din viața lui, rămânând astfel liber să-şi ducă la bun sfârşit planul de auto desființare.

— Bine! am spus, bătând din palme, de parcă mi-aş fi pregătit ieşirea din scenă. Avem multe de făcut dacă vrem să reuşim! Bănuiesc că varianta de a mai locui în apartamentul vostru iese din discuție, aşa că poți să stai cu mine. Trebuie să mă duc acasă şi să mă schimb, să trec apoi pe la birou ca să-mi iau nişte lucruri şi, în final, pe la un magazin. Îți explic mai târziu pentru ce. Dar, mai întâi, trebuie să-mi iau maşina. Vii cu mine?

M-a privit, vădit surprins că nu am de gând să-l las baltă, aşa cum îşi imaginase, apoi şi-a luat haina şi m-a urmat.

*

Când ne-am urcat în taxi, telefonul meu a bipăit.

— E al treilea mesaj pe care îl primeşti. Nu ți le verifici niciodată. Nu e un lucru prea încurajator dacă vreodată mă voi mai afla pe un pod şi voi avea nevoie de cuvinte de alinare.

— Nu sunt mesaje scrise, ci mesaje lăsate în căsuța vocală.

— De unde ştii?

Ştiam, pentru că era ora opt dimineața. Şi un singur om îmi lăsa mesaje în căsuța vocală la ora opt dimineața.

— Ştiu pur şi simplu.

— Ai spus că nu trebuie să mai existe secrete între noi,

îți mai aduci aminte? mi-a spus, țintuindu-mă cu privirea.

Măcinată de remuşcări pentru că îi citisem „cererea în căsătorie”, pe care o aveam încă în buzunar, i-am dat telefonul. A apăsat pe buton şi a ascultat mesajele. Zece minute mai târziu, mi l-a dat înapoi. L-am privit ca să-i văd reacțiile.

— Era soțul tău, mi-a spus. Dar cred că ştiai asta deja. Îți spune că păstrează carasul auriu şi că o să-i pună pe avocații lui să întocmească acte prin care să nu mai ai voie să deții vreodată vreun peşte acasă. De fapt, vrea să te împiedice să mai calci vreodată într-un pet shop. Nu ştie dacă va avea câştig de cauză, dar va face tot ce-i va sta în putință ca să te împiedice să câştigi procesul.

— Asta-i tot?

— În cel de-al doilea mesaj te face „târfă” de douăzeci şi cinci de ori. N-am numărat eu. El a făcut-o. O spune de douăzeci şi cinci de ori. Te numeşte târfă şi apoi înmulțeşte cuvântul de douăzeci şi cinci de ori.

I-am luat telefonul şi am oftat. Barry nu se potolea deloc. De fapt, părea s-o ia razna de tot, devenind tot mai înverşunat. Şi atunci şi-a adus aminte de carasul auriu? Dar nu-i plăcea peştişorul ăla. Era un cadou de ziua lui din partea nepoatei sale, care i-l cumpărase dintr-un singur motiv: nici fratelui lui Barry nu-i plăceau peştii în acvariu, aşa că, practic, nepoata îi făcuse cadoul pentru ea, ca să poată să-l hrănească şi să se bucure de el când venea la noi în vizită. N-avea decât să păstreze peştele ăla nenorocit!

— De fapt, a spus Adam, smulgându-mi telefonul din mână cu o privire răutăcioasă, vreau să număr şi eu de câte ori te-a făcut târfă. N-ar fi interesant de văzut dacă nu cumva s-a înşelat?

A ascultat din nou mesajele din căsuța vocală, de data asta folosind speakerul. De fiecare dată când Barry rostea cuvântul, plin de mânie, de venin, de înverşunare şi tristețe, Adam număra pe degete, afişând un zâmbet larg.

Părea dezamăgit când mesajul s-a încheiat.

— Nup. De douăzeci şi cinci de ori, a conchis, dându-mi telefonul şi uitându-se apoi pe fereastră.

Am tăcut amândoi un timp, dar telefonul a spart din nou tăcerea.

— Şi eu care credeam că am probleme, a spus el.

8
Cum să îți ceri iertare când îți dai seama că ai rănit pe cineva

— Deci ăsta e tipul?

— Da, i-am răspuns în şoaptă, aşezându-mă pe scaunul de lângă patul lui Simon Conway.

— Nu te aude, a spus Adam, vorbind mai tare decât se cuvenea. N-ai de ce să vorbeşti în şoaptă.

— Ssst! i-am spus, încercând să-l reduc la tăcere, iritată de lipsa de respect şi de nevoia lui fățişă de a dovedi că nu e impresionat de ceea ce vede.

Ei bine, eu eram, şi nu mi-era teamă s-o recunosc; simțeam o durere mistuitoare, aproape palpabilă. De fiecare dată când îl vedeam pe Simon, retrăiam momentul în care se împuşcase. Auzeam zgomotul asurzitor al împuşcăturii. Îmi aminteam cuvintele pe care i le spusesem şi care îl făcuseră să lase pistolul pe bufetul din bucătărie. Totul decursese atât de bine până atunci; părea să fi renunțat la hotărârea de a-şi pune capăt zilelor; reuşisem să ajung la sufletul lui. Apoi euforia a preluat controlul şi am pierdut controlul vorbelor – nici nu mai ştiam dacă i-am spus ceva. Am închis ochii şi am încercat să-mi amintesc.

— Ar trebui să simt ceva anume acum? m-a întrebat Adam, întrerupându-mi gândurile. Vrei să-mi spui cumva, în termeni pompoşi de psihologie, că eu am avut noroc că am scăpat cu viață în timp ce el zace pe un pat de spital? m-a provocat el.

I-am aruncat o privire tăioasă.

— Şi voi cine sunteți?

Am sărit de pe scaun la auzul vocii. O femeie intrase în salon. Avea cam treizeci şi ceva de ani şi ținea de mână două fetițe blonde, care o priveau cu ochi mari şi întrebători. Jessica şi Kate – Simon îmi vorbise de ele.

Jessica suferea pentru că iepuraşul ei murise, iar Kate se prefăcea că îl vede când Jessica nu era atentă, ca să-i aline suferința. Simon se întrebase dacă fetița lui va proceda la fel atunci când el va părăsi această lume, iar eu îi spusesem că nu e cazul să-şi pună întrebarea asta, căci va rămâne în viață pentru ele. Femeia era vădit afectată – Susan, soția lui Simon. Inima a început să-mi tresalte în piept, iar sentimentul de vinovăție şi mustrările de conştiință îmi mistuiau sufletul şi mintea. Am încercat să-mi amintesc cuvintele Angelei, cuvintele pe care mi le-au spus cu toții. Nu era vina mea, încercasem doar să dau o mână de ajutor. Nu era vina mea.

— Bună, am salutat-o, luptându-mă să găsesc cea mai bună modalitate prin care să mă prezint.

Tăcerea a durat câteva clipe, dar mie mi s-au părut o veşnicie. Pe chipul lui Susan se citeau ostilitatea, răceala şi neîncrederea, sentimente care nu-mi alinau freamătul lăuntric, ci îmi accentuau şi mai tare sentimentul de vinovăție. Simțeam privirea lui Adam ațintită asupra mea, salvatoarea lui, care nu mai reuşea acum să-şi țină predicile despre încredere de sine şi tărie de caracter. Am făcut un pas înainte şi i-am întins mâna, înghițind în sec şi vorbind cu glas tremurător:

— Mă numesc Christine Rose. Eram cu soțul tău în noaptea în care…

Privirea mi-a căzut asupra celor două fetițe care se uitau la mine cu ochi mari.

— …în noaptea incidentului. Aş vrea să-ți spun că…

— Ieşi afară! a spus Susan încet.

— Poftim? am îngăimat, simțindu-mi gura uscată.

Era cel mai cumplit coşmar al meu. Trăisem de sute de ori acea scenă, privind lucrurile în diverse moduri şi prin prisma multor oameni, copleşită de spaimă în toiul nopții sau în primele ore ale dimineții. Nu îmi imaginasem însă niciodată că o voi trăi şi în realitate. Îmi zisesem că temerile mele sunt iraționale; reuşeam să le îndur doar pentru că erau doar rodul imaginației mele, nu puteau fi

adevărate.

— Ai auzit ce-am spus, a repetat Susan, trăgându-şi fetele ca să elibereze ieşirea din salon.

Am încremenit, nu-mi venea să cred. Atingerea mâinii lui Adam pe umăr şi gestul blând prin care m-a îndemnat să ieşim m-au ajutat să-mi vin în simțiri. În maşină, nimeni n-a rupt tăcerea apăsătoare. Apoi, la un moment dat, Adam a deschis gura ca să spună ceva, dar i-am luat-o înainte.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am spus, luptându-mă să-mi stăvilesc lacrimile.

— Bine, a încuviințat cu blândețe, părând că vrea să mai adauge ceva, apoi s-a răzgândit şi s-a uitat pe fereastră.

Ce n-aş da să ştiu ce a vrut să-mi spună!

*

Am crescut în Clontarf, o suburbie din nordul Dublinului. Când l-am cunoscut pe Barry, am acceptat să mă mut în Sandymount, suburbia în care locuia el. Am stat în apartamentul lui, pentru că voia să fie aproape de mama lui, care nu mă agrea, pentru că aparțineam Bisericii Irlandeze, deşi nu eram practicantă. După şase luni în care mi-a făcut curte, Barry m-a cerut de soție, poate pentru că asta făceau toți cei de o vârstă cu noi. Am acceptat, fiindcă asta făceau oamenii maturi, ajunşi la vârsta noastră. Ne-am căsătorit şase luni mai târziu şi ne-am cumpărat un alt apartament în Sandymount, lăsând trecutul în urmă şi privind încrezătoare spre viitor. Afacerea mea a rămas în Clontarf, unde ajungeam în fiecare dimineață cu trenul. Pentru că Barry n-a reuşit să-şi vândă apartamentul, l-a închiriat, iar banii proveniți din chirie ne ajutau să plătim ipoteca pentru noua locuință. Dacă Barry ar fi acceptat să se mute în vechiul lui apartament, lăsându-mă să stau în casa pe care o cumpăraserăm împreună, ne-ar fi scutit de foarte multe

probleme. Dar nu voia. Avea de gând să pună mâna pe apartamentul nostru. A păstrat şi maşina, pe care o luaserăm tot împreună, aşa că, pentru moment, conduceam autoturismul unei prietene, Julie, care se mutase la Toronto. Ca să mă revanşez pentru că mă lăsa s-o folosesc, mă ocupam şi de vânzarea ei, afişând pe parbriz şi pe geamul din spate anunțuri pe care scriam DE VÂNZARE, însoțite de numărul meu de telefon. Le răspundeam celor care sunau, oferindu-le detalii tehnice şi organizând curse de probă. Mulți sunau doar ca să se afle în treabă. Mi-am dat seama că oamenii au tendința de a suna la tot felul de ore ca să pună întrebări despre lucruri pe care le pot afla şi din revistele auto. Poate se aşteaptă să primească alte răspunsuri.

Biroul meu se afla pe Clontarf Road, la primul etaj al unei clădiri cu trei niveluri, care a fost cândva casa celor trei mătuşi celibatare ale tatei, Brenda, Adrienne şi Christine, ale căror nume le purtam eu şi cele două surori ale mele. Clădirea găzduia acum firma de avocatură a tatălui şi surorilor mele, Rose Daughters Solicitors, pentru că tata era un adept al feminismului. Firma îşi avea sediul acolo de treizeci de ani, încă de când mătuşa lui – singura rămasă în viață – se hotărâse să se mute într-un apartament de la demisol, dotat cu toate utilitățile, ca să nu mai fie nevoită să aibă singură grijă de clădirea imensă. Imediat ce surorile mele şi-au obținut diploma în avocatură, s-au şi angajat la firmă. Eu priveam cu groază la ziua în care urma să-i spun tatei că nu vreau să lucrez la firma familiei, dar tata a fost mai mult decât înțelegător. De fapt, nici nu-şi dorea să lucrez cu el.

„Tu eşti o visătoare”, mi-a spus. „Noi suntem oameni de acțiune. Surorile tale îmi seamănă leit: noi preferăm faptele. Tu semeni cu mama ta, tu gândeşti. Aşa că du-te şi cugetă în voie!”

Brenda se ocupa de dreptul de proprietate, Adrienne a ales dreptul familiei, iar tata vâna accidentele, pentru că

de acolo credea el că vin banii. Ei ocupau ultimul etaj, iar biroul meu se afla la primul nivel, împreună cu cel al unui contabil, care se afla acolo de douăzeci de ani şi ascundea o sticlă de votcă în sertarul biroului, convins fiind că nu-i cunoaşte nimeni secretul. Mirosul din cameră şi duhoarea respirației lui trădau însă taina atât de „bine” păstrată. Sursa informațiilor mele era Jacinta, femeia de serviciu, care îi spunea tatei toate bârfele legate de ceilalți chiriaşi. Printr-un acord tacit, s-au înțeles ca tata s-o plătească mai mult dacă îi furnizează tot mai multe informații. Mă întrebam adesea ce îi spune despre mine.

În ultimii ani, firmele de la parter îşi schimbaseră de nenumărate ori profilul, aşa că nici nu mai ştiam cine e proprietarul fiecărei afaceri în parte şi cu ce se ocupă. Din cauza crizei economice, firmele dispăreau la fel de repede cum apăreau. Apartamentul de la demisol, în care a locuit mătuşa tatei, Christine, până la sfârşitul vieții, a găzduit de-a lungul timpului o companie de asigurări, o agenție de bursă şi un studio de grafică şi design, după care a devenit casa mea. De la o Christine la alta. Tata a acceptat, fără tragere de inimă, să mi-l închirieze şi să mi-l mobileze; în ziua în care am pus piciorul în apartament, am găsit un singur pat în dormitor, un singur scaun în bucătărie şi un fotoliu în sufragerie. A trebuit să mi-l aranjez singură, dând o raită pe la casele surorilor mele. Brendei i s-a părut distractiv să-mi dea cuvertura fiului ei, imprimată cu chipul lui Spiderman, crezând că mă va înveseli. N-a făcut altceva decât să-mi adâncească şi mai mult tristețea, văzând în ce stare deplorabilă am ajuns. Însă o cuvertură puteam să-mi permit şi eu, aşa că în primele zile am vrut s-o schimb, dar am tot uitat până când am ajuns să nici n-o mai observ.

Lângă apartamentul meu se afla o librărie – Book Stand sau Last Stand – a cărei proprietară se încăpățâna să o țină deschisă în condițiile în care toate librăriile mici din zonă îşi închiseseră porțile. Îi aparținea bunei mele

prietene Amelia, care reuşea – bănuiam eu – să-şi menţină afacerea pe linia de plutire graţie comenzilor mele, fiindcă librăria era, de cele mai multe ori, goală. Stocul de cărţi era mic, iar cele mai multe cărţi pe care le doreai trebuia să fie comandate, lucru deloc atrăgător pentru cei pasionaţi de răsfoit. Amelia locuia deasupra librăriei, împreună cu mama ei, care avea nevoie de îngrijiri permanente din cauza unui atac cerebral grav. Clopoţelul pe care îl auzeai adesea sunând în librărie nu anunţa prezenţa unui nou client care îi trecea pragul, ci faptul că mama ei avea nevoie de ceva. Amelia o îngrijea de la o vârstă fragedă, fiindcă era doar un copil când mama ei se îmbolnăvise. Uneori părea să aibă o nevoie disperată de o pauză, dar şi de multă atenţie şi îngrijire. Ca toţi cei care au grijă de altcineva, avea, la rândul ei, nevoie de grija şi protecţia cuiva. Librăria părea să fie întotdeauna pe locul doi în viaţa Ameliei. Îi acorda atenţie în primul rând mamei sale, fiindu-i mereu la dispoziţie, la orice oră din zi şi din noapte.

— Bună, scumpo! m-a întâmpinat Amelia, sărind de pe taburetul pe care stătea şi citea ca să-i mai treacă timpul în librăria goală.

L-a privit peste umărul meu pe Adam, care intrase după mine, şi a făcut ochii mari la vederea lui.

— Am crezut că mă aştepţi în maşină, i-am spus.

— Ai uitat să-mi laşi geamul deschis, mi-a răspuns, cu chipul lipsit de orice expresie, uitându-se prin librărie.

— Amelia, el este Adam. Adam, ea este Amelia. Adam este… un client.

— Aha! a spus Amelia, dezamăgită.

Ştiam ce carte voiam să iau, aşa că m-am îndreptat direct spre raftul cărţilor motivaţionale. Adam se plimba prin librărie, părând buimac şi absent, privind rafturile pline cu cărţi, dar fără să le vadă cu adevărat.

— Arată de milioane, mi-a şoptit Amelia.

— Este un client, i-am răspuns, tot în şoaptă.

— Dar arată de milioane.

— Nu cred că lui Fred i-ar plăcea să te audă spunând asta, i-am ripostat, râzând.

— M-a invitat să luăm masa la restaurantul Pearl, mi-a spus apoi, analizându-şi unghiile şi ridicând din sprâncene.

— La Pearl? Foarte ciudat! i-am răspuns nedumerită.

Fred nu era un bărbat romantic. Şi atunci mi-a picat fisa.

— O să te ceară de soţie! am exclamat.

Amelia îşi păstra cu greu mina serioasă, gândindu-se, evident, la acelaşi lucru.

— S-ar putea să n-o facă, probabil că nici nu e vorba de aşa ceva, dar…

— O, Doamne! Mă bucur atât de mult pentru tine! am spus, strângând-o în braţe.

— Stai că încă nu s-a întâmplat nimic! mi-a tăiat Amelia avântul. Nu mai cobi!

— Poţi s-o pui în contul meu?

— *În sfârşit!* Christine, e minunat! a exclamat ea uşurată, citind titlul cărţii.

— Nu e pentru mine, i-am răspuns încruntată. Ce vrei să spui?

— O, îmi pare rău! N-am vrut să spun nimic. Nu… Nu e nimic, mi-a răspuns, înroşindu-se şi schimbând apoi subiectul. M-a sunat Barry aseară.

— Serios? am îngăimat, nervoasă.

— Era târziu. Cred că băuse ceva.

Am început să-mi rod unghiile. Adam ni s-a alăturat. Semăna cu un rechin care a simţit miros de sânge. Ştia exact când să-şi facă apariţia ori de câte ori şacalii se repezeau asupra mea.

— Sunt convinsă că nu e adevărat sau poate că e, dar… N-ar fi trebuit să mi-o spună. Cred că discuţiile voastre ar trebui păstrate în intimitatea voastră, chiar dacă eu sunt subiectul lor, aşa că nu te învinovăţesc pentru ce ai spus despre mine, a continuat ea cu glasul frânt de durere, lucru care îi contrazicea vorbele

împăciuitoare.

— Amelia, ce ți-a spus?

A tras aer adânc în piept şi a început:

— A spus, citându-te pe tine, că mi-am ratat viața stând acasă cu mama, că ar trebui să-mi văd de drumul meu şi să merg mai departe. Că ar trebui s-o internez într-un azil şi să mă mut cu Fred, altfel n-ar fi de mirare ca, într-o bună zi, să mă trezesc singură.

— O, Doamne! am exclamat, ascunzându-mi fața în mâini. Îmi pare atât de rău că ți-a spus toate astea!

— Nu-ți face probleme! i-am răspuns că-i înțeleg suferința, dar că atitudinea lui este dezgustătoare. Sper că nu te superi că i-am zis asta.

— Nu, e în regulă, ai tot dreptul din lume să-i spui ce vrei.

Eram roşie la față, şi ştiam că asta îmi trădează sentimentul de vinovăție. Eu şi Barry discutaserăm, într-adevăr, despre acele lucruri – n-o puteam nega –, dar cum de îndrăznise să-i mărturisească Ameliei? Mă întrebam oare câte telefoane mai dăduse în noaptea aia şi ce alte adevăruri le mai dezvăluise oamenilor pe care îi iubeam, pentru ca, rănindu-i pe ei, să mă rănească pe mine.

Amelia aştepta să-i spun că nu e nimic adevărat din tot ce îi zisese Barry.

— Nu am formulat lucrurile în felul *ăsta,* i-am mărturisit în cele din urmă. Amelia părea jignită. Mă gândesc doar la faptul că ai mereu grijă de alții, numai de tine nu, am continuat. Că ar fi frumos ca tu şi Fred să vă uniți destinele şi să aveți o viață *împreună.*

— Dar asta este viața pe care o duc de la doisprezece ani, Christine, şi o ştii foarte bine! a ripostat Amelia cu mânie în glas. N-am de gând s-o bag într-un azil ca să-mi fac de cap şi să mă distrez după pofta inimii.

— Ştiu, ştiu, dar n-ai ieşit niciodată din țară. Nu ți-ai luat nici măcar o vacanță. Asta e tot ce-am spus, îți jur! Îmi făceam griji pentru tine.

— Nu e cazul să-ți faci griji, mi-a răspuns, ridicând capul. Fred ia lucrurile aşa cum sunt şi înțelege foarte bine situația.

Discuția ne-a fost întreruptă de clinchetul binecunoscut al clopoțelului. Amelia s-a scuzat, spunându-ne că mama ei are nevoie de ea. Am ieşit din librărie cu cartea sub braț, ca s-o ascund de Adam, simțindu-mă mai rău ca niciodată.

— Acum îți sună prietenii. Bravo lui, băiat deştept! a spus Adam. Ziua ta se anunță din ce în ce mai bună.

— Da, aşa e, i-am răspuns, ridicând capul. Dar totul depinde de modul în care priveşti lucrurile, Adam. De partea plină sau goală a paharului.

— Eu am o problemă cu asta, mi-a răspuns, dându-şi ochii peste cap. De exemplu, cred că prietena ta n-ar trebui să se entuziasmeze prea tare de masa pe care o va lua astăzi.

— Ai ascultat discuția noastră.

— Ați vorbit tare…

— A invitat-o la Pearl.

— Şi ce?

— Acolo fac bărbații cereri…

— Dar tot acolo se şi mănâncă. N-ar trebui să se lase luată de val. S-ar putea să nu se întâmple.

Am oftat din rărunchi, simțind cum energia lui mă secătuieşte de puteri.

— Aici trebuie să lucrăm. Ai o gândire negativă. Iei în calcul numai aspectele negative, gândindu-te numai la lucrurile rele care *s-ar putea* întâmpla. Şi, în cele din urmă, se materializează. Ai auzit de legea atracției? l-am întrebat. Uite, întâlnirea cu soția lui Simon – am trăit scena în minte de nenumărate ori până când s-a întâmplat. Dacă ai impresia că viața e de căcat, atunci chiar e de căcat, am conchis.

— Nu cred că regăsim termenii ăştia în tratatele de psihologie.

— Atunci ar fi bine să consulți un psiholog adevărat.

— Nu, mi-a răspuns, în timp ce urcam treptele spre primul etaj.

M-am oprit în fața uşii biroului meu şi am băgat cheia în broască, dar uşa nu se deschidea. Am încercat altă cheie, apoi încă una dintre cele zece pe care le aveam prinse de breloc.

— Eşti cumva paznic de închisoare? m-a întrebat Adam, ironic.

L-am ignorat şi am încercat altă cheie.

— La naiba! Iar mi-au făcut-o! Vino cu mine! i-am spus, urcând treptele.

Când am intrat, i-am găsit pe tata şi pe surorile mele stând în jurul mesei de şedințe. Tata era îmbrăcat la patru ace, purta un costum în dungi şi o cămaşă roz. Cravata şi batista, în aceeaşi nuanță, se asortau perfect cu cămaşa. Ținuta îi era completată de pantofii negri, bine lustruiți, de părul bine pieptănat şi de manichiura desăvârşită. Din cauza staturii mici, părea mai degrabă croitor decât avocat.

— Am bănuit eu că a cunoscut pe altcineva, a spus Brenda, pocnind din degete când l-a văzut pe Adam. Isuse, Barry o să crape când o să-l vadă! Cu chelia lui, n-are nicio şansă în fața ăstuia, a continuat ea, referindu-se la pletele bogate şi blonde ale lui Adam.

— Bună, tuturor, i-am salutat. El e Adam, un *client.* Adam, el e tatăl meu, Michael, iar cele două vrăjitoare sunt Brenda şi Adrienne.

— Purtăm numele altor două vrăjitoare care au locuit cândva aici, i-a explicat Adrienne, după care s-a uitat la mine şi a adăugat: Cea de a treia e Christine. Indiferent cât încerci să fugi, rămâi una de-a noastră.

— Aveau părul roşu şi fumau ca nişte şerpoaice, a intervenit Brenda, fără să-şi desprindă privirea de la Adam.

— Nu s-au căsătorit niciodată, a spus şi tata.

— Erau lesbiene, a completat Adrienne.

— Nu e adevărat! a contrazis-o Brenda. Adrienne era o

desfrânată. A fost cerută în căsătorie de cinci ori.

— De acelaşi tip? am întrebat.

— Nu. De bărbați diferiți, mi-a răspuns tata. Cred că cel de-al treilea pretendent a făcut o crimă. Dar s-ar putea să-l confund cu altcineva, a adăugat, încruntat.

— O desfrânată, a confirmat Brenda.

— Nu s-a culcat cu ei, a spus tata. Cererile în căsătorie erau diferite pe vremea aia.

— Era lesbiană, a insistat Adrienne.

Am aşteptat să-şi termine jocul. Jucau „desfrânată sau lesbiană" de fiecare dată când aveau public nou.

— Crezi că toată lumea este lesbiană ca tine, i-a spus tata lui Adrienne.

— Sunt bisexuală, tată.

— Ai avut cinci prietene şi un singur prieten. Relația cu el a fost doar un experiment. Eşti lesbiană. Cu cât vei înțelege mai curând lucrul ăsta, cu atât vei reuşi să te aşezi mai repede la casa ta şi să-ți întemeiezi o familie normală, a spus el.

— Aşadar, cum ai cunoscut-o pe Christine? l-a întrebat Brenda pe Adam. Ia loc! l-a invitat, trăgând un scaun.

Adam mi-a aruncat o privire întrebătoare. I-am răspuns ridicând obosită din umeri, iar el s-a aşezat pe scaun.

După ce i-a evaluat pe toți din ochi, a spus:

— M-a împiedicat să mă arunc de pe podul Ha'penny Bridge, alaltăieri seară.

— Se pricepe de minune să strice plăcerea altora, a spus Adrienne pe un ton acuzator.

— N-o făcea de plăcere, i-am explicat.

Toți ochii s-au ațintit asupra lui.

El a început să se foiască nervos pe scaun, neştiind cum să le înfrunte privirile scrutătoare. Sunt convinsă că se întreba dacă nu e cazul să pună capăt şaradei şi dacă n-ar fi fost mai bine să nu fi pomenit de tentativa lui de sinucidere. Dar familia mea era maestră în jocul ăsta: îți crea impresia că lucrurile importante nu sunt deloc aşa.

Ei hotărau ce e cu adevărat important.

— Dar de ce-ai ales podul Ha'penny? l-a întrebat Adrienne, frecându-şi faţa. Nici măcar nu e prea înalt.

— Ce tot îndrugi acolo? a întrebat-o Brenda.

— N-are decât vreo doi metri şi ceva deasupra apei. Impactul căzăturii n-ar fi fost atât de puternic.

— Dar nu cred că asta urmărea, Adrienne, a spus Brenda. Nu ar fi murit în urma impactului cu apa. Nu-i aşa?

Toţi ochii s-au aţintit din nou asupra lui. Nu ştia ce să răspundă, atât era de uimit. Eram obişnuită cu reacţiile oamenilor pe care îi aduceam acasă. Unii dintre prietenii mei nu reuşeau să le facă faţă; alţii intrau imediat în jocul lor; iar cei din a treia categorie, ca Adam, se mulţumeau să le observe şi să le analizeze ritmul ameţitor al discuţiilor şi simţul umorului, fără să se simtă jigniţi, de vreme ce nimeni nu avea nici cea mai vagă intenţie să-i jignească.

— Voiai să te îneci, nu? a insistat Brenda, vorbind acum puţin mai tare.

— N-are apă în urechi, Brenda, a intervenit Adrienne. Doar l-a salvat, nu-i aşa?

Au început să chicotească uşor. Adam mi-a aruncat o privire uimită.

I-am spus în şoaptă că îmi pare rău, iar el a dat din cap uimit, sugerându-mi că nu este nevoie să-mi cer iertare.

— Bravo, Christine! mi-a spus tata, ridicând degetul mare în semn de încuviinţare. Bravo ţie!

— Îţi mulţumesc.

— Asta mai şterge puţin din eşecul experienţei precedente, nu-i aşa?

Adam mă privea în ochi cu îngrijorare.

— Dar râul Liffey nu este chiar atât de adânc, nu? a întrebat Adrienne.

— Adrienne, te poţi îneca şi într-o baltă dacă îţi rupi şira spinării şi rămâi cu faţa în ea, i-a explicat Brenda.

— Dar tu nu ți-ai rupt şira spinării, nu-i aşa? l-a întrebat Adrienne pe Adam.

— Nu.

— Ştii să înoți? şi-a continuat ea tirul de întrebări, mijind ochii.

— Da.

— Atunci nu mai înțeleg nimic. Este ca şi cum Brenda ar mânca înghețată toată ziua ca să slăbească, a spus Adrienne, întorcându-se spre Brenda, ca străfulgerată de o idee. Dar asta şi faci!

— Andrew, vrei să vezi clipul meu publicitar? l-a întrebat tata.

— Îl cheamă Adam şi nu, nu vrea să-l vadă, i-am răspuns eu.

— Cred că poate să răspundă şi singur, a spus tata, uitându-se la el.

— Da, sigur, de ce nu? a răspuns Adam.

Tata s-a ridicat de la masă şi a intrat în biroul lui.

— Este avocat specializat în litigii de accidente, a explicat Brenda.

— Se ocupă de procesele pentru vătămare corporală, am completat eu. Câştigă mai mulți bani decât ele două laolaltă.

— Şi îi cheltuieşte pe pedichiură şi manichiură, a spus Brenda.

— Şi pe şedințe de epilare pe tot corpul, a adăugat Adrienne, şi au început amândouă să chicotească.

— V-am auzit, a spus tata, întorcându-se din birou cu o casetă video. Am făcut-o doar o singură dată. Eram în India, iar căldura era insuportabilă. M-am simțit extraordinar după aia, ne-a explicat el calm, făcându-se să ne înfiorăm la gândul chinurilor la care se supusese. Te-ai rănit pe pod, Andrew?

— Mă cheamă Adam. Nu, nu m-am rănit, i-a răspuns el, politicos.

— Nu te-ai rănit cumva în vreun cui ruginit? Nu te doare gâtul? N-ai nimic de felul ăsta?

— Nu.

— Bine, nu contează, a spus tata, vădit dezamăgit. Unde putem să vedem şi noi chestia asta?

— Casetele video sunt preistorice. Nu merg la televizorul nostru.

— Clipul ăsta a apărut prea devreme pentru epoca lui. L-am filmat acum douăzeci de ani, a spus el, la fel de dezamăgit. Irlanda nu era pregătită pentru el. Acum vezi tot timpul la televizor clipuri publicitare ca ăsta. Mai ales în America. Dacă se întâmplă să-ți tai degetul mare de la picior cu unghiera, poți să obții nişte bani frumoşi, a spus el, dând admirativ din cap. Ai aparat video? Poți să-l urmăreşti acasă şi să-mi aduci caseta înapoi.

— Locuieşte în Tipperary, i-am explicat.

— Şi de ce-ai venit aici?

— Tată, tu chiar n-ai auzit nimic din ce-am vorbit aici?

— A încercat să se arunce de pe Ha'penny Bridge, a lămurit Adrienne lucrurile.

— Dar sunt poduri bune şi în Tipperary, cum este vechiul pod din Carrick-on-Suir, sau Madam's Bridge din Fethard, ăsta e chiar frumos... Sau cel construit peste râul Suir, pe care trece trenul...

— Gata, îți mulțumim, l-am întrerupt.

— Aşadar, Adam... a intervenit Brenda, rezemându-şi bărbia în palmă şi privindu-l cu intensitate. Christine ți-a spus că şi-a părăsit soțul?

— Da.

— Şi ce părere ai?

— Cred că a fost un gest crud din partea ei. Nu pare să fi greşit cu nimic, a răspuns el, de parcă nici n-aş fi fost de față.

— Sunt de acord cu tine. Nici n-a greşit, a spus Brenda.

— Era un individ anost, a adăugat tata.

— Caracterul plictisitor al unei persoane nu constituie motiv de divorț, a spus Adrienne. Dacă aşa ar sta lucrurile, Brenda n-ar mai fi rămas cu Bryan.

— E adevărat, a încuviinţat Brenda.

— Bryan nu este plictisitor, a intervenit tata, luându-i apărarea ginerelui. Este doar un individ leneş şi mediocru. E cu totul altceva.

— Şi asta e adevărat, a spus Brenda.

— Trebuie să plecăm, am spus. Nu vreau să ştiu cine mi-a schimbat broasca de la uşă, vreau doar cheia de la cea nouă.

Brenda şi Adrienne s-au uitat la tata. El a izbucnit în râs.

— Îmi pare rău, dar n-am putut să mă abţin. Se înfurie atât de tare şi e atât de *nostimă*! Mă duc să aduc cheia, a spus el, ridicându-se în picioare şi ducându-se din nou în birou, cu caseta în mână.

— Să înţeleg, aşadar, că Gemma n-a venit aici să ceară cheia? am întrebat.

De obicei ajungea la serviciu înaintea mea şi a colegilor mei, şi nu eram pregătită să înfrunt o altă zi fără ea, mai ales după haosul din săptămâna trecută.

— Am auzit că ai dat-o afară, aruncându-i la picioare cartea *Cum să-ţi concediezi angajaţii.* Nu e un gest prea frumos, Christine.

Adam m-a privit vădit nemulţumit.

— A fost un accident. Ea ţi-a spus asta?

— A trecut pe la noi vineri şi ne-a întrebat dacă avem vreun post disponibil.

— Să nu-mi spui c-aţi angajat-o!

— S-ar putea s-o facem.

— Nu se poate! E a mea!

— N-o mai vrei, dar nici nu-i laşi pe alţii s-o angajeze. Eşti o şefă despotică. O iau eu, fără discuţie! a decretat Adrienne, cu un zâmbet amuzat.

Le plăcea să mă tachineze. Erau cu toţii de *aceeaşi teapă.* Umorul aparte constituia o particularitate a personalităţii lor. Îl înţelegeam, dar nu îl gustasem niciodată, ceea ce li se părea şi mai hilar, făcându-i să se comporte exagerat. Părea că făceau parte dintr-un club

secret şi se străduiau din răsputeri să mă atragă şi pe mine în rândurile lor. Dar era cu neputinţă. Eram diferită. Sintagma „oaia neagră a familiei” mă caracteriza doar pe jumătate – eram un exemplar cu totul diferit.

— Gemma a anticipat intenţia mea de a o concedia şi mi-a luat-o înainte. Dar nu eram hotărâtă, era doar o variantă pe care o luam în calcul. S-ar putea să fiu nevoită să reduc drastic anumite cheltuieli. Apartamentul este prea costisitor, am spus, privindu-l pe tata, care legăna cheia prin aer, şi smulgându-i-o din mână.

— N-am dat niciodată nimic de pomană, a spus el. Trebuie să vă câştigaţi singure existenţa.

— Dar ai putea să ne mai dai câte o mână de ajutor, am zis, pierzându-mi uşor cumpătul.

— Ai putea la fel de bine să te întorci la soţul tău, mi-a răspuns. Există lucruri mult mai grave decât să fii căsătorită cu un bărbat plictisitor. Uită-te la Brenda! Ea şi soţul ei ar putea să facă reclamă la superglue, aşa sunt de uniţi.

— Hai să stai cu noi! m-a invitat Brenda. Ne-ar prinde bine compania ta.

— Nu, nu vreau.

— De ce?

— Pentru că m-ai călca pe nervi. Iar Bryan parcă... *pluteşte,* am spus.

Tata şi Adrienne au izbucnit în râs. Adam ne privea amuzat, chiar dacă habar nu avea cine e Bryan.

— Da, aşa e, chiar pluteşte, a spus Adrienne, chicotind. Nu mi-am dat seama până acum.

— Aşa a fost dintotdeauna, a adăugat şi tata, făcând o grimasă peste umărul lui Adrienne.

Au râs cu toţii. Chiar şi Adam.

— E adevărat, a încuviinţat şi Brenda.

— I-aş fi recunoscătoare proprietarului dacă ar fi puţin mai îngăduitor cu mine, am spus.

— Trebuie să-mi plătesc şi eu ipoteca, mi-a răspuns tata, afişând o expresie gravă şi aşezându-se din nou pe

scaun.

— Dar clădirea asta a fost achitată până acum de sute de ori. Pe de altă parte, până să-l iau eu, nu mai locuise nimeni în apartament de foarte mult timp. Peste tot miroase a igrasie, toaleta nu funcționează cum trebuie, iar mobila este aproape inexistentă. Aşa că ar trebui să zici mersi că mă ai pe mine drept chiriaş.

— Scuză-mă, dar ți l-am mobilat!

— O lingură şi o furculiță nu se pot numi piese de mobilier, am ripostat, exagerând.

— Cerşetorii n-au dreptul să aleagă.

— Dar nu sunt o cerşetoare, sunt fiica ta.

— Nici în privința asta n-ai dreptul să alegi.

— Ce vrei să spui cu asta? N-am înțeles nimic.

M-a privit cu subînțeles, sugerându-mi să găsesc singură tâlcul vorbelor lui.

— Şi acum ce-o să faceți? l-a întrebat Brenda pe Adam. O să-ți găsească un nou loc de muncă şi o să te ajute să porneşti din nou la drum cu forțe proaspete?

Întrebarea părea să-l distreze pe Adam, căci avea în ochi o licărire jucăuşă.

— Trebuie să mă convingă să-mi văd viața cu alți ochi până când împlinesc treizeci şi cinci de ani.

Au păstrat cu toții tăcerea. Nu mai era nevoie să întrebe ce se va întâmpla dacă nu voi reuşi să-i zugrăvesc viața în nuanțe de roz, ştergându-i tonalitățile terne în care o vedea acum; răspunsul se subînțelegea.

— Şi când va fi asta? a întrebat Adrienne.

— Peste două săptămâni, i-am răspuns.

— Peste douăsprezece zile, m-a corectat Adam.

— Şi dai o petrecere? a întrebat Brenda.

— Da, a răspuns Adam, uimit de direcția pe care o urma discuția.

— Putem să venim şi noi? a întrebat Adrienne.

— Ar trebui să cumpărați o prăjitură din aia care arată ca un tort dar e cu brânză. Straturi mari şi rotunde, ca de tort, doar că între ele e brânză. Manevră inteligentă! a

spus tata.

— Tată, eşti obsedat de prăjiturile cu brânză.

— Mi se pare o idee extrem de inteligentă.

— Pari trist, i-a spus Brenda lui Adam, țintuindu-l cu privirea.

— Pentru că aşa şi este, a spus Adrienne.

— Nu ştiu dacă Christine este persoana cea mai potrivită să te ajute, a spus Brenda. Ți-aş recomanda să apelezi la serviciile celor de la JJ Recruitment.

— Iar eu cunosc un terapeut extraordinar, a intervenit Adrienne, apoi a subliniat: Christine nu are pregătirea necesară.

— Dacă te referi la terapeutul pe care îl consulți tu, nu i l-aş recomanda, i-a spus tata.

— Dar ce faceți, îmi puneți la îndoială competența? Recrutarea de personal nu presupune doar plasarea oamenilor în anumite posturi. Înseamnă şi să-i ajuți. Să porneşti, alături de ei, în căutarea carierei potrivite, să-i iei dintr-un anumit loc şi să-i duci în altul, le-am explicat eu, încercând să-mi vând marfa în fața lui Adam, fără să mă uit la el.

— Ca un taximetrist, a adăugat Brenda.

— Nu… Nu e doar atât, lucrurile sunt mult mai complicate, i-am răspuns, încercând să-mi stăvilesc frustrarea, pentru că ştiam că vor doar să mă irite.

— Nimeni nu-ți pune la îndoială competența, a spus Brenda.

— Se referă la faptul că şi tu eşti tristă, a lămurit Adrienne lucrurile.

— Poate că se fac fericiți unul pe altul, a intervenit tata, ridicându-se în picioare. Pentru că şedința ne-a fost întreruptă, să trecem la treabă! Îți urez noroc, Martin, şi te sfătuiesc să încerci prăjiturile cu brânză! O idee extrem de inteligentă! a spus el, dăruindu-i lui Adam un zâmbet generos şi îndreptându-se apoi spre biroul lui.

În cameră a răzbătut deodată sunetul unei stații conectate pe frecvența poliției.

— Este cea mai bună partidă de până acum, mi-a spus încet Brenda, când Adam a părăsit biroul înaintea mea, clătinând din cap şi părând nesigur de sensul scenei la care fusese martor.

— Brenda, duminică noapte a încercat să se sinucidă! am şuierat printre dinți.

— Şi ce dacă? Măcar a avut curajul să încerce. Barry n-are curaj nici să trăiască.

Am coborât treptele după Adam.

— Şi, apropo, mi-a strigat Brenda din capul scărilor, Barry m-a sunat aseară ca să-mi spună că AI FĂCUT PIPI ÎN DUŞ!

Şi eu şi Adam am înlemnit. El s-a întors încet cu fața spre mine. Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept. Apoi am început să cobor din nou scările, trecând pe lângă el.

— Nici despre asta nu vreau să vorbesc, i-am spus cu voce tare.

L-am auzit râzând uşor – râsul lui fermecător, pe care îl auzeam atât de rar.

Când am intrat în biroul meu, am văzut că Gemma îmi transmisese un mesaj sub forma unei cărți pe care mi-o lăsase la vedere pe masă: *Cum să îți ceri iertare când îți dai seama că ai rănit pe cineva.* Am înțeles că Gemma mă invita s-o citesc, nu că şi-ar cere scuze.

Se făcuse deja ora prânzului şi primisem o cascadă de telefoane şi de mesaje de la prieteni şi cunoştințe care îmi spuneau că au vorbit cu Barry în seara dinainte. Mi-am dat seama că ar trebui să citesc cartea, pentru că aveam de cerut nişte scuze.

9
Cum să te bucuri de viață în treizeci de paşi simpli

Primul lucru pe care trebuia să-l fac înainte de a mă concentra numai asupra lui Adam era să-mi anulez toate întâlnirile cu clienții programate pentru următoarele două săptămâni. Fără ajutorul Gemmei, trebuia să le repartizez îndatoririle mele de serviciu celor doi colegi, Peter şi Paul, care nu vorbeau cu mine după ce o concediasem pe Gemma pe nedrept. M-am aşezat la biroul Gemmei şi m-am apucat de treabă. Cel mai mult a durat anularea întâlnirii cu Oscar, care încă nu îndrăznise să se urce în autobuz. Am fost nevoită s-o iau de la capăt şi să-i explic cum să se urce în autobuz, pe ce loc să se aşeze şi cum să exerseze tehnicile de respirație, apoi i-am spus o poveste ca să-i distrag atenția de la temerile lui, iar în final am acceptat să-i dau numărul de telefon, văzându-l atât de abătut pentru că voi lipsi două săptămâni de la birou. Când am terminat însă, am reuşit să-mi iau la revedere de la un om fericit, dispus să cucerească lumea întreagă după ce va izbuti să călătorească trei stații cu autobuzul. Următoarea lui sarcină era să meargă pe jos acasă, în paşi veseli şi săltăreți. Când am închis telefonul, l-am auzit pe Adam strigându-mi din birou:

— *Patruzeci şi două de sfaturi ca să gândeşti pozitiv când totul îți merge prost...*

Un alt titlu din colecția mea de cărți motivaționale.

— *Treizeci şi cinci de paşi ca să gândeşti pozitiv...* a continuat el să citească, râzând ironic. Cifrele astea mă fascinează. De ce tocmai aceste numere? De ce patruzeci şi doi şi nu patruzeci? De ce nu poți să nutreşti gânduri pozitive în jurul cifrelor rotunde?

Şi-a continuat tirada, plimbându-se prin fața raftului cu cărți.

— *Cinci paşi ca să-ți arăți dragostea, Cinci paşi ca să-ți conservi energia, Zece paşi ca să-ți conservi energia,* a citit el mai departe, izbucnind în râs. Gata, înțeleg cum procedezi, le aşezi în funcție de numere, nu-i aşa? Îți spui „Astăzi am chef să urmez mai mulți paşi ca să-mi conserv energia” sau „Astăzi mă simt prea obosită, aşa că o să urmez mai puțini paşi ca să-mi conserv energia”, n-am dreptate? Fireşte, o să urmezi întotdeauna cei *cinci* paşi pentru conservarea energiei... Ce rost are să faci zece lucruri când poți să faci doar cinci? Crezi că autorul celor cinci paşi are mai multă sau mai puțină energie decât autorul celor zece paşi? Fiindcă, deşi are mai multe metode la dispoziție, a scris o carte mai scurtă, lucru mai puțin epuizant. Cred că autorii ar trebui să se întâlnească; poate că unul dintre ei ar trebui să scrie o carte intitulată *Cum să-i sfătuieşti pe oameni să scrie cărți motivaționale* în şase paşi, doisprezece paşi, treizeci şi nouă de paşi, şaizeci şi şase de paşi... Ura, avem un câştigător! *Şaizeci şi şase de paşi ca să-ți rezolvi problemele financiare*? Eu nu ştiu decât unul singur: Du-te la muncă! a continuat, adresându-se cărții.

— Unii oameni nu pot să lucreze.

— Fireşte. Stresul este noua problemă care ne împiedică să muncim.

— Tu nu eşti la muncă. Oare nu se întreabă nimeni pe unde umbli?

— Cărțile astea seamănă cu o rețetă pe care ți-o prescrii singur? a spus Adam, ignorându-mă. „Am nevoie de şase paşi ca să slăbesc” sau „Săptămână asta, am nevoie de douăzeci şi unu de paşi”. Săptămâna asta, am nevoie de nouă paşi ca să urc treptele.

— Asta nu e o carte.

— Nu, dar ar putea să fie. Poate c-ar trebui s-o scrii tu. Aş vrea să ştiu cum aş putea să urc nişte scări, în nouă paşi. Calea cea mai simplă nu este niciodată cea pe care o aleg autorii acestor cărți.

Fireşte că nutream ambiția de a scrie o carte, dar nu

aveam de gând să-i împărtăşesc asta lui Adam, cu atât mai puțin cu cât vedeam ce părere are despre cărțile motivaționale. Simțeam însă că nu eram departe de a-mi vedea visul cu ochii. Cu o săptămână înainte mă gândisem să scot din cutiile nedesfăcute, în care se afla împachetată viața mea, cartea *Cum să scrii o carte de succes.* Barry nu mă încurajase niciodată, dar asta nu m-ar fi împiedicat să-mi împlinesc visul dacă aş fi vrut cu adevărat. Recunosc cu mâna pe inimă că mă folosisem de lipsa lui de susținere ca de un pretext, pentru că îmi era frică să-mi urmez năzuințele. Dar deja lucrurile stăteau cu totul altfel, aşa că mi-am promis că voi încerca.

Erau mai multe teme pe care voiam să le abordez, dar titlul provizoriu la care mă gândeam era *Cum să-ți găseşti slujba la care visezi.* Găsisem deja treisprezece cărți publicate cu acelaşi titlu, din care citisem patru. Simțeam însă că mai sunt încă multe lucruri de adăugat. Lucrările citite se axau pe scheme de îmbogățire rapidă, în timp ce eu consideram că țelul primordial în viață ar trebui să fie fericirea personală. Brenda îmi spunea că fericirea personală nu este un subiect care să se vândă, că ar trebui să-mi presar cartea cu scene de sex în birou sau măcar să dedic un capitol sexului – o altă opinie inutilă oferită de unul dintre membrii familiei mele.

Între timp, Adam continua să-mi critice cu vehemență colecția de volume motivaționale.

— În vraful ăsta de cărți există vreuna care m-ar putea ajuta şi pe mine? Poate una cu titlul *O sută de paşi ca să nu te sinucizi?* a întrebat, trântindu-se pe fotoliul pe care, de obicei, îl ocupam eu.

Îi luase destul de mult să ajungă acolo, aşa că n-am zis nimic. M-am aşezat pe scaunul pe care stăteau clienții mei. Mă simțeam bulversată, fiindcă nu eram obişnuită să privesc camera din acel unghi.

— Nu eşti departe de adevăr, am spus, începând şedința. N-am de gând să-ți prezint o sută de paşi ca să nu te sinucizi, dar vom concepe împreună un plan de

criză.

— Un ce...?

Am luat o carte de pe raftul aflat în spatele meu – *Cum să-ți învingi gândurile suicidale* – şi am deschis-o la pagina unde se afla paragraful pe care îl căutam. O citisem din scoarță în scoarță în nopțile albe petrecute după experiența Simon Conway.

— Practic, este vorba despre o listă de instrucțiuni pe care trebuie să le urmezi dacă ai vreun gând suicidal, lucru care ți se întâmplă adesea. Pentru că ai încercat o dată să-ți pui capăt zilelor, este posibil să mai încerci şi altădată.

— Doar ți-am spus că voi mai încerca o dată dacă nu se va schimba nimic.

— Până la ziua ta de naştere, eşti al meu, am spus, pe un ton aspru. Am încheiat un pact. Iar în următoarele douăsprezece zile voi face tot ce-mi va sta în putință să-mi duc la bun sfârşit rolul pe care îl joc în acest pact. Dar ai şi tu un rol în toată povestea asta. Trebuie să rămâi în viață, asta e misiunea ta. Trebuie doar să urmezi paşii şi să rămâi în viață. Poate că, astfel, vei reuşi să te regăseşti. Doar aşa pot să te ajut s-o recâştigi pe Maria.

— În regulă.

— Bine. Vom pune planul în acțiune, dar ne va lua ceva până îl vom concepe. Mai întâi, aş vrea să stăm de vorbă. Trebuie să-ți înțeleg sentimentele, trăirile...

Am tăcut. El s-a uitat în stânga şi în dreapta, de parcă ar fi căutat o cameră de luat vederi ascunsă.

— Mă simt... *suicidal.*

Ştiam că vrea să fie sarcastic, dar replica nu mi s-a părut amuzantă.

— După cum bine ştii, cuvântul *suicidal* nu defineşte un sentiment. Tristețea este un sentiment, singurătatea e un sentiment, mânia e un sentiment. Frustrarea e un sentiment. Şi gelozia e un sentiment. Toate acestea sunt sentimente. Nu există unul *suicidal.* Poți să nutreşti gânduri suicidale, dar un gând este doar un *gând,* nimic

mai mult. Gândurile se află într-o permanentă schimbare, pentru că noi le dăm viață. Odată ce vei înțelege diferența dintre gândurile suicidale și sentimente, îți vei înțelege trăirile și emoțiile. Vei reuși să-ți disociezi gândurile suicidale de sentimentele pe care le trăiești. Nu vei mai gândi „Astăzi vreau să-mi pun capăt zilelor”, ci îți vei spune: „Astăzi sunt mânios pentru că sora mea a plecat din țară și m-a lăsat să conduc singur afacerea familiei.” Și îți vei controla mânia. „Astăzi mă simt copleșit de responsabilitățile slujbei mele.” Și îți vei controla sentimentul de împovărare. Te voi ajuta să-ți analizezi gândurile suicidale, apoi să le înfrunți și să obții din nou controlul asupra vieții tale. Așadar, Adam, cum te simți?

Nu părea deloc în largul lui. Se foia pe scaun și se uita pe pereți. În cele din urmă, și-a ațintit ochii pe fereastră și a început să se relaxeze puțin. După câteva clipe de gândire, mi-a răspuns:

— Spumeg de furie.

— Bun. De ce?

— Pentru că iubita mea se culcă cu cel mai bun prieten al meu.

Nu era răspunsul pe care îl așteptam, dar i-am făcut semn din cap să continue.

— Mă simt… ca un idiot, pentru că n-am știut ce se întâmplă, a spus, aplecându-se spre mine și sprijinindu-și coatele pe genunchi.

Accepta, în sfârșit, să-și pună sufletul pe tavă. Și-a frecat fața și s-a rezemat din nou de spătarul fotoliului.

— Dar cred că înțeleg de ce a făcut asta, și-a reluat firul gândurilor. Are dreptate când spune că am devenit detașat, că m-am lăsat copleșit de celelalte probleme și am pierdut din vedere ceea ce era cu adevărat important. M-am lăsat dus de val. Dar pot să-i spun acum că m-am schimbat și poate se va răzgândi.

— Când o să-i spui că te-ai schimbat?

— Nu știu. Astăzi?

— Așadar, te-ai schimbat peste noapte? Toate

sentimentele care te-au bântuit de-a lungul timpului, provocate de responsabilităţile împovărătoare de la serviciu sau de faptul că sora ta te-a abandonat, toată amărăciunea şi mânia care ţi-au înecat sufletul în clipa în care ai fost obligat să renunţi la slujba şi la viaţa pe care le adori doar ca să-ţi îndeplineşti îndatoririle faţă de familie, toate dezamăgirile legate de propria existenţă şi personalitate, toate sentimentele contradictorii ce-ţi sfâşie inima la gândul că tatăl tău este pe moarte, sentimentul că *nu vrei să mai trăieşti*... Toate sentimentele astea au dispărut ca prin minune?

— Nu, mi-a răspuns, cu privirea ţintuită în pământ şi cu maxilarul încleştat, în timp ce rumega întrebarea în minte. Dar totul se va schimba. Iar tu mă vei ajuta. Mi-ai promis.

— Am început deja s-o fac, acum şi aici. Dar lucrurile nu se vor schimba dacă *tu* nu te vei schimba. Aşadar, vorbeşte cu mine!

Şi am vorbit două ore. Când Adam mi s-a părut secătuit, iar capul a început să-mi pocnească de durere, din cauza responsabilităţilor împovărătoare pe care mi le punea pe umeri, am hotărât să luăm o pauză. Cunoşteam problemele, acum era timpul să analizez tabloul în ansamblu şi să-i arăt cum să se bucure de viaţă. Aceasta era partea cea mai grea, fiindcă nu prea ştiam ce să fac sau unde să-l duc. Nu eram o expertă în plăcerile şi frumuseţea vieţii. Cu atât mai mult cu cât nici eu nu gustam prea mult din ele în acel moment.

— Şi acum ce facem? a întrebat cu glas obosit.

— Stai puţin! i-am răspuns, ieşind din birou.

Peter şi Paul sosiseră deja la serviciu, dar mă ignorau în continuare. Nu-mi păsa prea tare, fiindcă aveam alte lucruri în cap. Am luat cartea pe care o cumpărasem de la Amelia, *Treizeci de paşi simpli ca să te bucuri de viaţă,* pe care Amelia crezuse că o iau pentru mine. Cuvintele ei îmi răsunau în minte: *În sfârşit!* Chiar păream atât de posomorâtă? Nu mi-am împărtăşit problemele nimănui şi

nu mi-am dezvăluit tristețea. Am crezut că am reuşit să-mi maschez durerea. Am răsfoit primele pagini.

1. BUCURĂ-TE DE MÂNCARE, NU TE ÎNDOPA PUR ŞI SIMPLU! SAVUREAZ-0 ÎN TIHNĂ ŞI BUCURĂ-TE DE AROMELE DELICIOASE!

Mâncare. Nu zău?! Dar ce altceva aş fi putut să fac cu el? Am îndesat cartea înapoi în geantă.

— Hai să mergem!

— Unde?

— Să mâncăm, i-am răspuns veselă.

Nu ştiam dacă Gemma avea să se mai întoarcă la serviciu, dar pentru orice eventualitate i-am lăsat pe birou un exemplar din volumul *Cum să-ți împărtăşeşti problemele financiare cu oamenii care depind de tine,* sperând că îmi va înțelege mesajul.

*

Localul pe care l-am ales ca să punem în practică prima plăcere de pe lista plăcerilor enumerate în carte a fost restaurantul Bay din Clontarf, cu vedere spre golful Dublin.

— Aşadar, mâncarea reprezintă o distracție? a întrebat Adam, rezemându-şi bărbia în palmă, de parcă ar fi avut capul prea greu, iar gâtul nu l-ar mai fi putut susține. Şi eu care credeam că este o necesitate!

În timp ce Adam studia meniul cu indiferență, am cercetat cafeneaua. Localul deborda de viață – clienții vorbeau însuflețit, ospătarii se agitau aducând tăvi pline cu bucate colorate şi apetisante, iar aromele ce pluteau în aer te făceau să salivezi de poftă, deşi mie îmi întorceau stomacul pe dos.

— Da, fireşte, i-am răspuns, servindu-i o minciună, fiindcă nu-mi doream altceva decât o salată verde şi să termin cu tot calvarul ăla, dar trebuia să fiu un exemplu bun pentru Adam. Vreau o friptură de miel cu legume în sos harissa, asezonat cu condimente şi quinoa, vă rog, i-

am spus chelneriței cu un zâmbet forțat, îngrozindu-mă la gândul că va trebui să înghit toată mâncarea aceea.

— Eu vreau doar nişte cafea fără lapte, mulțumesc, a spus Adam, închizând meniul.

— Nu, nu! i-am spus, mustrându-l cu degetul. Am deschis din nou meniul, obligându-l să-l citească din nou. Mâncare egal distracție, am repetat. Mâncăm!

Adam privea meniul cu ochi obosiți, părând complet pierdut printre pagini.

— Ce ne sugerați? am întrebat-o pe chelneriță.

— Mie îmi place fileul de somon marinat, asezonat cu ratatouille şi piure cremos de cartofi.

Adam părea gata să vomite.

— Sună delicios, mulțumim.

— Aperitive nu doriți? ne-a întrebat.

— Nu, am răspuns amândoi la unison.

— Când ți-ai pierdut pofta de mâncare? l-am întrebat.

— Nu ştiu, în urmă cu câteva luni. Tu?

— Eu nu mi-am pierdut-o.

El a ridicat întrebător din sprâncene.

— Alcoolul şi cafeaua nu sunt bune în caz de depresie, i-am spus, încercând să preiau din nou controlul şi să-l conduc în direcția dorită.

— Şi ce-ai mâncat de dimineață?

M-am gândit la cafeaua fără lapte pe care o băusem la hotel.

— Bine, dar eu nu sufăr de depresie, i-am răspuns.

A pufnit zgomotos.

— *Tu* eşti depresiv, fiindcă *tu* ai încercat să te sinucizi. Eu sunt doar puțin… tristă.

— Doar puțin tristă, a repetat Adam, analizându-mă cu atenție. Puțin spus. În comparație cu tine, Eeyore[1] este întruchiparea veseliei!

M-am forțat să râd.

— Am vrut doar să spun că trebuie să avem grijă de dieta ta. Un regim alimentar sănătos te va ajuta să te simți mult mai bine. Tot depresia este vinovată că ți-ai

pierdut pofta de mâncare. Arăți bine, trebuie să recunosc. Probabil că mergi la sală, am adăugat, înroşindu-mă ca un rac. Nu te văd însă niciodată băgând ceva în gură, nici nu ştiu de unde mai ai energie.

— Vrei să-ți explic în cinci sau în zece paşi?

— Doar într-unul.

— Îmi extrag energia de pe scenă, când dansez cu colegii mei stripperi.

— Cred că încurci noțiunea de manechin cu cea de stripper, i-am spus râzând.

— Nu prea ştiu ce-ți trece prin cap, mi-a răspuns, cu un zâmbet pe buze.

În clipa aceea, chelnerița a pus în fața noastră două farfurii imense, pline cu mâncare. Le-am privit cu groază.

— S-a întâmplat ceva? ne-a întrebat ospătărița, văzându-ne reacția. N-am înțeles bine comanda?

— Ba da, fireşte. Totul arată... delicios. Mulțumim, i-am răspuns, luând cuțitul şi furculița, fără să ştiu însă de unde să încep.

— Christine, când ai mâncat ultima oară în oraş, de vreme ce mâncarea este, pentru tine, o plăcere şi o distracție? m-a întrebat Adam, analizându-şi farfuria, neştiind nici el de unde să înceapă.

— N-am mai ieşit de mult în oraş, dar numai pentru că am fost obligați să strângem bani pentru nuntă. Mmm, ce bună e! A ta cum e?

Nu te îndopa pur şi simplu, savurează-o!

— Ce-o fi ăsta, ghimbir? E tare bun! Am dat şi peste ceva cu gust de lămâie. După nuntă am plecat în luna de miere, apoi, când ne-am întors acasă, am cam rămas fără bani şi nu ne-am mai permis să ieşim în oraş. Am mai luat uneori mâncare la pachet, cam asta făceau toți prietenii noştri.

— Da, distractiv, într-adevăr, a spus el pe un ton sarcastic. Cât timp ați fost căsătoriți?

— Hai, mănâncă! E gustoasă mâncarea? Piureul e într-adevăr cremos?

— Da, piureul e cremos, mi-a răspuns, intrând în jocul meu. Iar morcovii au gust de morcovi.

— Nouă luni, i-am spus, ignorându-i comentariile.

— L-ai părăsit după nouă luni? Am stat mai mult de-atât cu prietene pe care nu le puteam suferi. Nu te-ai străduit îndeajuns.

— Ba m-am străduit din greu, i-am răspuns, jucându-mă cu mâncarea din farfurie.

— Hai, mănâncă! Friptura ta de miel are gust de miel? Când ți-ai dat seama că relația voastră nu mai merge? m-a întrebat, luând o îmbucătură din fileul de somon şi înghițind-o cu greu, de parcă ar fi fost o pastilă imensă.

Întrebarea lui m-a pus pe gânduri. Ce să-i spun, adevărul sau răspunsul pe care îl dădeam de obicei?

— Fără secrete între noi, mi-a reamintit.

— Am avut mereu anumite îndoieli, dar mi-am dat seama că relația noastră n-o să meargă în clipa în care mă îndreptam spre altar în ziua nunții mele, i-am răspuns.

Era adevărul curat. M-a privit cu uimire, oprindu-se din mâncat.

— Hai, mănâncă, nu te opri! l-am îndemnat. Vărsam lacrimi amare când mă îndreptam spre altar. Toată lumea a vorbit despre asta, considerând că e un moment impresionant. Surorile mele ştiau însă adevărul, nu erau lacrimi de bucurie.

— Şi atunci de ce te-ai căsătorit?

— M-am speriat. Am vrut să-i pun capăt, dar n-am avut curaj. Şi nici n-am vrut să-l rănesc. N-am găsit o cale de scăpare; mă simțeam prinsă într-o capcană – o capcană în care însă am intrat de bunăvoie. Aşa că m-am lăsat purtată de val.

— Te-ai căsătorit pentru că n-ai vrut să-i răneşti sentimentele?

— Şi tot de asta n-am mai putut să rămân măritată cu el doar ca să nu-i rănesc sentimentele.

Cuvintele mele l-au făcut să cadă pe gânduri, apoi mi-a

răspuns dând din cap:

— Aici ai dreptate.

— Dacă m-aş fi gândit mult mai serios la vremea respectivă, poate aş fi găsit o soluție. O cale de ieşire.

— Ca o plimbare pe pod.

— Da, exact, i-am răspuns, jucându-mă în continuare cu mâncarea din farfurie. L-am iubit, dar eu am o teorie despre dragoste: indiferent cât de pasionale sunt, unele iubiri nu sunt menite să dăinuie pentru totdeauna.

Nu a zis nimic. Amândoi am mai luat câteva îmbucături. În cele din urmă, Adam a lăsat cuțitul şi furculița în farfurie.

— Gata, mă predau, a spus, ridicând mâinile. Nu mai pot nicio înghițitură. Îmi dai voie să mă opresc? Te rog!

— Desigur, i-am răspuns, lăsând la rândul meu tacâmurile în farfurie, cu un sentiment de uşurare. Isuse, ce mult am mâncat! am mormăit cu mâinile pe burta umflată, uitând să mai joc teatru. Imaginează-ți că sunt oameni care mănâncă în felul ăsta de trei ori pe zi!

Ne-am uitat unul la altul şi am izbucnit în râs.

— Ce facem mai departe? m-a întrebat, aplecându-se spre mine cu un licăr în ochi.

— Păi... am îngăimat, uitându-mă în geantă sub pretextul că am nevoie de un şervețel.

Am deschis cartea pe furiş.

2. PLIMBĂ-TE PRIN PARC! BUCURĂ-TE DE ÎMPREJURIMI ŞI DE FRUMUSEȚEA NATURII!

— Hai să mergem la plimbare! i-am spus, de parcă tocmai atunci îmi venise ideea.

*

Amândoi voiam să mergem la plimbare după ce ne ospătaserăm cu forța, astfel că, în ciuda frigului cumplit de afară, am pornit spre St Anne’s Park, al doilea parc din Dublin ca mărime. Înfofoliți, ne plimbam pe aleile parcului, trecând pe lângă grădina pustie de trandafiri, pe

lângă clădirile din cărămidă roşie în care se organizau în fiecare weekend piețe de produse alimentare şi pe lângă templul lui Hercule din apropierea iazului cu rațe, de unde am plecat repede ca nu cumva să-i vină vreo idee să se arunce în el. În acea perioadă a anului, grădina de trandafiri îți oferea o privelişte jalnică, nefiind nici pe departe locul unde să te aşezi pe o bancă pentru a-ți trage sufletul. Priveam ramurile lipsite de culoare, în timp ce vântul înghețat ne biciuia fețele, iar banca rece ne transmitea frigul până în oase. Mă foloseam de orice ocazie şi pretext ca să-i investighez gândurile.

— Îi cumpărai adesea flori Mariei?

— Da, dar nu de Ziua Îndrăgostiților. Nu-i cumpăr flori de Ziua Îndrăgostiților. Este un clişeu.

— Şi atunci ce-i cumperi?

— Anul trecut i-am luat un grep. Iar cu un an înainte i-am adus un broscoi.

— Stai puțin! O să revenim la grep. Dar, mai întâi, spune-mi de ce i-ai luat un broscoi…

— Ca să-l sărute şi să-l transforme în Făt-Frumos.

— Vai! Dar e jalnic!

— Vrei să-mi consolidezi sau să-mi distrugi încrederea în sine?

— Îmi cer scuze. Sunt convinsă că s-a ataşat de broscuță.

— Da, aşa e. L-am îndrăgit amândoi pe Hulk. Până când a evadat pe geamul de la balcon, a spus el zâmbind, de parcă se gândea la ceva amuzant.

— Ce e?

— Nu pot să-ți spun. E ceva personal… O prostie.

Zâmbetul tainic mi-a stârnit curiozitatea – îi dezvăluia o latură pe care nu i-o mai văzusem până atunci, o latură blândă şi romantică.

— Hai, spune-mi! Nu trebuie să existe secrete între noi, îți aminteşti?

— Nu e mare lucru. Nimic important. O glumă de-a noastră, despre o anumită floare, asta-i tot.

— Ce floare?

— Un nufăr. Îi plăcea tabloul ăla… e al lui Monet? mi-a răspuns, fără să-mi dea mai multe detalii.

— Dar povestea nu se opreşte aici, nu-i aşa?

— Ei bine, o dată m-am hotărât să-i aduc un nufăr. Nu-i ofeream flori de Ziua Îndrăgostiților, dar m-am gândit să fac o excepție. Eram în parc şi am văzut nuferii. Şi atunci m-am gândit la ea. Şi am intrat în lac ca să iau un nufăr.

— Îmbrăcat?

— Da, mi-a răspuns râzând. Era mai adânc decât mi-am imaginat. Apa îmi ajungea până la brâu şi trebuia să merg mai departe. Paznicii parcului m-au gonit.

— Nu cred că ai voie să furi nuferi.

— Păi nici n-am furat, pentru că am făcut o greşeală. Am luat o frunză, nu o floare, mi-a spus râzând. Chiar mă întrebam de ce le consideră nişte flori aşa deosebite.

— Naivule! l-am mustrat râzând. Cine încurcă floarea cu frunza de nufăr?

— Nu sunt greu de încurcat, crede-mă! Dar i-a plăcut surpriza mea. A folosit-o ca suport pentru o fotografie de-a noastră pe care a înrămat-o şi a înconjurat-o cu lumânări.

— Ce frumos! am spus zâmbind. Să înțeleg că sunteți un cuplu romantic, nu-i aşa?

— Dacă asta înțelegi tu prin romantism… a spus ridicând din umeri. Ne distram împreună. Adică ne distrăm, s-a corectat.

M-am simțit dintr-odată copleşită de tristețe. Eu şi Barry nu aveam amintiri aşa de frumoase. Am încercat să-mi amintesc măcar una singură; nu i-aş fi împărtăşit-o lui Adam, căci o voiam doar pentru mine, ca să-mi reamintesc de anumite momente frumoase din căsnicia mea. Din păcate, n-am găsit niciuna. Lui Barry nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să facă aşa ceva, şi nici mie, de altfel, dar povestea lui Adam îmi conferea o perspectivă asupra relației lui cu Maria – o relație bazată pe

spontaneitate, distracție şi veselie, o relație unică, numai *a lor.*

Ne-am plimbat pe aleile parcului, în timp ce încercam să-i arăt lui Adam diverse lucruri, scoțând în evidență frumusețea naturii. Pentru că nu ştiam numele tuturor plantelor, florilor şi copacilor din parc, mă opream ca să citesc plăcuțele cu informații, rugându-l pe Adam să citească numele în latină. Când le stâlcea cumplit, izbucneam amândoi în râs.

— Par nume de dinozauri, am spus.

— Par mai degrabă nume de boli, a zis, îndesându-şi mâinile în buzunare. Scuzați-mă, domnule doctor, dar cred că sufăr de *prunus avium.*

— Ce e aia? l-am întrebat.

— Se pare că este un cireş, mi-a răspuns, citind plăcuța cu informații. Cum ar fi să te cheme în felul ăsta?

— Chiar aşa! Care este numele tău de familie?

Am văzut cum licărul din ochi i se stinge şi mi-am dat seama că am atins un punct sensibil.

— Basil, mi-a răspuns.

— Aha! Ca firma de ciocolată, am spus, încercând să-i mențin moralul ridicat.

— Şi ca busuiocul{2}.

— Da, dar mai cunoscut este brandul de ciocolată: „Cu Basil străluceşti”, am citat eu sloganul companiei

Basil era numele uneia dintre cele mai cunoscute firme producătoare de dulciuri din Irlanda, care se afla pe piață de peste două sute de ani. Simpla pomenire a brandului aducea zâmbetul pe buzele tuturor copiilor şi adulților din țară. Dar nu şi lui Adam. Văzându-i expresia de pe chip, am adăugat:

— Îmi pare rău, probabil că ai auzit asta toată viața.

— Da, aşa e. Cum ieşim de aici? m-a întrebat, sătul dintr-odată de compania mea.

Atunci mi-a sunat telefonul.

— E Amelia, am spus, citind numele de pe ecran.

— A, da, te anunță că prietenul ei n-a mai cerut-o în

căsătorie, a spus cu indiferență, îndepărtându-se uşor ca să-mi ofere intimitate.

— Amelia, i-am răspuns, cu entuziasm în glas. Încântarea mi-a pierit în clipa în care am auzit-o plângând. Ce s-a întâmplat?

— Ai avut dreptate, mi-a răspuns printre suspine.

— De ce? La ce te referi? am întrebat-o aproape țipând.

Adam s-a oprit şi mă privea stăruitor. A înțeles ce s-a întâmplat din expresia mea, iar eu ştiam ce-i trece prin minte: s-a zis cu gândirea pozitivă!

*

Am străbătut în fugă întreaga promenadă din Clontarf, în timp ce vântul îmi biciuia obrajii. Trebuia să fiu atentă pe unde merg, sărind şi ocolind porțiunile cu gheață, ca şi cum aş fi participat la o cursă cu obstacole. Aşa am ținut-o tot drumul până la librărie. Undeva în spate, Adam mă urma mai încet, ținând în mână cheia de la apartamentul meu. Am încercat să nu mă mai gândesc la faptul că e singur pe malul mării; înainte de a pleca, i-am lăsat instrucțiuni clare, rugându-l să mai parcurgă o dată planul de criză, apoi am luat-o la fugă. Trebuia să ajung de îndată la prietena mea.

Amelia stătea într-un fotoliu din colțul librăriei, cu ochii înroşiți de plâns. În celălalt capăt al magazinului, o femeie îmbrăcată în costumul lui Dracula, albă la față, din gura căreia i se prelingeau picături de sânge, stătea pe un scaun şi citea poveşti unui grup de copii între trei şi cinci ani, înspăimântați.

— Au coborât treptele întunecate spre beci. Torțele aprinse pe pereți le luminau drumul. Şi iată-le! Sicriele li s-au ivit atunci în cale... spunea femeia pe un ton sinistru.

Unul dintre copii a izbucnit în plâns şi s-a năpustit în brațele mamei. Ea şi-a strâns lucrurile, aruncându-i „doamnei” Dracula o privire mânioasă, şi au plecat din

librărie.

— Amelia, eşti sigură că povestea asta este potrivită pentru nişte copii atât de mici?

Amelia, care nu părea să ştie ce se petrece în jurul ei, m-a privit cu ochii înecați în lacrimi.

— Elaine? Da, e bună, abia am angajat-o. Vino să stăm puțin de vorbă!

Am ieşit din librărie şi am urcat treptele spre apartamentul pe care Amelia îl împărțea cu mama ei, Magda.

— Nu vreau să afle mama, mi-a spus încet, închizând uşa de la bucătărie. Era convinsă că o să mă ceară de soție. Nici nu ştiu cum să-i spun, a murmurat, începând din nou să plângă.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-a spus că a primit un post în Berlin, pe care nu vrea să-l piardă, fiindcă reprezintă o oportunitate extraordinară pentru el. M-a rugat să-l însoțesc, deşi ştie foarte bine că nu pot să plec. Nu pot s-o las pe mama, indiferent cât îmi doresc să avem propriul nostru cuibuşor. Nu pot să părăsesc țara. Şi cum rămâne cu librăria?

Nu era momentul potrivit să-i reamintesc că, în ultimii zece ani, librăria constituise doar o sursă de tocat bani, neputând să concureze cu marile lanțuri de librării, ca să nu mai vorbim de magazinele online şi e-readere. Făceam tot ce-mi stătea în putință ca s-o împiedic pe Amelia să sară la gâtul oamenilor pe care îi vedea citind cărți pe tabletă. Încercase din răsputeri să salveze librăria, introducând ore de poveşti pentru copii şi organizând evenimente şi întâlniri literare, dar era o luptă pierdută de la bun început. Şi toate acele eforturi le făcea doar ca să păstreze vie amintirea tatălui ei. Librăria fusese mândria şi bucuria lui, nu a ei. Pe el îl iubea, nu afacerea lui. Am încercat în diverse rânduri să-i explic acest lucru, dar Amelia nu voia să mă asculte.

— N-ar fi o variantă să te muți împreună cu mama ta

la Berlin?

— Mamei nu-i place să călătorească, a spus Amelia, dând din cap. O cunoşti doar, nu vrea să plece din ţară. Nu s-ar adapta acolo!

M-a privit cu groază, doar pentru că îndrăznisem să-i sugerez aşa ceva. Îi înţelegeam frustrarea lui Fred. Amelia nu s-ar fi gândit nici măcar o clipă să părăsească Irlanda.

— Bine, dar asta nu înseamnă că s-a terminat. Relaţiile la distanţă funcţionează la fel de bine ca cele normale. Aţi reuşit să treceţi cu bine şi peste cele şase luni cât a stat ultima oară la Berlin, nu-i aşa? E greu, dar nu imposibil.

— Tocmai asta e problema... mi-a spus, ştergându-şi ochii de lacrimi. A cunoscut pe cineva cât a stat acolo. Nu ţi-am mai spus la vremea respectivă, fiindcă am reuşit să rezolvăm problema. L-am crezut când mi-a spus că a terminat-o cu ea, dar... Christine, ştie prea bine că n-aş pleca niciodată de aici! Ştie că n-aş face-o pentru nimic în lume! Restaurantul, şampania... Totul a fost doar o şaradă ridicolă ca să mă oblige să pun eu capăt relaţiei noastre. Ştia că o să-l refuz şi, în felul ăsta, n-o să fie nevoit să joace rolul negativ în povestea asta. Dacă n-a luat deja legătura cu ea, o s-o facă fără doar şi poate. Sunt convinsă de asta!

— N-ai de unde să ştii.

— Nu ţi s-a întâmplat niciodată să nu ştii ceva dar în acelaşi timp să ştii?

Cuvintele ei au avut impactul unei lovituri în moalele capului; ştiam prea bine despre ce vorbea. Folosisem aceeaşi expresie când mă gândisem la propriile mele sentimente legate de căsătorie.

— O, Doamne! a spus Amelia, istovită, rezemându-şi capul pe braţele întinse pe masă. Ce zi nebună!

— Mie-mi spui! i-am răspuns în şoaptă.

— Cât e ceasul? a întrebat, privind ceasornicul de pe perete. Ce ciudat! Mama ar fi trebuit să mă cheme până acum ca să-i dau să mănânce. Mă duc să văd ce face, a spus, frecându-se la ochi. Se vede că am plâns?

Ochii ei roşii se asortau cu părul.

— Arăți bine, am mințit-o.

Mama ei avea să-şi dea imediat seama că a plâns.

Când a ieşit din cameră, mi-am verificat telefonul ca să văd dacă primisem vreun mesaj de la Adam. Îi dădusem cheile de la apartament şi speram că totul e în regulă, deşi nu prea avea cu ce să-şi omoare timpul, fiindcă nu aveam nici televizor, nici cărți în locuința închiriată. Nu era un lucru prea încurajator. Aşa că i-am format numărul.

— Christine! Cheamă salvarea! a strigat Amelia din camera alăturată.

Am înțeles, din tonul ei, că nu e cazul să mai pun întrebări, aşa că am renunțat să-l mai sun pe Adam şi am format, în schimb, numărul de la salvare.

Amelia o găsise pe Magda zăcând pe podea lângă pat. Medicii de pe ambulanță au declarat-o moartă. Suferise un alt atac cerebral. Amelia era singurul copil al Magdei, astfel că, neavând cui să ceară ajutorul, am rămas cu ea ca să-i ofer un umăr pe care să plângă şi ca s-o ajut să facă pregătirile de înmormântare.

Se făcuse deja zece seara când am reuşit, în sfârşit, să-mi verific telefonul. Aveam şase apeluri nepreluate şi un mesaj în căsuța vocală. Acesta era de la secția din Clontarf – agenții mă rugau să iau legătura cu ei. Era vorba despre Adam Basil.

10
Cum să faci omletă fără să spargi ouăle

— Am venit să-l văd pe Adam Basil, am spus, dând buzna în secția din Clontarf.

Tot drumul până acolo mi-am frământat mintea – şi aşa copleşită de ultimele evenimente întrebându-mă ce s-a întâmplat şi ce metode a folosit ca să-şi facă rău. Nici nu-mi amintesc cum am ajuns la sediul de poliție.

— Puteți să-mi arătați un act de identitate? m-a întrebat polițistul prin gemulețul ghişeului de la intrare.

— E teafăr? Sau e rănit? l-am întrebat, dându-i actul de identitate.

— Dacă ar fi rănit, ar fi la spital.

— Da, fireşte, i-am răspuns.

Nu mă gândisem la asta, aşa că vorbele lui m-au ajutat să mă relaxez puțin.

— Are probleme? l-am întrebat apoi, copleşită din nou de nelinişte.

— L-am lăsat să se liniştească, mi-a răspuns, ieşind din birou şi făcându-se nevăzut.

După zece minute, uşa sălii de aşteptare s-a deschis, iar Adam a intrat în cameră. Arăta jalnic. Am înțeles, din expresia lui, că trebuie să fiu atentă pe unde merg, căci păşeam pe nisipuri mişcătoare. Ochii întunecați aveau un licăr amenințător. Cămaşa îi era mototolită, de parcă ar fi dormit îmbrăcat, deşi mi-am dat seama că nu ațipise nici măcar o clipă, căci avea ochii obosiți şi mânioşi. Dacă aşa arăta Adam „liniştit”, nici nu îndrăzneam să mă gândesc cum fusese cu câteva ore mai înainte.

— Nu e legal să mă țineți închis atâta timp! i-a spus polițistului, pe un ton agresiv. Îmi cunosc drepturile!

— Nu vreau să te mai prind pe aici, ai înțeles? i-a răspuns polițistul, amenințându-l cu degetul.

— Te simți bine? l-am întrebat domol.

Mi-a aruncat o privire ucigătoare, apoi a ieşit ca o

furtună afară.

— L-am găsit stând pe o bancă în parc, unde privea copiii de pe terenul de joacă. Părinții ne-au chemat, îngrijorați şi suspicioşi. Când am vrut să-i pun câteva întrebări, şi-a pierdut cumpătul.

— Şi pentru asta l-ați închis?

— Ar trebui să zică mersi că nu i-am făcut dosar penal pentru modul în care mi-a vorbit, flăcăul ăsta ar trebui să apeleze la ajutorul unor specialişti. Şi tu ar trebui să ai grijă, m-a avertizat el.

L-am urmat pe Adam afară, convinsă fiind că dispăruse deja. Dar mă aştepta lângă maşină.

— Îmi pare rău că n-am putut să-ți fiu alături toată ziua. Amelia se simțea distrusă după despărțirea de prietenul ei.

Nu părea impresionat de necazul ei, dar nici nu puteam să-l învinovățesc pentru asta, ținând seama prin câte trecuse în după-amiaza aia.

— Mă pregăteam să te sun ca să-ți spun că sunt în drum spre casă, când Amelia a descoperit că mama ei a suferit un alt atac cerebral. Am chemat ambulanța, dar era prea târziu, murise deja. N-am putut s-o las în starea aia, i-am povestit, simțindu-mă deodată cumplit de obosită.

— Îmi pare rău, a spus Adam cu blândețe.

Am parcurs în tăcere drumul până la apartamentul meu, iar când am intrat, Adam a studiat camerele nemobilate, pereții goi şi cuvertura cu Spiderman.

— Îmi pare rău, dar asta este „oferta”, i-am cerut scuze stânjenită. Este un apartament închiriat. Toate lucrurile mele au rămas „ostatice” la soțul meu.

— E în regulă, a spus, lăsându-şi geanta pe podea.

— Adam, planul de criză este menit să te ajute. Ştiu că pare inutil, dar dacă vei urma paşii sunt convinsă că, odată cu trecerea timpului, îți va fi de ajutor.

— De ajutor? a țipat, făcându-mă să înlemnesc de spaimă.

A scos din buzunar o hârtie mototolită, pe care a început s-o rupă mânios. M-am îndepărtat uşor de el, conştientă deodată că am adus în casă un om străin, cu grave probleme mintale. Cât de proastă am putut să fiu? Adam n-a observat că am bătut în retragere.

— Tocmai chestia asta mi-a provocat necazuri! a zis el. Cică: *Ori de câte ori ai vreun gând suicidal, sună pe cineva de pe lista persoanelor care îţi pot acorda primul ajutor!* Şi asta am şi făcut! Prima pe lista mea eşti tu. Te-am sunat, dar n-ai răspuns! Următorii pe care ar fi trebuit să-i sun ar fi fost iubita mea şi cel mai bun prieten al meu, dar ei nu sunt pe lista aia nenorocită. Mama a murit, iar tata e pe moarte. Nici ei nu sunt pe listă. Pentru că recomandarea asta a dat greş, m-am orientat spre următoarea: *Dacă ai vreun gând suicidal fă ceva care îţi provoacă plăcere!* şi-a continuat el tirada, strângând în pumn resturile de hârtie. După ce-am avut parte de alte două plăceri ale vieţii – mâncarea şi plimbarea –, ce alte lucruri m-ar putea face fericit astăzi? Mi-am amintit atunci de terenul de joacă pentru copii şi am auzit râsetele lor vesele. Ce poate fi mai frumos ca asta? mi-am spus în gând. Poate că jocul şi veselia lor îmi vor provoca plăcere şi mă vor ajuta să mă simt fericit. Aşa că am stat o oră întreagă privindu-i de pe o bancă, fără să mă simt prea fericit. Şi atunci mă trezesc cu un poliţist care mă întreabă dacă nu sunt cumva pedofil. Fireşte că n-aveam de gând să stau cu mâinile în sân, ascultându-l cum mă jigneşte, convins fiind că sunt un psihopat pervers care se holbează la copii din motive lesne de înţeles! Aşa că am ripostat. În concluzie, poţi să-ţi bagi cur nenorocitul ăla de plan! mi-a strigat, aruncând în aer bucăţelele de hârtie. Iubitul prietenei tale a lăsat-o de izbelişte, mama ei a murit şi nici tu n-o duci mai bine. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat frumuseţea vieţii.

— Bine… am îngăimat, încercând să-mi stăvilesc teama pe care o simţeam faţă de acel bărbat pe care nu îl cunoşteam, luptându-mă în acelaşi timp să mă conving

că nu-mi e străin cu totul, pentru că existaseră momente când îmi dezvăluise şi latura lui generoasă, romantică şi veselă.

Confruntându-mă însă cu acel „eu” întunecat şi mânios al personalității sale, mi-era greu să-mi imaginez că mai există şi un alt Adam. M-am uitat cu coada ochiului spre uşă, fără ca el să observe. Puteam să fug. Să chem poliția, să le povestesc ce s-a întâmplat pe pod şi să le spun că vrea să se omoare. Puteam să pun capăt acelei poveşti, pentru că dădusem greş. Pentru că misiunea mea se dovedise un dezastru. Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi domolesc bătăile inimii. Țipetele lui mă speriaseră atât de tare, încât nici nu mai eram în stare să gândesc cum trebuie. Dar măcar era linişte. Stătea încremenit, țintuindu-mă cu privirea. Trebuia să spun ceva. Ceva inteligent. Ceva care să nu declanşeze un alt acces de mânie. Nu acceptam ideea că şi-ar fi putut face rău. Nu acolo, nu cu mine, nu în viața asta.

— Înțeleg că te simți mânios, am spus, descoperind cu surprindere că nu-mi tremură deloc glasul.

— Fireşte că mă simt al dracului de mânios, mi-a răspuns, fără să mai pară însă la fel de furios.

Se părea că se mai liniştise puțin după ce i-am dat dreptate şi i-am recunoscut justețea mâniei. Asta mi-a domolit şi mie temerile; poate, până la urmă, reuşeam să-mi duc misiunea la bun sfârşit. Cel puțin puteam să mai încerc un timp. Nu voiam să renunț atât de uşor, nu voiam să-l las de izbelişte.

— Am un leac pentru asta, i-am spus, trecând iute pe lângă el şi intrând în bucătărie.

Am luat şase ouă din frigider şi am scris pe ele cu un marker negru „Basil”, „Sean”, „Maria”, „tata”, „Lavinia” şi „Christine”, observând cum mâna îmi tremură necontrolat. Apoi am deschis uşa de la bucătărie, care dădea spre grădina din spate.

— Vino cu mine! l-am strigat.

El mă privea cu ochi întunecaţi.

— Hai, vino! am insistat, adoptând un ton mai ferm, căci nu voiam să mă las intimidată.

Îmi doream să pun în continuare lucrurile în mişcare. Trebuia să deţin controlul şi să-l fac să mă asculte. M-a urmat, în cele din urmă, fără tragere de inimă.

— Am scris pe şase ouă numele celor care îţi stârnesc mânia în momentul de faţă. Aruncă-le! Aruncă-le unde vrei! Cu forţă. Zdrobeşte-le cu putere! Descătuşează-ţi mânia şi scapă de ea! i-am spus, oferindu-i cartonul cu ouă şi arătându-i uşa deschisă.

— M-am săturat de *sarcinile* tale, mi-a răspuns printre dinţi.

— Foarte bine, i-am ripostat, lăsând cartonul cu ouă pe bufetul din bucătărie şi ducându-mă în dormitor.

Deşi îmi doream cu ardoare să încui uşa, nu voiam să-i transmit un mesaj atât de drastic. Aşa că m-am aşezat pe pat, pe cuvertura mea cu Spiderman, şi am privit tapetul cu flori de magnolie de pe pereţi şi umbrele pe care luna pe arunca prin cameră, întrebându-mă ce o să fac mai departe. Aveam o misiune cumplit de grea şi nu ştiam cum s-o duc la bun sfârşit. Trebuia să-l conving să consulte un terapeut. Dar cum să fac asta? Să-l mint, spunându-i că mergem într-un anumit loc şi ducându-l, în schimb, la un cabinet de specialitate? Dar dacă făceam asta, dacă încercam să-l păcălesc sau să-l mint, pierdeam pentru totdeauna încrederea lui. Nu avea să mai accepte niciodată ajutorul meu.

Pentru prima oară de când acceptasem acea provocare, începeam să cred că nu voi reuşi să-mi împlinesc misiunea. Gândul că se va sinucide îmi făcea rău, aşa că m-am năpustit în baie şi am încuiat uşa. Stând ghemuită pe podea, l-am auzit gemând, de parcă îl durea ceva sau ar fi primit un pumn în burtă. Uluită, m-am spălat pe faţă cu apă rece, încercând să-mi revin, şi am ieşit iute din baie. M-am oprit în pragul uşii de la bucătărie. Lumina din spatele meu se răsfrângea în grădina

întunecată, rămasă neîngrijită după moartea mătuşii Christine. Nu mai era decât o întindere pustie de pământ, de care nu se mai ocupase nimeni de cel puțin un deceniu. Îmi amintesc cum mătuşa, pasionată de grădinărit, ne aducea căpşune proaspăt culese şi mentă şi leurdă, pe care le mâncam mai mult de dragul ei. O revedeam cu ochiul minții cum culegea agrişe pentru dulceață, protejându-se de soare cu o pălărie mare de paie. Îmi aminteam ridurile care-i brăzdau chipul şi pielea lăsată de pe gât, care i se legăna în timp ce lucra. Îi auzeam vocea dogită şi respirația greoaie provocată de emfizem. Grădina nu mai era de mult ce fusese cândva; cu toate astea, amintirile dăinuiau undeva într-un sertăraş al minții mele, readucând la viață frumusețea şi liniştea tinereții, când mă simțeam fericită şi în siguranță, spre deosebire de acea noapte rece şi întunecată, în care spaima îmi îngheța inima.

În grădină, Adam privea cartonul cu ouă, gândindu-se îndelung înainte de a alege oul pe care dorea să-l arunce. După ce s-a hotărât, l-a azvârlit cu putere spre capătul grădinii, scoțând un strigăt în momentul în care l-a auzit zdrobindu-se de zid. Părând din ce în ce mai impulsionat, a luat alt ou de pe carton şi l-a aruncat cu aceeaşi forță, scoțând din nou un strigăt şi privindu-l cum se zdrobeşte de zid. A repetat apoi figura de trei ori. Când a terminat, s-a năpustit în casă şi a trântit uşa de la baie în urma lui. M-am retras în dormitor ca să-i ofer intimitate. Am auzit apa de la duş. Suspinele lui mânioase s-au pierdut sub zgomotul apei.

Am ieşit ca să verific cartonul cu ouă. Nu mai era decât unul. Când l-am luat de acolo, ochii mi s-au umplut de lacrimi, fiindcă numele scris pe singurul ou rămas pe carton era „Christine”.

*

Stăteam în pat, rezemată de perne, cu ochii în patru şi

nervii întinşi la maxim, neputând să mă relaxez cât timp Adam nu reuşea să se liniştească, când m-am trezit cu el în pragul uşii. Mi-am tras, din instinct, pătura peste mine, temându-mă că viața îmi este în pericol. Văzându-mi reacția, a tresărit, vădit rănit de temerile mele.

— Îmi pare rău, mi-a spus cu blândețe. Îți promit că n-o să mă mai comport aşa. Ştiu că încerci să mă ajuți.

Vedeam un Adam cu totul diferit față de cel de adineauri, care îşi vărsase mânia asupra mea, astfel că am reuşit să mă relaxez.

— O să mă străduiesc mai mult, i-am răspuns.

— Încearcă să uiți ce-am spus mai devreme! Te descurci foarte bine. Îți mulțumesc.

I-am zâmbit. Iar el mi-a răspuns în aceeaşi manieră.

— Noapte bună, Christine.

— Noapte bună, Adam.

11
Cum să dispari fără să mai fii găsit vreodată

La ora patru dimineața am avut o revelație. Adam avusese dreptate cu o seară în urmă: trebuia să mă descurc mai bine. Nu mi-o spusese de-a dreptul, dar îmi sugerase. Îmi dădeam seama cât e de vulnerabil. Trebuia, într-adevăr, să mă descurc mai bine. Complet trează, dar şi cumplit de încordată ca să mai pot dormi, m-am ridicat din pat şi m-am îmbrăcat cu un trening, apoi am încercat să trec prin sufragerie făcând cât mai puțin zgomot cu putință. Camera era învăluită în întuneric, dar Adam stătea în fața laptopului, care îi lumina chipul frământat de griji.

— Am crezut că dormi.

— Mă uit la *Ferris Bueller's Day Off.*

Filmul se afla pe lista recomandărilor care alcătuiau planul nostru de criză, ca distracție pentru momentele de cădere.

— Te simți bine? l-am întrebat, încercând în zadar să-i studiez chipul, deoarece ecranul laptopului nu răspândea destulă lumină ca să-i pot citi gândurile.

— Unde te duci? m-a întrebat, fără să-mi ofere vreun răspuns.

— La birou. Mă întorc repede, dacă n-ai nimic împotrivă.

El a încuviințat din cap.

Când m-am întors, am găsit computerul pe podea, iar Adam zăcea pe marginea canapelei, cu cablul de alimentare înfăşurat în jurul gâtului şi limba scoasă de un cot.

— Foarte nostim! i-am spus, trecând mai departe cu brațele încărcate de hârtii, pixuri, carioci şi o tablă de scris pe care am instalat-o în dormitor.

Adam susținea că nu are nevoie de ajutor emoțional, pretinzând că problemele sale sunt de ordin material, tangibile. Voia să lucreze din nou în cadrul Pazei de Coastă irlandeze, voia să-şi recucerească iubita şi mai voia ca familia lui să-l lase în pace. Am pornit de la premisa că toate acele lucruri se vor rezolva dacă îl ajut să-şi vindece mai întâi rănile sufleteşti. Din păcate, însă, nu aveam prea mult timp la dispoziție. Poate că trebuia să găsesc o rezolvare pentru acele probleme fizice în timp ce încercam să-i vindec rănile sufleteşti. Pentru alinarea lor, îi oferisem un remediu – planul de criză. Trebuia să-i dau şi câteva instrumente ajutătoare şi pentru problemele fizice.

Mânat de curiozitate, Adam a apărut în pragul uşii.

— Ce faci?

Concepeam planuri şi desenam grafice, cuprinsă de frenezie. Tabla de scris era plină de tabele, de desene, de grafice, de cerculețe şi cuvinte subliniate cu markere.

— Câtă cafea ai băut?

— Destulă. Dar nu despre asta e vorba. Ideea e că nu avem timp de pierdut. Niciunul din noi nu mai poate să doarmă, aşa că de ce să nu ne apucăm imediat de treabă? Mai avem doar douăsprezece zile la dispoziție, am spus, descătuşând o cascadă de cuvinte. Asta înseamnă două sute optzeci şi opt de ore. Majoritatea oamenilor dorm câte opt ore pe noapte. Nu noi, dar în general oamenii cam aşa dorm. Aşadar avem la dispoziție şaisprezece ore pe zi ca să ne ducem misiunea la bun sfârşit, însemnând în total doar o sută nouăzeci şi două de ore. Şi pentru că e deja ora patru dimineața, mai avem oficial doar unsprezece zile.

Am încercuit cifrele şi am început să fac socoteli cu înfrigurare. Trebuia să rezolvăm problemele cu care Adam se confrunta în Dublin, ca apoi să ne ocupăm şi de cele din Tipperary.

— Cred că ai o cădere nervoasă, mi-a spus privindu-mă amuzat, cu brațele încrucişate.

— Nu. Am o revelație. Vrei servicii complete din partea mea, da? Asta o să-ți şi ofer, i-am spus, scoțând din dulap o lanternă, pe care am aprins-o ca să mă conving că merge. Am îndesat-o apoi într-o geantă împreună cu câteva prosoape şi haine de schimb. Te sfătuiesc să te îmbraci cu nişte haine groase şi să-ți iei şi unele de schimb, pentru că plecăm la plimbare.

— La plimbare? Dar e patru dimineața şi un frig de crapă pietrele! Unde mergem?

— Noi doi, prietene, o s-o recucerim pe Maria.

— Şi cum o să facem asta? m-a întrebat, schițând un zâmbet.

Am trecut pe lângă el, iar Adam, neavând ce face, şi-a pus paltonul şi m-a urmat.

Parcul St Anne este deschis la orice oră din zi şi din noapte, deşi nu aş recomanda nimănui să se plimbe pe aleile lui la ora patru dimineața. A fost scena unor atacuri în trecut, şi de-a lungul timpului fuseseră descoperite acolo vreo două cadavre. Nu e prea bine luminat după lăsarea întunericului, amănunt pe care îl ştiam din perioada tinereții mele năvalnice, dar pe care se pare că îl uitasem.

— Eşti nebună, mi-a spus, urmându-mă, în timp ce îmi continuam drumul la lumina lanternei. Nu crezi că e cam periculos să ne plimbăm aiurea pe aici?

— Ba da. Dar eşti un bărbat puternic şi o să mă aperi dacă va fi nevoie, i-am răspuns, cu dinții clănțănind de frig.

Cu cât ne adânceam mai mult în parc, cu atât simțeam mai tare cum efectul cafeinei începe să dispară. Cutiile de bere şi desenele graffiti care puteau fi văzute în fiecare dimineață ar fi trebuit să-mi dea de înțeles că n-o să fim singurii hoinari din parc, dar timpul scurt pe care îl aveam la dispoziție îmi spunea că fiecare secundă era extrem de prețioasă. Nu voiam să port pe umeri responsabilitatea morții lui Adam, căci ştiam că nu voi mai putea vreodată să închid ochii noaptea.

Chiar şi la lumina lanternei, abia vedeam la câţiva paşi în faţa mea, iar soarele mai avea câteva ore până să-şi facă apariţia pe cer şi să ne salveze. Aveam însă şi un avantaj: ştiam bine parcul. Crescusem pe aleile lui şi îl cunoşteam ca pe propriile buzunare. Fireşte, mă plimbam numai ziua; şi trecuseră mai bine de cincisprezece ani de când nimerisem în parc, în toiul nopţii, împreună cu prietenii mei adolescenţi, toţi ameţiţi de aburii alcoolului.

M-am oprit deodată, îndreptând lumina lanternei în stânga şi în dreapta. Apoi, m-am răsucit de jur-împrejur, încercând să-mi dau seama unde ne aflăm.

— Christine! m-a strigat Adam încet, cu glasul uşor ameninţător.

L-am ignorat şi am încercat să-mi imaginez locul în plină zi. Am făcut câţiva paşi la dreapta. Apoi m-am oprit şi am luat-o în cealaltă parte.

— Hristoase, nu-mi spune că ne-am rătăcit!

Nu i-am răspuns.

Adam tremura lângă mine. De undeva din stânga, răzbăteau glasuri de oameni şi clinchete de sticle.

— Pe aici, i-am spus, îndepărtându-mă de ceata de vagabonzi ascunşi printre copaci.

Adam mormăia în barbă. L-am înţepat:

— Ce tot bombăni atâta? Tu oricum vrei să mori!

— Da, dar eu stabilesc condiţiile, a protestat el. Nu mă încântă ideea să mor de mâna unor beţivi nespălaţi.

— Cerşetorii n-au dreptul să aleagă, m-am trezit eu citându-l pe tata.

Am ajuns în cele din urmă la iazul cu nuferi, care, din fericire, era luminat pentru ca vagabonzii adăpostiţi printre copacii din parc să nu-şi găsească sfârşitul în apele lui.

— Vezi? l-am întrebat, încântată de talentul meu de ghid nocturn.

— Aş spune că ai avut noroc. Un noroc chior.

— Hai, nu mai sta acolo, du-te şi ia o frunză de nufăr! i-am ordonat, legănându-mă de pe un picior pe altul şi

frecându-mi mâinile.

Îi simțeam privirea ațintită asupra mea.

— Poftim?

— De ce crezi că ți-am spus să-ți iei haine de schimb?

— Dar sunt minus patru grade afară! Mă mir că iazul n-a înghețat încă. O să mor de hipotermie.

— Dacă nu ți-ai fi stabilit cu atâta precizie data morții, lucrurile ar fi decurs mult mai uşor. Dar dacă aşa trebuie să fie… am adăugat, scoțându-mi haina şi simțind cum frigul îmi pătrunde până la oase.

— Doar n-o să intri în apă!

— Unul dintre noi trebuie s-o facă, şi pentru că tu nu te oferi… i-am răspuns, scrutând iazul în căutarea frunzei de nufăr perfecte.

— Dar, Christine, gândeşte-te la oamenii care te iubesc! a spus pe jumătate serios, pe jumătate ironic. N-ar vrea să faci aşa ceva.

L-am ignorat; nu aveam de gând să plec din parc fără frunza de nufăr. Am privit, de pe margine, suprafața apei, căutând cea mai frumoasă frunză. Unele păreau murdare şi rupte, iar eu voiam s-o găsesc pe cea mai verde şi cea mai rotundă pentru ca Maria s-o folosească din nou ca suport pentru lucrurile pe care le prețuia şi le iubea. Speram ca fotografia înrămată a lui Adam să-şi găsească din nou locul pe frunza mea de nufăr. Poate că, atunci când se va întoarce acasă de la muncă, îşi va goli buzunarele de monede, lăsându-le să se odihnească pe acel suport inedit înainte de a se băga în pat lângă Maria sau poate frunza îi va găzdui ceasul cât timp Adam va face un duş, gândindu-se uneori la nebuna care l-a ajutat s-o pescuiască din apele lacului într-o noapte înghețată de iarnă, pe vremea când avea probleme.

Am găsit, în cele din urmă, frunza pe care mi-o doream; nu se afla prea aproape de malul lacului, dar puteam să înot până acolo şi înapoi. Aventura avea să se încheie în câteva clipe. Cel mult zece secunde. La gândul că o să duc o luptă pe viață şi pe moarte cu apele

înghețate ale lacului am simțit un gol în stomac. Nu ştiam cât de adâncă e apa, aşa că am început să caut printre copaci un băț sau o ramură ruptă. Apoi am testat adâncimea apei.

— Chiar ai de gând să faci asta?

Bățul a intrat în apă doar până la jumătate. Nu era atât de adâncă. Avea doar câțiva centimetri. Nici nu trebuia să înot până acolo, căci frunza se afla la doar câțiva paşi distanță. Apa era murdară, verzuie şi înspumată, dar eram hotărâtă să-mi duc misiunea la bun sfârşit. Mi-am suflecat pantalonii de trening până deasupra genunchilor.

— O, Doamne! a exclamat Adam, dându-şi seama că vorbisem cât se poate de serios. Uite una chiar lângă mal! Pot s-o iau cu mâna, a insistat.

M-am uitat la frunza pe care mi-o arăta. Da, putea s-o ia fără probleme.

— Crezi că, atunci când o va vedea, îşi va spune „O, cât de mult mă iubeşte!”? Arată dezgustător şi are ceva păros pe ea. În plus, cineva a aruncat şi un muc de țigară care a aterizat direct pe frunza ta de nufăr. Nu cred că ăsta e mesajul pe care vrei să-l transmiți. Nu, o vrem pe aia, am insistat, arătându-i frunza care plutea ceva mai departe. O vrem pe cea neatinsă de mâna umană.

— O să îngheți.

— Şi apoi o să mă usuc. N-o să pățesc nimic. Cum ies din lac, o luăm la fugă spre maşină.

Am intrat în apă. Era mai adâncă decât mi-am imaginat. Mi-a trecut peste genunchi, udându-mi pantalonii. Am simțit cum îmi ajunge până în talie. Bățul mă păcălise sau nimerisem cu el într-o piatră. Am scos un icnet. L-am auzit pe Adam râzând, dar eram prea concentrată ca să-l cert. Dacă tot intrasem în horă, trebuia să joc până la capăt. Fundul iazului era mâlos şi moale; nici nu voiam să mă gândesc pe ce calc. Stufărişul şi frunzele moarte mi se agățau de picioare în timp ce îmi croiam drum prin apa murdară şi întunecată. Mă

întrebam cu ce boli o să mă aleg, dar am mers mai departe. Când am ajuns doar la o azvârlitură de băț de frunza de nufăr, am întins mâna şi am tras-o spre mine. După alți cinci paşi imenşi făcuți prin apa plină de mâl şi mizerii, am ajuns la mal. Adam mi-a întins mâna şi m-a tras afară. Hainele mi se lipeau, ude, de trup, răspândind o duhoare de baltă. Am luat un prosop din geantă, mi-am scos pantalonii şi ciorapii şi m-am şters cât am putut de repede. Adam şi-a mutat privirea în altă parte, amuzându-se în tăcere, iar eu mi-am scos chiloții. M-am îmbrăcat cu alți pantaloni de trening, în timp ce dinții îmi clănțăneau. Mi-am pus, cu mâinile tremurânde, alte şosete şi alți adidaşi şi mi-am schimbat puloverul cu o bluză *fleece* călduroasă. Adam mi-a ținut haina. Am îmbrăcat-o şi m-am îmbrățişat. Mi-a pus pe cap căciula lui de lână şi m-a cuprins în brațe, încercând să mă încălzească. Ultima dată când ne mai aflaserăm în acea poziție fusese pe pod, doar că atunci eu îl țineam strâns în brațe. Acum, în timp ce mă ținea lipită de piept, rezemându-şi bărbia de capul meu, îmi masa umerii ca să-mi pună sângele în mişcare. Inima îmi bătea cu putere, gata parcă să-mi explodeze. Nu ştiu dacă retrăiam sentimentele de pe pod sau dacă freamătul inimii mele se datora apropierii noastre, atingerilor lui sau mirosului care îmi invada simțurile.

— Te simți bine? m-a întrebat, şoptindu-mi la ureche.

Mi-era şi frică să mă întorc şi să-l privesc. Nici nu îndrăzneam să rostesc vreun cuvânt de teamă că vocea o să-mi trădeze freamătul lăuntric. Aşa că am dat din cap, frecându-mă şi mai tare de bărbia lui. Nu ştiu dacă era sau nu rodul imaginației mele, dar l-am simțit strângându-mă şi mai tare în brațe.

Am auzit mai multe glasuri care se apropiau de noi – joase, bărbăteşti, nu prea prietenoase. Vraja s-a spulberat la fel de repede cum apăruse. Adam mi-a dat drumul din îmbrățişare şi mi-a luat geanta şi frunza de nufăr care zăceau pe pământ.

— Hai să mergem! mi-a spus, şi am luat-o amândoi la fugă.

Când ne-am urcat în maşină, Adam a dat căldura la maxim, ca să mă încălzesc. Mă privea cu îngrijorare, fiindcă mi se învinețiseră buzele şi tremuram necontrolat.

— A fost o idee cât se poate de proastă, Christine, mi-a spus apoi, încruntat şi îngrijorat.

— Mă simt bine, am insistat, ținându-mi mâinile în fața radiatorului. Dă-mi puțin timp, îmi revin imediat!

— Hai să ne întoarcem în apartamentul tău! mi-a spus. Faci un duş fierbinte şi bei o cafea caldă.

— Ştiu un bar deschis nonstop unde putem să bem o cafea. Pproastă, e adevărat, am îngăimat eu printre dinții care îmi clănțăneau necontenit. Nu ne-am terminat încă treaba.

— Doar n-o să mergem să-i dăm asta acum, a spus el, privind frunza udă de nufăr de pe bancheta din spate. O s-o găsim în pat.

— Nu acolo mergem.

Cu o cafea fierbinte la bord şi alta în suportul de pahare, am început, în sfârşit, să mă încălzesc.

— De ce mergem în Howth?

— O să vezi.

Un alt sfat pe care ni-l ofereau autorii cărții *Treizeci de paşi simpli ca să te bucuri de viață,* după mâncare şi plimbare, era să privim apusul sau răsăritul soarelui. Speram ca ivirea zorilor să-i încânte sufletul lui Adam. Şi dacă avea acelaşi efect şi asupra mea, atunci repurtam o dublă victorie. Am străbătut coasta spre Howth Summit, iar când am ajuns acolo nu se vedea nici țipenie de om. Eram singuri în locul de parcare. Era şase şi jumătate dimineața, iar cerul senin ne oferea tabloul de vis al unui răsărit de soare deasupra golfului Dublin.

Ne-am dat scaunele pe spate, ne-am luat paharele cu cafea, am pornit radioul în surdină şi am privit cerul. În depărtare, orizonturile trandafirii păreau să se ridice din apă.

— Şi… acțiune! a spus Adam, desfăcând o pungă maronie, din care m-a invitat să mă servesc.

Mirosul de zahăr mi-a întors însă stomacul pe dos, aşa că l-am refuzat, dând din cap. El a luat din pungă un rulou cu scorțişoară.

— Uite ce aspect de scorțişoară are scorțişoara şi ce aspect de citrice are coaja de lămâie! a spus ironic. Mă delectez cu gustul savuros al mâncării, a continuat să recite ca un roboțel. Am parte acum de una dintre marile plăceri ale vieții.

— Măcar ai prins esențialul.

Adam a muşcat din ruloul cu scorțişoară şi a mestecat încet îmbucătura, apoi a scuipat-o în punga de hârtie, şi a aruncat în ea restul ruloului, mototolind punga.

— Cum poate cineva să mănânce porcăria asta?

Am dat din umeri.

— Povesteşte-mi o întâmplare nostimă pe care ați trăit-o împreună, tu şi Maria!

— De ce?

— Pentru că trebuie să ştiu, i-am răspuns.

Adevărul era că mă gândeam neîncetat la lucrurile pe care le făcuse pentru ea şi la darurile neobişnuite pe care i le oferise. Voiam să aflu mai multe.

— Ah! a spus el, căzând pe gânduri. Îi plăceau cărțile pentru copii *Where's Wally,* le ştii? Aşadar, când am vrut să-i propun să ne întâlnim prima oară, m-am îmbrăcat ca Wally, personajul principal din carte, şi am început să-i ies în cale. Nu mă uitam la ea. Maria făcea cumpărături, iar eu mă plimbam prin magazin fără să spun nimic. Am urmărit-o o zi întreagă, apărându-i adesea în cale.

L-am privit nedumerită şi am ridicat din umeri. Apoi am izbucnit în râs.

— Din fericire, a avut aceeaşi reacție ca tine şi a acceptat să ieşim împreună, a continuat el, radiind de fericire.

Zâmbetul i-a pierit însă repede de pe buze.

— O s-o cucereşti din nou, Adam.

— Da. Aşa sper şi eu.

Am tăcut, privind cerul.

— Dacă nici frunza de nufăr nu va face minuni, atunci chiar nu ştiu ce-ar mai putea să ne ajute, a spus el, cu o mină gravă.

Eu am izbucnit în râs. Când m-am oprit, cerul era deja luminat.

— Bun, am spus, băgând cheia în contact. Te simţi mai bine?

— De la excelent în sus, mi-a răspuns sarcastic. Nu mai simt dorinţa de a-mi încheia socotelile cu viaţa.

— Aşa m-am gândit şi eu, i-am spus, pornind motorul şi demarând spre casă.

*

Stăteam pe scaunul pe care tata mi-l dăruise când m-am mutat – singura piesă de mobilier pe care am găsit-o în bucătărie – şi ştergeam frunza de nufăr cu un şerveţel pentru bebeluşi. Plănuiam ca pe urmă să-i dau luciu cu un spray de mobilă. Era o frunză cu adevărat impresionantă: avea o margine perfectă şi părea destul de rezistentă, căci nu s-a rupt când am aşezat pe ea ceainicul şi ceştile de ceai. Am lustruit-o până a strălucit, spunându-mi în gând că a meritat efortul de a o recupera din apele îngheţate ale iazului, în ciuda durerii de cap pe care o simţeam şi a răcelii care-mi dădea târcoale. Îmi admiram creaţia, când, la ora opt dimineaţa, telefonul a început să bipăie. Mă întrebam dacă să ascult sau nu mesajele din căsuţa vocală. Ştiam că e Barry, care îşi revărsa ura şi mânia jignindu-mă ori de câte ori avea ocazia. Ştiam că n-ar trebui să-i mai ascult mesajele, dar nu mă puteam abţine. Simţeam că îi sunt oarecum datoare, iar ignorarea suferinţei lui mi se părea echivalentul unei alte respingeri.

— El te sună? m-a întrebat Adam, intrând în bucătărie. Eu i-am răspuns dând afirmativ din cap. De ce te sună la

aceeaşi oră în fiecare zi?

— Pentru că atunci se trezeşte şi se îmbracă. Bea o ceaşcă de ceai şi mănâncă nişte pâine prăjită, apoi îşi verifică telefonul şi, în pragul unui colaps emoţional, se gândeşte cum să mă pună şi pe mine la pământ.

Am simţit privirea lui Adam aţintită asupra mea, dar nu m-am uitat la el, ci am continuat să lustruiesc frunza de nufăr, fără să-mi scape ridicolul situaţiei. El se lupta cu gândurile negre, ce nu păreau să-i dea pace, iar eu curăţam o frunză de nufăr pe care o furasem dintr-un parc public. Niciunul dintre noi nu scăpase teafăr din tragedia despărţirii.

— N-ai de gând să asculţi mesajele?

— Poate că da, i-am răspuns, oftând din rărunchi şi ridicându-mi privirea spre el.

— Ca să-ţi reaminteşti de ce l-ai părăsit?

— Nu, i-am răspuns, hotărâtă să dau cărţile pe faţă. Ci pentru că asta este pedeapsa mea.

M-a privit încruntat.

— Pentru că fiecare jignire pe care mi-o aruncă îmi sfâşie sufletul în mii de bucăţele. Iar dacă asta îmi este pedeapsa pentru că l-am părăsit, atunci ăsta e şi preţul libertăţii mele. În concluzie, sunt o persoană egoistă, care calcă pe cadavre ca să se simtă bine.

— Hristoase! a exclamat, privindu-mă cu ochii mari. Dar nu te zgârceşti cu prostia asta de psihanaliză! Întorci lucrurile pe toate feţele. Pot să le ascult? m-a întrebat apoi.

Am lăsat frunza de nufăr şi am încuviinţat din cap. L-am urmărit aşezându-se pe bufet şi ascultând mesajele lui Barry. Expresia i se schimba necontenit: ridica din sprâncene, se încrunta sau căsca gura, surprins sau încântat de insultele lui Barry. Apoi a închis telefonul, nerăbdător să-mi dea raportul.

— Ăsta o să-ţi placă, mi-a spus râzând, cu ochii strălucitori.

Telefonul a bipăit din nou în mâna lui.

— Stai, că a mai trimis unul! Individul e incredibil! a chicotit Adam, savurând din plin ocazia de a-şi băga nasul în viața mea. Bravo, Barry! a continuat, tachinându-mă.

A accesat din nou căsuța vocală şi a ascultat mesajul. Zâmbetul i-a pierit însă de pe buze, iar ochii şi-au pierdut strălucirea.

Inima mi-a tresăltat în piept.

Treizeci de secunde mai târziu, a sărit de pe bufet – n-a fost propriu-zis un salt, căci avea picioarele foarte lungi – şi mi-a dat telefonul. Mi-a evitat privirea şi a încercat, cu stângăcie, să plece din bucătărie.

— Ce-a spus?

— Nimic interesant.

— Adam! Abia aşteptai să-mi redai primul mesaj.

— A, da, bine. A spus numai prostii despre una dintre prietenele tale, o oarecare Julie, pe care o numeşte „târfă”... A, ba nu, „desfrânată”! Susține că a văzut-o adesea în compania mai multor bărbați. Într-o noapte s-a întâlnit cu ea pe Leeson Street şi era însoțită de un tip însurat, a continuat Adam, ridicând din umeri. Nu vorbeşte în termeni prea elogioşi despre ținutele ei.

— Şi asta ți se pare nostim?

— Modul în care îți prezintă lucrurile este extraordinar, mi-a răspuns, schițând un zâmbet Apoi a zâmbit trist.

Am dat din cap. Julie era una dintre cele mai bune prietene ale mele din facultate, aceeaşi Julie care se mutase la Toronto, lăsându-mi maşina să i-o vând. Barry nu mai contenea cu atacurile.

— Şi în celălalt mesaj ce-a spus?

El continua să se îndepărteze uşor.

— Adam! l-am strigat.

— Nimic. N-am înțeles mai nimic. Am ascultat mai degrabă o tiradă de cuvinte mânioase... O cascadă de mânie, mi-a răspuns, privindu-mă în tăcere.

Apoi a ieşit din cameră.

Privirea pe care mi-a aruncat-o îi trăda simpatia,

mila… curiozitatea? Nu ştiam cum s-o definesc, dar m-a tulburat. Mi-am accesat căsuța vocală.

„Nu aveți mesaje noi.”

— Adam, mi-ai şters mesajele! i-am spus, urmându-l în sufragerie.

— Aşa am făcut? Îmi pare rău, mi-a răspuns, cu ochii ațintiți asupra computerului său.

— Ai făcut-o dinadins.

— Serios?

— Ce-a spus în mesajul ăla?

— Dar ți-am spus deja: prietena ta, Julie, este o desfrânată. Apropo, cred că ar trebui să fac şi eu cunoştință cu ea, pare o persoană interesantă, mi-a răspuns în glumă, încercând să destindă atmosfera.

— Spune-mi ce-a zis în cel de al doilea mesaj! i-am cerut.

— Nu-mi mai aduc aminte.

— Adam, erau mesajele mele, la naiba! Spune-mi despre ce era vorba! am strigat mânioasă, aşezându-mă în fața lui.

Țipetele mele l-au lăsat rece. Am crezut că o să-l provoc dacă țip la el, dar strigătele mele n-au avut efectul scontat, căci a adoptat o atitudine cu totul opusă, plină de simpatie şi blândețe, lucru care m-a înfuriat şi mai tare.

— Nu vrei să ştii. Bine? mi-a răspuns.

Din felul în care mă țintuia cu privirea, îmi era şi frică să mă gândesc ce informații intime îi oferise Barry. Era evident că nu voi obține nimic de la el, oricum, nu atunci, aşa că am ieşit din cameră. Voiam să plec cât mai departe de el, undeva unde să fiu singură ca să-mi descătuşez frustrările şi să dau frâu liber disperării, urlându-mi neputința şi faptul că pierdusem controlul asupra vieții mele. Dar nu puteam s-o fac. Mă simțeam legată de el, ca o mamă de copilul ei, incapabilă să-l părăsesc, deşi îmi doream cu ardoare asta. Devenise responsabilitatea mea, de care trebuia să mă ocup zi şi noapte. Trebuia să-l

veghez mereu, chiar dacă în acel moment, din cauza mesajelor lui Barry, Adam considera că e de datoria lui să mă ocrotească.

*

Nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că Adam trecea prin stări sufleteşti cu totul imprevizibile. Uneori se angaja într-o conversație, conducându-i firul cu entuziasm, alteori se mulțumea doar s-o tolereze, ca apoi să dispară cu totul. Se retrăgea în universul lui lăuntric, cu o privire atât de pierdută sau de mânioasă, încât îmi era şi teamă să-i ghicesc gândurile. Se putea întâmpla în toiul unei discuții sau în mijlocul unei fraze şi putea să dureze ore întregi. Se închidea în el. Asta s-a întâmplat şi după ce am țipat la el pentru că mi-a şters mesajele din căsuța vocală. L-am privit zăcând o oră întreagă pe canapea, de parcă ar fi căzut într-o stare comatoasă, urând viața, urându-se pe sine şi pe toți cei din jur, aşa că am intervenit.

— Hai să mergem! i-am spus, aruncându-i haina.

— Nu merg nicăieri.

— Ba da, vii cu mine. Vrei să dispari? El mi-a aruncat o privire nedumerită. Da, vrei să dispari, am răspuns în locul lui. Vrei să te rătăceşti. Foarte bine! Hai să ne rătăcim amândoi!

*

O fetiță de trei ani, stătea pe treptele din fața casei, cu un scaun de maşină pentru copii alături. Era Alicia, mezina Brendei, iar ca mătuşică îmi revenea sarcina de a o scoate la plimbare câteva ore pe săptămână. Trebuie să mărturisesc că îmi îndeplineam cu drag această îndatorire, cu atât mai mult cu cât era vorba de Alicia: mă înțelegeam cu ea mult mai bine decât o făceam cu frații ei, care de fiecare dată când le treceam pragul voiau să

mă lege şi să mă prăjească în ritualuri indiene, ca pe un pui la rotisor. Începuserăm să ne plimbăm numai noi două cu patru luni în urmă – cam în aceeaşi perioadă în care am început să cochetez cu ideea de a pune capăt căsniciei mele. O duceam pe Alicia la un centru de joacă pentru copii, unde o lăsam să-şi facă de cap într-o cameră construită doar din bureți, în care sărea de colo colo, lovindu-se de pereții moi, şi se dădea pe nişte tobogane imense, aterizând peste nişte mingi de cauciuc. De fiecare dată când se uita la mine, să vadă dacă urmăresc spectacolul, încercam să-mi ascund expresia de oripilare. O dată, în drum spre centrul de joacă, aflându-ne în fața unui semafor, unde de obicei o luam la dreapta, Alicia mi-a spus s-o iau la stânga. Nu ardeam de nerăbdare s-o văd cum se prăvăleşte pe toboganele imense şi încă mai contemplam fanteziile erotice din timpul nopții, aşa că am luat-o la stânga, întrebând-o apoi pe Alicia încotro să cotim. Ne-am plimbam aşa o oră întreagă, după indicațiile ei. Făceam asta în fiecare săptămână, ajungând de fiecare dată în locuri diferite. Plimbările noastre îmi ofereau răgaz de gândire şi mă ajutau să-mi omor timpul, permițându-i în acelaşi timp Aliciei să-şi exercite autoritatea asupra unui adult.

Una dintre recomandările autorilor celor *Treizeci de paşi simpli ca să te bucuri de viață* era „Petrecem cât mai mult timp în compania copiilor”. Explicația era că, în urma cercetărilor, s-a dovedit că fericirea pe care ne-o oferă copiii este nețărmurită. Cu toate că alte studii pe care le-am citit considerau că fericirea asta nu e mai mare decât mersul la cumpărături. Presupun că mai contează şi dacă îți plac sau nu copiii. Speram că ăsta va fi un nou mod de a-i arăta lui Adam şi alte frumuseți ale vieții. Şi nici nu putea să fie arestat pentru că priveşte joaca unui copil.

— Bună, Alicia, i-am spus, strângând-o în brațe.

— Bună, câh-câh.

— Ce faci aici singurică?

— Lee face câh-câh.

Lee, bona ei, mi-a făcut cu mâna de la fereastră, ținându-l în brațe pe micuțul Jayden, în vârstă de şase luni. Gestul ei mi-a dat de înțeles că pot s-o iau pe Alicia la plimbare.

Am deschis portiera din dreapta, deranjându-l pe Adam, care părea să fi căzut din nou într-o stare comatoasă.

— Poți să stai pe bancheta din spate lângă Alicia. Alicia, el e Adam şi se va rătăci împreună cu noi.

Voiam să-l determin să între în jocul ei şi să vorbească cu ea; dacă ar fi stat în față, ar fi ignorat-o cu uşurință.

— Este marea ta iubire, câh-câh?

— Nu, câh-câh, nu este, i-am răspuns, făcând-o să chicotească.

Am băgat în maşină scaunul pentru copii şi apoi am ajutat-o pe Alicia să se aşeze în el. Adam s-a urcat lângă ea, uitându-se indiferent pe fereastră. S-a trezit pentru o clipă din reveria în care căzuse ca s-o privească pe fetița de trei ani care stătea lângă el. Se analizau amândoi într-o linişte deplină.

— Cum a fost astăzi la grădiniță? am întrebat-o, rupând în cele din urmă tăcerea.

— Bine, câh-câh.

— Ai de gând să spui câh-câh în fiecare propoziție?

— Da, pi-pi.

Adam părea uimit, dar amuzat.

— Aveți copii în familie? l-am întrebat.

— Da, copiii Laviniei. Dar sunt nişte ticăloşi mici şi aroganți. Faptul că au rămas fără casă este, probabil, cel mai bun lucru din viața lor.

— Frumos din partea ta! l-am felicitat sarcastic.

— Îmi cer scuze, a spus Adam, tresărind uşor.

Îi priveam în oglinda retrovizoare.

— Câți ani ai? a întrebat-o el pe Alicia.

Fetița i-a arătat patru degete.

— Ai patru ani?

— Are trei, am intervenit eu.
— Şi este o mică mincinoasă, a acuzat-o Adam.
— Uită-te la năsucul meu... uuup! a spus Alicia, arătându-i cum i-a crescut nasul.
— Unde mergem? a întrebat Adam.
— La stânga, i-a răspuns Alicia.
— La trei ani ştie deja drumul?
Eu am zâmbit şi am luat-o la stânga. Când am ajuns la capătul străzii, m-am uitat la Alicia prin oglindă.
— La dreapta, mi-a spus ea.
Şi am luat-o la dreapta.
— Chiar ştii drumul? a întrebat-o Adam.
— Da, i-a răspuns Alicia.
— Cum? Ai doar trei ani.
— Ştiu toate drumurile. De peste tot. Din toată lumea. Vrei să ajungi pe strada câh-câh? l-a întrebat ea, dându-şi capul pe spate şi chicotind.
Am urmat apoi, timp de zece minute, diverse rute, la stânga, la dreapta sau înainte, urmând indicațiile Aliciei.
— Bine, pot să ştiu şi eu unde mergem? a întrebat Adam.
— La stânga, i-a răspuns din nou Alicia.
— Am înțeles că la stânga, dar unde anume? m-a întrebat apoi pe mine.
— Aşa ne rătăcim noi, i-am explicat eu.
— Să înțeleg că mergem aiurea, urmând indicațiile unui copil? şi-a continuat el tirul de întrebări.
— Exact! Şi apoi încercăm să găsim din nou drumul spre casă.
— Şi cât durează plimbarea asta?
— Câteva ore.
— Cât de des faceți asta?
— De obicei duminica. Dar astăzi este o sesiune extraordinară. E mult mai bine când nu e prea mult trafic. Este plăcut şi interesant. Singura regulă e că nu intrăm pe autostradă. O dată am ajuns la poalele munților Dublin, iar altădată, pe plaja Malahide. Când

ajungem într-un loc frumos, coborâm din maşină şi cercetăm împrejurimile. Descoperim lucruri noi în fiecare săptămână. Uneori nici nu ieşim din Clontarf, ci ne plimbăm în cerc, dar nu-şi dă seama niciodată.

— La dreapta! a strigat Adam.

— Acolo e marea, câh-câh, a spus Alicia, râzând.

— Exact, i-a răspuns Adam.

Pe urmă s-a retras în cochilia lui, din care n-a mai ieşit cincisprezece minute. Apoi a spus deodată:

— Vreau să intru şi eu în joc. Pot să dau şi eu direcțiile?

— Nu! a protestat Alicia.

— Alicia! am mustrat-o.

— Pot să vă îndrum şi eu? Hai, te rog, câh-câh! a insistat Adam.

— Bine, a acceptat Alicia, râzând.

— Bun, a spus Adam, căzând pe gânduri. Când ajungi la semafor, ia-o la stânga!

— Doar nu vrei să mergem acum la Maria, i-am spus, privindu-l în oglindă.

— Fireşte că nu! mi-a răspuns tăios.

Am luat-o la stânga şi, după câteva minute, am ajuns în fața unui zid – era o fundătură.

— Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva, am spus, mergând în marşarier.

— Tipic, a mormăit Adam, țâfnos.

— Mai încearcă o dată, câh-câh! l-a încurajat Alicia, privindu-l cu milă.

— Dacă mai mergi puțin, dai de un drum îngust, a spus Adam.

— E un drum de țară, habar n-am unde duce.

— Ne duce el undeva.

Am luat-o la stânga. Atunci mi-a sunat telefonul. Am răspuns, dându-l pe speaker.

— Eu sunt, Christine.

— Bună, Oscar.

— Sunt în stația de autobuz.

— Bravo ție! Şi cum te simți?

— Nu prea bine. Nu-mi vine să cred că ți-ai luat liber două săptămâni.

— Îmi pare rău. Dar putem vorbi la telefon.

— Mi-ar plăcea să vorbim față în față, a spus Oscar, cu vocea tremurândă. N-ai vrea să ne întâlnim, să mergem împreună cu autobuzul?

— Nu pot să fac asta, Oscar. Îmi pare rău, dar ştii foarte bine că nu pot să fac asta.

— Ştiu, ştiu, îmi spui mereu că ar fi neprofesionist, mi-a răspuns el cu tristețe.

Mergeam până în pânzele albe ca să-mi ajut clienții, dar aveam şi eu o limită, nu puteam să mă urc în autobuz cu Oscar. L-am privit pe Adam în oglindă ca să văd dacă a ascultat conversația. El mi-a zâmbit disprețuitor. Nu îi scăpase discrepanța dintre sfaturile pe care i le dădeam lui Oscar şi scenariul pe care tocmai îl puneam în scenă.

— O să reuşeşti, Oscar! am insistat. Trage adânc aer în piept şi încearcă să te relaxezi!

Eram atât de absorbită de discuția mea cu Oscar, că nici nu mai eram atentă pe unde merg. Înaintam absentă pe drumul de țară, străjuit de o parte şi de alta de câmpii verzi. Mi-era complet necunoscut, nu mai ajunsesem niciodată prin acele locuri. Uneori, când ne trezeam în fața unei răscruci, îi auzeam pe Adam sau pe Alicia strigându-mi pe unde s-o iau. În cele din urmă, Oscar a reuşit să parcurgă cele patru stații cu autobuzul şi se simțea în al nouălea cer; a închis telefonul şi a pornit spre casă în paşi de dans. Telefonul lui Adam, care se afla pe bordul maşinii, lângă mine, a început să sune. Am văzut că pe ecran scrie Maria. I-am răspuns, fără ca Adam să observe şi fără să-l mai dau pe speaker.

— O, bună! m-a salutat Maria când mi-a auzit vocea. Tot tu eşti!

— Bună, i-am răspuns, fără să-i rostesc însă numele, de teamă că Adam mi-ar putea smulge telefonul din

mână.

— Ai preluat rolul căsuţei vocale? m-a întrebat Maria, încercând să glumească, fără să reuşească însă să-şi ascundă asprimea din glas.

— Aşa se pare, i-am răspuns râzând, prefăcându-mă că nu observ ironia întrebării. Cu ce pot să te ajut?

— Cu ce poţi să mă *ajuţi?* Ei bine, aş vrea să vorbesc cu Adam, mi-a răspuns scurt şi răspicat.

— Îmi pare rău, dar nu poate să vorbească acum, i-am spus pe un ton prietenos, pentru a nu-i oferi vreun motiv să mă critice. Vrei să-i transmit un mesaj?

— I l-ai transmis pe cel de ieri de dimineaţă?

— Fireşte. I-am relatat pe loc tot ce-am vorbit.

— Şi de ce nu m-a sunat?

Ne apropiam de o răscruce.

— Ia-o la stânga! a spus Adam, întrerupând brusc discuţia pe care o avea cu Alicia.

— Ba nu, la dreapta! a intervenit Alicia.

— Ia-o la stânga! a ţipat Adam.

Alicia chicotea necontenit. Adam i-a pus mâna la gură ca s-o facă să tacă, iar ea a început să ţipe. Apoi l-am auzit schelălăind ca un câine în clipa în care Alicia i-a lins mâna. Făceau atâta gălăgie, încât abia o mai auzeam pe Maria.

— Nu poţi să mă învinovăţeşti pe mine pentru că nu te-a sunat după descoperirea pe care a făcut-o, i-am răspuns cu blândeţe, fără s-o acuz sau s-o judec Era o simplă afirmaţie, menită s-o pună pe Maria la locul ei.

— Da. Corect. Pe el îl aud în fundal?

— Da.

— Ia-o la stânga! a strigat Adam, astupându-i din nou gura Aliciei ca să nu-mi mai dea alte indicaţii. Alicia se prăpădea de râs. Să nu mă mai lingi! a avertizat-o în joacă, retrăgându-şi apoi iute mâna, de parcă l-ar fi durut. Au! M-a muşcat! a ţipat.

Alicia a început să latre, apoi să gâfâie.

— O să-i spun că l-ai căutat. Momentan este prins,

după cum auzi.

— Da, bine…

— Unde te poate găsi astăzi? am întrebat-o. Acasă sau la serviciu?

— O să stau la birou până mai târziu. Dar nu are importanță, poate să mă sune pe mobil. E încă… supărat pe mine? Ce întrebare idioată am pus şi eu! Fireşte că e supărat. Şi *eu* aş fi. Bine, nu se pune problema că m-ar fi… înțelegi tu…

Restul cuvintelor ei s-au pierdut în râsetele celor doi din spatele meu.

— Cine era? m-a întrebat Adam, după ce am închis telefonul.

— Maria.

— Maria?! Şi de ce sună pe telefonul tău?

— Era telefonul tău. Dar între noi nu mai există secrete, nu-i aşa?

— De ce naiba nu mi-ai spus?

— Pentru că te distrai de minune şi am vrut să te audă râzând.

Cuvintele mele l-au pus pe gânduri.

— Dar aş vrea să-i spun că mi-e dor de ea.

— Crede-mă, Adam, preferă să te audă râzând, nu plângând. Nefericirea ta ar fi făcut-o să creadă că a luat decizia corectă atunci când s-a aruncat în brațele lui Sean.

— Bine, mi-a răspuns, adâncindu-se din nou în tăcere.

Am crezut că s-a retras iar în cochilia lui impenetrabilă. Am privit-o pe Alicia ca să mă conving că totul e în regulă. Ea se juca cu degetele pe fereastră.

— Hei, ai avut o idee extraordinar de interesantă! a spus el.

Era prima remarcă pozitivă pe care o auzeam la el.

— Bine, i-am răspuns fericită, punând frână brusc, pentru că din față veneau nişte maşini.

Pe drum putea să treacă o singură maşină, dar în fața mea erau două maşini care reuşiseră cumva să se

strecoare una lângă alta. Erau atât de apropiate, încât portierele li se atingeau. Aveau geamuri fumurii. Până mi-am dat seama că ar trebui să întorc, o portieră s-a deschis şi un individ cu o mutră înspăimântătoare, îmbrăcat într-o geacă neagră din piele, a coborât. Era înalt şi solid şi nu părea deloc încântat să ne vadă. Nici ceilalţi bărbaţi care stăteau înghesuiţi pe bancheta din spate nu păreau mai fericiţi de apariţia noastră. Indivizii dintr-o maşină s-au uitat la cei aflaţi în cealaltă. Cei din urmă au dat din cap şi au ridicat din umeri. Păreau neliniştiţi.

— Adam! am strigat.

Nu m-a auzit. Era ocupat cu Alicia.

— Adam! l-am strigat din nou, cu disperare, făcându-l să-şi ridice privirea exact în clipa în care bărbatul înalt şi solid se îndrepta spre noi cu o crosă de hurling[3] în mână.

— Dă înapoi! mi-a spus Adam autoritar. Christine, dă înapoi, acum!

— Nu! Ia-o la stânga! a ţipat Alicia, chicotind, convinsă că încă ne jucam.

— Christine!

— Încerc!

Ambreiajul cârâia nervos, fiindcă eram prea înspăimântată ca să mai nimeresc viteza corespunzătoare.

— Christine! a strigat Adam.

Bărbatul s-a apropiat şi mai mult de maşina noastră, a studiat parbrizul şi mi-a notat numărul de telefon scris pe anunţul prin care scoteam maşina la vânzare. Apoi m-a privit în ochi şi şi-a dat crosa pe spate. Am apăsat cu forţă pedala de acceleraţie şi am pornit atât de repede în marşarier, încât Adam s-a lipit de spătarul scaunului din faţă. Asta nu l-a împiedicat pe atacatorul nostru să alerge după maşină, agitându-şi ameninţător crosa. Am reuşit să merg cu spatele, uitându-mă peste umăr şi menţinând maşina în linie dreaptă, apoi drumul a început să se

unduiască periculos, lucru pe care nu îl observasem cât vorbisem la telefon.

— La dracu', mai vin şi alţii! a spus Adam.

Când mi-am întors privirea spre parbriz, am văzut că alţi trei indivizi coboară din maşină.

— Uită-te pe unde mergi! mi-a strigat Adam.

— O, la... am început să înjur, apoi, amintindu-mi de Alicia, am continuat: Câh, câh, câh, câh! repetând cuvântul de nenumărate ori.

— Câh! Câh! Câh! mi s-a alăturat şi Alicia, râzând încântată.

— Accelerează cât poţi de tare! mi-a spus el.

— Nu pot, urmează nişte curbe, i-am răspuns, intrând cu maşina într-un tufiş.

— Ştiu, dar încearcă să te concentrezi! Şi mergi mai repede!

— Ne urmăresc?

Adam nu mi-a răspuns.

— Ne urmăresc? am repetat.

Neputând să mă abţin, mi-am întors privirea şi am văzut geamurile fumurii apropiindu-se de noi.

— O, Doamne!

— De ce mergem cu spatele? a întrebat Alicia, încetând să mai râdă în clipa în care ne-a simţit spaima în glas.

Am reuşit, în cele din urmă, să întorc maşina pe o alee şi am pornit apoi în trombă, luând-o când la dreapta, când la stânga, în timp ce Alicia îmi dădea indicaţii, fără să observe însă că nu le urmez. Când am ajuns într-un cartier populat, cu străzi animate, am încetinit, dar am continuat să merg la întâmplare, fie la dreapta, fie la stânga.

— Gata, poţi să opreşti acum, a spus Adam, când am luat-o pentru a treia oară pe un sens giratoriu. Nu ne mai urmăresc.

— Vai, vai, vai, m-aţi ameţit de tot! a spus Alicia, cântând.

— Îmi vine să vărs, a spus Adam.

Am semnalizat şi am ieşit din sensul giratoriu, îndreptându-mă spre casa Aliciei. Am fost nevoită să-i explic cât am putut mai bine Brendei de ce Alicia aleargă cu spatele, răsturnând tot ce întâlnea în cale şi strigând „Dă înapoi! Dă înapoi!”.

— Aşadar, Adam, metodele surorii mele te ajută să te bucuri de viață? l-a întrebat Brenda, oferindu-i un scaun în stilul ei unic, care-i împiedica pe oameni s-o refuze.

— Până acum am mâncat, ne-am plimbat prin parc şi ne-am învârtit de colo colo cu maşina împreună cu Alicia.

— Înțeleg. Cum a fost mâncarea?

— M-a cam deranjat la stomac.

— Interesant! Şi cum a fost plimbarea prin parc?

— Am fost arestat.

— N-ai fost arestat. Te-au băgat doar la răcoare ca să te linişteşti, am zis, deranjată de faptul că îmi sunt puse la îndoială metodele de terapie.

— Iar acum ați dat nas în nas cu nişte traficanți de droguri, a conchis Brenda.

S-a aşternut o tăcere apăsătoare. Apoi sora mea şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs înainte de a schimba subiectul.

— Adam, petrecerea de ziua ta e cu ținută obligatorie?

— Da.

— Excelent! Am văzut o rochie perfectă în Pace. Şi s-ar putea să-mi iau şi nişte pantofi care să se asorteze cu ea. Bun, a spus, ridicându-se în picioare. Trebuie să-i pregătesc masa lui Jayden. Şi acum cărați-vă de aici, că altfel vă fac fundul ciur!

Adam m-a privit cu un licăr vesel în ochi. De data asta nu-mi mai păsa că expresia amuzată de pe chipul lui se datorează familiei mele nebune şi metodelor mele dezastruoase de terapie. Mă bucuram doar să-l văd în viață.

Când ne-am întors în apartament ca să luăm frunza de nufăr, n-am stat mai mult de câteva minute. Am coborât din nou la maşină şi am descoperit cu stupoare că

parbrizul fusese făcut țăndări.

12
Cum să rezolvi o problemă ca Maria

Maria lucra în zona Grand Canal Dock într-un bloc modern, un fel de zgârie-nori care semăna pe dinafară cu o tablă de şah. Eu aveam misiunea de a-i oferi Mariei frunza de nufăr; Adam era convins că va veni s-o ia personal de la recepție dacă va afla că e de la el. Îi dădusem instrucțiuni clare să rămână afară, într-un loc de unde să îi poată observa reacțiile. Pentru că blocul părea construit în totalitate din sticlă şi oțel, avea mai multe unghiuri avantajoase de unde putea să privească scena; trebuia să aibă însă grijă ca ea să nu-l vadă. Voiam ca Adam să fie pregătit pentru momentul în care el şi Maria vor porni din nou pe acelaşi drum. Dar până acolo mai era cale lungă.

Mi se părea ciudat că trebuie să mă întâlnesc cu Maria. Cu *Maria* lui Adam, femeia pe care o descopeream încetul cu încetul, aflând detalii intime din viața ei, şi cu care vorbisem de două ori la telefon, femeia care reprezenta motivul, sau unul dintre motivele pentru care frumosul Adam voise să-şi pună capăt zilelor. În timp ce străbăteam podeaua din marmură cu tocurile mele înalte, al căror zgomot strident atrăgea privirile tuturor recepționerilor, mi-am dat seama că n-o pot suferi pe Maria. Şi ce moment îmi alesesem pentru asta! O învinovățeam pentru că reuşea încă să exercite o influență atât de covârşitoare asupra unui bărbat pe care îl iubise cândva, fără să-şi dea însă seama de consecințele dezastruoase ale trădării ei. La gândul că habar nu are prin ce trecea el ca s-o recucerească, simțeam cum îmi fierbe sângele în vene. Alt moment nepotrivit! Îmi dădeam seama că devenisem cumplit de protectoare față de Adam, când rolul meu ar fi trebuit să fie imparțial, dar, din păcate, în acele clipe nu puteam deloc să fiu echidistantă.

Analizând lucrurile dintr-o perspectivă rațională, ştiam

prea bine că nu Maria purta vina pentru cele întâmplate. Dacă mi-ar fi fost prietenă şi mi-ar fi descris comportamentul lui Adam, aş fi sfătuit-o, probabil, să-l părăsească, de vreme ce toate eforturile pe care le depusese ca să-şi salveze relaţia s-au dovedit zadarnice. Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, femeia mă călca pe nervi. Ar fi trebuit să-l ajut pe Adam să meargă mai departe, nu s-o recâştige. Maria avea deja pe altcineva, pe cel mai bun prieten al lui; îşi văzuse mai departe de drumul ei. Oare o altă respingere din partea ei avea să îi frângă şi mai mult inima? Da, fără îndoială. L-ar fi ucis. Ştiam asta. Trebuia, aşadar, să-i ajut să-şi refacă viaţa împreună, de dragul lui Adam. Un alt motiv ca s-o detest.

— Am un pachet pentru Maria Harty, de la Red Lips Production, i-am spus recepţionerului.

— Cine i l-a trimis?

— Adam Basil.

Îl vedeam pe Adam stând afară, cu căciula de lână trasă peste urechi şi gulerul hainei ridicat până la bărbie. Abia i se mai vedea chipul înroşit de frig. Trebuia să-mi aleg cu grijă poziţia pentru a-l lăsa să vadă reacţia ei. Speram din tot sufletul ca Maria să nu calce în picioare frunza de nufăr. Probabil nu aş mai fi avut timp să-l împiedic să se arunce în canal.

Când uşile liftului s-au deschis, a ieşit o păpuşă. Purta o pereche de blugi negri, mulaţi, nişte ghete de motociclist şi un tricou cu o femeie goală, surprinsă într-o poziţie sugestivă. Părul, bogat şi strălucitor, negru ca tăciunele, îi încadra chipul, scoţându-i în evidenţă bărbia ca de porţelan, bretonul scurt, ochii mari şi albaştri, nasul perfect şi buzele de un roşu aprins. Nu mi-aş fi închipuit-o niciodată aşa. Mi-o imaginasem ca pe o femeie de afaceri, îmbrăcată la patru ace, dar buzele roşii i-au trădat identitatea, dezvăluindu-mi în acelaşi timp şi semnificaţia numelui companiei la care lucra. Deşi ştiam că e Maria, nu am strigat-o pe nume, ci m-am mulţumit s-o privesc îndreptându-se spre recepţie. Ea şi Adam

formau un cuplu izbitor de frumos. Probabil toate capetele se întorceau după ei pe stradă, oriunde se duceau. Şi în clipa aia repulsia pe care o simţeam faţă de Maria a devenit şi mai puternică. Gelozia femeii demodate. Eram supărată pe mine însămi – nu mai căzusem niciodată pradă unei gândiri atât de înguste. Nu eram eu. În trecut fusesem fericită cu viaţa pe care o duceam, dar asta deja nu se mai întâmpla, aşa că, ori de câte ori vedeam pe cineva sigur pe el, simţeam cum încrederea mea, şi aşa şubredă, se destramă şi mai mult.

Recepţionerul i-a spus Mariei că eu sunt curierul, iar ea m-a măsurat din cap până în picioare. În zilele în care vorbeau cu mine, Peter şi Paul mă porecleau „Casual Friday”[4], pentru că blugii făceau parte din ţinuta mea obligatorie. Şi nu doar blugi obişnuiţi, ci în toate culorile curcubeului, ca întreaga mea garderobă, care semăna cu un caleidoscop imens, menit să-mi însenineze ziua când nimic altceva n-o putea face. De-a lungul timpului, am trecut de la ţinute sobre şi mohorâte, în nuanţe de bej şi negru, la această explozie de culori. După ce am citit cartea *Cum să ne îmbogăţim sufletul cu ajutorul hainelor pe care le purtăm,* din care am aflat că pielea şi sufletul nostru îşi extrag energia din culorile pe care le purtăm şi că ne simţim secătuiţi de vlagă atunci când purtăm numai haine închise la culoare, am început să port măcar câte o piesă de vestimentaţie colorată. Trupul nostru tânjeşte după culori la fel ca după soare, susţineau autorii cărţi. Dar iat-o pe Maria, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, arătând extraordinar, de parcă tocmai ieşise dintr-un magazin All Saints, şi iată-mă pe mine, într-o ţinută colorată ca un pachet de bomboane Skittles, purtând o căciulă de lână, în dungi, pe care părea că o furasem din decorul unei emisiunii pentru copii. Căciula îmi acoperea părul lung şi ondulat, de culoarea nisipului, foarte bine îngrijit. Îl ciufuleam studiat, dându-i un aspect nonşalant, de parcă nu-mi păsa deloc de el, dar bineînţeles că îmi păsa. Doar mă

făceam că nu-mi pasă. Părul meu râdea şi flirta cu soarele, plutind vesel pe aripile vântului, în timp ce al Mariei, cu tunsoarea modernă care sfida pericolele vieții, părea să ceară revoltă.

În clipa în care Maria a zărit frunza de nufăr în brațele mele – nici nu era greu de observat –, chipul i s-a luminat dintr-odată, iar pe buze i-a apărut un zâmbet generos. M-am simțit copleşită de uşurare şi aş fi vrut să-i văd reacția lui Adam, dar n-am îndrăznit să mă întorc, de teamă că i-aş putea trăda prezența. Maria şi-a dus mâinile la gură şi a început să râdă, încercând să nu atragă prea mult atenția asupra ei, deşi eram convinsă că, în scurt timp, vestea că Maria Harty a primit prin curier o frunză de nufăr va fi pe buzele tuturor colegilor.

— O, Doamne! a exclamat, ştergându-şi ochii de lacrimi – lacrimi de bucurie, dar şi de amintirea bruscă a unei persoane uitate.

A întins mâna să ia frunza.

— Ăsta e, probabil, cel mai ciudat pachet pe care l-ai adus vreodată, mi-a spus, zâmbindu-mi. Doamne Dumnezeule, nu-mi vine să cred că a făcut asta! Am crezut că a uitat. S-a întâmplat de mult, cu foarte mult timp în urmă, şi-a continuat ea povestea, strângând în brațe frunza de nufăr. Îmi cer iertare, a spus apoi vădit stânjenită, oamenii nu trebuie să te împovăreze cu dramele lor. Sunt convinsă că mai ai şi alte pachete de livrat. Unde trebuie să semnez pentru primirea lui?

— Maria, sunt Christine. Am vorbit la telefon.

— Christine! a spus ea încruntată, apoi a început să înțeleagă. O, Christine! Aşa te cheamă? Tu răspunzi la telefonul lui Adam?

— Da, eu.

— Ah! a spus, măsurându-mă cu privirea din cap până în picioare. Nu mi-am închipuit că eşti atât de tânără. La telefon păreai mai în vârstă.

— Ah! i-am răspuns încântată, deşi n-ar fi trebuit.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

— El s-a dus după frunza de nufăr?

— Da. S-a aruncat în iaz, pe gerul ăsta. S-a udat până la piele. I s-au învinețit buzele, a avut parte de tot tacâmul, i-am răspuns, simțind cum răceala îmi dă încă târcoale.

— E nebun, a spus Maria, clătinând din cap.

— Da, după tine.

— Ți-a spus el asta? Încă mă mai iubeşte?

— Fireşte, i-am răspuns, dând din cap.

Din motive obscure, am simțit un nod în gât. Un alt moment nepotrivit!

— I-am sugerat să-ți ofere şi flori pe lângă frunza de nufăr, mi-am continuat explicațiile, dregându-mi glasul, dar a insistat să-ți dea astea în schimb. Nu ştiu dacă au vreo semnificație pentru tine.

Maria a privit din nou frunza de nufăr, observând pentru prima oară bomboanele mici de ciocolată, modelate sub forma unor buze feminine, învelite în staniol roşu. Adam le adăugase în ultimul moment înainte să intru în clădire. Şi deodată totul a căpătat sens, căci le-am recunoscut imediat – erau aceleaşi bomboane pe care le văzusem împrăştiate pe patul din apartamentul de la Hotelul Gresham.

— O, Doamne! a şoptit Maria, încercând să le adune, fără să reuşească însă, din cauza frunzei imense de nufăr pe care o ținea în brațe.

I-am luat-o din mână ca s-o las să privească în voie buzele de ciocolată.

— Nu-mi vine să cred că au mai rămas câteva. Ştii ce reprezintă?

Am scuturat din cap.

— Le-a făcut special pentru mine în anul în care ne-am cunoscut. Buzele roşii sunt un soi de brand pentru mine, a adăugat, desfăcând staniolul şi începând să râdă când a văzut bomboanele. Sunt adevărate!

— Adam ştie să facă bomboane de ciocolată? am întrebat.

Dacă Maria voia să creadă asta, n-aveam de gând să-i schimb părerea, dar era dreptul meu să mă îndoiesc.

— Nu le face el cu mâinile lui, ci angajații companiei, mi-a răspuns, analizându-le în continuare. Erau în stadiul de prototip, nu trebuia să vadă vreodată lumina zilei. Am crezut că le-am mâncat pe toate.

— Angajații companiei... am repetat, încercând să-mi dau seama despre ce vorbeşte.

— El le-a conceput, apoi cei de la Basil le-au fabricat. A adăugat în compoziția lor praline, alune şi migdale, pentru că, spunea Adam, sunt „bună şi nebună ca o alună”, mi-a explicat Maria, izbucnind în râs, cu ochii plini de lacrimi. Îmi pare rău, la naiba! a spus, întorcându-se cu spatele spre recepție şi făcându-şi vânt cu mâinile ca să-şi usuce lacrimile.

Eram uimită de ce aflam, dar am încercat să-mi păstrez cumpătul. Aş fi putut să-i cer mai multe informații despre Adam, dar, dintr-un motiv oarecare, nu voiam să-i dau de înțeles Mariei că mai erau multe lucruri pe care nu le ştiam; nesiguranța pe care o simțeam încă de când o văzusem mă împiedica să-mi fac treaba cum trebuie.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Nu e uşor să-ți aminteşti de vremurile bune. Dar el a vrut să-ți stârnească amintiri plăcute.

— Spune-i că nu le-am uitat! a zis, dând din cap.

— E la fel, să ştii! am spus cu toată convingerea. Este la fel de nostim şi de spontan ca în zilele voastre frumoase. Poate nu chiar în aceeaşi măsură ca atunci când v-ați cunoscut. Poate că e imposibil să rămână la fel. Dar mă face să râd tot timpul.

— Serios? m-a întrebat Maria, analizându-mă cu atenție.

Am simțit cum obrajii îmi iau foc. Poate că de vină erau căciula de lână şi căldura înăbuşitoare din clădire, după ce îndurasem frigul de afară, sau poate răceala care îmi dădea târcoale după aventura în apele înghețate ale

iazului. Nu aveam însă de gând s-o dau jos din cap, nu în fața ei şi a coafurii ei perfecte. Cine ştie în ce hal îmi stătea părul?

— Chiar ai grijă de el, nu-i aşa? m-a întrebat.

— Da, mă străduiesc, i-am răspuns, dându-i înapoi frunza de nufăr, fiindcă nu-i mai suportam privirea sfredelitoare. Cred că ar trebui să te las acum să te întorci la muncă.

— Sper că îşi dă seama cât e de norocos pentru că îi eşti alături, a continuat Maria, împingând lucrurile şi mai departe.

— Îmi fac doar datoria, i-am spus, cu ochii umezi şi un zâmbet senin, încercând să-i răspund cât mai firesc cu putință, pentru ca replica mea să nu semene cu cele din filmele ieftine cu supereroi.

— Şi care este datoria asta?

— O datorie ca între prieteni, i-am răspuns, retrăgându-mă câțiva paşi spre ieşire. Îi sunt doar o simplă prietenă, asta-i tot.

M-am întors şi am ieşit, cu obrajii în flăcări. M-am bucurat de vântul rece care m-a izbit în față. Am continuat să merg, căci simțeam ochii pătrunzători ai Mariei ațintiți asupra mea. Am fost fericită să dau colțul, să scap de geamurile transparente ale blocului de birouri şi să mă ascund în spatele unei clădiri solide din cărămidă, pe care privirile iscoditoare ale Mariei nu o mai puteau străpunge. M-am oprit imediat şi m-am rezemat de zid, închizând ochii în timp ce derulam discuția pe care o avusesem cu Maria. Ce mă apucase? De ce reacționasem aşa? Ea părea să-mi cunoască trăirile mai bine decât mine, făcându-mă să mă simt vinovată şi vrednică de milă pentru că am simțit o clipă ceva ce-mi era cu totul străin, ceva ce n-avem cum să simt. Misiunea mea era să-i readuc pe amândoi împreună, nu să încep să simt ceva pentru Adam. Era imposibil. Ridicol.

— Bună, am auzit un glas vesel, şoptindu-mi atât de aproape de ureche că am tresărit speriată.

— O, Doamne, Adam!

— Ce s-a întâmplat? De ce plângi?

— Nu plâng, l-am repezit. Cred că am răcit.

— Nici nu e de mirare, dacă ne gândim că azi-noapte înotai în apă îngheţată. Acum spune-mi, ce-a zis? m-a întrebat cu nerăbdare, gata să-mi soarbă fiecare cuvânt.

— Doar i-ai văzut reacţia.

— Da! a exclamat, lovind cu pumnul prin aer. A fost perfect. Perfect! A plâns? Mi s-a părut că plânge, iar Maria nu plânge niciodată, asta e cu adevărat extraordinar. Aţi vorbit mult – ce ţi-a spus? m-a întrebat, sărind agitat de pe un picior pe altul şi cercetându-mi chipul cu intensitate în căutarea unui indiciu cât de mic care să-i spună cum a mers întrevederea noastră.

Mi-am stăvilit cascada de emoţii şi i-am povestit discuţia, fără să-mi dezvălui însă gândurile chinuitoare.

— M-a întrebat dacă încerci astfel să-i spui că încă o iubeşti. Cineva care sare în apele îngheţate ale lacului ca să ia o frunză de nufăr trebuie să fie extraordinar de îndrăgostit, a spus ea. Iar eu i-am dat dreptate.

— Dar nu eu am făcut asta, a spus Adam, ţintuindu-mă cu ochii lui albaştri, care de obicei îmi făceau inima să tresalte, dar în clipa aia mi-au provocat o durere sfâşietoare. Tu mi-ai adus frunza.

— Nu asta e important, i-am răspuns, înfruntându-ne pentru o clipă din priviri. Important e că a înţeles mesajul, am continuat, uitându-mă în altă parte.

Am pornit apoi la drum cu paşi repezi, fiindcă simţeam nevoia să mă îndepărtez de locul acela.

— Christine! Unde te duci?

— Unde oi vedea cu ochii... Mi-e frig, trebuie să fac mişcare.

— Bună idee! I-au plăcut bomboanele?

— Da, *i-au plăcut.* Ele au făcut-o să plângă. Apropo, tu ai conceput *bomboanele* pentru ea? Tu eşti Basil ăla din reclamă?

— Ce-a spus? m-a întrebat, dându-şi ochii peste cap,

vădit încântat însă de consecințele faptelor sale.

— Aproape că a făcut dragoste cu ele, aşa a fost de fericită să le vadă din nou. I-ai făcut bomboane de ciocolată? Doamne, Adam, ai fost extraordinar!

— Am fost?

— Ai înțeles ce-am vrut să spun. Începi să mergi din nou pe drumul cel bun.

— Le-am făcut din praline, alune şi migdale, pentru că e „bună şi nebună ca o alună”, a spus el cu mândrie.

— Ştiu, mi-a spus şi asta.

— Serios? Şi ce ți-a mai spus?

Era atât de nerăbdător şi atât de fermecător în nerăbdarea lui, încât i-am redat, cu lux de amănunte, discuția dintre mine şi Maria, trecând însă peste episodul în care Maria m-a întrebat care e rolul meu în viața lui. Nici eu nu ştiam încă răspunsul la întrebare.

— Aşadar, tu eşti Adam Basil de la compania Basil's Chocolate, am conchis dând din cap, fiindcă nu-mi venea încă să cred că e adevărat. Ar fi trebuit să-mi spui asta de ieri. Ai negat că ai avea vreo legătură.

— Nu, n-am negat. După câte îmi amintesc, ți-am răspuns „Da, ca şi busuiocul”.

— Aha! Ei bine, când toată povestea asta se va sfârşi, va trebui să-mi faci şi mie nişte bomboane în semn de recunoştință.

— E foarte simplu. Aromă de cafea neagră.

— Nu e o idee prea originală, i-am răspuns, dând ochii peste cap.

— În formă de ceaşcă de cafea, mi-a răspuns, încercând să mă impresioneze.

— Sper că echipa de la compania Basil este mult mai creativă.

— De ce? Oricum, nu le-ai mânca, mi-a răspuns râzând.

Ne-am continuat drumul în tăcere. Trebuia să-mi stăvilesc iureşul de gânduri, căci aveam o durere cumplită de cap, aşa că l-am lăsat să-mi călăuzească

paşii oriunde dorea. L-am luat însă de mână când ne-am apropiat de podul Samuel Beckett; am făcut-o din instinct, fiindcă nu voiam să-l văd sărind în apă, deşi ştiam că e în al nouălea cer după ce a văzut reacția Mariei. Nu mi s-a împotrivit. Ne-am ținut de mână când am traversat podul şi nu mi-a dat drumul nici când am ajuns pe partea cealaltă.

— Unde le-ai spus colegilor de la Basil că te afli acum? l-am întrebat.

— În vizită la tata. Mi-au spus să nu mă grăbesc, să stau cu el cât vreau. Mă întreb dacă ar accepta şi restul poveştii mele de viață.

— Cred că n-ar fi deloc încântați să afle şi *cealaltă* alternativă.

— Nici nu trebuie să afle vreodată, mi-a spus, aruncându-mi o privire aspră.

— Ce anume? Că ai încercat să te sinucizi?

— Ți-am spus să nu mai foloseşti cuvântul ăsta, mi-a răspuns, lăsându-mi mâna.

— Adam, dacă ei ar şti că perspectiva de a prelua frâiele companiei te frământă atât de tare încât ai vrut să-ți pui capăt zilelor, sunt convinsă că te-ar lăsa în pace.

— Ştii prea bine că asta nu este o variantă, mi-a răspuns. Nu ăsta este motivul pentru care am făcut-o.

A urmat o tăcere lungă.

— Ar trebui să te duci să-l vezi pe tatăl tău.

— Nu astăzi. Astăzi este o zi prea frumoasă, mi-a spus, radiind din nou de bucurie. Unde mergem acum?

— Sunt cam obosită, Adam. Aş vrea să mă duc acasă şi să mă odihnesc puțin.

— Te simți bine? m-a întrebat dezamăgit, dar apoi a părut îngrijorat.

— Da, i-am răspuns veselă, dând din cap. O să-mi revin dacă trag un pui de somn.

— L-am chemat pe Pat să ne ia cu maşina.

— Cine e Pat?

— Şoferul tatălui meu.

— Şoferul tatălui tău? am repetat.

— Pentru că tata e în spital, n-o să aibă nevoie de el. Şi cum maşina ta nu mai poate fi folosită, l-am chemat pe Pat. Oricum s-a plictisit să stea degeaba.

Câteva clipe mai târziu, Pat şi-a făcut apariţia într-un Rolls-Royce nou-nouţ, în valoare de 250.000 de euro. Ştiam prea puţine lucruri despre maşini. Barry, în schimb, deşi nu era pasionat de nimic în viaţă, cunoştea mărcile de maşini, recunoscându-le pe cele de lux, despre care spunea că aparţin doar „capetelor pătrate”. În opinia lui, Rolls-Royce-ul era marca preferată a celor mai mari idioţi. L-am salutat pe Pat şi m-am urcat în maşină. Căldura dinăuntru era foarte plăcută după frigul muşcător de afară. Adam mă privea stăruitor, gânditor, ezitând să închidă uşa.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Petale de trandafiri, a spus deodată.

— Îmi plac petalele de trandafiri.

— Bomboanele de ciocolată o să aibă forma petalelor de trandafiri.

— Eşti cu adevărat extraordinar! Un alt motiv ca să te ţin în viaţă.

— Să înţeleg că ai mai multe motive? m-a întrebat în glumă, închizând portiera.

„Da”, mi-am spus în gând, urmărindu-l cum ocoleşte maşina.

13
Cum să le oferi celor din jur recunoaştere şi apreciere

Stăteam pe banca din spatele Ameliei la slujba funerară pentru mama ei. Cu excepția unui unchi bătrân, fratele tatălui ei, care venise de la azil ca să participe la înmormântare, Amelia nu mai avea pe nimeni alături. Fred, care o invitase doar cu câteva zile în urmă să-l însoțească la Berlin, nu s-a mai deranjat s-o invite şi a doua oară. De fapt, când am vorbit cu el, mi s-a părut că îi citesc panica în glas. Când i-a făcut prima oară invitația, ştia că Amelia îl va refuza din cauza mamei ei; după moartea Magdei, când nimic n-o mai lega pe Amelia de librărie şi de Dublin, spaima lui a devenit palpabilă. Amelia avea probabil dreptate când spunea că el are deja pe altcineva la Berlin. La un moment dat, în timpul slujbei, ochii ni s-au întâlnit şi i-am aruncat din priviri tot dispreţul din lume – totul în numele prietenei mele. Şi-a plecat privirea, iar eu m-am simțit satisfăcută pentru că l-am făcut să se simtă prost. Satisfacția n-a durat însă prea mult, căci, simțindu-mă o ipocrită fără margini, am regretat imediat gestul făcut. Nu aveam, fireşte, vreun amant secret, dar îi dădusem papucii lui Barry şi pusesem capăt relației noastre fără un motiv întemeiat – mă rog, fără un motiv întemeiat pentru cei din jur, pentru care nefericirea mea nu conta prea tare. Dacă nu mă înşela, nu mă lovea şi nici nu se purta urât cu mine, nimeni nu părea să înțeleagă faptul că iubirea noastră pierdută şi nefericirea mea constituiau motive suficient de întemeiate pentru despărțire. Nu eram perfectă, dar am încercat, pe cât mi-a stat în putință, să nu fac greşeli. Să mențin o căsnicie doar de dragul căsniciei ar fi fost o greşeală pe cât de cumplită, pe atât de dureroasă, fără să mai pomenesc de lucrurile stânjenitoare care ar fi putut

să mi se întâmple în viață. Gândul că Barry ar putea să fie în biserică m-a trezit din visare.

Deşi Fred o rănise pe Amelia, cum aş fi putut să-l învinovățesc când făcuse exact ce am intuit că o să facă în timpul discuțiilor mele cu Barry? Amelia s-a lăsat prinsă de rutina vieții, de dragostea pe care o nutrea pentru mama ei şi de dăruirea cu care s-a luptat să mențină afacerea tatălui pe linia de plutire. Țeluri nobile, fireşte, care însă au încătuşat-o pentru totdeauna, fără ca ea să se împotrivească vreodată. Viața Ameliei era încremenită într-o rutină pe care nimeni, nici Fred, nici altcineva, n-ar fi putut s-o accepte la nesfârşit.

Amelia îşi ținea capul plecat, ascunzându-şi chipul printre buclele roşcate. Când s-a întors spre mine, am văzut că avea ochii înroşiți de plâns, ca şi vârful nasului. I-am zâmbit încurajator, apoi mi-am dat seama că întreaga biserică era cufundată în tăcere, iar preotul mă privea cu insistență.

Mi-am dat seama că mă aşteptau cu toții, aşa că m-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre altar.

Insistasem să-l iau şi pe Adam la înmormântare, fie că îi plăcea, fie că nu, obligându-l să participe la slujbă împreună cu mine şi cu familia mea. În ciuda bunei lui dispoziții create de întâlnirea mea cu Maria, nu puteam să-mi asum riscul de a-l lăsa singur. Făcusem câțiva paşi înainte, e adevărat, cu ajutorul Mariei şi al lui însuşi, dar pentru fiecare salt înainte existau şi câțiva paşi înapoi. I-am interzis să citească ziarele şi să se uite la ştiri. Trebuia să-şi canalizeze atenția numai asupra aspectelor pozitive ale vieții; ştirile nu se încadrau printre ele. Există şi alte modalități prin care te poți menține ancorat în realitate fără să te laşi bombardat de informațiile negative pe care ți le servesc toți ageamiii după bunul lor plac. În ajun, de exemplu, ne petrecuserăm aproape toată ziua făcând un puzzle, în timp ce îi sondam gândurile într-un mod cât mai discret cu putință. Pe urmă jucaserăm Monopoly, aşa că fusesem obligată să-mi întrerup

interogatoriul şi să mă concentrez asupra jocului pentru ca Adam să nu mă facă praf. Strategia n-a dat roadele scontate, aşa că m-am dus la culcare prost-dispusă. Ştiam că astfel de activităţi nu-i vor vindeca rănile sufleteşti, dar mă ajutau să aflu mai multe lucruri despre el, iar pe el îl ajutau să-şi deschidă sufletul în faţa mea. Îi ofereau un prilej de a se gândi pe îndelete la problemele lui în timp ce se concentra asupra altor lucruri, care ocupau centrul atenţiei. De dimineaţă îi ascultasem suspinele de plâns când se afla în baie şi concepusem planuri pentru rezolvarea problemele. Porneam de la premisa că majoritatea lucrurilor pot deveni posibile dacă te concentrezi asupra lor, dar eram şi realistă – „majoritatea" nu înseamnă totul. Nu-mi permiteam să-mi analizez şansele de izbândă în acest caz, căci rezultatul nu putea să fie decât unul singur.

Când am ajuns la altar, mi-am aşezat pe stativ hârtiile cu discursul. Amelia m-a rugat să ţin eu discursul, lăsându-mă să aleg orice fragment consideram de cuviinţă. Avea să fie un adevărat act de voinţă din partea mea ca să rostesc acele cuvinte, căci, pentru mine, aveau o semnificaţie cu totul aparte. Nu le mai citisem niciodată cu glas tare, doar în tăcere şi, adesea, cu ochii plini de lacrimi, dar momentul nici că putea fi mai potrivit ca acela. I-am zâmbit Ameliei, apoi m-am uitat peste umărul ei, la familia mea şi în cele din urmă la Adam. Am tras adânc aer în piept şi am început să citesc fragmentul, îndreptându-mi cuvintele spre el.

— Ce-am fi noi fără ziua de mâine? Ne-ar rămâne doar ziua de astăzi. Iar dacă lucrurile ar sta aşa, aş vrea ca ziua de azi să fie cât mai lungă. Aş umple ziua de azi cu tine, făcând tot ce-mi place mai mult. Aş râde, aş vorbi, aş asculta, aş învăţa, aş iubi, aş iubi, aş iubi. Aş face din toate zilele ziua de azi, pentru ca astăzi să mi le petrec pe toate cu tine şi nu mi-aş face nicio clipă griji pentru ziua de mâine, în care nu o să mai fiu cu tine. Iar când acel înspăimântător mâine o să vină, să ştii că nu am vrut să

te părăsesc sau să rămân în urma ta, că fiecare clipă alături de tine a fost cea mai bună din viața mea.

*

— Tu ai scris asta? m-a întrebat Adam mai târziu, printre sandvişurile cu şuncă şi ceştile cu ceai.

Niciunul dintre noi nu se atingea de ele.

— Nu.

Am tăcut amândoi, şi aşteptam să mă întrebe cine este autorul fragmentului, pregătindu-mi răspunsul, dar, spre surprinderea mea, n-a făcut-o.

— Cred că o să mă duc să-l văd pe tata, a spus Adam deodată, rupând tăcerea.

Pentru mine era suficient.

*

Tatăl lui Adam era la spitalul privat St Vincent. Se internase cu o lună în urmă ca să urmeze procedurile medicale pentru tratarea bolii de ficat şi încă se mai afla acolo. Domnul Basil era un individ de o bădărănie rar întâlnită, dar, în ciuda faptului că fără el viața ar fi fost mai uşoară pentru întregul personal al spitalului, medicii făceau tot ce le stătea în putință să-i prelungească viața. Era de preferat să nu intri în salonul lui, căci exista pericolul să fii abuzat, în general verbal, dar şi fizic – în cazul asistentelor tinere, pe care le numea „coapte”. Pentru cele necoapte avea rezervate alte tratamente, cum se întâmplase cu una care îi întrerupsese discuția telefonică: a stropit-o din cap până în picioare cu urină. Le permitea doar anumitor asistente să aibă grijă de el, iar personalul medical îl lăsa să creadă că are într-adevăr un cuvânt greu de spus în această privință. Voia să fie înconjurat de femei, deoarece – considera el – acestea îşi făceau mai bine treaba datorită capacității lor de a îndeplini mai multe sarcini simultan, datorită firii lor reci

şi minţii lor înguste, dar mai ales pentru că, fiind considerate sexul slab, ţineau să-şi demonstreze calităţile mai mult decât bărbaţii. Bărbaţii aveau ochi alunecoşi, iar el avea nevoie de oameni care se puteau concentra numai asupra unui singur lucru odată, şi acel lucru era el însuşi. Voia şi trebuia să se facă bine. Se afla în fruntea unei afaceri internaţionale de multe miliarde, pe care o conducea dintr-un salon de spital transformat în centrul de comandă al companiei Basil Confectionery.

În timp ce o urmam pe asistenta care-i pregătea masa, am zărit prin uşa întredeschisă un bătrân cu părul rar, ondulat şi cărunt şi o barbă lungă, rară şi căruntă, care-i acoperea doar bărbia, şi se subţia la capăt, părând o săgeată cu vârful îndreptat spre adâncurile iadului. Camera nu avea aspectul liniştitor al unui salon de spital destinat vindecării unui pacient grav bolnav, semănând mai degrabă cu un birou modern, dotat cu toate facilităţile tehnologiei moderne – trei laptopuri, un fax, un iPad şi mai multe Blackberry şi iPhone –, toate pentru bătrânul descompus de boală, care zăcea în pat, şi pentru cele două femei la costum care îi stăteau alături. Camera nu trăda nici pe departe viitorul sumbru al unui pacient ce urmează să-şi ia rămas-bun de la această lume; dimpotrivă, deborda de viaţă şi energie, împotrivindu-se şi luptându-se din toate puterile cu întunericul lacom, pregătit să înghită lumina ce pâlpâia firavă, gata să se stângă. Era camera unui om care nu îşi încheiase încă socotelile cu viaţa, hotărât să nu cedeze fără o luptă aprigă.

— Am auzit că se serveşte îngheţată Bartholomew în avion acum, i-a spus el, pe un ton răstit, femeii mai în vârstă. O cupă de îngheţată pentru toată lumea, chiar şi la clasa a doua.

— Da, au încheiat un contract cu Aer Lingus. Pentru un an, mi se pare.

— De ce nu se servesc produsele noastre în avion? Cum a fost posibil ca cei de la Bartholomew să pună

mâna pe un contract ca ăsta în locul nostru? Cine e vinovat pentru tâmpenia asta? Tu, Mary? De câte ori nu ți-am spus să fii mereu cu ochii-n patru? Ți-e gândul numai la caii aia blestemați, că încep să mă întreb dacă mai eşti în stare să şi lucrezi.

— Fireşte că am vorbit cu cei de la Aer Lingus, domnule Basil, şi nu o dată, ci de mai multe ori, şi asta de ani de zile, dar sunt de părere că Bartholomew este o firmă de lux, în timp ce brandul nostru reprezintă o afacere de familie. Produsele noastre pot fi…

— Nu ale noastre, ci ale *mele!* a întrerupt-o el.

Ea şi-a continuat firul gândurilor de parcă nici nu l-ar fi auzit:

— …Pot fi cumpărate din magazinele aflate în incinta aeroporturilor. Pot să vă spun sumele exacte care ne intră în buzunar de pe urma acestor vânzări… a spus, răsfoind nişte hârtii.

— Afară! a strigat el deodată, făcându-i să tresară pe toți cei prezenți în cameră, cu excepția lui Mary, care se purta în continuare la fel de firesc. Ar fi trebuit să sunați mai întâi, suntem în mijlocul unei şedințe!

Mi-era peste putință să înțeleg cum de ne văzuse, fiindcă ne aflam în spatele unui cărucior, iar eu abia îl zăream.

— Hai să mergem! mi-a spus Adam, întorcându-se pe călcâie.

— Stai puțin! i-am răspuns, apucându-l de braț şi aşezându-mă în fața uşii. Trebuie s-o facem şi pe asta astăzi, aşa că hai să terminăm odată! i-am şoptit.

Asistenta care îi aducea mâncarea a aşezat tava pe masa din fața domnului Basil.

— Ce e asta? Arată ca un căcat.

Femeia, care purta pe cap o plasă pentru păr, i-a aruncat o privire plictisită, părând obişnuită cu insultele lui.

— Musaca de cartofi, domnule Basil, i-a răspuns cu un puternic accent dublinez. Asezonată cu salată verde şi

roşioare cherry şi o felie de pâine cu unt, a adăugat, presărându-şi glasul cu tonalităţi sarcastice. La desert vă veţi delecta cu o porţie de îngheţată cu jeleu, apoi cu o porţie de clismă. Pentru asta, vă rog s-o chemaţi pe sora Sue! a încheiat, dăruindu-i pentru o clipă un zâmbet suav, care s-a transformat iute într-un rânjet.

— Zi, mai degrabă, „musaca de căcat”! Iar salata seamănă cu un mănunchi de iarbă! Ţi se pare că arăt ca un cal, Mags?

Asistenta nu avea un ecuson cu numele ei. În ciuda insultelor, se poate să se fi simţit uşor flatată de faptul că îi ştia numele. Asta dacă nu cumva o chema, de fapt, Jennifer.

— Nu, domnule Basil, nu arătaţi ca un cal. Arătaţi ca un bătrân slab şi mânios, care are nevoie de hrană. Acum vă rog să mâncaţi!

— Masa de ieri avea aspect de mâncare şi gust de căcat. Poate căcatul ăsta are gust de mâncare.

— Şi poate clisma de astăzi vă va ajuta să faceţi unul, i-a răspuns ea, luând tava şi ieşind cu ea din cameră, cu capul sus.

Mi s-a părut că văd un zâmbet pe chipul domnului Basil, dar impresia mi s-a spulberat la fel de repede cum a apărut. Vorbea cu o voce tăioasă, lipsită de vlagă, dar autoritară. Dacă acum pe patul de moarte era atât de dur, nici nu voiam să-mi imaginez cum era la birou. Şi cum era ca tată. L-am privit pe Adam; mi-era cu neputinţă să-i descifrez expresia. Vizita noastră era extrem de importantă, fiindcă trebuia să apelez la instinctele paterne ale domnului Basil şi să-l fac să înţeleagă că preluarea forţată a conducerii companiei punea în pericol sănătatea lui Adam. Era cartea pe care mizam totul. Mă temeam că o să se înfrunte chiar acolo, în salonul de spital.

— Veniţi înapoi! a strigat bătrânul. Mags s-a oprit pe loc. Nu tu, cei doi de colo!

Mags mi-a mângâiat mâna cu simpatie, spunându-mi

în trecere, pe un ton blând:

— E un ticălos fără pereche!

Ne-am apropiat de pat. Tatăl şi fiul nu şi-au manifestat dragostea unul pentru celălalt, n-au făcut schimb nici măcar de politeţuri.

— Ce trebuie să faceţi astăzi? a întrebat pe un ton răstit.

Adam îl privea nedumerit.

— V-am auzit şoptind „Trebuie s-o facem şi pe asta astăzi", a continuat el, imitându-mă în batjocură. Nu mai fiţi aşa de uimiţi! Nu mi-am pierdut auzul. Ficatul mă ţintuieşte aici, şi nici măcar ăsta nu mă bagă în pământ, ci cancerul. Dar cred că, mai întâi, nenorocita asta de mâncare o să-mi vină de hac! a continuat, dând farfuria la o parte. Nu înţeleg de ce nu-mi dau drumul să mor acasă. Mai am câte ceva de făcut, a spus, ridicând din nou glasul în clipa în care o doctoriţă, însoţită de doi studenţi, a intrat în salon ca să-i analizeze fişa.

— Cred că faceţi deja prea mult, i-a răspuns doctoriţa. Nu aveţi voie să primiţi mai mult de doi vizitatori odată, a adăugat, privindu-ne pe toţi pe rând de parcă noi eram responsabili de evoluţia galopantă a cancerului. Cred că v-am spus să vă odihniţi, domnule Basil.

— Iar eu cred că ţi-am spus să te duci dracului! i-a răspuns el.

A urmat o tăcere lungă şi apăsătoare, şi deodată am simţit nevoia să râd.

— Aştepţi toată ziua să te consulte un nenorocit de doctor şi apoi vin trei deodată, a continuat bătrânul. Cărui fapt datorez plăcerea companiei voastre? Miilor de euro pe care vi le bag în buzunar zi de zi ca să mă ignoraţi?

— Domnule Basil, pot să vă rog să vă măsuraţi cuvintele? Dacă vă simţiţi mai nervos decât de obicei, am putea să vă schimbăm tratamentul.

El i-a răspuns fluturând o mână scheletică prin aer, aproape într-un gest de capitulare.

— Puteți să mai stați câteva minute, apoi va trebui să plecați, pentru ca domnul Basil să se poată odihni, a spus ea, cu fermitate. Vom sta atunci de vorbă, a adăugat, plecând însoțită de studenții ei veseli.

— Dacă o să mă consulte din nou săptămâna viitoare, o să-mi servească aceleaşi tâmpenii inutile. Tu cine mai eşti? a întrebat brusc, uitându-se la mine.

Toată lumea şi-a ațintit privirile asupra mea.

— Sunt Christine Rose, i-am răspuns, întinzându-i mâna.

Domnul Basil s-a uitat la mâna mea, şi-a ridicat brațul, de care avea ataşată o branulă, şi i s-a adresat lui Adam, în timp ce îmi strângea uşor mâna:

— Maria ştie de existența ei? Nu te-aş fi crezut niciodată în stare să duci o viață dublă. Te-am considerat mereu un fătălău prins sub papucul nevestei. Rose… Ce nume e ăsta? a întrebat, întorcându-se din nou spre mine.

— Cred că provine de la Rosenburg.

După ce m-a scrutat din cap până în picioare, şi-a întors iar privirea spre Adam.

— Îmi place Maria. Nu-mi plac prea mulți oameni, dar ea îmi place. Ca şi Mags, asistenta care îmi pregăteşte masa. Maria e deşteaptă. Odată ce-şi pune în cap să facă ceva, ajunge departe. Nu dau doi bani pe afacerea ei căcăcioasă – Red Lips. Sună cam porno.

Neputând să mă abțin, am izbucnit în râs. Domnul Basil, surprins de reacția mea, şi-a continuat firul gândurilor, privindu-mă cu intensitate în timp ce vorbea:

— Când o să-i vină mintea la cap şi o să renunțe să mai facă benzi desenate…

— Animație, l-am întrerupt, simțindu-mă datoare Mariei, după ce mă bucurasem un pic cam prea tare de faptul că măturase pe jos cu ea.

— Nu-mi pasă ce face! Dar o să se descurce foarte bine când o să preiei frâiele companiei. O să te ajute să conduci afacerea, pentru că Dumnezeu e martor că

singur nu eşti în stare s-o faci!

— Şi atunci de ce vreți să preia compania? am întrebat, atrăgând toate privirile asupra mea.

Toți păreau uimiți, inclusiv domnul Basil, deşi nici prin cap nu-i trecea să recunoască. Nimeni nu avea voie să-i ştirbească autoritatea, nimeni nu putea să preia conducerea.

— Ar fi trebuit să rămână un secret? l-am întrebat în şoaptă pe Adam.

El a scuturat din cap, privindu-mă cu îngrijorare.

— Şi atunci care e problema? mi-am continuat şirul de întrebări, uitându-mă de jur-împrejur, fără să-mi dau seama cu ce greşisem.

Mary s-a retras de lângă pat, urmată îndeaproape de femeia mai tânără îmbrăcată într-un costum gri.

— Vă lăsăm să discutați în tihnă, domnule Basil. Suntem afară, dacă aveți nevoie de noi.

El a ignorat-o. Mary nu ştia ce să facă, să rămână sau să plece.

— De unde îl ştii pe fiul meu?

— Suntem prieteni, a intervenit Adam.

— A, vorbeşte! a exclamat tatăl lui. Cei de la birou nu te-au mai văzut de duminică, Adam. Se pare că ai venit în Dublin ca să-mi faci o vizită, dar aş fi observat dacă ai fi venit. Dacă ai de gând să umbli cu toate târfele, fă-o…

— Nu umblă cu târfe!

— …Fă-o în timpul liber! Nu-mi place să fiu întrerupt, domnişoară Rose.

— Aş vrea să discutăm ceva între patru ochi, i-am spus. Adam, poți să pleci şi tu, dacă vrei.

Domnul Basil s-a uitat la cele două femei care stăteau lângă patul lui. Pe cât păreau ele de nerăbdătoare să iasă din salon, pe atât era el de dornic să le oblige să rămână.

— Am mai multă încredere în Mary decât în mine însumi. Lucrează cu noi încă din ziua în care am preluat compania, adică de cincizeci de ani, şi îl cunoaşte pe fiul meu de când purta scutece, etapă care a durat mai mult

decât mi-am imaginat. Aşa că orice ai de spus poţi s-o spui în faţa lui Mary. Pe cealaltă n-o cunosc atât de bine, dar, pentru că Mary o apreciază atât de mult, o să-i dau o şansă. Acum termină cu prostiile şi spune-mi de ce ai venit!

Femeia mai tânără de lângă Mary şi-a lăsat stânjenită capul în pământ. Mi-am tras un scaun şi m-am aşezat. *Cum să comunici un subiect sensibil unui bătrân aflat pe patul de moarte.* Acel bătrân nu merita însă sensibilitatea celor din jur, pentru că nici el n-o dăruia nimănui. Ei bine, dacă Adam nu avea de gând să vorbească cu el clar şi răspicat, aveam s-o fac eu. Să lămuresc lucrurile o dată pentru totdeauna. Proveneam dintr-o lume a sincerităţii şi corectitudinii, nu îmi plăceau melodramele şi nici nu aduceam în discuţie anumite probleme dacă nu le consideram vitale şi dacă n-ar fi contribuit la îmbunătăţirea unei relaţii. În cazul acela, situaţia lui Adam mi se părea realmente vitală. Dacă o persoană exercită, prin comportamentul său, o influenţă negativă asupra vieţii voastre, trebuie să analizaţi problema pe toate faţetele şi să ajungeţi la o rezolvare. Comunicarea reprezintă cheia în situaţiile-limită, fiind complet inexistentă între Adam şi tatăl său. Mi-am dat seama că lui Adam îi e teamă să pună piciorul în prag în faţa tatălui său autoritar, aşa că trebuia s-o fac eu în locul lui.

— Sunt conştientă că veţi muri în curând, am început, vorbind cu fermitate şi privindu-l pe bătrân în ochi, şi vreţi ca Adam să preia frâiele companiei, ca să nu ajungă în mâinile nepotului dumneavoastră. Despre asta am venit să vorbim.

Adam a oftat şi a închis ochii.

— Taci din gură! s-a răstit domnul Basil la el, chiar dacă Adam nu rostise niciun cuvânt. Mary, Patricia, ieşiţi afară, vă rog! le-a ordonat, fără să-şi desprindă ochii de la mine.

I-am adresat lui Adam un zâmbet încurajator, dar m-am lovit de expresia lui rigidă, indescifrabilă. Domnul

Basil mă privea de parcă eram ultima persoană cu care voia să vorbească.

— Domnişoară Rose, aţi înţeles greşit lucrurile. Nu *vreau* ca Adam să preia compania. Lavinia ar fi trebuit s-o moştenească. Este mult mai capabilă decât el pentru funcţia asta, crede-mă, dar s-a mutat la Boston.

— Da, am auzit că a furat milioane de la prietenii şi rudele ei, i-am răspuns, punându-l cu botul pe labe. Problema e următoarea: Adam nu vrea postul ăsta.

Am produs o tăcere îndelungată. Aştepta să spun mai mult, dar n-am mai rostit niciun cuvânt. Asta fusese tot, atât avusesem de spus. Nu merita să-i dau alte explicaţii.

— Şi tu crezi că nu ştiam? mi-a răspuns, mutându-şi privirea de la mine la Adam. Vestea asta ar trebui să fie o revelaţie?

M-am încruntat. Lucrurile nu mergeau cum plănuisem. Domnul Basil a început să râdă, dar era un râs lipsit de bucurie.

— A manifestat întotdeauna un dezinteres major faţă de tot ce fac eu. Se joacă cu elicopterele încă de când a început să vorbească, iar ultimii zece ani i-a prostindu-se prin Paza de Coastă. Nu-mi pasă dacă nu vrea postul ăsta, nu-mi pasă dacă hotărârea mea îi provoacă o mare nefericire. Un Basil trebuie să preia compania. Un Basil a fost şi va fi întotdeauna în fruntea companiei. Şi acest Basil nu poate şi nu trebuie să fie Nigel Basil. Doar peste cadavrul meu! a spus, fără să observe ironia cuvintelor. Bunicul, tata şi eu am luptat din greu să menţinem compania în familie, în vremuri bune şi în vremuri rele, şi nimeni, nici măcar o târfuliţă cu gura mare, care habar nu are pe ce lume se află, n-o să schimbe acest lucru.

Replica lui m-a lăsat cu gura căscată. Mi-am dat seama că am pierdut şi ultima carte pe care mizam.

— Gata, tată! a intervenit Adam. N-ai niciun drept să-i vorbeşti aşa. Nu încearcă să schimbe nimic, îţi spune doar ceea ce crede că nu ştii. Vrea să mă ajute…

— Şi de ce faci pe mesagera fiului meu? m-a întrebat,

privindu-l apoi pe Adam. Fiule, e timpul să-ți crească boașele și să nu-i mai lași pe alții să-ți facă treburile murdare!

Tonul devenise foarte tăios. Și nu ironic, cum fusese până atunci, ci amar. Din ochii și din gura răstignită într-un rânjet țâșnea vitriol pur.

— Ți-a spus cumva că n-o să primească niciun sfanț și n-o să moștenească un capăt de ață dacă n-o să stea cel puțin zece ani în fruntea companiei? Fie că sunt sau nu în viață, n-o să primească absolut nimic. Cred că asta o să-l convingă...

Adam se uita fix la peretele din fața lui.

— Nu, nu mi-a spus! i-am răspuns, iritată de răutate lui. Dar nu cred că banii sunt o problemă pentru Adam. Domnule Basil, dacă afacerea este mai importantă pentru dumneavoastră decât sănătatea propriului copil, n-ar fi mai bine să vă gândiți atunci la binele companiei? După câte înțeleg, este vorba despre o afacere de familie moștenită din generație în generație; i-ați dedicat întreaga viață – sângele, sudoarea și lacrimile dumneavoastră – și acum trebuie să găsiți pe cineva care să facă același lucru în lipsa dumneavoastră. Compania nu va înflori în mâinile lui Adam, pentru că el nu este animat de aceeași dorință ca dumneavoastră. Dacă vă pasă atât de mult de moștenirea pe care o lăsați în urmă, va trebui să găsiți pe cineva care s-o iubească și s-o îngrijească, așa cum ați făcut și dumneavoastră.

M-a privit cu ochi reci și disprețuitori, apoi s-a întors spre Adam, căruia, spre marea mea uimire, i-a vorbit pe un ton calm:

— Maria te va ajuta, Adam. Când vei fi pus în situația de a lua o decizie și nu vei ști ce să faci, sfătuiește-te cu ea! Când am preluat compania, crezi că trecea vreo zi fără să mă consult cu mama ta? O vei avea alături și pe Mary, mâna mea dreaptă. Crezi că o vei conduce singur? Te înșeli... a spus cu glas stins, simțindu-se deodată vlăguit. Nu poți să-l lași pe Nigel s-o preia, știi asta foarte bine.

— Dar poate că Maria este prea ocupată în patul lui Sean şi nu poate să-l ajute. Nu-i aşa?

Surprinşi, ne-am îndreptat cu toţii privirea spre uşă. Din prag ne privea un tânăr frumos, ale cărui trăsături – ochii albaştri şi maxilarul puternic – trădau apartenenţa la familie. Avea însă părul negru, nu blond – negru ca sufletul lui. Mi se părea că emană prin toţi porii vibraţii negative.

Ne privea amuzat, ridicând dintr-o sprânceană, apoi, îndesându-şi mâinile în buzunare, s-a îndreptat spre noi cu paşi lenţi şi nepăsători.

— Nigel! a spus Adam tăios.

— Salut, Adam! Salut, unchiule Dick!

Aş fi vrut să simt puţină compasiune pentru domnul Basil. Ce putea fi mai rău decât să zaci neputincios pe un pat de spital, incapabil să te aperi, şi să primeşti vizita unui om pe care îl dispreţuieşti şi îl urăşti de moarte? Şi îl mai chema şi Dick. Dar îmi era cu neputinţă să simt vreun pic de milă pentru el.

— Ce dracu' cauţi aici? l-a întrebat Adam, fără vreo urmă de politeţe, gata, parcă, să-l ia la bătaie.

— Am venit în vizită la unchiul meu, şi se pare că am nimerit cum nu se poate mai bine. Noi doi n-am terminat discuţia de săptămâna trecută. Ai plecat în grabă.

— Aţi avut o discuţie? a întrebat domnul Basil cu o expresie îndurerată, de parcă cineva i-ar fi înfipt un cuţit în inimă.

— Adam a venit să discutăm despre preluarea companiei Basil. A fost chiar încântat de ideea fuzionării celor două companii sub numele de *Bartholomew-Basil* – cel mai frumos tribut adus bunicului nostru, nu-i aşa? a spus Nigel cu un zâmbet afectat.

— Eşti un mincinos! a strigat Adam, spumegând de furie.

Orbit de mânie, s-a năpustit asupra lui Nigel, călcându-mă pe picioare, şi l-a apucat de ceafă, izbindu-l cu putere de zid. Apoi l-a cuprins cu mâinile de gât şi a

început să-l strângă cu forță, în timp ce vărul lui se lupta în zadar să se elibereze din strânsoare.

— Adam! am strigat, încercând să nu intru în panică.

— Eşti un mincinos nenorocit! a spus Adam printre dinți.

Venele de pe fruntea lui Nigel se umflaseră în timp ce încerca cu disperare să scape din mâinile lui Adam, dar Adam era mult mai solid. Nigel a încercat atunci să-şi înfigă degetele în nările adversarului, obligându-l să-şi dea capul pe spate.

— Adam! am intervenit, încercând să-i opresc, dar mă temeam să mă apropii prea mult de ei.

M-am uitat la domnul Basil. Privea scena scoțând flăcări pe nări, dar, în fond, era doar un bătrân bolnav şi neputincios, şi ştia asta prea bine. A început să respire cu greutate.

— Domnule Basil, vă simțiți bine? l-am întrebat, îndreptându-mă în fugă spre patul lui şi apăsând butonul de apelare a asistentelor.

Ochii îi înotau în lacrimi.

— N-ar face asta! i-am spus cu fermitate. Adam n-ar face aşa ceva!

Îmi cerceta chipul, căutând indicii care să-i spună că fusese indus în eroare.

— Fireşte că Adam n-ar face aşa ceva, am repetat, cuprinsă de spaimă, în timp ce apăsam cu disperare butonul de apel.

Când paznicii s-au năpustit în salon, Adam şi Nigel se zvârcoleau încleştați pe podea. Au reuşit să-i despartă, imobilizându-l pe Adam şi eliberându-l pe Nigel din strânsoare. Profitând de situație şi de faptul că Adam nu se putea mişca, fiind țintuit pe loc, cu mâinile la spate, Nigel l-a pocnit, mai întâi în față, apoi în stomac.

Adam s-a ghemuit de durere.

*

— Cred că zilele tale în branşa modelelor s-au încheiat, i-am spus în glumă, în timp ce îi tamponam uşor buza spartă, când ne-am întors în apartament.

Mi-a zâmbit, iar sângele a ţâşnit iarăşi din rană.

— Nu mai zâmbi! i-am spus, pansându-l din nou.

— Nu e nicio problemă, mi-a răspuns oftând.

Apoi, s-a ridicat iute de pe scaun, dându-mă la o parte din calea lui. Instinctul agresiv nu îi dispăruse.

— Mă duc să fac un duş.

Am deschis gura, vrând să-mi cer iertare. Toate intenţiile mele frumoase se soldaseră cu un eşec dezastruos. Mâncarea de la restaurant îi provocase crampe la stomac, plimbarea prin parc se încheiase cu o vizită la poliţie, aventura cu maşina se sfârşise cu o urmărire ca în filme, iar încercarea de a-i spune adevărul tatălui său dusese la o luptă pe viaţă şi pe moarte cu vărul lui.

Îmi pare rău.

Dar am păstrat tăcerea. Nici nu mai conta. Îi spusesem toate astea în maşină, în drum spre casă, până când mi-am pierdut glasul; am încercat să transform episodul într-o experienţă pozitivă – o experienţă despre adevăr şi consecinţele înfruntării acestuia. Ştiam însă că eforturile mele erau sortite eşecului, fiindcă evaluasem greşit situaţia. Am crezut că îi era frică să-i spună adevărul tatălui său, teama îi venea însă din faptul că tatăl lui, deşi cunoştea prea bine *acel* adevăr, prefera să-l ignore. Fusesem naivă să cred că voi putea să depăşesc atât de uşor un obstacol peste care nici Adam, în ciuda eforturilor îndelungate, nu reuşise să treacă. După ce explorase toate căile de ieşire din acel impas, fără succes, se hotărâse, copleşit de deznădejde, să se arunce de pe Ha'penny Bridge. Ar fi trebuit să ştiu asta, şi, pentru că nu înţelesesem la timp, îmi simţeam sufletul mistuit de vină, de remuşcări şi ruşine. Nu voia să mă mai asculte. Cuvintele mele nu îndreptau situaţia. Regretele mele nu puteau schimba nimic.

*

La patru dimineața am dat la o parte păturile de pe mine, copleşită de frustrări, şi am renunțat să mai încerc să adorm.

— Dormi? am strigat.

— Da, mi-a răspuns.

— Ți-am lăsat o foaie de hârtie pe măsuța de cafea, am spus zâmbind. Citeşte-o!

L-am auzit traversând camera ca să ia foaia de hârtie pe care i-o lăsasem acolo cu o seară în urmă.

— Ce dracu' e asta?

— Citeşte!

— „Cele mai frumoase şi mai bune lucruri din lume nu se pot vedea cu ochiul liber, nu pot fi nici măcar atinse. Trebuie să le simțim cu inima" – Helen Keller, a citit el, pufnind.

— „Cele mai întunecate momente sunt cele care ne ajută să vedem lumina" – Aristotel Onassis, am redat citatul din memorie, întinzându-mă din nou în pat.

Pentru că nu mai spunea nimic, mă întrebam dacă are de gând să rupă hârtia sau o să râdă de încercările mele de a-i ridica moralul.

— „De crezi cu tărie că poți face ceva, ai parcurs deja jumătate din drum" – Theodore Roosevelt, am spus din nou, încurajându-l să citească mai departe.

— Nu te pişa contra vântului! a spus Adam.

— Asta nu era pe listă, i-am răspuns încruntată.

— Nu cumpăra un telescop, mai bine apropie-te de ce vrei să vezi!

Am zâmbit. El a continuat:

— Nu mânca zăpadă îngălbenită! Nu fuma! Nu uita să porți sutien! Nu încerca să stabileşti contactul vizual în timp ce mănânci înghețată pe băț!

Chicoteam în pat. În cele din urmă s-a făcut linişte.

— Bine, ți-am înțeles mesajul, crezi că sunt nişte

porcării. Dar măcar te simți mai bine?

— Dar tu te simți mai bine?

— Eu da, i-am răspuns râzând.

— Şi eu, mi-a spus în cele din urmă cu o voce moale.

Îmi imaginam că zâmbeşte; speram, cel puțin, s-o facă; îi auzeam zâmbetul în glas.

— Noapte bună, Adam!

— Noapte bună, Christine!

Am dormit puțin în noaptea aia, mistuită de gândul că mai am doar *opt zile* la dispoziție.

14
Cum poți să păstrezi tortul întreg după ce mănânci din el

Detectivul Maguire stătea în fața mea la masa din biroul secției de poliție din Pearse Street. Avea cearcăne adânci şi ochii împăienjeniți, de parcă ar fi petrecut toată noaptea. Aveam senzația că trăiesc din nou o scenă ireală. Acceptase, fără tragere de inimă, să mă primească, atrăgându-mi atenția de la bun început că mai întâi o să-mi asculte povestea şi apoi o să hotărască dacă e cazul sau nu s-o predea mai departe colegilor lui. Juca, aşadar, rolul de filtru: dacă povestea mea nu merita atenția poliției, nu avea să irosească timpul colegilor. Aveam fruntea presărată cu broboane de sudoare. Atmosfera din cameră era înăbuşitoare: nu existau nici ferestre, nici sisteme de aerisire. Dacă poliția m-ar fi considerat suspectă în vreun caz, aş fi fost dispusă să recunosc orice numai ca să scap odată de acolo. Din fericire, la insistențele mele, fusese de acord să lase uşa deschisă, ca să-l pot supraveghea pe Adam.

— Ai obiceiul să aduni de pe străzi posibili sinucigaşi? m-a întrebat detectivul Maguire când am sosit la secție însoțită de Adam.

— Îl ajut să-şi găsească o slujbă, i-am răspuns – şi era adevărat, cel puțin parțial.

M-am uitat din nou după Adam ca să mă conving că e încă acolo. Părea plictisit şi obosit, dar măcar nu dăduse bir cu fugiții.

— Îți aduci mereu de lucru acasă? m-a întrebat Maguire.

— Dar dumneavoastră ajungeți vreodată acasă? l-am întrebat sarcastic.

Mi-am dat seama prea târziu că fusese pe punctul de a-şi deschide, pentru prima oară, sufletul în fața mea.

Riposta pe care i-am servit-o cu atâta duritate l-a determinat să se retragă din nou în cochilia lui, mustrându-se, fără doar şi poate, în timp ce se foia stânjenit pe scaun, pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă lăsând garda jos.

— Aşadar, crezi că un individ îmbrăcat cu o helancă şi o geacă neagră din piele, provenind, probabil, din Europa de Est, ți-a spart parbrizul cu o crosă de hurling, pentru că ai fost martora unei tranzacții cu droguri între acest tip şi alți indivizi dintr-o maşină neagră, cu geamuri fumurii – despre care nu-mi poți oferi alte detalii – făcute pe un drum de țară, într-un loc necunoscut, despre care iar nu-mi poți da mai multe informații pentru că nu erai atentă pe unde mergeai, preocupată fiind să te joci de-a rătăceala. Am înțeles bine? m-a întrebat plictisit.

— Parbrizul prietenei mele Julie, nu al meu. Dar, în rest, da, totul e corect.

Îmi trebuiseră trei zile ca să mă duc la poliție şi să raportez spargerea parbrizului, şi asta pentru că fusesem ocupată cu pregătirile de înmormântare ale mamei Ameliei, apoi pentru că Adam îmi răpea aproape tot timpul, dar mai ales pentru că nu-mi surâdea deloc ideea de a mă afla din nou în compania detectivului Maguire, deşi ştiam prea bine că e singurul care mă poate ajuta.

— Ce te face să crezi că era din Europa de Est?

— Înfățişarea lui, i-am răspuns încet, dorindu-mi să nu-i fi pomenit de asta. Era un individ solid, bine făcut, cu umerii lați şi maxilarul puternic. Din cauza crosei de hurling, însă, m-am gândit că ar putea să fie şi irlandez... am spus, lăsând cuvintele suspendate în aer şi înroşindu-mă toată când i-am văzut expresia amuzată.

— Aşadar, dacă ar fi făcut salturi acrobatice, ar fi fost rus, iar dacă ar fi avut o bâtă de baseball, ar fi fost american? Dar dacă te-ar fi atacat cu vreun bețişor de mâncat? Ce-ar fi trebuit să fie, japonez sau chinez? m-a întrebat, râzând mulțumit de gluma pe care o făcuse.

L-am ignorat.

— Poate cineva să confirme povestea?
— Da. Adam.
— Sinucigaşul.
— Da, victima tentativei de sinucidere.
— Mai sunt şi alți martori care n-au încercat să-şi încheie socotelile cu viața acum cinci minute?
— A încercat să se sinucidă acum o săptămână. Dar da, mai există un martor, nepoata mea.
— Am nevoie de datele ei.
— Fireşte. Aveți un pix?
Detectivul a luat în silă un pix de pe birou şi şi-a deschis agenda, care era goală, în ciuda faptului că de zece minute îi povesteam diverse amănunte.
— Dă-i drumul!
— Numele ei este Alicia Rose Talbot şi o puteți găsi la adresa Cheeky Monkey Montessori, Vernon Avenue, Clontarf, i-am răspuns încet.
— Acolo lucrează?
— Nu, acolo învață. Are trei ani.
— Îți bați joc de mine? m-a întrebat mânios, aruncând pixul.
Adam mi-a aruncat o privire protectoare.
— Nu. Mai degrabă dumneavoastră vă bateți joc de mine. Nu mă luați deloc în serios, i-am răspuns.
— Uite ce e, lucrez într-un loc în care răspunsul cel mai simplu este şi răspunsul corect. Povestea ta despre traficantul rus de droguri înarmat cu o crosă de hurling care face tranzacții pe un drum de țară are atâtea semne de întrebare, încât mă îndoiesc că poate să stea în picioare.
— Dar aşa s-a întâmplat!
— Poate că aşa e.
— Nu poate, ci *sigur.*
Detectivul n-a mai spus nimic.
— Şi atunci care este răspunsul cel mai simplu? l-am întrebat.
— Am auzit că ți-ai părăsit soțul.

A am înghițit în sec, uimită de turnura pe care o lua discuția.

— Chiar în noaptea în care Simon s-a împuşcat, a continuat el.

— Ce legătură are povestea asta? Ce importanță are *când* l-am părăsit?

Detectivul şi-a frecat maxilarul cu pielea iritată din cauza bărbieritului excesiv. Apoi m-a scrutat îndelung cu privirea, creându-mi impresia că mă aflu la interogatoriu.

— Decizia ta a avut vreo legătură cu incidentul ăla?

— Nu... Ba da... S-ar putea, i-am răspuns bâlbâindu-mă, căci nu voiam să-i spun adevărul. De ce vă interesează?

— De-aia, mi-a răspuns, schimbându-şi poziția pe scaun şi începând să mâzgălească în agendă. Lucrez de prea mult timp în breasla asta şi am o experiență vastă în astfel de cazuri, aşa că ar trebui să-mi asculți sfatul: ceea ce ți se întâmplă la serviciu nu trebuie să-ți afecteze viața de familie.

Cuvintele lui m-au luat prin surprindere. Era cât pe ce să-i dau un răspuns tăios, dar m-am abținut. Nu îi fusese deloc uşor să-mi spună asta.

— Decizia mea n-are nicio legătură cu Simon. Dar vă mulțumesc oricum. Pentru sfat.

A continuat să mă privească un timp în tăcere, apoi a renunțat la subiect.

— Crezi că fostul tău soț ar putea să fie autorul acelui act de vandalism?

— Nu, nicidecum!

— De ce eşti aşa de sigură?

— Pentru că nu este genul. Nu este chiar atât de pătimaş. Nu susține nici măcar o echipă de fotbal, pentru că nu crede în nimic. Într-un an, de ziua lui, prietenii i-au făcut cadou o porțiune dintr-un gard ca să-l determine să ia atitudine şi să-şi exprime opinia, să spună de ce parte a gardului se află. Vă spun cu mâna pe inimă că nici n-am mai avea acum această discuție dacă l-ați cunoaşte.

Aşa că haideţi să trecem mai departe!
— Cum a acceptat hotărârea ta de a-l părăsi?
— Hristoase, povestea asta n-are nicio legătură cu dumneavoastră, domnule Maguire! am strigat, ridicându-mă în picioare.
— Dar s-ar putea să aibă legătură cu parbrizul tău spart, a spus el calm, continuând să stea pe scaun. Vorbim de un soţ cu inima frântă, părăsit de curând de soţie, umilit şi mânios. Poate că în timpul căsniciei voastre a fost bărbatul ideal, dar nu ştii niciodată cât de mult se pot schimba oamenii. Şi asta cât ai zice peşte. Te-a ameninţat cumva în ultimele săptămâni?
Tăcerea mea i-a oferit răspunsul pe care îl dorea.
— Dar nici măcar nu e maşina mea! am protestat. Şi ştie asta. Distrugerea ei nu m-ar fi afectat pe mine.
— Da, am înţeles că este maşina prietenei tale, Julie. Dar tu o conduci. Iar el nu mai gândeşte raţional zilele astea. Ce părere are despre prietena ta? A spus ceva despre ea în ultimul timp?
Am oftat din rărunchi, amintindu-mi de mesajul pe care mi-l lăsase în căsuţa vocală în urmă cu câteva zile, şi l-am privit pe Adam, care ne asculta conversaţia. Mi-a făcut semn din cap să-i mărturisesc totul lui Maguire.
— La naiba! am spus, frecându-mi obosită faţa. Atunci nu mai depun plângere. O să achit singură pagubele, am adăugat, ridicându-mă în picioare şi plimbându-mă prin cameră.
— Oricum vreau să-i fac o vizită.
— Nu! am strigat, încremenind. O s-o ia razna de tot dacă o să afle că v-am povestit ce s-a întâmplat.
— Se pare că a luat-o deja razna. Aş vrea să mă asigur că nu va mai repeta figura.
— Vă rog să nu luaţi legătura cu el!
— Cum au debutat lucrurile? m-a întrebat, ridicându-se cu un oftat. Cu telefoane ameninţătoare? Cu reproşuri din ce în ce mai virulente? Şi totul a culminat cu distrugerea maşinii tale.

— A lui Julie.
— Nu mă interesează a cui e. Trebuie să înțelegi că n-are de gând să te invite la o prăjitură.
— Dar cum rămâne cu rusul?
— Nu rusul e autorul atacului. Stai cu cineva acum? m-a întrebat.
Nu-mi plăcea tenta personală a întrebării şi nu prea ştiam ce să-i răspund. M-am înroşit, prea stânjenită ca să-i mărturisesc că Adam locuieşte cu mine. În final, n-a trebuit să mai spun nimic – privirile pe care Adam şi detectivul Maguire le-au schimbat au fost cât se poate de elocvente.
— Bine, a încheiat Maguire, părând satisfăcut de faptul că voi fi în siguranță. Gândeşte-te bine şi spune-mi dacă vrei să-i fac o vizită!
— Îmi pare rău că v-am făcut să pierdeți timpul de pomană, am spus supărată, când detectivul se pregătea să plece.
— M-am obişnuit deja, domnişoară Rose, mi-a răspuns de pe hol.

*

— La naiba! am exclamat, închizând telefonul. M-a sunat un client care vrea să vadă maşina. În cât timp se poate înlocui un parbriz? am întrebat, scotocind prin sertarele goale ale bufetului în căutarea unei cărți de telefoane.
— Repede. Nu-ți face griji! mi-a răspuns Adam, stând cocoțat pe bufet şi legănându-şi picioare, cu privirea ațintită asupra mea. Cunosc un tip care o să rezolve repede problema. O să-i dau un telefon.
— Minunat! Mulțumesc. Cât o să coste? l-am întrebat, rozându-mi unghiile în aşteptarea răspunsului.
— Nu prea mult. Sunt convins că prietena ta are asigurare, aşa că n-ai de ce să-ți faci griji.
— N-am de gând să-i spun nimic lui Julie. Trebuie să

rezolv singură problema. Cât o să coste toată distracția asta?

— Relaxează-te, Christine! E vorba doar de un parbriz. Parbrizele se sparg tot timpul. Până şi o piatră de pe drum îl poate sparge.

— Pe ăsta l-a făcut bucăți fostul meu soț, i-am răspuns. Nu e chiar acelaşi lucru.

— Dar reparațiile sau înlocuirea lui durează la fel de mult. Chiar crezi că el e autorul?

— Nu ştiu. Detectivul Maguire părea convins, dar eu nu-l văd pe Barry în stare de aşa ceva.

Adam a căzut pe gânduri, ațintindu-şi ochii pe fereastră, de parcă ar fi vrut să se convingă că suntem în siguranță. Îmi plăcea privirea lui protectoare.

— Plătesc eu cheltuielile pentru parbriz, mi-a spus brusc.

— Nici nu se pune problema! E absurd ce spui, Adam! i-am răspuns indignată. Nu vreau s-o faci şi nici nu ți-am sugerat aşa ceva! Nu accept lucruri de pomană! am adăugat cu fermitate.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Dar n-o fac de pomană, a insistat. Îți sunt dator pentru serviciile prestate.

— Dar nu te taxez pentru asta, Adam! N-o fac pentru bani. Încerc doar să-ți salvez viața. Răsplata mea este *să te mențin în viață,* i-am răspuns cu ochii plini de lacrimi, evitându-i privirea.

Am început să caut iar prin dulapuri cartea de telefoane, deşi îmi spusese că are de gând să ceară ajutorul unui prieten. Începeam să-mi pierd busola.

— Dar ai anulat toate programările clienților făcute pe două săptămâni. Pierzi bani din cauza mea.

— Eu nu văd lucrurile în felul ăsta.

— Ştiu. Şi asta pentru că eşti drăguță. Aşa că lasă-mă şi pe mine să fiu drăguț cu tine, fiindcă, deşi treci prin momente grele, n-am văzut pe nimeni să-ți sară în ajutor. Nimeni nu încearcă s-o repare pe Micuța Repară-Tot.

Replica lui m-a luat prin surprindere, făcându-mă să uit pentru o clipă de bani. Ai mei erau cam ciudați, era adevărat, dar ştiam că mă pot baza întotdeauna pe ei. Amelia era pierdută în spațiu – lucru cât se poate de firesc. Julie se afla la Toronto, iar ceilalți… Ei bine, crezusem că prin tăcerea lor îmi respectă intimitatea, însă, dacă stăteam să mă gândesc mai bine, îmi dădeam seama că aleseseră tabăra opusă. Am înlăturat gândul din minte şi am revenit la problemele financiare. Va trebui, în cele din urmă, să vorbesc cu Barry şi să-l conving să-mi dea înapoi banii pe care îi depozitasem în contul nostru comun. Acesta avusese inițial menirea de a ne „găzdui" banii pentru nuntă şi pentru luna de miere. Apoi însă l-am menținut deschis ca să depozităm bani pentru plata ipotecii; mie îmi revenea datoria de a plăti o sumă mai mare de bani, ca să nu-i cheltuiesc aiurea. Într-unul dintre mesajele primite în dimineața aceea, Barry îmi spunea că a oprit toată suma datorată achitării ipotecii şi restul banilor depozitați. Am verificat contul ca să mă conving că spune adevărul şi am descoperit că banii dispăruseră, într-adevăr. N-am fost deloc inspirată când am cerut băncii să-mi facă şi card. Aşa reuşise să extragă toți banii.

— O să-ți spun ceva care o să te ajute să te simți mai bine: am nevoie de ajutorul tău într-o altă privință, a spus Adam, schimbând subiectul. Vreau să te rog să mă ajuți să-i iau un cadou Mariei.

— Desigur, i-am răspuns, stânjenită şi confuză, neputând să-mi explic de ce mi se strângea inima în piept ori de câte ori mă gândeam la ea. Ce zici de un ruj roz?

M-a privit mijind ochii, de parcă ar fi încercat să surprindă sarcasmul ascuns printre cuvinte.

— Nu… a spus încet. Nu la asta mă gândeam. E ziua ei şi…

— Poftim?! Când e ziua ei?

— Astăzi. De ce eşti aşa de agitată?

— Şi mi-o spui abia acum? Adam, asta e o ocazie

extraordinară ca s-o recucereşti! Am fi avut timp să ne facem un plan, ceva.

— Am tot încercat să găsesc singur un cadou, dar nimic nu mi se pare potrivit. Bijuterii, diamante, vacanțe – le-am epuizat pe toate. Nimic din toate astea nu mi se mai pare acum potrivit. Şi, în plus, nu cred c-o să mă laşi s-o văd.

Avea dreptate, dar încă nu reuşeam să-mi domolesc supărarea pe care o simțeam la gândul că nu îmi spusese nimic până atunci.

— Ce cadou i-ai luat anul trecut?

— Am fost la Paris, mi-a răspuns, stârnindu-mi şi mai tare resentimentele față de Maria. Dar a fost un eşec. Nu mă simțeam prea bine.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nimic deosebit. Călătoria a coincis cu momentul în care sora mea s-a mutat la Boston. Eram foarte stresat. Maria credea că am de gând s-o cer de soție, şi stresul îşi spunea cuvântul; nimic n-a mers cum trebuie şi… Ei bine, excursia noastră s-a dovedit, în final, un dezastru.

Sora lui plecase, iar despărțirile erau, pentru el, sinonime cu abandonul. Trebuia să fiu foarte atentă când venea momentul să ne despărțim şi s-o ia fiecare pe drumul lui. Gândul acela m-a întristat.

— Te simți bine? m-a întrebat.

— Da, mă gândeam… i-am răspuns, ducându-mă în dormitor şi căutând soluția salvatoare în cartea motivațională.

Următorul capitol elogia arta culinară. Am azvârlit cartea prin cameră, dezamăgită de soluția pe care o oferea problemei noastre. De fapt, niciuna dintre soluțiile propuse nu dăduse roadele scontate. Gătitul ar putea fi o terapie? Ar putea oare s-o recâştige pe Maria dacă i-ar găti ceva? Dar cum ar putea face asta?

— Adam, mai ai cheile de la apartamentul vostru? i-am strigat.

— Da. De ce? m-a întrebat, apărând în pragul uşii.

Întotdeauna se oprea acolo, fără să-mi calce vreodată spaţiul privat. Îi eram recunoscătoare pentru că îmi respecta graniţele invizibile şi nu-mi invada intimitatea.

Mă gândeam să-i facem o surpriză Mariei şi să-i pregătim în secret o masă festivă în apartamentul lor, dar, dacă dădeam peste Sean acolo, planul nostru avea să se dovedească un dezastru, iar Adam putea suferi un regres puternic, care să anuleze toate eforturile depuse până atunci.

— Aş vrea să ştiu unde îşi va petrece ziua. Crezi că poţi să afli asta? Să vorbeşti cu prietenii sau cu familia ei? Fără să stârneşti valuri, fireşte.

— Zilele noastre de naştere cad în aceeaşi săptămână, aşa că, *de obicei,* le sărbătorim împreună, mi-a răspuns vădit supărat.

Apoi a tras adânc aer în piept ca să-şi stăvilească mânia.

— De data asta se duce împreună cu prietenii ei la Ely Brasserie de pe Grand Canal Dock.

— De unde ştii?

— Ştiu pur şi simplu, mi-a răspuns cu sfială.

— Adam, ţi-am interzis să vorbeşti cu ea!

— Nici n-am vorbit. S-a întâmplat să-i ascult mesajele lui Sean stocate în căsuţa vocală.

— Şi cum *s-a întâmplat* asta?

— Idiotul de Sean nu-şi schimbă niciodată codul pin de la căsuţa vocală. I-am ascultat toate mesajele stocate, încă de luni.

— N-am ştiut că poţi să faci asta, i-am spus uimită.

— Aşa că nici tu nu ţi-ai schimbat codul.

— Nici nu mai contează, i-am răspuns, notându-mi în minte să-l schimb de îndată. Oricum îmi accesezi căsuţa vocală, am adăugat, gândindu-mă la mesajul pe care mi-l ştersese după ce îl ascultase.

Muream de curiozitate să ştiu ce mi-a transmis Barry, dar ştiam că, în ciuda insistenţelor mele, Adam nu-mi va spune. Şi, într-un fel, nici nu voiam să ştiu răspunsul.

— Aşadar, ce-ai aflat din mesajele lui Sean? l-am întrebat.

— Este îngrijorat pentru că Maria a devenit un pic cam distantă în ultimul timp, încă din ziua în care am aflat de relația lor, adică de duminică. Iar distanța s-a adâncit în ultimele zile. Au luat o pauză sau ea a cerut un răgaz…

— Ca să se gândească la tine, am şoptit.

Adam a dat din umeri, dar ochii îi trădau bucuria.

— Bravo, Adam! am exclamat, ridicând mâinile.

După ce ne-am plesnit palmele, încântați, Adam m-a îmbrățişat.

— Îți mulțumesc, mi-a spus la ureche, cuprinzându-mi talia cu brațele.

Respirația lui mă înfiora din cap până în picioare, făcându-mi pielea ca de găină.

— Cu plăcere, i-am răspuns, dorindu-mi să nu mă mai desprind niciodată din îmbrățişarea lui. A trebuit să mă concentrez serios ca să mă desprind din îmbrățişare. Acum hai la treabă!

— Şi ce facem?

— Poate că anul trecut i-ai oferit Parisul la picioare, dar anul ăsta, dragul meu, o să-i pregăteşti un tort aniversar.

*

Proprietarii castelului Howth organizau cursuri de gătit într-o bucătărie care funcționa încă din anul 1177. Loc de întâlnire pentru fete, dar şi pentru cupluri, castelul se bucura de mare popularitate, fiind adesea înțesat de oameni. Nici seara noastră n-a făcut excepție de la regulă: ne-am trezit în mijlocul unui număr mare de cursanți din care făceau parte mai multe cupluri, de toate vârstele, aflate la prima întâlnire. Printre participanți se afla şi un grup de trei fete, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani, care au început să chicotească în clipa în care au dat cu ochii de Adam.

— Hei, Christine! am auzit deodată un glas de femeie strigându-mă pe nume.

Era grăsuță şi voinică şi zâmbea larg. Habar nu aveam cine e.

— Eu sunt, Elaine! a continuat.

Apoi mi-am dat seama cine era. Ultima oară când o văzusem era îmbrăcată în costumul lui Dracula şi citea o carte în fața unui grup de copii înspăimântați. În ultimele două zile, după moartea mamei lui Amelie, rămăsese de serviciu la librărie.

— Am venit aici cu cineva, e prima mea întâlnire, mi-a ea spus în şoaptă, pentru ca partenerul ei să n-o audă.

Avea să aibă parte de o mare dezamăgire, căci, în clipa în care i-am strâns mâna individului, mi-am dat seama că e homosexual.

— L-am cunoscut la cursul „Cum să te îndrăgosteşti”, mi-a explicat ea.

— Cum să *ce…?*

— N-ai auzit de el? O, Doamne, dar îl frecventează foarte multe fete, şi la fel de mulți bărbați! De aia mă şi duc, a continuat, vorbind tot în şoaptă. Aşa l-am cunoscut pe Marvin, a chicotit, arătându-mi-l mândră cu mâna.

Apoi a chicotit din nou, scoțând un fornăit. Şocată, şi-a dus mâna la nas, pentru ca accidentul să nu se mai repete. Fetele de douăzeci şi ceva de ani au izbucnit în râs, după ce au făcut o remarcă sugestivă sau o glumă deocheată la adresa lui Adam. Cel puțin asta am înțeles eu din privirile lor. Una dintre ele s-a apropiat de el. Iar el i-a zâmbit.

— Elaine, el este Adam, am spus cu glas tare, apucându-l de braț şi trăgându-l spre mine. Adam, ea este Elaine. Tocmai mi-a spus că frecventează cursul „Cum să te îndrăgosteşti”.

— E extraordinar! a spus Elaine. Irma Livingstone este autoarea, cea care scrie… – a coborât vocea – … cărți despre sex. Orele se țin în incinta bisericii din

vecinătate…

— Un loc cât se poate de indicat, a întrerupt-o Adam.

— Da, aşa e, a continuat ea, fără să sesizeze ironia. Şi în fiecare săptămână ne oferă sfaturi referitoare la întâlnirea cu viitorul partener, încurajându-ne să le punem în aplicare cu ajutorul altor participanți.

— Aşadar, acum îți faci temele? a întrebat-o Adam.

— Nu, acum avem o întâlnire, i-a răspuns ea iute, pe un ton defensiv.

Marvin ne privea cu o expresie îndurerată.

— Ar trebui să vii şi tu, a adăugat Elaine, înghiontindu-mă atât de tare, încât am ajuns în brațele lui Adam, care m-a ajutat să-mi recapăt echilibrul.

— Chiar aşa, ar trebui să te duci şi tu, mi-a spus Adam, privindu-mă cu un zâmbet jucăuş.

— Dacă mă duc, va trebui să vii şi tu cu mine, i-am răspuns, iar zâmbetul i-a pierit de pe buze.

— Am auzit că te-ai despărțit de soțul tău, a spus Elaine şoptit, aruncându-mi o privire plină de compătimire. L-am întâlnit pe soțul tău, adică pe *fostul* tău soț, acum câteva zile, când mă duceam la muncă. Mi-a spus ce s-a întâmplat… Şi că îți dă înapoi crosa de golf. Mă bucur că vă despărțiți în termeni amiabili. Eu şi Eamon, fostul meu soț, n-am reuşit performanța asta, a mai spus, şi o umbră de tristețe i-a întuneca pentru o clipă chipul atât de vesel de obicei.

— Crosa de golf? am întrebat nedumerită. Dar eu nu joc golf!

— Ba da, a intervenit Adam. A lăsat-o pe parbrizul maşinii tale, ai uitat?

— Aaa… A, da, aşa e!

Deci el fusese.

Instructorul ne-a poftit în sala de curs. Ne-am strâns cu toții în jurul unei mese de lucru, fiecare cu numele scris pe o etichetă lipită pe piept, şi am început să urmărim indicațiile. Cuplurile mai serioase luau notițe, în timp ce eu şi Adam abia dacă auzeam explicațiile

instructorului. Apoi ne-a venit rândul să pregătim singuri tortul. Adam şi-a încrucişat braţele şi la uitat la mine. Îmi spunea astfel că se află acolo din obligaţie, nu din proprie voinţă. Am tăiat o bucată de unt şi am început să ung tava.

— Şi astăzi ce-aţi învăţat la curs? a întrebat-o Adam pe Elaine.

— Cum să ne îndrăgostim din motivele potrivite, a spus ea cu multă convingere. Şi cum să identificăm motivele astea.

— Extraordinar! Şi cât costă cursul ăsta? a întrebat el sarcastic.

Elaine nu era proastă. I-a surprins ironia fină şi l-a privit cu suspiciune, părând uşor jignită.

— O sută cincizeci de euro pentru un curs de zece săptămâni. Irma ne recomandă însă să urmăm două cursuri.

— Sunt convins, a spus el, dând din cap cu o expresie serioasă. Christine, eşti sigură că e bine?

— Nu cred că e cazul să-mi ceri părerea în privinţa asta. Am plătit cu vârf şi îndesat tot ce datoram dragostei, i-am răspuns, încercând să presar cât mai bine făina peste untul întins pe tavă.

— Mă refeream la tort, a specificat el zâmbind.

— Aha! După câte am înţeles, datorită stratului de unt, tortul nu se va lipi de tavă, iar făina îl va împiedica să iasă prea unsuros, i-am explicat, privind cu frustrare cum făina face cocoloaşe în tavă.

Nu mă distram deloc. Nu-mi plăcea să gătesc, iar acea „bucurie" a vieţii ar fi trebuit să-i revină lui Adam, nu mie. Şi nu mi se părea deloc o bucurie.

— Bun, acum e rândul tău, treci să faci aluatul! i-am spus, căutând un prosop de bucătărie pe care să-mi şterg mâinile unsuroase. Adam mă privea cu o expresie amuzată. Ce e? l-am întrebat pe un ton tăios.

— Nimic. Observ doar cât de mult te bucuri de viaţă, asta-i tot, mi-a răspuns, îndreptându-şi din nou atenţia

asupra lui Elaine. Şi care sunt paşii corecți pe care trebuie să-i urmăm când ne îndrăgostim?

Întorcându-se cu spatele spre partenerul ei, Elaine ne-a făcut rezumatul cursului.

— Ideea potrivit căreia iubirea este un proces magic şi misterios, asupra căruia nu avem niciun control, este falsă, aşa susține Irma. Căci iubirea depinde de o serie de evenimente care apar în viața unei persoane.

Adam era fascinat.

— Şi, la fel ca alte lucruri din viață, dacă vrei să ai parte de iubire, trebuie să treci la fapte. Nu poți să stai întins pe canapea şi să aştepți să te îndrăgosteşti. Trebuie să joci un rol activ în acest proces. Irma ne învață paşii pe care trebuie să-i urmăm ca să devenim activi în căutarea iubirii noastre.

— Ca de exemplu…

— De exemplu, trebuie să-ți limitezi dorințele, să fii tu însuți, să-ți extinzi cercul social, să-ți evaluezi şansele de izbândă, dar şi posibilitățile de a da greş, să râzi mult, să asculți cu atenție, să încerci să fii spiritual, să-ți împărtăşeşti anumite secrete şi să creezi adesea o atmosferă destinsă şi relaxantă. La cursuri ne învață teoria, şi noi, după ore, trebuie s-o punem în practică, prin exerciții.

— Ce fel de exerciții?

— Săptămâna trecută, fiecare dintre cursanți şi-a dat întâlnire cu cineva şi a pus în practică tehnicile de ascultat. Trebuie să vorbeşti douăzeci la sută din timp şi să asculți optzeci la sută.

— A devenit o tehnică să-ți asculți partenerul? a întrebat Adam amuzat.

— Să ştii că foarte mulți oameni nu ştiu să asculte, a spus Elaine. Eu m-am întâlnit cu unul dintre cursanți, dar întâlnirea noastră a fost un eşec. Amândoi încercam să ne ascultăm, astfel că niciunul nu mai spunea nimic.

Adam a izbucnit în râs.

— Domnule bucătar, nu vrei să te concentrezi puțin? l-

a întrebat instructorul, determinându-i pe câțiva participanți să-şi întoarcă privirile spre el.

Adam a adoptat o mină gravă, părând extrem de ocupat.

— Următorul curs ne va scoate la lumină anumite *secrete,* ne-a şoptit Elaine, încântată. Vom juca ceva de genul „Niciodată n-am făcut...”, şi apoi vom pune întrebări, ca de exemplu care este cel mai stânjenitor moment pe care l-ai trăit vreodată, care este amintirea preferată din copilărie, de ce te temi cel mai tare, ce talente ascunse ai, care sunt lucrurile pe care le faci când nu te vede nimeni sau cum ai descrie o zi perfectă. Lucruri de felul ăsta.

— Asta o să învățați la următorul curs? a întrebat-o Adam, privindu-l pe partenerul ei, care pregătea singur tortul, la fel ca mine.

Ea a dat din cap plină de entuziasm. Adam părea să-şi înfrâneze cu greu impulsul de a-i da o replică sarcastică. A reuşit.

— Atunci îți urez mult succes, Elaine!

— Îți mulțumesc. Succes şi vouă! a răspuns ea zâmbind.

El m-a privit, roşu la față după lupta pe care o ducea cu aluatul, şi mi-a dăruit un zâmbet fermecător.

— O să afle câteva secrete despre Marvin, asta fără doar şi poate, i-am spus în şoaptă, făcându-l să chicotească.

— Nu mi-am imaginat că o să ne asculți conversația.

— Douăzeci la sută înseamnă să asculți. Iar optzeci la sută să faci aluatul.

— Te ajut şi eu, mi-a spus, luând un ou.

— Ai grijă să nu-l arunci în perete! i-am şoptit.

— Eşti spirituală, mi-a răspuns, zâmbind şi spărgând oul.

Apoi m-a privit cu intensitate, adâncit în gânduri.

— Ce e? Sunt murdară de făină pe față?

— Nu.

— Trebuie să separi albuşul de gălbenuş, i-am spus, oferindu-i un vas.

— Nu prea ştiu cum s-o fac. Tu cunoşti arta „separării”.

— Ha, ha! i-am răspuns, fără să fiu impresionată de gluma lui. Eşti din ce în ce mai nostim.

— Asta din cauza modalităţilor tale de a-mi arăta cât de frumoasă este viaţa.

Elaine ne privea amuzată.

— Fac eu trei şi tu trei… i-am propus, iar el a fost de acord.

Adam a spart oul şi a mormăit, dezgustat de atingerea albuşului care i se prelingea printre degete. A pus apoi gălbenuşul într-un vas şi albuşul, împreună cu cojile de ou, în altul. A doua încercare a fost şi mai slabă, dar a treia a fost ceva mai bună. Am încercat să adun cojile de ou din vasul cu albuşuri. Apoi, în loc să presar zahărul în bolul cu gălbenuşuri, l-am vărsat în cel cu albuşuri. Când am observat ce-am făcut, am încercat să-mi îndrept greşeala, adunându-l cu lingura, cu speranţa că instructorul n-o să mă vadă. Adam râdea pe înfundate. Am turnat esenţă de vanilie şi de lămâie. Am început apoi să bat albuşurile, în timp ce Adam visa cu ochii deschişi, gândindu-se, fără îndoială, la Maria. Neputând să mă abţin, mi-am băgat bărbia în bolul cu albuşurile bătute, făcându-mi astfel o barbă lungă şi subţire. M-am întors spre Adam şi i-am spus, adoptând tonul domol şi răguşit al tatălui său:

— Fiule, *trebuie* să preiei frâiele companiei. Doar eşti un Basil!

M-a privit uimit, apoi şi-a lăsat capul pe spate şi a început să râdă cu poftă, cum nu-l mai auzisem vreodată: un sunet de bucurie, plin de viaţă. Instructorul s-a oprit din explicaţii, iar participanţii şi-au întors cu toţii privirea spre noi. Adam şi-a cerut scuze, râzând în continuare.

— Îmi cer iertare. Mă întorc imediat, a spus, străbătând în hohote de râs sala de curs.

Apoi toți ochii s-au întors spre mine. Le-am zâmbit tuturor, simțind cum albuşul de ou mi se prelinge pe bărbie.

*

— Tortul tău este în cuptor, unde va sta cam douăzeci de minute, i-am spus lui Adam când am ieşit după el. Poftim! am adăugat, dându-i haina şi scoțând la iveală un pahar de şampanie. După o pauză de zece minute, îi punem glazura, i-am spus, bând cu poftă din paharul cu şampanie.

Mă privea cu un licăr vesel în ochi şi a izbucnit din nou în râs. Veselia lui era molipsitoare, astfel că am început şi eu să râd, doar că eu râdeam de el, de faptul că el râdea de... Nici eu nu mai ştiam de ce. După un timp s-a oprit, apoi a început iarăşi, şi iarăşi s-a oprit.

— N-am mai râs cu atâta poftă de foarte mult timp, mi-a spus, şi am simțit aburii calzi ai respirației lui traversând aerul rece.

— Şi nici măcar n-am fost prea amuzantă.

— O, ba da, m-a contrazis printre hohote de râs.

— Dacă aş fi ştiut că o barbă din albuşuri de ou se va dovedi o terapie atât de eficientă, aş fi făcut-o cu multe zile în urmă, i-am spus zâmbind.

— Eşti extraordinar de tonică, mi-a răspuns, privindu-mă cu ochii strălucitori şi chipul plin de viață. Medicii ar trebui să renunțe la medicamentele antidepresive şi să te prescrie pe tine ca remediu.

Am fost extrem de flatată de compliment. Era cel mai frumos lucru pe care mi-l spusese vreodată, şi în acelaşi timp mă făcea să cred că nu îi stau în cale. În loc să-i răspund la fel de frumos, mi-am asumat din nou rolul terapeutului.

— Ai luat vreodată antidepresive?

A căzut un timp pe gânduri, acceptând rolul pacientului supus unei investigații medicale.

— Da, o dată, după ce i-am descris unui doctor generalist stările prin care treceam. Dar nu m-au ajutat, aşa cum speram. După o lună sau două am încetat să le mai iau.

— Asta pentru că nu au tratat rădăcina problemei, am spus.

Am înțeles, din privirea pe care mi-a aruncat-o, că nu era prea încântat de răspunsul meu. Ştia că vreau să-l conving să ceară ajutorul unui psiholog, aşa că m-am abținut să fac alte comentarii.

— Iar pregătirea unui tort reprezintă modalitatea perfectă de a trata rădăcina problemelor, am spus în schimb, cu un zâmbet.

— Fireşte, şi asta pentru că ştii exact ce faci, mi-a răspuns cu blândețe.

— Desigur.

Am păstrat tăcerea un timp, întrebându-mă dacă e momentul potrivit să recunosc că mă simt depăşită de situație sau dacă, prin simpla lui aluzie, îmi dădea de înțeles că ştie asta. Simțind parcă ce o să se întâmple, a ieşit brusc din transă şi a rupt tăcerea.

— Bun! Hai să punem glazura!

Înainte de a ne decora torturile, trebuia mai întâi să le scoatem din cuptor. Al nostru a fost singurul din clasă care s-a dovedit un fiasco, fiindcă, în clipa în care l-am scos afară, s-a pleoştit pe loc. Nici n-a intrat bine în contact cu aerul, că s-a şi prăbuşit la mijloc, chiar sub ochii noştri.

Noi, în schimb, am izbucnit în hohote isterice. Mai să fac pe mine de râs, pe care nu mai reuşeam să ni le stăvilim. Am fost rugați politicos, dar ferm, să ieşim din sală.

15
Cum să culegi ce ai semănat

În drum spre restaurantul din centrul Dublinului, unde Maria îşi serba ziua de naştere, am intrat într-unul dintre magazinele Spar ca să decorăm tortul. Încă mai eram amuzaţi şi ameţiţi, ca într-o beţie, şi râdeam aiurea de orice fleac, înfometaţi de veselie şi bucurie, cărora le duseserăm amândoi dorul atâta amar de vreme. Adam ducea în braţe tortul în formă de inimă, cu un miez moale şi cleios şi un inel de arsură pe margini.

— Este cel mai urât tort pe care l-am văzut vreodată, a spus Adam râzând.

— Are nevoie de o intervenţie cosmetică, i-am răspuns, cercetând cu privirea rafturile cu produse. Uite! am exclamat, luând un spray cu frişcă şi agitându-l cu putere.

— Hei! Ce faceţi? ne-a strigat vânzătorul, dar Adam i-a fluturat pe la nas un teanc de bancnote, reducându-l la tăcere.

Adam a ţinut tortul, în timp ce eu am încercat să aplic frişca. Primul strat s-a dovedit un dezastru; nu agitasem suficient de mult sprayul, aşa că frişca l-a împroşcat pe Adam pe faţă şi pe păr.

— Aş zice că douăzeci la sută din frişcă a nimerit pe tort, iar restul de optzeci la sută pe faţa mea.

Auzindu-i replica, am izbucnit din nou în râs, şi am avut nevoie de câteva minute bune înainte să pot încerca din nou. De data asta am avut mai mult succes, reuşind să acopăr în totalitate tortul cu frişcă. După ce am terminat, Adam l-a privit adâncit în gânduri. S-a îndreptat apoi spre raionul de dulciuri, de unde a luat un pumn de bomboane care semănau cu dinţii de lapte. Le-a presărat, cu o mână uşor tremurândă, pe toată suprafaţa tortului.

— Ce părere aveţi? l-a întrebat pe vânzător.

Hipiotul cu păr lung nu părea deloc impresionat de creația noastră.

— Parcă îi lipsește ceva, a răspuns el.

Eu am izbucnit din nou în râs. Firește că-i lipsea ceva, îi lipseau o mulțime de ceva-uri.

— I-aș mai adăuga niște chipsuri, a spus vânzătorul în cele din urmă.

— Chipsuri! a strigat Adam, ridicând un deget. Ce idee grozavă! a exclamat, arătându-mi rafturile cu chipsuri și îndemnându-mă să iau un pachet de Hula Hoops.

După ce i-am presărat conținutul deasupra tortului, am făcut un pas înapoi ca să-mi privesc creația.

— Perfect! a spus Adam, analizându-l din toate unghiurile.

— Este cel mai urât tort pe care l-am văzut în viața mea, am comentat eu.

— Exact! Și de-aia e perfect. Așa o să-și dea seama că eu sunt autorul.

Înainte de a pleca, i-a înfipt în mijloc o lumânare în formă de minge de fotbal și a spus cu bucurie:

— Urăște fotbalul.

Apoi ne-am întors la mașină.

*

Stăteam în fața la Ely Brasserie și le priveam pe fereastră pe Maria și pe prietenele ei, cât mai discret cu putință, ca să nu fim văzuți și goniți de personalul restaurantului. Afară era un ger de crăpau pietrele și începuseră să cadă fulgi mici de nea. Picioarele îmi amorțiseră, abia mai reușeam să-mi mișc buzele, iar nasul îmi căzuse de mult sau, cel puțin, așa mi se părea.

— Astăzi mă simt… al dracului de înghețată, am spus, smulgându-i un zâmbet lui Adam.

Râsetele noastre isterice de mai devreme pieriseră, strivite de gerul de afară.

— Le cunoști pe fetele astea? l-am întrebat, reușind cu

greu să rostesc cuvintele.

— Sunt cele mai bune prietene ale ei, mi-a răspuns Adam dând din cap.

Toate erau frumoase, îmbrăcate după ultima modă, după care se întorceau foarte multe capete, dar ele nu păreau să-şi dea seama de asta, preocupate cum erau de micul lor univers din colțul retras al restaurantului, unde vorbeau despre viață, despre dragoste şi despre lume. Nu puteam să-mi desprind ochii de la Maria, de la buzele roşii – brandul ei – şi de la părul negru şi lins, dar nici de la rochia neagră, din piele, pe care o purta. Era perfectă. Arăta minunat. Vorbea cu prietenele ei, părând veselă, interesată de tot ce spuneau şi cât se poate de înțelegătoare. Mi-am desprins o singură dată ochii de la ea, doar ca să-l văd pe Adam sorbind-o din priviri – era evident că îl hipnotiza. Era o femeie fascinantă, care atrăgea toate privirile. Şi, pe deasupra, mai era şi prietenoasă – cireaşa de pe tort şi motivul pentru care o uram mai mult ca niciodată. Cu toate astea, era femeia ideală pentru un bărbat ca Adam. Împreună formau un cuplu izbitor, la fel de frumoşi, dar diferiți – unici şi excentrici, fiecare în felul lui. Adam nu-şi putea desprinde o clipă privirea de la ea, dar părea trist, de parcă despărțirea lor i-ar fi pustiit pentru totdeauna sufletul.

M-am retras câțiva paşi, uitându-mă de jur-împrejur şi dând din picioare ca să mă încălzesc şi să înlătur senzația că sunt o impostoare sau a cincea roată la căruță. Cu ce am greşit oare de-a lungul timpului ca să mă trezesc stând în fața unui restaurant şi privind o femeie frumoasă, pe care o invidiam pentru viața pe care o ducea, şi nu doar pentru că se bucura de căldura din restaurant? Mă simțeam ridicol – aveam impresia că sunt o idioată şi o ratată de cea mai joasă speță. Mi-am dat seama deodată că nu mai vreau să stau acolo.

— În sfârşit! a spus Adam în clipa în care ospătarii au strâns masa, urmând să aducă desertul.

Tortul nostru se afla deja în mâinile personalului de la

restaurant. Nici nu ne-a fost prea greu să-i implicăm în jocul nostru. Le explicaserăm, încercând să nu ne trădăm prezența, că e o surpriză pentru fata de la masa din colț, care își serba ziua de naștere. Când a văzut tortul, chelnerița a izbucnit în râs. Acum priveam cum patru ospătari se îndreaptă ceremonios spre masa Mariei. Adam a traversat strada şi s-a apropiat de fereastră, ca să nu scape nimic din piesa regizată de noi. Maria a ridicat capul, privind cu uimire şi apoi cu încântare cum ospătarii şi clienții de la mesele învecinate îi cântă cu toții „Mulți ani trăiască!”. Prietenele ei își aruncau priviri nedumerite, încercând să afle care dintre ele e autoarea surprizei. Şi atunci ospătarii au aşezat tortul în fața Mariei, care privea cu stupoare grămada vâscoasă de pe platou, ornată cu frişcă, bomboane în formă de dințişori de lapte şi chipsuri Hula Hoops înmuiate de frişcă. Ea şi-a păstrat pe chip o expresie neutră, încercând din politețe să pară încântată de tortul din fața ei, pentru a nu-l jigni pe autorul necunoscut al surprizei, apoi şi-a pus o dorință şi a suflat în lumânare. Pe urmă şi-a îndreptat privirea spre prietenele ei, ca să vadă cine pusese la cale surpriza. Ele i-au răspuns ridicând surâzătoare din umeri, aşa că Maria i-a luat la întrebări pe ospătari, ca să se convingă că nu făcuseră o greşeală. Adam privea nerăbdător scena, şi speram că Maria o să-şi dea seama că tortul e de la el, ca să nu fiu nevoită să-l împiedic să dea buzna în restaurant ca să-i explice personal cine e autorul surprizei.

— Hai, Maria, uită-te la dințişorii de lapte şi la chipsuri! a îndemnat-o el, atât de încet, că doar eu l-am auzit.

— Au vreo semnificație? l-am întrebat uimită, căci credeam că le-a ales la întâmplare, fără vreun motiv anume.

Deşi nu şi-a desprins vreo clipă ochii de la fereastră, mi-a auzit întrebarea şi mi-a răspuns, cu un aer absent, care mi-a creat impresia că îi stau în cale şi că ar fi fost

de preferat să nu-mi răspunde:

— Într-una dintre primele noastre zile împreună, a venit să mă vadă jucând fotbal. Stătea pe marginea terenului, iar mingea a lovit-o direct în față, spărgându-i dinții. I-am cumpărat bomboane în formă de dinți ca să-şi mascheze, până acasă, dantura spartă, şi îi înmuiam chipsurile ca să le poată mânca, fiindcă durerea o împiedica să muşte din ele.

Retrăind parcă povestea pe care mi-o împărtăşea Adam, Maria şi-a ridicat privirea şi a început să râdă, înțelegând cine era autorul surprizei. După ce s-a liniştit, le-a povestit totul prietenelor ei. Deşi nu putea să audă ce spune, Adam râdea împreună cu ea. Eu îmi pierdusem deja simțul umorului. Voiam să mă duc acasă.

Apoi Maria a încetat să mai râdă, şi a făcut un lucru cu totul remarcabil – a început să plângă. Cele şase prietene ale ei au luat-o imediat în brațe, iar ea s-a pierdut într-o mare de îmbrățişări şi cuvinte de alinare.

M-am uitat la Adam. Şi ochii lui înotau în lacrimi.

M-am întors, cu gândul să plec. Nu mai voiam să rămân. Nici nu credeam că ar fi observat plecarea mea.

— Hei, domnişoară Repară-Tot! a spus el pe un ton domol, oprindu-mă.

A ridicat palmele înmănuşate. Ne-am lovit palmele, iar el mi-a strâns degetele într-ale lui. Şi-a ațintit ochii asupra mea, făcându-mă să înghit în sec, în timp ce inima îmi tresălta, înfiorată, sub privirea lui scrutătoare.

— Ştii că eşti un geniu? m-a întrebat apoi cu blândețe.

— N-am cucerit-o încă, i-am răspuns, ațintindu-mi ochii în altă parte.

Adam şi-a întors privirea spre restaurant. Maria îşi ştergea ochii cu un şervețel, apoi, privind din nou tortul, a dat uşor din cap şi a început să râdă.

N-o cucerisem încă. Dar nici mult nu mai aveam.

Mă simțeam copleşită de un sentiment ciudat de uşurare, care se împletea însă cu tristețea. Nu aveam însă timp să-mi disec sentimentele, fiindcă Maria îşi

punea haina şi se pregătea să iasă din restaurant.

— La naiba! Te-a văzut cumva? l-am întrebat, desprinzându-mi mâinile din strânsoarea lui.

— N-ar fi avut cum, mi-a răspuns, cu spaimă în glas.

Am pornit la drum cu paşi repezi, îndepărtându-ne în grabă de restaurant. Când ne-am depărtat, m-am întors şi am văzut-o pe Maria stând în fața restaurantului.

— Îşi aprinde o țigară, am spus uşurată.

— Nu fumează, mi-a răspuns.

Am continuat s-o privim de la distanță. Telefonul i s-a aprins în mână. Şi atunci a început să sune şi mobilul lui Adam. L-a lăsat să sune în surdină, privindu-i însă ecranul cu ochi lacomi.

— Nu-i răspunde!

— De ce nu?

— Despărțirea amortizează uneori durerea, făcându-ne mai îngăduitori. Tu trebuie însă să-i reaprinzi dorul şi s-o faci să te dorească cu disperare. În plus, eşti încă mânios, o simt prea bine. Îi vei spune exact ce nu trebuie şi o să bată în retragere.

— Cum face Barry? Ți-ai fi dorit ca el să încerce să te recucerească? m-a întrebat după un timp.

Am zâmbit cu tristețe, evitându-i privirea.

N-am vorbit niciodată prea mult despre Barry şi niciodată cu prea multă seriozitate.

— Nici n-a încercat vreodată s-o facă. Nu m-aş fi întors la el, dar ar fi fost frumos să încerce măcar. Nu şi-a dorit niciodată ceva cu pasiune. Nici măcar pe mine. Ştiu că pare ridicol, cu atât mai mult cu cât eu sunt cea care l-a părăsit.

— Poate că încearcă. Telefoanele… Mesajele din căsuța vocală…

— Azi-dimineață i-a spus unei prietene comune, cu care obişnuiam să petrecem Anul Nou, că îi criticam petrecerile, considerându-le anoste din cauza meniului ei searbăd, dar şi pentru că ne obliga să ascultăm cântecele interpretate de copiii ei lipsiți de talent, motiv pentru care

aşteptam cu nerăbdare să vină miezul nopții, ca să plecăm acasă. Am primit un mesaj de la ea în care îşi exprimă indignarea şi mânia. M-a tăiat de pe lista invitaților la petrecerile ei.

— Bine, am înțeles. Nu încearcă să te recucerească.

— Nu. Se îneacă în propria amărăciune. Sau, mai bine spus, în propriul venin. Nu cred că ar accepta o propunere de reconciliere.

— Vorbeşte cu prietena ta şi încearcă s-o convingi că nu e nimic adevărat din tot ce i-a spus!

L-am privit cu subînțeles.

— E adevărat, să înțeleg! Şi atunci e adevărat şi că ai făcut pipi în duş? m-a întrebat el, tachinându-mă.

Îi mulțumeam Domnului pentru că se lăsase noaptea, iar întunericul îmi ascundea chipul roşu ca racul.

— Poate că nu *chiar totul* e adevărat.

— Ba da, e adevărat! a continuat Adam, chicotind.

— Mă muşcase un țânțar, unul rău, iar Barry a intrat peste mine, încercând să… înțelegi tu…

— Ai făcut pipi pe muşcătura de țânțar? m-a întrebat, izbucnind în râs.

— Ssst! i-am spus, ciupindu-l de braț. Oricum, n-a mers, am adăugat, şi am râs amândoi.

Telefonul a început să-i bipăie, arătându-i că a primit un mesaj în căsuța vocală.

— E un mesaj lung, am spus. Lasă-mă să-l ascult!

„Adam, sunt eu”, s-a auzit atunci glasul ei suav, dezvăluindu-ne fără echivoc sentimentele pe care trăia. Nici nu mai era nevoie să-l ascult, dar l-am lăsat să curgă mai departe. „Am primit tortul de la tine”, a spus ea râzând. „Este cel mai urât şi mai dezgustător tort pe care 1-am primit vreodată, dar amintirile pe care mi le-a trezit sunt extrem de plăcute. Nu voi uita niciodată ziua aceea. Fiindcă atunci ne-am sărutat pentru prima oară, deşi aveam *dințişorii de lapte* suprapuşi peste ai mei”, a continuat ea râzând. „Îți mulțumesc. Eşti un nebun”, a adăugat. „Mi-e dor de latura asta a ta, dar… Am senzația

că ai devenit din nou vechiul Adam de care m-am îndrăgostit. Îmi pare cumplit de rău că te-am rănit. Mă simțeam… pierdută şi îngrijorată. N-am ştiut ce să fac. I-am cerut ajutorul lui Sean… Să ştii că ține cu adevărat la tine. Încearcă să nu-l urăşti! Oricum, îți mulțumesc. Te-am sunat ca să-ți mulțumesc. Aş vrea să ne vedem. Sună-mă, bine?”

Adam rânjea cu gura până la urechi.

M-a luat în brațe şi m-a învârtit, făcându-mă să râd cu poftă pe strada întunecată şi pustie, care ducea spre restaurantul unde se afla Maria. Nu aveam însă de ce să ne facem griji, fiindcă n-ar fi putut să vadă decât un cuplu care se juca pe întuneric, ascunzându-se printre umbre, poate un cuplu de îndrăgostiți.

16
Cum să-ți organizezi şi să-ți simplifici viața

Când ne-am întors acasă, după ce ne-am luat mâncare la pachet, am văzut că luminile erau încă aprinse în librăria Ameliei. Era zece seara.

— E ciudat. Du-te tu înainte! i-am spus, dându-i cheile de la apartament. Fereşte-te de sticlă şi de curent! Mă duc să văd dacă se simte bine.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Vin şi eu cu tine, mi-a răspuns.

Amelia a deschis uşa imediat ce ne-am îndreptat spre ea, de parcă ar fi stat în prag, aşteptându-ne. Se uita la noi cu ochi mari şi rugători. M-am uitat de jur-împrejur. În mijlocul camerei trona o masă pe care se aflau cinci sticle goale de vin şi câteva platouri cu brânză şi biscuiți. Rafturile cu cărți dispăruseră din librărie şi fuseseră înlocuite cu patru rânduri de scaune, pe care stăteau câțiva spectatori în fața unei estrade pe care o femeie citea cu glas tare dintr-o carte. Părul lung şi frumos, în nuanțe strălucitoare de gri, i se revărsa în cascadă pe umeri, iar rochia neagră şi mulată, cu un decolteu generos, îi scotea în relief pielea bine hidratată.

Elaine s-a întors cu fața spre noi şi ne-a făcut, încântată, cu mâna, apoi şi-a îndreptat din nou atenția spre femeia care citea pe scena improvizată.

— Cine e? am întrebat-o, în şoaptă, pe Amelia.

— Irma Livingstone, mi-a răspuns, dându-şi ochii peste cap. Îmi blestem ziua în care am fost de acord cu propunerea lui Elaine. Irma este autoarea cursului „Cum să te îndrăgosteşti”, pe care îl frecventează Elaine. A crezut că ar fi o idee minunată s-o invite aici ca să citească pasaje din cărțile ei. Şi nu se mai opreşte, citeşte de o oră, mi-a explicat Amelia

Mi-a întins o carte. *Cum să pui stăpânire pe propriile zone erogene.*

— Ce titlu e ăsta? Dar în posesia cui sunt acum zonele mele erogene? am întrebat neimpresionată, înainte ca Adam să-mi smulgă cartea din mâini.

Un bătrân din primul rând ațipise şi sforăia zgomotos, o tânără lua conştiincioasă notițe, iar un bărbat, căruia Elaine îi făcea ochi dulci, sperând că o s-o invite la o întâlnire, încerca în zadar să-şi ascundă starea de excitație.

Irma ne-a văzut.

— Aveam de gând să pun capăt orei de lectură, dar văd că mai avem spectatori. Aşa că o să vă citesc şi capitolul patru, „Plăcerea de a te lăsa în voia plăcerii alături de partenerul tău". Trebuie să vă atrag atenția însă că am ales un pasaj cu puternice conotații erotice – dacă îmi iertați jocul de cuvinte, a spus, zâmbindu-i lui Adam.

— Minunat! mi-a spus Adam, cu un surâs pe buze. Ador pasajele erotice. Voi duceți-vă să vorbiți! Ca între fete, a adăugat.

N-am putut să nu izbucnesc în râs când Irma a dat viață, cu vocea sa melodioasă şi senzuală, pasajelor ei erotice.

Bucurându-ne de liniştea din apartamentul Ameliei, aflat deasupra librăriei, am început să vorbim.

— Ce faci? Cum te simți?

— Sunt bine, mi-a răspuns Amelia, aşezându-se obosită pe un scaun. E mai multă linişte fără ea. Şi multă singurătate.

— Îmi pare rău că n-am putut să te ajut mai mult.

— Ai făcut-o suficient. În plus, ai şi tu destule pe cap cu Simon, Adam şi Barry. Mai ales cu Adam, a adăugat cu un zâmbet palid.

— Gata, până aici! am spus dând din cap, fiindcă nu voiam să ating subiectul.

— Barry mi-a trimis un mesaj înduioşător despre mama.

— Frumos din partea lui.

— Cum merg lucrurile cu Adam?

— Bine. Ne apropiem de țelul nostru. În curând, se va descurca singur. N-o să mai aibă nevoie de mine, aşa că... E minunat! am răspuns, simțind cum îmi tremură vocea.

— Fireşte, a spus Amelia zâmbind. Eşti drăguță că ai acceptat să-l ajuți.

— Da, trece printr-un moment de cumpănă.

— Ca să vezi! a răspuns Amelia, muşcându-şi buza ca să nu mai zâmbească.

— Termină! i-am spus, înghiontind-o. Vorbesc cât se poate de serios.

— Îmi dau seama, a zis Amelia, izbucnind în râs.

Zâmbetul i-a pierit însă iute de pe buze, fiind înlocuit de o privire încruntată.

— Ce s-a întâmplat?

— I-am umblat prin lucruri, mi-a răspuns, ridicându-se în picioare şi scoțând nişte acte dintr-un sertar. Şi am găsit asta, a adăugat, dându-mi un vraf de hârtii.

Pentru că mi-ar fi luat prea mult timp ca să le citesc, am ridicat, întrebătoare, privirea spre ea.

— Spune-mi tu despre ce este vorba!

— Despre un spațiu de depozitare. Închiriat pe numele mamei. Nu mi-a spus niciodată că ar fi închiriat aşa ceva, lucru care mi se pare extrem de ciudat, dacă ținem seama de faptul că eu m-am ocupat de afacerile ei. Plata pentru închirierea spațiului se făcea direct dintr-un cont pe care nu-l cunosc, mi-a spus, arătându-mi numărul de cont.

Nu mă aşteptam să-l recunosc, dar am descoperit cu stupoare că îmi era cunoscut. Era acelaşi în care vărsam în fiecare lună banii pentru chiria apartamentului – contul companiei tatălui meu. Ameliei i-a scăpat reacția mea, aşa că am înghițit în sec şi am păstrat tăcerea, ca să văd unde avea să ducă toată povestea.

— Nici n-aş fi aflat nimic de existența acelui spațiu dacă n-aş fi găsit un plic care conținea o cheie şi informații legate de spațiul de depozitare, a continuat Amelia. Uită-te la adresa de pe plic şi la data poştei, e de acum zece ani! Adresa scrisă pe plic era cea a biroului de

avocați Rose Daughters Solicitors. Ştii ceva despre asta?

— Nu, i-am răspuns. Nu ştiu nimic.

Am înțeles, din privirea Ameliei, că nu mă crede.

— N-am ştiut nimic până acum două secunde, când am văzut numărul de cont. Amelia, îți jur că nu mi-a spus nimeni nimic! Ei se ocupă de testamentul mamei tale, nu-i aşa?

A confirmat dând din cap.

— A pomenit ceva în testament despre conținutul spațiului de depozitare?

— Nu ştiu. N-am fost încă la tatăl tău ca să mi-l citească. Credeam însă că ştiu ce conține testamentul mamei. Am vorbit cu ea despre asta.

— Hai să-l întrebăm pe tata! i-am spus, scoțându-mi telefonul. O să rezolvăm problema pe loc.

— Nu, s-a împotrivit Amelia, luându-mi telefonul din mână. Să nu reacționăm în pripă! Dacă tatăl tău îmi spune că n-am voie să intru acolo? mi-a explicat, citindu-mi tristețea pe chip.

— N-are cum să-ți spună aşa ceva. De ce ar face asta? Proprietatea mamei tale îți revine ție acum.

— Dar dacă n-ar trebui să ştiu de existența acestui spațiu? În momentul în care îl vom întreba pe tatăl tău, s-ar putea să-mi pecetluiesc soarta. Vreau să descopăr singură ce e acolo, a spus adâncindu-se în gânduri, în timp ce o umbră i-a învăluit chipul pentru o clipă. De ce nu mi-a spus ce se ascunde înăuntru?

*

A doua zi, eu, Amelia şi Adam străbăteam coridorul spațiului de depozitare Store-Age situat într-un parc imens de retail din Dublin. Uşile fiecărui depozit erau vopsite într-un roz fosforescent, ca şi sigla firmei, pentru a putea fi văzută de maşinile care străbăteau şoseaua din apropiere. A fost suficient ca să-mi provoace o durere cumplită de cap, în special după o noapte albă, în care

am încercat să-i conturez viața lui Adam. M-am consolat însă cu gândul că venisem acolo ca să-mi ajut prietena. Ca să fiu sinceră, mă bucuram de turnura neaşteptată pe care o luase viața Ameliei, fiindcă ne distrăgea atenția de la problemele noastre. Adam se simțea din nou abătut, copleşit de gânduri negre. Perspectiva de a-şi îndeplini îndatoririle față de familia lui, ce aveau să-l lege pentru totdeauna de compania tatălui său, îi apăsa sufletul, iar ideea pe care i-o înfățişasem de dimineață – aceea de a scrie, în fiecare zi, într-un jurnal, cinci lucruri care îi plac, astfel încât, la sfârşitul săptămânii, lista să însumeze treizeci şi cinci de lucruri frumoase – a nimerit ca nuca în perete. Am revenit astfel la planul de criză; din punctele prevăzute în plan, Adam a ales să-mi curețe frigiderul în loc să enumere lucrurile pozitive din viața lui. Alegerea a fost cât se poate de revelatoare. Dacă nu reuşeam să rezolv problema preluării companiei Basil Confectionery, succesul repurtat în bătălia pentru recucerirea Mariei avea să fie în zadar.

În timp ce rumegam asta în minte, am încercat să înveselesc atmosfera, de dragul Ameliei.

— Poate că mama ta era agent secret şi a ascuns în spațiul de depozitare o colecție de identități secrete, peruci, paşapoarte şi serviete dotate cu compartimente secrete, am spus continuând jocul pe care îl începusem în maşină.

Apoi m-am uitat la Adam, îndemnându-l din priviri să preia jocul.

— Tatăl tău avea o colecție imensă de materiale pornografice de existența cărora nu voia să afli.

Amelia a tresărit uşor.

— Părinții tăi practicau tehnici sado-maso, iar ăsta era bârlogul lor ascuns, am spus.

— Frumos! m-a lăudat Adam.

— Mulțumesc.

— Părinții tăi au delapidat milioane, pe care le-au ascuns aici, a continuat Adam.

— Aş vrea eu! a murmurat Amelia.

— Mama ta l-a furat pe Shergar[5], am spus eu, făcându-l pe Adam să râdă în hohote.

Amelia s-a oprit brusc în fața unei uşi roz-fosforescent, iar noi ne-am ciocnit de ea. S-a uitat la mine şi, luându-şi inima în dinți, a băgat cheia în broască, a răsucit-o uşor şi a deschis uşa, ezitând însă să între în cameră de teamă că ceva sau cineva ar fi putut s-o atace. Un întuneric adânc, presărat cu iz de mucegai, ne-a întâmpinat în prag.

Adam a pipăit peretele şi a reuşit să aprindă lumina.

— Oaa…

Am intrat şi am aruncat o privire.

— Mama ta era Imelda Marcos, am spus eu.

Toți pereții încăperii de trei metri pe trei erau străjuiți de rafturi înțesate de cutii de pantofi. Fiecare cutie avea o etichetă pe care scria un an – totul începea cu anul 1954, scris pe cutia din colțul de jos, din partea stângă, şi se încheia cu cutiile de pe peretele de vizavi, datate cu zece ani în urmă.

— Ăsta e anul în care s-au căsătorit, a spus Amelia, deschizând cutia.

Înăuntru se afla o fotografie a părinților ei din ziua nunții, alături de o floare uscată ce făcuse cândva parte din buchetul miresei. A mai găsit şi o invitație la nuntă, o carte de rugăciuni, fotografii din luna lor de miere, un bilet de tren, un bilet pentru o călătorie cu vaporul, un bilet la filmul pe care l-au văzut când s-au întâlnit prima dată, nota de plată de la un restaurant, un şiret de pantof, un careu de cuvinte încrucişate din *Irish Times,* completat în totalitate – toate frumos aranjate. Nu mai era doar o cutie cu amintiri, ci o cameră plină de amintiri.

— O, Doamne, au păstrat totul! a îngăimat Amelia, plimbându-şi degetele pe cutiile de pantofi şi oprindu-se, în final, la ultimul an. Atunci, a murit tata, a spus ea. Probabil că el a păstrat toate astea, a adăugat, înghițind în sec şi zâmbind la gândul că tatăl ei fusese cel care

strânsese acea colecție impresionantă de amintiri.

Apoi s-a încruntat, simțindu-şi sufletul rănit pentru că țînuseră totul departe de ochii ei. A luat la întâmplare o altă cutie, a scotocit prin ea, apoi alta şi alta. Le examina pe toate, rând pe rând, şi exclama încântată ori de câte ori descoperea câte un lucru ce-i trezea amintiri de mult uitate. Rapoarte şcolare privind situația ei la învățătură, bentița pe care o purtase în prima zi de şcoală, primul ei dințişor de lapte, o şuviță de păr tăiată în timpul primei ei vizite la coafor, o scrisoare pe care i-o trimisese tatălui ei, pe când avea opt ani, şi în care îi cerea iertare pentru că se certaseră. Mă întrebam dacă n-ar fi trebuit s-o lăsăm singură în cameră ca să cerceteze în tihnă conținutul fiecărei cutii în parte şi să retrăiască fiecare an din viața ei şi a părinților săi. Dar avea nevoie de cineva căruia să-i împărtăşească amintirile, iar Adam părea destul de răbdător, aşa că îi puteam fi alături. Până şi el părea impresionat de ce vedea, iar eu speram ca acea dovadă de iubire, captivă între pereții unei camere, să joace rolul unei terapii în cazul lui.

Ne-a arătat apoi o fotografie a părinților ei în munții Austriei.

— Poza asta a fost făcută la casa de vacanță a unchiului meu, ne-a spus zâmbind, în timp ce studia fotografia, mângâind cu degetele chipurile părinților. Se duceau acolo în fiecare an înainte de naşterea mea. După ce-am văzut pozele, i-am rugat să mă ducă şi pe mine acolo, dar mama n-a mai putut să călătorească.

— S-a îmbolnăvit încă de când erai copil? a întrebat-o Adam.

— Nu. A suferit primul atac cerebral când aveam doisprezece ani, dar teama de a mai porni la drum a început să-i bântuie sufletul cu mult înainte. După ce m-a adus pe lume, ideea de a călători o înspăimânta de-a dreptul. Poate că toate femeile se tem să mai călătorească după ce devin mame… a spus uitându-se la noi de parcă ne-ar fi cerut să-i confirmăm, dar niciunul nu putea s-o

facă, de vreme ce amândoi eram orfani de mamă. N-am ştiut că au păstrat toate aceste lucruri, a adăugat.

— Dar oare de ce au ținut totul secret? a murmurat Adam, mai mult pentru el decât pentru Amelia, care, adâncită în gânduri şi preocupată să scotocească prin cutiile de pantofi, nu părea să-i fi auzit întrebarea.

Dar Adam atinsese punctul sensibil, şi a înțeles asta din clipa în care a rostit cuvintele, căci a încercat imediat să-şi îndrepte greşeala:

— Este uluitor că au păstrat toate astea!

Era însă prea târziu. Amelia avea o expresie ciudată. Cuvintele lui Adam îi reamintiseră că toată acea colecție ar fi trebuit să rămână pentru totdeauna un secret. Un secret față de ea. Oare de ce?

— Amelia! am strigat-o îngrijorată. Te simți bine? S-a întâmplat ceva?

Ieşind parcă din transă, Amelia a luat cu asalt rafturile, de parcă ştia exact ce caută, şi nu mai avea nicio clipă de pierdut. Îşi plimba degetul pe etichetele lipite de cutii.

— Ce cauți? am întrebat-o. Putem să te ajutăm cu ceva?

— Anul în care m-am născut, mi-a răspuns, ridicându-se pe vârfuri ca să citească datele scrise pe cutiile aşezate pe rafturile de sus.

— Şaptezeci şi opt, i-am spus lui Adam.

La înălțimea lui, putea să ajungă la ele mai uşor decât noi.

— Am găsit-o! a spus el, luând de pe un raft o cutie plină de praf şi întinzându-i-o Ameliei.

Ea a întins, nerăbdătoare, mâinile, dornică să ia cutia, dar, lovind-o din greşeală, a trimis-o în zbor prin cameră. Capacul s-a desprins de pe cutie, iar lucrurile din în ea s-au împrăştiat prin aer, aterizând pe toată suprafața podelei. Ne-am aplecat şi am început să le adunăm, încercând să recuperăm cât mai multe obiecte cu putință. În frenezia noastră, eu şi Adam am dat cap în cap.

— Ooo! am exclamat râzând, în timp ce Adam a început să-mi maseze capul.

— Îmi pare rău! a scâncit el, dându-şi seama că mă doare.

Mă privea cu ochii lui albaştri, şi aveam senzaţia că mă topesc. Aş fi rămas bucuroasă pentru totdeauna alături de el în cămăruţa aia a iubirii. Gândul mi-a făcut inima să-mi freamăte în piept; mă bucuram să simt din nou fiorii iubirii. Trecuse atâta amar de vreme de când nu mai trăisem acel sentiment, şi începusem să mă întreb, cu teamă, dacă, după povestea cu Barry, sufletul n-o să-mi rămână pe veci îngheţat. Dar iată că inima îmi tresălta din nou, iar fluturii din stomac se împleteau cu nelinişte a şi bucuria ori de câte ori mă privea, însă de fiecare dată când se întâmpla asta, realitatea situaţiei mele mă aducea din nou cu picioarele pe pământ, iar iubirea mea se retrăgea, timidă, undeva într-un colţ tainic al sufletului.

— Te simţi bine? m-a întrebat el cu blândeţe.

Am dat din cap.

— Bun, a spus, schiţând un zâmbet care m-a făcut să mă înfiorez din cap până în picioare.

Am devenit imediat paranoică: mi-am dat seama că Amelia stătea lângă mine fără să spună nimic. Imaginându-mi că urmărea scena care se petrecea între noi, mi-am ridicat privirea şi am văzut cum lacrimile îi brăzdează obrajii în timp ce citea rândurile aşternute pe o bucată de hârtie. Am sărit imediat în picioare.

— Amelia, ce s-a întâmplat?

— Mama, a îngăimat ea, întinzându-mi hârtia presărată cu cuvinte scrise de mână, mama nu e mama mea adevărată.

Draga mea Amelia,

Îmi pare rău că n-am putut să am grijă de tine aşa cum ar fi trebuit. Când vei fi mai mare, sper să înţelegi că am luat această decizie doar din dragostea pe care ţi-o port. Te

încredințez, aşadar, în mâinile iubitoare şi tandre ale Magdei şi ale lui Len. Te voi purta mereu în sufletul şi în gândurile mele.

Cu drag,

Mămica ta

Eram în bucătăria Ameliei şi le citeam cu glas tare scrisoarea, ei şi lui Elaine. Amelia se plimba de colo colo prin cameră, trecând de la şoc la durere şi, în final, la mânie, determinându-ne să ne alegem cu prudență cuvintele. Elaine mângâia obiectele din cutia de pantofi: o pereche de botoşei pentru bebeluşi, un puloveraş, o pălăriuță, o rochiță şi o jucărie zornăitoare pentru copii.

— Toate astea sunt făcute de mână, a spus ea, întrerupând tiradele mânioase ale Ameliei.

— Şi ce-i cu asta? a întrebat ea, pe un ton răstit. Nu asta e problema aici!

— Asta e dantelă de Kenmare.

— Cui îi pasă ce fel de dantelă e? a răspuns Amelia, pe acelaşi ton.

— Ideea e că acest fel de dantelă nu se fabrică în prea multe locuri, nici măcar acum, şi cu atât mai puțin în anii '70, când se fabrica doar într-un singur loc.

Amelia a încremenit, cu ochii ațintiți asupra lui Elaine, înțelegând brusc aluzia.

— Stai puțin! am intervenit, încercând să pun capăt nebuniei care prindea tot mai mult contur. Să nu tragem concluzii pripite! Sunt convinsă că oricine în lume ar fi putut să croiască hăinuțele astea, Elaine. Nu e cazul să alimentăm, în zadar, speranțele Ameliei că îşi va găsi părinții.

— Că îmi voi găsi părinții? a şoptit Amelia uluită, de parcă gândul nici nu i-ar fi trecut prin minte.

Era atât de preocupată de motivul pentru care părinții ei adoptivi păstraseră atâta timp secretul acela, mințind-o, încât nici nu se mai gândise la perspectiva de a-şi găsi părinții adevărați.

— Vreau doar să scot în evidență faptul că dantela provine din Kenmare. Ştiu asta pentru că am urmat un curs despre arta fabricării dantelei – astfel aveam ocazia să cunosc bărbați. Fiecare articol din cutia asta ne duce cu gândul la Kenmare. Aceasta este dantelă de Kenmare, iar puloveraşele sunt din Quills, care se află în Kenmare.

— N-ai de unde să ştii că sunt tricotate în Quills, am contrazis-o eu, dornică să deviez turnura ridicolă pe care o urma discuția noastră.

— Este scris negru pe alb. Uite eticheta! a insistat Elaine, arătându-mi-o. Amelia, a continuat ea, cred că mama ta biologică este în Kenmare.

— Hristoase! am spus eu, frecându-mi ochii, cuprinsă de oboseală.

Ne aştepta o noapte lungă.

*

Adam se afla în apartamentul meu, cu ordin strict din partea mea să se ocupe doar de cele o mie cinci sute de piese ale puzzle-ului pe care i-l cumpărasem. Nu părea impresionat şi nici stimulat de peisajul puzzle-ului pe care îl făceam amândoi, timp de o oră în fiecare zi – marea în furtună, aşa că hotărâsem să-i cumpăr de pe internet un puzzle cu imaginea unei tipe care făcea plajă fără sutien. M-am gândit că n-o să înceapă cu marginile puzzle-ului.

Am ajuns acasă după miezul nopții, istovită după discuțiile inutile pe care le-am purtat cu Amelia. Dacă Elaine n-ar fi fost acolo, mi-ar fi fost mult mai uşor să-i bag mințile în cap, dar, în ciuda eforturilor mele, când am plecat, Amelia era cât se poate de hotărâtă să se ducă în Kenmare.

— Cum se simte? m-a întrebat Adam, aplecat deasupra măsuței de cafea, cu o piesă în mână.

Era încruntat şi avea buzele țuguiate de concentrare. Un tablou drăguț, care m-a făcut să zâmbesc.

— Ce e? m-a întrebat, ridicând capul şi surprinzându-mi privirea.

— Nimic. Mă întrebam ce părţi îţi plac mai mult din corpul unei femei, fundul sau sânii? Şi tocmai mi-ai răspuns la întrebare.

— Sânii, fără doar şi poate, mi-a răspuns.

Completase cu succes un sân. Aşa cum prevăzusem nu aşezase nicio piesă din marginile puzzle-ului.

— Jocul ăsta e mult mai interesant decât celălalt. Îţi mulţumesc.

— Mă bucur să-ţi fac pe plac, i-am răspuns, aşezându-mă în genunchi şi începând să caut piese alături de el.

Îi simţeam ochii aţintiţi asupra mea. M-a analizat un timp, apoi, pentru că nu i-am întâlnit privirea, a continuat:

— Caut sfârcul potrivit.

Am început să cercetăm împreună piesele întinse pe suprafaţa din sticlă a mesei, atingându-ne capetele.

— Uite! am spus, oferindu-i o piesă.

— Ăla nu e sfârc.

— Ba da, cuprinde o parte din sfârc, o parte din subraţ şi o parte din mare. Priveşte imaginea: sfârcul ei este excitat, şi pare să-l răstoarne de pe placă pe surferul din fundal. Uite, asta este placa de surfing, am insistat, arătându-i piesa de puzzle.

— O, da! mi-a răspuns, râzând. Cu felul tău de a vorbi îmi exciţi simţurile la fel ca Irma.

— Irma! am mormăit. Nu-mi vine să cred că ţi-a cerut numărul de telefon.

— Iar mie nu-mi vine să cred că i l-am dat pe al tău.

— Ce-ai făcut?! am exclamat, înghiontindu-l.

Mi-a răspuns înghiontindu-mă şi el. Flirtam ca doi copii, şi momentul era delicios de vesel.

— Ce are Amelia de gând să facă? m-a întrebat apoi.

— E cam zăpăcită deocamdată. Nici nu e de mirare, a trecut printr-un adevărat şoc. Pe mine nu m-ar surprinde să aflu că sunt un copil înfiat. Poate chiar m-aş bucura.

— Bine zis! m-a aprobat el.

— Uite o parte din slip! am spus, oferindu-i o piesă.

S-a lăsat tăcerea.

— Dacă stăm să ne gândim bine, Amelia nu părea atât de şocată, a spus el deodată. Ai observat cu câtă frenezie a căutat cutia cu anul în care s-a născut? Era disperată de-a dreptul.

— Mi-a spus că n-avea nici cea mai vagă idee de toată povestea, am protestat, deşi, în adâncul sufletului, eram de acord cu bănuiala lui Adam.

— Iar eu îți spun că ştia! Se întâmplă uneori să ştii un lucru chiar dacă nu-l ştii, mi-a spus, privindu-mă cu intensitate.

Din nou fraza aia. L-am privit surprinsă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, i-am răspuns, înghițind în sec. Doar că... am continuat, schimbând subiectul, Elaine încearcă s-o convingă pe Amelia să-şi caute părinții biologici în Kenmare.

— Elaine are probleme cu capul, mi-a răspuns.

Am tăcut. Şi-a ridicat privirea spre mine.

— E o idee ridicolă, ştii asta foarte bine, nu-i aşa?

— Da, ştiu. Dar Amelia vrea să se ducă acolo.

— Fireşte că vrea să se ducă. Într-o singură săptămână, toată lumea s-a prăbuşit peste ea. Nu mai gândeşte limpede. S-ar duce şi pe lună dacă i-ar sugera cineva asta.

Cuvintele lui aveau sens. Şi nu doar în cazul Ameliei, ci şi într-al lui. Universul i se prăbuşise într-o noapte de duminică, iar lumea fusese cât pe ce să se sfârşească. Nici el nu mai gândea limpede; şi ar fi făcut orice ca să îndrepte lucrurile. Se întâmplase ca eu să-i ies în cale şi să-i ofer salvarea. Aveam un nod în gât, ştiind că acea experiență trebuia să se dovedească salutară pentru el, nu pentru mine. Trebuia să mă sustrag din acea ecuație şi să pun capăt sentimentelor pe care le nutream pentru el. Trebuia să-l scot din Dublin şi apoi să-l alung din

viața mea; trebuia să-l ajut să-şi recapete echilibrul şi să înfrunte lumea cu capul sus şi paşi fermi; trebuia să-l ajut să-şi ia zborul şi apoi să-mi iau rămas-bun.

— De când suntem prietene, n-am auzit-o niciodată pe Amelia spunând că ar vrea să se ducă undeva. N-ar fi plecat nici pentru un weekend, iar dacă am fi insistat s-o facă, ne-am fi lovit de proteste vehemente. N-a putut niciodată să plece nicăieri, n-a ieşit nici măcar o dată din țară. Dorința ei de a ajunge în Kenmare e un pas uriaş, indiferent dacă îşi va găsi sau nu părinții biologici. I-am spus că o voi ajuta să ia legătura cu un detectiv particular, am continuat, oftând adânc, căci trebuia să uit un timp de Amelia. Adam, trebuie să mergem în Tipperary! i-am spus. Trebuie să rezolvăm lucrurile şi acolo. Vom fi nevoiți s-o lăsăm deocamdată pe Maria şi să plecăm din Dublin câteva zile. De ziua ta o să-i anunți pe toți că nu preiei compania Basil. O s-o recucereşti pe Maria, o să lucrezi din nou în Paza de Coastă, compania Basil va ajunge pe mâini bune şi o să scapi de mine pentru totdeauna, am conchis cu un zâmbet forțat.

N-a părut prea încântat.

— Nu mai fi atât de trist! Mâine mai avem ceva de făcut înainte s-o părăsim pe Maria pentru câteva zile, am adăugat, luând un pachet de lângă uşă, pe care-l primisem în dimineața dinainte.

Insomnia era şi ea bună la ceva – la cumpărăturile făcute online.

— Ce e în pachetul ăla? m-a întrebat suspicios.

— Maria a spus că vrea să te vadă. Ei bine, mâine o să te vadă. Şi chiar foarte mult, i-am răspuns, deschizând cutia şi dezvăluindu-i conținutul. Ei, ce zici?

Chipul lui frumos s-a luminat dintr-odată. M-a privit uluit.

— Christine, aş vrea ca lumea să fie plină de oameni ca tine. Ştii asta? a spus el, izbucnind în râs.

Atunci, umple-ți universul numai cu mine! i-am strigat în gând.

17
Cum să ieşi în evidență într-o mulțime de oameni

Dimineață jocul de puzzle zăcea abandonat. Nerăbdător să-şi ducă la bun sfârşit următorul proiect, Adam stătea în centrul Dublinului. Pe cap avea cu o căciulă de lână cu dungi roşii şi albe, cu un ciucure roşu. De sub căciulă se iveau şuvițele unei peruci negre. Purta o pereche de ochelari negri cu lentile rotunde, un pulover cu dungi albe şi roşii, o pereche de blugi (ai lui) şi un baston. Când l-am văzut cum arată îmbrăcat ca personajul din cărțile pentru copii *Where's Wally,* am izbucnit în hohote de râs din care cu greu mi-am revenit. Chiar şi îmbrăcat aşa era frumos.

Maria urca pe scările rulante ale magazinului Marks & Spencer când a văzut lângă ea, coborând treptele, un bărbat care semăna izbitor cu Adam costumat în Wally. El mergea cu capul sus şi privirea ațintită înainte, fără să-şi îndrepte ochii spre ea. Păstra aceeaşi expresie pe chip, lucru care o făcea să se întrebe dacă sub masca lui Wally se ascundea Adam sau apariția aceea era doar o pură coincidență. Dar în clipa în care îşi punea în coşul de cumpărături o pungă cu broccoli, iar Wally a trecut din nou pe lângă ea, împingând un cărucior gol şi dispărând după un colț imediat ce Maria a încercat să-l urmărească printre rafturile cu produse, a început să bănuiască că poate nu e doar o simplă coincidență. Când l-a văzut din nou la etajul al patrulea al magazinului Brown Thomas, unde îşi făcea manichiura, iar Wally se tot plimba printre rafturile cu haine, făcându-se în cele din urmă nevăzut, s-a convins că în spatele măştii lui Wally era într-adevăr Adam. Zărindu-l cu coada ochiului în timp ce cumpăra flori pe Grafton Street şi apoi, iar, în dreptul cafenelei Butler's, de unde îşi cumpăra o cafea,

bănuielile au devenit certitudini şi Maria a început să râdă în hohote. Traversând apoi podul din Stephen's Green, am văzut-o cercetând parcul cu privirea în căutarea lui Wally. L-a zărit străbătând aleea de sub pod şi, văzând că se îndreaptă spre unul dintre capetele podului, a luat-o la fugă spre celălalt capăt ca să-i iasă în cale. Din clipa aceea, de fiecare dată când vedea apariția roşie, se oprea şi o privea intens, întrebându-se, plină de speranță şi nerăbdare, unde o s-o mai întâlnească.

— Adam! l-a strigat Maria de pe pod, dar el nu a ridicat privirea spre ea. Ignorând-o, a continuat să interpreteze rolul unui Wally jovial, puțin nătâng şi ciudat, cu un mers nostim, care se plimba de colo colo fără rost, legănându-şi bastonul şi cărând în spate un rucsac exagerat de mare.

Maria râdea în hohote. Trecătorii o priveau suspicioşi, dar ei nu-i păsa. Dacă ar fi putut să străbată cu privirea dincolo de copacii în spatele cărora se ascunsese, râsul i-ar fi înghețat pe buze. Căci ar fi văzut acelaşi cuplu din ajun, care râdea cu poftă, aşa cum făcuse şi cu o seară în urmă, pe o stradă întunecată din apropierea restaurantului unde Maria îşi serbase ziua. Da, ar fi văzut un cuplu, căci în spatele lui Wally se afla o femeie care îl îndruma şi îl ajuta. Dacă l-ar fi văzut râzând, cum o făcea după ce se dezbrăcase de hainele lui Wally, s-ar fi întrebat, probabil, cine fusese cu adevărat beneficiarul spectacolului.

*

— Hai, nebunule! am spus, scoțându-i căciula de pe cap şi aruncându-i-o în față. Hai să mergem să mâncăm undeva! Mi-e foame.

— Ți-e foame? m-a întrebat el, pe jumătate uimit, pe jumătate ironic. Nu-mi vine să cred – ne-am vindecat!

Stăteam împreună, eu în fața unei salate – ceva mai elaborată de data asta, asezonată cu nuci –, iar el în fața

unei porții de friptură de pui. Am scos un mic râgâit, iar Adam a pufnit în râs.

— Uite cât de departe am ajuns! a spus el.

Mă privea cu ochii lui fermecători, care îmi dădeau palpitații. Mi-am pierdut însă din nou pofta de mâncare când mi-am amintit cum o să se încheie povestea aceea. Din fericire, sunetul telefonului mi-a distras atenția de la gândurile negre. Era Oscar, care voia să vorbească cu mine din autobuz. După ce am închis am intrat din nou rolul pe care îl jucam în acel scenariu.

— Astăzi mă simt… am spus, invitându-l din priviri să continue propoziția.

— Astăzi, mă simt… îmbuibat?

— Nu eşti la examen, aşa că nu trebuie să-mi dai un răspuns corect sau greşit, ci răspunsul cel mai apropiat de adevăr.

— Astăzi mă simt… fericit, mi-a răspuns, adâncit în gânduri. Refăcut. Nu, nu refăcut, ci renăscut. Sunt din nou eu, dar într-o variantă mult mai bună, a continuat, privindu-mă fix. Înțelegi ceva din toate astea?

Am fost nevoită să-i evit privirea, căci ochii mi-ar fi trădat sentimentele, aşa că am început să mă joc cu solnița, plimbând-o pe masă.

— Bun. Să înțeleg, aşadar, că trăirile astea sunt urmarea faptului că ai recucerit-o pe Maria?

Părea încurcat de întrebarea mea.

— Vreau să ştiu dacă te simți pregătit să mergem mai departe şi să ne ocupăm de celelalte probleme.

A oftat.

— La spital nu ne-am descurcat prea grozav.

Nu ştiam ce să-i răspund. Am început să ciugulesc din salată.

— De ce te-ai întâlnit cu vărul tău, Nigel? Pretinde că ați discutat despre o fuziune.

— Am vrut să-l văd. Nu-l mai văzusem de când eram copii, adică de pe la doisprezece ani, îți vine să crezi? În concepția mea, duşmănia dintre companiile Bartholomew

şi Basil era a taţilor noştri. Bunicul meu a specificat clar în testament că, dacă eu nu voi prelua compania, aceasta va ajunge în mâinile lui Nigel. Voiam să ştiu ce intenţii are, ce-o să facă pentru companie.

— Voiai să închei un armistiţiu.

— Nici nu mi-a trecut prin minte că am fi avut nevoie de un armistiţiu. Aşa cum ţi-am mai spus, după mine disputa îi privea doar pe părinţii noştri, nu avea nicio legătură cu noi. Căutam cu disperare o cale de scăpare, Christine. Voiam să-l aud spunând că va conduce compania exact aşa cum ar trebui condusă. El îmi vorbea, în schimb, despre o fuziune, ca şi cum am fi încheiat afacerea pe loc, chiar atunci.

— Şi l-ai refuzat?

— L-am ascultat. Până la urmă, ce ar fi rău dacă Bartholomew şi Basil s-ar uni? Ar purta numele bunicului meu, iar duşmănia dintre familiile noastre ar putea fi dată deoparte. Am lua-o de la început. Fuziunea ar putea fi benefică pentru ambele branduri. Dacă n-ar exista râca asta între noi, tata ar accepta într-o clipită. Dar Nigel urăşte compania la fel de tare ca unchiul Liam. Vrea să le unească şi pe urmă să le vândă. Aşa am putea să scăpăm amândoi de ele şi să ne petrecem toată viaţa stând pe plajă într-un loc exotic, susţine Nigel.

Adam părea gata să dea cu pumnul în perete. I-am pus mâna pe braţ.

— Dar vânzarea firmei pare o soluţie salvatoare pentru tine.

— Nu vreau să preiau frâiele companiei, dar în niciun caz nu vreau să fiu responsabil de prăbuşirea ei. Foarte mulţi oameni depind de mine. Aş vrea să ajungă pe mâini bune şi să-şi continue activitatea. Le datorez asta bunicului şi tatălui meu, mi-a explicat trecându-şi mâinile prin păr, obosit de toată povestea.

— Crezi că sora ta ar vinde şi ea compania?

— Lavinia trebuie s-o conducă timp de zece ani ca s-o moştenească, apoi ar vinde-o celui care oferă cel mai

mare preț, indiferent cine ar fi. Dar pentru asta ar trebui să vină acasă, unde se va trezi cu cătuşele la mâini. După tot ce-a făcut, chiar eu i le-aş pune, dacă nimeni altcineva n-ar îndrăzni s-o facă.

— Adam, am spus blând, dacă ai fi sărit în râu, dacă *o să sari* în râu, ce se întâmplă cu compania?

— Dacă aş sări în râu, n-aş mai fi obligat să-mi bat capul cu toate prostiile astea, Christine.

A aruncat nişte bani pe masă, s-a ridicat şi a ieşit din restaurant.

*

Stăteam în fața tatălui meu la biroul lui. El mă privea impasibil.

— Mai spune o dată! mi-a cerut.

— Ce anume?

— Toată povestea.

— Dar îți vorbesc de vreo zece minute, tată! i-am strigat.

— Asta îți spun şi eu. Vorbeşti prea mult, mă plictiseşti, iar gândurile îmi zboară aiurea. Şi ai putea să-mi explici de ce toată grădina noastră e plină de ouă sparte?

Am tras adânc aer în piept, am închis ochii şi m-am ciupit de nas ca să mă calmez.

— Este o metodă de terapie.

— Dar tu nu eşti terapeut.

— Ştiu foarte bine asta, am ripostat, adoptând o poziție defensivă.

— Şi de ce nu apelează la serviciile unui terapeut adevărat?

— Şi eu l-am sfătuit s-o facă, dar nu vrea.

Tata a spart tăcerea, lăsând, pentru o clipă, gluma la o parte.

— Ți-ai asumat o misiune grea, Christine.

— Sunt conştientă de asta. Iartă-mă că ți-o spun, dar

n-am venit aici ca să-ți ascult predicile referitoare la ce-ar trebui să fac sau să nu fac pentru un om aflat la ananghie! Şi acum hai să revenim la oile noastre, te rog!

— Da, chiar mă întrebam care sunt astea.

— Tată, nu-ți mai bate joc de ea! a intervenit Brenda din spatele biroului.

Când am întors capul, am dat cu ochii de surorile mele, care se strecuraseră pe furiş în birou.

— Nu poți să ai nicio clipă de intimitate în familia asta?

— Fireşte că nu, mi-a răspuns Adrienne, străbătând camera ca să se aşeze la birou alături de noi.

Brenda a urmat-o îndeaproape.

— Christine, drăguța mea, a început tata, luându-mi mâinile într-ale sale. Ştii foarte bine că atunci când voi părăsi compania şi universul nu mă aştept să preiei cârma. Cârma companiei, nu a universului, a continuat el, privindu-mă în ochi. Îmi fac griji din cauza ta. Tu ai fost întotdeauna visătoarea familiei noastre, tu eşti cea care desfaci mereu firul în patru, în timp ce eu şi surorile tale suntem oameni de acțiune. În ultimele săptămâni te-ai lăsat prinsă în multe chestii şi n-ai mai gândit prea mult.

— Pierzi esența, tată, am spus oftând. Nu despre mine este vorba. Ştiu foarte bine că nu trebuie să preiau compania.

— Se referă la sinucigaş, a intervenit Brenda, atacând cu poftă un pachet de chipsuri.

— Îl cheamă Adam, am spus. Şi v-aş ruga să-i acordați puțin respect!

— Oooo! au exclamat toți trei într-un glas.

— V-ați sărutat? m-a întrebat tata.

— Nu, i-am răspuns încruntată. L-am ajutat să-şi recucerească fosta iubită. Iar acum vreau să-l ajut să-şi pună afacerile în ordine. Şi pentru asta am nevoie de ajutor. Ce ziceți, puteți să mă ajutați? Nu înțeleg hățişurile legale.

Au dat cu toții din umeri.

— Nu-mi sunteți de niciun folos! le-am spus, ridicându-mă în picioare. Cunosc oameni care cer sfatul familiei şi îl mai şi primesc.

— Asta se întâmplă în filmele de la Hollywood, mi-a răspuns tata cu un gest nepăsător. Va trebui să discuți problema asta cu un avocat.

— Şi tu nu eşti avocat?

— Ba da, dar trebuie să vorbeşti cu un alt gen de avocat.

— Unul căruia să îi pese? a spus Adrienne, ridicând o sprânceană.

— Îmi pasă, a răspuns tata râzând. Dar ai nevoie de un avocat care să nu fie atât de ocupat.

S-a ridicat de la birou ca să ducă un dosar în dulapul de acte, unde totul se afla într-o ordine desăvârşită. S-a întors apoi cu nişte hârtii şi a spus:

— A fost, aşadar, în concediu de forță majoră. Legea Concediului Parental din 1998, rectificată de Legea (Amendamentul) Concediului Parental din 2006, oferă angajatului dreptul de a lipsi de la serviciu pe o perioadă limitată de timp dacă se confruntă cu o criză în familie. Concediul se acordă, aşadar, în situații în care, din motive imperioase, prezența angajatului alături de familie devine indispensabilă, cum ar fi, de exemplu, rănirea sau îmbolnăvirea unei rude apropiate. Perioada maximă de concediu este de trei zile într-o perioadă de douăsprezece luni sau de cinci zile într-o perioadă de treizeci şi şase de luni, răstimp în care ai dreptul la salariu.

Am simțit o strângere de inimă. Adam îşi luase deja două luni libere de la serviciu. Nu avea niciun suport legal care să-l ajute să-şi recapete postul.

— Dacă între prietenul tău şi angajator există o dispută pe tema concediului de forță majoră, prietenul tău poate să depună o plângere, completând mai întâi formularul pe care îl vei găsi în acest dosar, a continuat tata, punând pe birou, în fața mea, dosarul cu acte. Asta ca să nu mai spui că nu te ajut cu nimic. Referitor la testamentul

bunicului său, nu pot să-ți ofer niciun sfat legal, deoarece nu l-am citit. Încearcă să pui mâna pe o copie şi atunci mă voi strădui să găsesc o portiță de scăpare pentru el. Dacă aşa crezi tu că e bine să procedăm.

— Ce vrei să spui cu asta? Cum adică „dacă aşa cred eu că e bine să procedăm”? Fireşte că aşa e bine, am răspuns nedumerită.

— Trebuie să găsească un terapeut, le-a spus tata surorilor mele.

— Poate oricând să vorbească cu noi, a răspuns Brenda. Nu uita asta, Christine!

— Nu e vorba de mine, se referă la găsirea unui terapeut pentru Adam.

— Ce-ar fi să-l duci la tipul ăla drăguț, care ți-a fost client? Dependentul de sex, Leo şi nu mai ştiu cum, a spus Adrienne.

— Leo Arnold. Şi nu e dependent de sex, i-am răspuns, schițând un zâmbet prin care voiam să-i mulțumesc lui Adrienne pentru încercarea ei de a mă înveseli.

— Păcat!

— Încerca să renunțe la fumat, iar eu i-am oferit câteva sfaturi, asta-i tot. Iar pe de altă parte ar fi lipsit de profesionalism să apelez la serviciile lui, pentru că mi-a fost client.

— Şi faptul că locuieşti de o săptămână cu un alt client este o dovadă de profesionalism? m-a întrebat tata.

— Asta e cu totul altceva, i-am răspuns.

Dacă le-aş fi mărturisit că Adam nu-mi era client, aş fi deschis o nouă cutie a Pandorei.

— N-ai da dovadă de neprofesionalism dacă l-ai trimite pe Adam la tipul ăsta, a insistat tata.

— Adam nu vrea să consulte un terapeut, am repetat frustrată.

— Nu vrea să se ajute pe sine, aşa că te obligă pe tine să faci totul în locul lui. Ține minte un lucru: poți să-i oferi tot ajutorul din lume, dar dacă nu învață să-şi poarte singur de grijă, eforturile tale vor fi în zadar.

Am tăcut cu toții. Era un punct de vedere cât se poate de întemeiat – un lucru surprinzător pentru tata.

— Barry m-a sunat aseară ca să-mi spună că te culci cu Leo şi de aia l-ai părăsit… Asta ca să mai schimbăm puțin subiectul, a spus Adrienne.

Îmi venea să urlu.

— A mai spus că tu crezi că motivul pentru care Brenda nu reuşeşte să slăbească după naştere îl este că nu e vorba de greutate câştigată în timpul sarcinii, ci de greutatea pe care o ia orice târfă lacomă, a continuat Adrienne, uitându-se la Brenda, care îşi lingea degetele de sare.

— N-am spus niciodată aşa ceva! am protestat.

— Nu, dar nu m-aş fi supărat dacă ai fi făcut-o.

— Întâmplător, mai are şi dreptate, a adăugat tata, uitându-se la Brenda.

Brenda ne-a mustrat pe toți trei cu degetul şi a continuat să mănânce.

— Ți-ai cumpărat o rochie pentru petrecere? Cum ai de gând să te îmbraci? m-a întrebat Adrienne.

— Deocamdată încerc să-l țin în viață pe sărbătorit, am răspuns, tulburată de vestea că Barry era obsedat de Leo Arnold.

Încercam să-mi dau seama de ce avea impresia – corectă – că îmi plăcea individul ăla. Nu îi vorbisem niciodată despre clienții mei.

— Nu are niciun rost să rămână în viață dacă tu arăți ca naiba, a spus Brenda, făcându-i pe toți să izbucnească în râs.

— Brenda şi-a cumpărat nişte pantofi extraordinar de frumoşi, a spus tata. Sunt decupați în vârf şi împodobiți cu nişte periuțe minunate.

Tata era nebun după pantofii de femei. Când am început să creştem, luam împreună cu asalt magazinele de încălțăminte, dar ne cumpăra şi singur pantofi pentru ocazii speciale. Avea şi gusturi bune. De fapt, era un efeminat captiv într-un corp de bărbat pur şi dur; iubea

femeile şi le admira pentru modul lor de gândire; îşi petrecea aproape tot timpul în compania lor şi locuise toată viața înconjurat de femei, inclusiv cele trei mătuşi, astfel că nutrea un mare respect pentru ele. Le aprecia comportamentul, tendințele, nuanțele, nevoia de ciocolată într-o anumită perioadă a lunii pe care o ştia prea bine – o condiție obligatorie pentru un tată care şi-a crescut singur fiicele adolescente – şi încerca din răsputeri să înțeleagă jocul fluctuant al hormonilor feminini şi dorința de a analiza sentimentele şi întâmplările.

— De ce credeți că o să mergeți la petrecere? i-am întrebat, uimită să văd că toți se pregăteau de distracție.

— Ne-a invitat pe toți când l-ai adus aici, ai uitat? a spus tata. Doar nu-ți imaginezi că o să ratăm o gală de asemenea amploare?!

— Dar n-o să fie petrecerea anului. Împlineşte doar treizeci şi cinci de ani.

— Asta aşa e, dar în seara aia se anunță public faptul că Adam va prelua frâiele companiei din mâinile tatălui său, lucru extrem de important, dacă ținem seama de faptul că Dick Basil se află la cârma ei de peste cincizeci de ani. Tatăl lui i-a predat ştafeta pe când Dick nu avea decât douăzeci şi unu de ani. Imaginează-ți responsabilitatea pe care şi-a asumat-o la o vârstă atât de fragedă! Ştiai că produsele Basil sunt exportate în patruzeci de țări din întreaga lume, aducând economiei Irlandei o sută zece milioane de euro pe an, în condițiile în care, în fiecare an, Irlanda exportă produse de ciocolată în valoare de peste două sute cincizeci de milioane de euro? Folosesc numai ingrediente locale, lucru mai important acum ca niciodată. Sunt convins că prim-ministrul va fi şi el prezent, pentru că este bun prieten cu Dick Basil. Iar dacă el nu va fi în oraş, atunci ministrul Afacerilor Externe şi al Comerțului va onora, fără îndoială, invitația, ca şi ministrul Muncii, Întreprinderilor şi Inovației, a spus tata, bătând din palme. O să fie o nebunie pe care nu vreau s-o ratez!

— De unde ştii toate astea? l-am întrebat.

— Pagina de business din *The Times,* mi-a răspuns, arătându-mi articolul şi apoi aruncând ziarul pe masă. Băiatului tău i se oferă o dinastie.

— Pe care el nu o vrea, am spus încet, gândindu-mă înspăimântată la Adam. Ăsta este şi motivul pentru care l-am luat sub aripa mea. Dacă va fi obligat să preia compania, se va sinucide. Şi o va face în noaptea aia.

Mă priveau cu toţii în tăcere.

— Mai ai şase zile la dispoziţie ca să rezolvi situaţia, a spus tata, dăruindu-mi un zâmbet încurajator. Draga mea, îţi dau cel mai bun sfat din lume…

M-am pregătit pentru ce era mai rău.

— Îţi sugerez să apelezi la serviciile clientului tău dependent de sex.

*

Lăsându-l pe Adam în faţa laptopului, în biroul tatălui meu, căruia i-am dat instrucţiuni clare să nu facă vreun comentariu nepotrivit, am pornit spre cabinetul lui Leo Arnold, clientul şi protagonistul fanteziilor mele erotice din mai toate nopţile dinainte de a-l părăsi pe Barry. Niciodată nu mi-am dorit însă ca acele fantezii să devină reale – erau doar pure fantezii, menite să-mi înfrumuseţeze viaţa când realitatea devenea prea întunecată. Eram convinsă că nici nu e genul meu; nu exista nicio atracţie între noi; mi-am modelat în minte un Leo Arnold cu totul diferit faţă de cel adevărat, un Leo care ţinea şedinţe de terapie până târziu în noapte şi, neputând să-şi mai stăvilească sentimentele, îmi făcea vizite neaşteptate când eram singură la birou, uneori chiar şi atunci când afară aştepta vreun client. Simţeam cum obrajii îmi iau foc la gândul acelor fantezii ridicole, mai ales că stăteam în sala de aşteptare a cabinetului său, în carne şi oase.

— Christine! a spus Leo, apărând brusc în pragul uşii.

Secretara îi spusese, fără îndoială, că vreau să-l văd, dar tot nu putea să-şi ascundă uimirea.

— Leo, îmi cer scuze că n-am făcut programare, am spus în şoaptă, ca să nu stârnesc mânia clienților care aşteptau la rând.

— Nicio problemă, mi-a răspuns amabil, conducându-mă în cabinet. Am câteva minute libere între programări. Îmi pare rău că nu-ți pot acorda mai mult timp, dar pentru că ai spus că e urgent te primesc printre picături.

M-am aşezat în fața biroului, încercând să nu mă uit în jur, deşi, după fanteziile pe care le imaginasem în cabinetul lui, aş fi vrut să ştiu cum e în realitate. Privirea mi-a fost atrasă de dulapul cu acte, iar gândul mi-a zburat la cătuşe. Am simțit cum mă înroşesc ca un rac.

— Bănuiesc că ai venit să vorbeşti despre soțul tău, a spus el, dregându-şi glasul. Despre Barry.

Am făcut ochii mari.

— De fapt, nu…

— Ai venit pentru o şedință de terapie? m-a întrebat, vădit surprins.

— Dar pentru ce altceva crezi că am venit?

— Am crezut că vizita are legătură cu… telefonul pe care l-am primit.

— De la cine?

— De la Barry. Nu e soțul tău? El aşa mi s-a prezentat. Dar poate că am înțeles eu greşit.

— Oh! am exclamat, simțind cum obrajii îmi ard cumplit. Te-a sunat? am îngăimat, rostind cuvintele cu teamă.

A fost picătura care a umplut paharul – îmi era cu neputință s-o mai înghit. Cum a aflat Barry numărul lui? Mi-am amintit de computerul pe care îl lăsasem în apartament. Probabil găsise lista contactelor mele. Umilința mea nu mai înceta.

A fost rândul lui Leo să se înroşească.

— Păi… da, am crezut că ştii. N-aş fi pomenit niciodată despre asta dacă mi-aş fi imaginat că nu ştii nimic… Îmi

pare foarte rău.

— Şi ce ți-a spus? l-am întrebat în şoaptă.

— Credea că... tu şi cu mine... ăăă... în termeni mai diplomați... credea că avem o aventură.

Am rămas cu gura căscată.

— O, Doamne! Leo! Îmi cer mii de scuze! Nu ştiu cum dracu' de... am îngăimat, găsindu-mi cu greu cuvintele.

— Bine, eu ți-am redat totul mult mai elegant față de ceea ce mi-a spus el.

— Îmi cer încă o dată mii de scuze, am repetat, regăsindu-mi glasul şi încercând să-mi păstrez atitudinea profesională. N-am nici cea mai vagă idee cum sau de ce a ajuns la această concluzie. Trece printr-un... Adică, amândoi trecem printr-un...

Coşmar, am încheiat în gând.

— Susține că mi-a găsit numele scris pe o hârtie şi încercuit de o inimă... a continuat Leo, stacojiu la față, ca mine.

— Poftim? am spus, cu ochii cât cepele. Ce dracu'... Habar nu am ce...

Gândul mi-a zburat la agenda pe care o țineam lângă computer şi pe care mâzgăleam diverse lucruri în timp ce lucram. Am revăzut inimioarele, steluțele şi spiralele pe care le desenam absentă şi mi-am amintit atunci de singurul moment – ridicol şi copilăresc – în care am scris, într-o inimioară, numele lui Leo, ca şi cum eram din nou o şcolăriță, liberă să mă gândesc şi să iubesc pe cine vreau. Captivă, captivă. Mă simțeam captivă, iar numele scris într-o inimioară mă eliberase pentru o clipă din închisoare, şi iată că mă hăituia fără milă. Mă simțeam umilită şi-mi era rău, aş fi vrut să ies din biroul lui.

— De fapt, a vorbit cu soția mea, a spus el pe un ton mai ferm, care-i trăda mânia. De la ea am aflat că a sunat. E însărcinată. În şase luni. Un moment complet nepotrivit ca să audă lucruri de felul ăsta.

— O, Doamne Dumnezeule! Leo, îmi cer iertare din nou, nici nu... am bâiguit, dând din cap şi uitându-mă cu

disperare de jur-împrejur, cu speranța că podeaua se va deschide sub mine şi mă va înghiți cu totul. Sper că nu crede aşa ceva, am continuat. Aş putea să-i explic personal dacă tu crezi că…

— Nu. Nu cred că ar fi o idee prea bună! m-a întrerupt pe un ton tăios.

— Bine, i-am răspuns, dând din cap. Înțeleg prea bine, am adăugat, cu capul în pământ.

Voiam să plec, dar mă simțeam paralizată.

— De ce-ai venit aici, dacă nu ăsta este motivul?

— Nici nu mai contează, i-am răspuns, ridicându-mă în picioare şi ascunzându-mi chipul în mâini.

— Christine, spune-mi, te rog! Părea important. Ai spus că e urgent să ne vedem.

Nu-mi doream altceva decât să plec cât mai repede cu putință. Să fug din biroul lui şi să nu-l mai văd niciodată. Să găsesc o modalitate prin care să şterg totul din memorie, inclusiv discuția pe care am avut-o cu el, dar nu puteam s-o fac. Trebuia să-l ajut pe Adam aşa cum puteam, iar asta însemna să-mi calc pe inimă şi să-i cer ajutorul.

Am renunțat să mai lupt, şi deodată m-am simțit liberă.

— De fapt, nu e vorba de mine. Am venit aici în numele unui prieten.

— Fireşte, mi-a răspuns, pe un ton din care am înțeles că nu mă crede.

— Nu, vorbesc serios. E vorba de un prieten care refuză ajutorul unui terapeut, aşa că am venit în numele lui.

— Fireşte, a repetat pe acelaşi ton, lucru cumplit de frustrant.

Dacă i-aş fi spus că am venit să-i cer ajutorul în numele animalului meu de companie, care ar fi putut la fel de bine să fie şi o maimuță, mi-ar fi răspuns, probabil, în aceeaşi manieră. I-am povestit pe scurt povestea cu Adam, cu tentativa de sinucidere, promisiunea mea de a-l ajuta, aventurile noastre şi paşii făcuți ca să-l ajut să se

bucure de viață.

— Christine! a spus Leo, ridicându-se în capul oaselor pe scaunul imens din piele pe care stătea. Este îngrijorător ce-mi spui.

— Ştiu. Acum înțelegi şi tu de ce am venit aici.

— Situația prietenului tău este, într-adevăr, îngrijorătoare, dar şi mai îngrijorătoare, din perspectiva unui terapeut, sunt aşa-zisele tale metode terapeutice. Îi fac mai mult rău decât bine.

— Poftim? am îngăimat, înlemnind.

— De unde să încep? a spus el dând din cap, de parcă ar fi vrut să-şi limpezească gândurile. De unde ai aflat „sfaturile” astea pentru a gusta viața?

— Dintr-o carte, i-am răspuns, simțind cum inima mi se zbate în piept.

— Psihologia populară e un adevărat pericol, a spus, cu ochi mânioşi şi glas tăios. Christine, prin metodele astea i-ai răpit puterea. Citindu-mi nedumerirea pe chip, a continuat: Nici tu nu ai mai multă experiență ca el. Nu ai cum să-l ajuți dacă îi răpeşti integritatea. Prin încercările tale de a-i „repara” viața, l-ai deposedat de putere, pentru că, în esență, nu s-a schimbat nimic, l-ai făcut doar dependent de tine. Soluțiile astea rapide de rezolvare a problemelor pe care le citeşti în cărți…

— Am încercat doar să-l *ajut!* am spus supărată.

— Da, am înțeles asta, mi-a răspuns cu blândețe. Şi, ca prieten, am înțeles foarte bine ce ai încercat să faci. Dar ca terapeut – şi trebuie să punctez faptul că nu eşti psiholog – trebuie să-ți spun că urmezi un drum greşit.

— Ar fi trebuit, aşadar, să-i fac vânt de pe pod? l-am întrebat, ridicându-mă furioasă în picioare.

— Fireşte că nu. Încerc doar să-ți spun că trebuie să-i redai din nou puterea. Trebuie să-l laşi să-şi ia viața în propriile mâini.

— Dar asta a şi încercat să facă, să-şi *ia* propria viață!

— Eşti supărată. Înțeleg prea bine că ai încercat să faci ce ai crezut tu că este corect. Pe de altă parte, treci

printr-o perioadă extrem de stresantă...

— Dar aici nu e vorba despre *mine,* Leo. Este vorba despre Adam. Vreau doar să ştiu cum pot să-l vindec. Spune-mi cum să-l repar!

M-a privit în tăcere, îndelung, apoi mi-a zâmbit cald şi mi-a spus:

— Tu auzi ce spui, Christine?

Da, auzisem, şi începusem să tremur.

— Nu poţi să-l vindeci, a continuat Leo. Trebuie să se ajute singur. Tu poţi să-i fii mereu alături, să-l asculţi şi să-l susţii, dar nu mai încerca să-l vindeci! Opreşte-te înainte de a fi prea târziu!

Îl priveam cu tristeţe.

— Sper că ţi-am fost de folos. Îmi pare rău că astăzi nu am mai mult timp la dispoziţie, dar dacă prietenul tău vrea să facă o programare îl ajut cu cea mai mare plăcere. Dacă şi tu simţi nevoia să vorbeşti cu cineva, o să-ţi recomand un terapeut pe care eu îl apreciez foarte mult.

Văzându-mi nedumerirea, a adăugat:

— Dacă soţia mea ar afla că îţi ofer consiliere, l-ar considera un gest... nepotrivit din partea mea.

— Fireşte, am spus în şoaptă, simţind încă o dată gustul amar al umilinţei. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat. Şi îmi cer, din nou, mii de scuze.

— Dacă îmi permiţi, aş vrea să închei cu o observaţie personală... a adăugat, cerându-mi din priviri încuviinţarea de a-mi vorbi cu sinceritate, iar eu am dat din cap. Eşti extraordinară în profesia ta. Le-am recomandat clienţilor mei care se confruntă cu probleme legate de carieră şi serviciu să apeleze cu încredere la serviciile agenţiei tale de recrutare a forţei de muncă; sunt convins că metodele tale se vor dovedi, în cazul lor, salutare. Îţi faci meseria cu multă dăruire. Cel puţin în cazul meu, ţi-ai depăşit atribuţiile profesionale ca să mă ajuţi să renunţ la fumat. Am un vraf de cărţi pe care trebuie să le citesc, a adăugat, cu un zâmbet pe buze.

Îi simţeam fumul de ţigară impregnat în geacă, dar am

apreciat atitudinea lui recunoscătoare.

— Prin firea ta, eşti o tămăduitoare, o persoană care încearcă să îndrepte şi să repare lucrurile, Christine, dar dacă vrei cu adevărat să ajuți pe cineva, mulțumeşte-te doar să-l asculți şi să-l laşi să ia singur taurul de coarne! Poți să-i fii mereu alături. Dar numai atât.

18
Cum să îndrepți din nou lucrurile

Ar fi trebuit să învăț din sfaturile pe care mi le-a dat Leo să nu mă mai amestec în treburile altora. Mesajul lui a fost cât se poate de clar, dar îi stabilisem Ameliei acea întâlnire înainte de a mă vedea cu Leo. Am urcat pe scara unei clădiri din Camden Street spre biroul vărului meu, Bobby O'Brien, situat deasupra unui magazin afro-caraibian. Bobby avea treizeci şi doi de ani şi era detectiv particular; după ce a intrat în poliție şi a fost trimis într-o suburbie elegantă din Dublin, unde nu se întâmpla mai nimic, s-a hotărât să demisioneze. Apoi, urmându-mi sfaturile, după ce s-a întors de nenumărate ori la Rose Recruitment, pentru că fusese concediat sau părăsise locul de muncă, a luat decizia de a-şi deschide un birou de detectivi particulari ca să investigheze singur cazuri savuroase.

Pentru că nu puteam s-o însoțesc pe Amelia în căutarea părinților ei, speram ca Bobby s-o călăuzească pe drumul cel bun. Planul meu era să le fac cunoştință şi apoi să-şi vadă fiecare de treburile sale; voiam să încredințez puterea în mâinile Ameliei, nu s-o deposedez de ea. „Încredințează-le celor din jur puterea de a-şi croi singuri viața! Încredințează-le celor din jur puterea de a-şi croi singuri viața!" Asta era noua mea formulă magică.

În fața uşii biroului lui Bobby Amelia s-a oprit.

— Nu pot să fac asta.

— În regulă, i-am răspuns, începând să cobor treptele. Nimeni nu te va judeca pentru asta.

— Hei! a strigat Amelia, oprindu-mă. N-ai de gând să mă faci să mă răzgândesc?

— Nu. Nu am de gând să te oblig să faci ceva ce nu vrei să faci, Amelia, i-am răspuns, sperând ca Adam să înțeleagă şi el mesajul. Ştiu că treci printr-o perioadă dificilă şi respect lucrul ăsta. E viața ta şi numai tu ai

dreptul s-o controlezi. Trebuie să iei singură decizii. Nu vreau să te influenţez în niciun fel şi nici să *proiectez* pe umerii tăi propriile mele probleme, fiindcă încercările mele de a-ţi rezolva ţie problemele nu le vor rezolva pe ale *mele.*

Adam şi Amelia mă priveau amândoi cu suspiciune.

— Ce-a păţit? l-a întrebat Amelia pe Adam.

— Cred că s-a lovit la cap, i-a răspuns el, impasibil. Hai să intrăm! Dacă tot am venit până aici, hai să mergem până la capăt! a încurajat-o el.

— Dar numai dacă îşi *doreşte* cu adevărat acest lucru, am insistat eu.

Adam şi-a dat ochii peste cap. Amelia mă privea cu ochii cât cepele.

— Vrei să-ţi găseşti părinţii biologici, nu-i aşa? a întrebat-o Adam.

Amelia a dat din cap.

— Atunci, încearcă şi varianta asta! a continuat el, preluând controlul asupra situaţiei, de vreme ce eu mă dădusem la o parte. Şi dacă nu ajungi nicăieri, încearcă o altă cale! Analizează-ţi toate opţiunile! Pregăteşte-te pentru… a continuat el, privind holul murdar al clădirii şi desenele în graffiti de pe pereţi şi încercând să nu inhaleze duhoarea cumplită de peşte, igrasie şi canal ce răzbătea prin imobilul vechi… Pentru orice, a conchis, bătând la uşa lui Bobby.

— Cine e? a întrebat Bobby, cu o umbră de teamă în glas.

— Christine, i-am răspuns.

— Christine? a spus, vădit surprins. Ai făcut programare?

— Nu. Speram să mă ajuţi într-o anumită problemă. Am venit cu nişte prieteni.

În ciuda progresului făcut de Adam, fragilitatea şi labilitatea lui mă împiedicau să-l las singur. Chiar în dimineaţa aceea, o maşină îmi tăiase calea, într-o intersecţie cu sens giratoriu, iar când am oprit la semafor,

exact lângă ea, Adam a ieşit mânios din maşină şi a început să țipe la şoferița înspăimântată, care era însoțită de trei copii. Mi-a ignorat rugămințile de a înceta scandalul, urcându-se din nou în maşină doar în momentul în care semaforul s-a făcut verde, iar şoferița a plecat în trombă, cu ochii în lacrimi. Pe drum, Adam s-a adâncit într-o tăcere apăsătoare, trosnindu-şi încheieturile de nenumărate ori. Abia după o oră a început să vorbească din nou cu mine. Parcă voia să-mi dea de înțeles prin comportamentul lui că percepe acea călătorie ca pe o pedeapsă, dar se înşela amarnic, căci nu aveam de gând să-l pedepsesc. Îl luasem cu mine doar pentru că mi-era frică să-l las singur, gândindu-mă că şi-ar putea face rău.

— Ce prieteni? m-a întrebat Bobby, trădându-şi din nou teama şi neîncrederea, de parcă ar fi făcut o trăsnaie şi nu voia să fie prins. Dacă e vorba de soțul tău, să ştii că îmi pare rău că i-am vorbit în felul ăla! Nu ne-am înțeles niciodată prea bine, e un lucru arhicunoscut, dar felul în care mi s-a adresat a fost deplasat.

Am închis ochii şi am numărat până la trei, încercând să mă calmez.

— Nu vrei să deschizi uşa, te rog? l-am întrebat nerăbdătoare.

După câteva minute, timp în care a descuiat mai multe broaşte şi încuietori, uşa s-a întredeschis, atât cât permitea lanțul de siguranță. Un ochi albastru ne-a măsurat din cap până în picioare, uitându-se de la stânga la dreapta, apoi la Adam şi la Amelia şi, în final, de-a lungul şi de-a latul holului de la intrare. Mulțumit de ce văzuse, a închis uşa, a scos lanțul şi ne-a poftit înăuntru.

— Îmi cer scuze. Chestie de slujbă, a adăugat. Trebuie să am grijă.

A închis uşa în urma noastră cu aceeaşi precauție, trăgând zăvoare şi încuind broaşte.

— Bobby O'Brien, s-a prezentat el cu un zâmbet fermecător, întinzându-i mâna mai întâi lui Adam şi apoi,

Ameliei.

— Pe Amelia o cunoşti, am spus. Suntem prietene din şcoală. A participat la toate evenimentele de familie.

— Serios? a întrebat el, analizând-o cu atenție. Sunt convins că n-aş fi uitat o fată atât de frumoasă ca tine.

Amelia s-a îmbujorat.

Mi-am dat ochii peste cap. Astea pentru el erau tehnici de seducție.

— La petrecerea de ziua mea, când am împlinit opt ani, i-ai furat înghețata şi ai aruncat-o peste gardul vecinului.

— Tu erai fetița aia? a spus el melancolic.

— Arăt altfel când nu strig în gura mare că urăsc băieții, i-a răspuns Amelia râzând.

— Nu s-a schimbat prea mult, a murmurat Adam, ca să-l aud doar eu.

— Şi tu, Christine, ce mai faci? m-a întrebat Bobby, strângându-mă în brațe.

După ce mi-a dat drumul, s-a îndreptat spre fereastra de lângă birou, ascunsă în spatele jaluzelelor. A tras uşor storurile şi a studiat drumul cu atenție, apoi s-a întors din nou spre noi.

— Cu ce pot să vă ajut?

Purta un tricou verde, pe care scria „Raiul berii", şi o pereche de blugi rupți. Avea părul negru şi ondulat, pielea foarte albă şi bărbia țepoasă. Părea mereu pus pe rele. Am observat că Amelia îl măsura din cap până în picioare. Mă bucuram pentru asta şi îmi înfrânam dorința de a mă amesteca în treburile altora. „Lasă-i să se descurce singuri!" mi-am spus în sinea mea.

— Bobby, Amelia este motivul pentru care am venit aici. A descoperit recent că părinții care au crescut-o nu sunt părinții ei biologici. Amelia, n-ai vrea să povesteşti tu mai departe? Să-i arăți şi ce-ai descoperit?

În timp ce Amelia îi vorbea despre conținutul cutiei de pantofi, m-am uitat şi eu pe fereastră ca să văd de ce era Bobby atât de agitat. N-am observat pe nimeni. Am lăsat jaluzelele şi m-am retras de la geam. Bobby m-a văzut şi

a schițat un zâmbet palid şi speriat. Nu voiam să ştiu ce făcuse.

— Vrei să spui, aşadar, că toate lucrurile din cutie, care au ajuns la mama ta adoptivă, ne conduc spre Kenmare? a rezumat Bobby întreaga poveste.

— N-aş spune asta, l-a întrerupt Adam. Persoana care a emis ipoteza asta este extrem de dezechilibrată.

— Vorbeşte în numele tău! l-a repezit Amelia.

— Atunci hai să mergem în Kenmare! a spus Bobby, bătând din palme.

L-am privit cu suspiciune.

— Chiar crezi că este o idee bună? l-a întrebat Amelia uimită. Crezi că prietena mea are dreptate?

— Cred că prietena ta este un geniu, i-a răspuns Bobby. Aş fi recunoscut şi eu la un moment dat locul de proveniență al dantelei, dar ea l-a identificat imediat. Mi-ar plăcea să merg la Killarney...

— Kenmare, l-am corectat.

— Da, Kenmare, îmi cer scuze, a spus, dăruindu-i Ameliei un zâmbet fermecător. Mi-ar plăcea să mă duc în Kenmare şi să fac o mică anchetă. Îi voi găsi pe părinții tăi cât ai bate din palme. Am cercetat numeroase cazuri de adopție, ne-a explicat, simțind atitudinea negativă pe care o afişam eu şi Adam şi încercând să-şi vândă serviciile cu şi mai multă insistență. De obicei, luăm legătura cu autoritățile care se ocupă de procesul de adopție şi colaborăm împreună pentru soluționarea cazului. Poate fi un proces complicat, nu e uşor să procesezi toate informațiile, a spus el, sincer de data asta. Putem să obținem rezultate în acest fel, dar nu ignorăm nici indiciile pe care ni le oferă oamenii.

— Am luat deja legătura cu autoritățile din domeniul adopțiilor, a spus Amelia. Am descărcat diverse documente de pe site-ul lor, a continuat, coborând uşor tonul vocii, chiar dacă nu era nimeni prin preajmă care s-o audă, dar nu sunt sigură că această adopție s-a făcut pe căi oficiale. Nu există niciun act care s-o ateste.

— Da… a spus Bobby, căzând pe gânduri în timp ce studia biletul ascuns în cutia de pantofi. Sunt de acord. Deci cum rămâne? a întrebat-o, întinzându-i mâna, dornic să încheie afacerea, ca să evadeze din cuibuşorul lui.

— Şi cât costă aventura asta? a întrebat sarcastic Adam, întrerupându-le discuția.

— O sută cincizeci de euro dacă îi găsesc, plus cheltuielile de cazare. Celelalte cheltuieli le suport eu. Eşti de acord? a întrebat Bobby, ținând mâna încă întinsă.

Amelia părea nesigură. El lăsat mâna jos.

— Nu pot să-ți promit că o să fac minuni, a spus apoi cu blândețe, dar am avut cazuri când am găsit părinții unor copiii înfiați şi am reunit familii. Nu am eu cine ştie ce birou de lux aici, dar sunt bun în meseria mea. Nu-mi primesc banii până nu rezolv misterul, şi, cu toate astea, îmi plătesc chiria în fiecare lună. Adică aproape în fiecare lună, a adăugat cu un zâmbet obraznic.

— Nu e vorba de tine, Bobby, a spus Amelia. E vorba de… întreaga situație. Dacă accept să fac asta, înseamnă că povestea nu mai e doar o poveste, ci devine realitate, a adăugat, cerându-mi ajutorul din priviri.

„Nu ai voie să te amesteci în treburile altora!” mi-am spus în gând.

— Trebuie să faci ce simți tu că este corect, am spus eu în cele din urmă, apoi am adăugat: Dar ce ai de pierdut, la urma urmelor? N-ai mai fost de mult într-o vacanță. Măcar o să ai prilejul să vezi şi alte locuri din țară.

— Bine, a acceptat Amelia cu un zâmbet timid, întinzând mâna.

Adam a scuturat din cap.

*

— Ştiu că toată povestea asta e o nebunie, a spus Amelia în şoaptă, în timp ce ne îndreptam spre maşină.

Dar trebuie să plec din Dublin, să scap un timp de librărie. Vreau o pauză. Ca să-mi adun gândurile. Toată lumea mi-a fost dată peste cap, şi nici nu mai sunt în stare să gândesc cum trebuie.

— Şi crezi că aventura asta o să te ajute?

— Nu, mi-a răspuns râzând. Dar măcar o să mă distrez, luptându-mă să descâlcesc toate firele astea atât de încurcate. Iar Bobby, a adăugat ea zâmbind, e un tip interesant.

O ascultam doar pe jumătate, fiindcă încercam să trag cu urechea la discuția celor doi bărbați care mergeau în spatele nostru.

— Cum ai cunoscut-o pe Christine? l-a întrebat Bobby.

— Pe un pod.

— Care pod?

— Ha'penny.

— Ce romantic! a spus Bobby, lovindu-l uşor pe spate, de parcă erau prieteni de când lumea.

Adam şi-a îndesat mâinile în buzunare şi aştepta să pun capăt discuției mele cu Amelia ca să ne vedem de drum.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre Amelia.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai făcut pe plac, a spus ea.

— Doar pentru asta există prieteni, nu? Dar aş vrea să te întreb ceva. Când ne aflam în cămăruța din spațiul de depozitare, te-ai dus direct la cutia pe care scria anul tău de naştere. Bănuiai, nu-i aşa?

— Anumite lucruri mi-au stârnit adesea suspiciuni. Uneori, le puneam părinților mei întrebări legate de sarcina mamei mele şi de locul în care m-am născut, iar răspunsurile pe care mi le dădeau erau întotdeauna evazive. Niciodată nu voiau să vorbească despre subiectul ăsta. Şi pentru că nu voiam să le provoc suferință şi nici să-i fac să se simtă prost, am încetat să le mai pun întrebări şi să caut răspunsuri. N-am ştiut niciodată cu adevărat ce-mi ascundeau. Ştiam însă că mama a pierdut

patru sarcini înaintea mea. Spunea că naşterea mea a fost o adevărată minune divină. Mi-am imaginat că se temea că mă va pierde şi pe mine cum i-a pierdut şi pe ceilalţi, de asta revărsa asupra mea toată dragostea ei.

— Părinţii tăi te-au iubit foarte mult.

— Da, m-am simţit iubită, mi-a răspuns zâmbind. Aşa că totul e în regulă. Nu ţin neapărat să-mi cunosc părinţii biologici, vreau doar… să ştiu adevărul. Şi apoi o să pot merge mai departe. Nu contează dacă nu doresc să păstreze legătura cu mine. Nici eu nu ştiu dacă vreau să păstrez legătura cu ei. Vreau doar să cunosc întreaga poveste. Am dreptul să ştiu adevărul.

— Aşa e, i-am răspuns, adâncită în gânduri. Ai dreptate, dacă aş fi în locul tău şi aş afla că mama trăieşte undeva în lume şi aş avea şansa s-o găsesc aş face orice ca să-i câştig inima şi s-o conving să vină la mine.

— Sunt convinsă, a spus Amelia, aruncând o privire îngrijorată spre Adam înainte de a-şi masca îngrijorarea în spatele unui zâmbet prea generos, schiţat mult prea în pripă.

Am înghiţit în sec.

*

— E ridicol, a spus Adam din pragul uşii, privindu-mă cum îmi fac bagajele.

Totul i se păruse ridicol, întreaga zi. Inutil, ridicol, o pierdere de vreme.

— Ce e ridicol? l-am întrebat, încercând să nu par atât de vlăguită de puteri cum mă simţeam.

— Călătoria asta la Tipperary.

— Cum ai de gând să rezolvi problema preluării companiei dacă nu vrei să mergem acolo?

— Nu se poate rezolva nimic. Aşa a stabilit bunicul prin testament. Nu avem cum să schimbăm situaţia. Călătoria asta este doar o pierdere de vreme, a insistat.

Nu ştiam cum aveam să rezolvăm situația, dar unde există un testament, există şi o soluție, iar Adam trebuia să-şi înfrunte, mai devreme sau mai târziu, responsabilitățile. Perspectiva asta îl făcea irascibil şi capricios.

— Să înțeleg, aşadar, că e ultima zi pe care o petrec aici? a întrebat, ieşind din dormitor şi întorcându-se în sufragerie.

Şi atunci mi-a picat fisa. Avea o problemă cu oamenii care îl părăseau, dar şi cu noțiunea de plecare. L-am urmat şi eu în sufragerie.

— Dar faci un pas înainte, Adam! Şi ăsta e un lucru bun.

A dat din cap, fără prea multă convingere.

— Acum mă simt… am început eu, lăsându-l pe el să termine propoziția.

— Acum, mă simt… nostalgic, mi-a răspuns, oftând adânc.

— Da, am simțit şi eu asta.

Atunci i-a sunat telefonul.

— E Maria, mi-a spus, dându-mi mobilul.

Priveam ecranul telefonului, dornică să-l închid imediat, dar sfaturile lui Leo îmi stăruiau încă în minte.

— Răspunde-i! l-am îndemnat. Invit-o la petrecere! Dacă asta îți doreşti.

— Eşti sigură? m-a întrebat, privindu-mă şovăitor.

— Fireşte, i-am răspuns, surprinsă de reacția lui. Nu vrei să vină?

Telefonul continua să sune.

— Ba da. Doar că…

Ne priveam fix.

Nu ştiam ce gânduri îi trec prin minte. Ştiam, în schimb, ce gânduri îmi treceau mie prin minte. *Nu-i răspunde! Nu te îndrăgosti din nou de ea! Îndrăgosteşte-te de mine! Iubeşte-mă pe mine!*

Telefonul s-a oprit şi o linişte apăsătoare s-a lăsat în cameră. Nici nu se uita la mobilul pe care îl ținea în

mână. A înghițit în sec şi a făcut un pas spre mine.

Telefonul a început să sune din nou, iar Adam a încremenit.

Apoi a răspuns şi a ieşit din cameră.

*

În timp ce Adam se afla în maşină, cu Pat, eu mă îndreptam, cu paşi şovăitori, spre salonul lui Simon Conway. Mă uitam cu atenție în stânga şi în dreapta ca să nu mă întâlnesc cu soția, cu copiii sau cu vreun alt membru al familiei lui, care credeau că, împroşcându-mă cu noroi, îşi vor alina suferința sau îl vor readuce pe Simon la viață. Singurul chip familiar pe care l-am văzut, făcându-mă să bat imediat în retragere, a fost cel al Angelei, asistenta care mă condusese în urmă cu o săptămână în salonul lui Simon, în noaptea în care l-am cunoscut pe Adam. Am înlemnit când am dat cu ochii de ea, dar Angela mi-a zâmbit cu căldură.

— N-am de gând să te muşc, mi-a spus surâzând. Vizitele sunt permise doar membrilor familiei, dar tu poți să vii cu mine, a adăugat, invitându-mă în salon. Am aflat ce s-a întâmplat la ultima ta vizită aici. Îmi pare rău că n-am fost de gardă în ziua aia. Dar n-ar trebui să-ți faci prea multe probleme în privința asta. Era supărată şi trebuia să-şi verse mânia asupra cuiva. Dar nu e vina ta pentru ce s-a petrecut atunci.

— Am fost de față. Eu sunt cea care…

— Nu eşti tu vinovată! a repetat, pe un ton ferm. Colegele mele mi-au povestit că după ce ai plecat a regretat tot ce ți-a spus. Emoțiile au copleşit-o atât de tare, încât au fost nevoite să le ia pe fetițe deoparte ca s-o liniştească pe mama lor.

Nu-mi descria un tablou prea frumos, dar a reuşit să-mi mai domolească puțin stresul.

— Ai vorbit cu cineva despre asta? m-a întrebat apoi Angela.

Ştiam că se referă la un psiholog.

Nu uitasem sfatul pe care mi-l dăduse Leo în privința lui Adam, dar asta era o cu totul altă problemă. Mă gândisem şi eu la acea variantă, înțelegând, în cele din urmă, cu cine trebuia să vorbesc.

Am rămas singură cu Simon. Zgomotele aparatelor medicale erau singurele sunete ce tulburau liniştea covârşitoare din salon. M-am aşezat lângă el.

— Bună, l-am salutat în şoaptă. Sunt eu, Christine. Christine Rose, cea care n-a reuşit să te salveze de tine însuți. Mă întreb dacă n-ar fi trebuit ca cineva să te salveze şi de mine, i-am spus cu ochii în lacrimi, copleşită de toate emoțiile cu care mă luptasem până atunci. Retrăiesc de nenumărate ori scena din noaptea aia, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat, mi-am continuat monologul. Poate că am spus ceva ce nu trebuia. Nu-mi mai amintesc. Mă simțeam atât de uşurată când ai lăsat pistolul jos! Îmi pare cumplit de rău dacă, prin cuvintele mele, ți-am creat impresia că eşti o persoană neînsemnată, iar viața nu merită trăită. Căci nu este deloc aşa, viața merită trăită, iar tu eşti un om extraordinar de important. Dacă poți să mă auzi, Simon, atunci trebuie să lupți să trăieşti! Dacă nu pentru tine, atunci pentru fetițele tale, care au nevoie de tine. Trebuie să trăieşti pentru ele, căci vor avea nevoie de ajutorul tău. Eu am crescut fără mamă, aşa că ştiu foarte bine ce înseamnă să trăieşti bântuit în permanență de fantoma părintelui pierdut. Te întrebi mereu ce-ar spune şi ce-ar face dacă ar fi cu tine şi dacă s-ar mândri cu tine…

M-am cufundat apoi într-o tăcere adâncă, descătuşându-mi zăgazul lacrimilor. După un timp, mi-am reluat firul gândurilor:

— Mistuită de remuşcări şi de gândul că nu te-am putut salva, am intrat într-un bucluc şi mai mare. Am întâlnit pe un pod un bărbat pe care trebuie să-l ajut să descopere frumusețile vieții şi să-l conving că viața merită trăită. Dacă nu reuşesc să fac asta, o să-l pierd, am spus

eu, ştergându-mi ochii plini de lacrimi. Trebuie să-l ajut să-şi recucerească fosta iubită şi dacă nu reuşesc nici asta, o să se sinucidă. Astea sunt regulile. A trecut doar o săptămână, dar uneori ştii deja, înțelegi? Iar săptămâna asta am aflat câte ceva, am continuat, privindu-mi gânditoare degetele.

Speram ca, după acea confesiune, să mă simt uşurată. Nicidecum. Îmi simțeam, în schimb, inima frântă, iar capul părea să-mi explodeze de durere. Zgomotul aparatului de ventilație şi bipăitul monitorului cardiac au fost singurele răspunsuri pe care le-am primit. Voiam să primesc un gest de încurajare şi să mi se spună că nu a fost vina mea, că totul va fi bine şi că voi reuşi să rezolv toate problemele. Voiam să primesc *instrumentele* ajutătoare. Unde erau adjuvanții mei? Aveam nevoie de sfaturile utile ale unei cărți practice, care să mă ajute să repar totul. *Cum să îndrepți din nou lucrurile* ar fi fost titlul unei cărți ideale, un manual simplu, menit să ne aline inimile frânte, să ne limpezească gândurile şi să ne şteargă din minte anumite amintiri.

Poate că înțelegerea şi recunoaşterea tacită a acestui fapt nu erau suficiente. Poate că trebuia s-o spun cu glas tare. Am ridicat capul şi mi-am ațintit privirea asupra lui Simon, ca şi cum cuvintele mele sincere, izvorâte din inimă, ar fi avut puterea să-l trezească din comă, făcându-l să deschidă ochii.

— M-am îndrăgostit de Adam.

19
Cum să te ridici de jos şi să te scuturi de praf

— Te simți bine? m-a întrebat cel mai frumos bărbat din lume în clipa în care am intrat în maşina elegantă a lui Dick Basil, condusă de Pat.

I-am răspuns dând din cap. S-a încruntat văzându-mi ochii în lacrimi. Am încercat să-i evit privirea.

— Ai plâns, mi-a spus apoi.

Am continuat să mă uit pe geam, pufnind pe nas.

— Ce face? m-a întrebat Adam cu blândețe.

Am clătinat din cap, de teamă că vocea m-ar putea da de gol.

— Soția lui ți-a mai spus ceva? Christine, n-a fost corect din partea ei să se poarte cu tine în felul ăla. Nu meriți aşa ceva.

— S-ar putea ca şi Maria să mă trateze la fel săptămâna viitoare, am spus deodată, fără să-mi dau seama că vorbele mi-au zburat din gură, fără să ştiu măcar că nutresc acel gând.

Pat a dat drumul la radio.

— Poftim?

— Da, ai auzit foarte bine. Maria şi toată familia ta vor da cu toții vina pe mine. Vor spune că ți-am dat târcoale două săptămâni în loc să te conving să accepți ajutorul unor profesionişti. Te-ai gândit vreodată ce se va întâmpla cu mine dacă îți vei duce planul la bun sfârşit?

— No să dea vina pe tine. N-o să-i las să facă asta, mi-a răspuns, afectat de vorbele mele.

— Nu poți să mă protejezi, Adam. Nu o să ai cum să mă aperi. Lupta va fi doar între mine şi ei, între cuvântul lor şi al meu. Nu-ți dai seama ce dezastru o să laşi în urmă! i-am zis furioasă, reuşind cu greu să-mi îmbrac gândurile în cuvinte.

Şi nu mă refeream doar la situația în sine, ci şi la mine.

Telefonul lui Adam a sunat. Mi-am dat imediat seama ce s-a întâmplat, după expresia feței. Tatăl lui murise.

*

Adam nu voia să se ducă la spital ca să-şi vadă tatăl mort. Nu voia să ne abatem de la planul nostru de a merge în Tipperary. Oricum, tot acolo aveam să ajungem, ca să ne ocupăm de pregătirile de înmormântare. Aşa că am rămas în maşină, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Numai că se întâmplaseră foarte multe lucruri: îşi pierduse tatăl şi devenise oficial capul companiei Basil.

— Ai vreo veste de la sora ta? l-am întrebat.

Telefonul i se odihnea în buzunar, acolo unde rămăsese după ce primise vestea. Nu a luat legătura cu nimeni. Mă întrebam dacă suferise cumva un şoc.

— Nu.

— Nu ți-ai mai verificat telefonul. N-ar trebui s-o suni?

— Sunt convins că ştie deja.

— Vine la înmormântare?

— Sper că da.

Răspunsul lui mi-a creat un sentiment de uşurare.

— Şi sper că poliția o s-o întâmpine cum se cuvine. De fapt, o să-i chem chiar eu.

N-am fost prea încântată.

— Poate că, în condițiile astea, petrecerea se va amâna, am spus încet, stânjenită de faptul că încercam să găsesc un avantaj în moartea unei ființe dragi, dar Adam avea nevoie de aşa ceva.

— Glumeşti, nu-i aşa? Nu vor renunța sub nicio formă la petrecere, mai ales acum. Asta este şansa lor de a dovedi tuturor că firma este la fel de puternică şi de imbatabilă ca întotdeauna.

— Ah… Vrei să te ajut cu ceva?

— Nu, mulțumesc, mi-a răspuns, adâncindu-se apoi în tăcere, în timp ce se uita pe fereastră, agățându-se cu

disperare de peisajele ce ni se derulau prin fața ochilor, încercând să stea cât mai mult departe de locul în care se temea să ajungă.

Mă întrebam dacă mă vrea alături de el. Nici n-ar fi contat prea tare dacă mă voia sau nu, căci eram hotărâtă să rămân cu el, indiferent ce-şi dorea. Mi-ar fi fost însă mai uşor dacă aş fi ştiut că mă vrea alături. Probabil că nu. Ar fi preferat, poate, să rămână singur cu gândurile lui, cu gândurile care mă înspăimântau atât de tare.

— De fapt, a spus el brusc, n-ai vrea să citeşti pasajul pe care l-ai citit la înmormântarea mamei Ameliei?

Cuvintele lui m-au luat prin surprindere. Nu făcuse niciodată prea multe comentarii legate de acel fragment, mă întrebase doar dacă e creația mea. Mă simțeam impresionată de rugămintea lui. Însemna atât de mult pentru mine. Mi-am aruncat ochii pe fereastră, încercând cu greu să-mi stăvilesc lacrimile.

Mergeam pe drumuri de țară străjuite de peisaje bogate şi pline de viață, chiar şi într-o dimineață geroasă de iarnă. Străbăteam teritoriul cailor. Peste tot erau grajduri şi manejuri, pe păşuni verzi, care dădeau un nutreț excelent pentru caii de curse sau de expoziție. Creşterea cailor reprezenta o afacere extrem de importantă în acele locuri – dacă nu fabricai ciocolată, atunci creşteai cai. Pat nu părea să acorde prea multă atenție şoselei. Nu încetinea la curbele periculoase şi o lua la stânga sau la dreapta pe drumuri care semănau izbitor cu cele pe care mai trecuserăm. Mi-am înfipt unghiile în bancheta din piele.

M-am uitat la Adam, ca să văd dacă e la fel de agitat ca mine. Se uita la mine. Îl prinsesem.

Şi-a dres glasul şi s-a uitat în altă parte.

— Tocmai… Ştii că ți-ai pierdut un cercel?

— Poftim? am spus, pipăindu-mi lobul urechii. La naiba!

Am început să caut frenetic cercelul, scuturându-mi hainele cu speranța că o să cadă. Trebuia să-l găsesc.

Pentru că întârzia să-şi facă apariţia, m-am aşezat în patru labe pe podeaua maşinii.

— Ai grijă, Christine! m-a sfătuit Adam, şi i-am simţit mâna pe cap când m-am lovit cu putere de portieră după ce Pat a luat o curbă în viteză.

— A fost al mamei, i-am spus, rezemându-mă de banchetă şi ridicându-i picioarele ca să verific podeaua.

Adam a tresărit uşor, simţindu-mi parcă durerea provocată de pierderea bijuteriei.

În cele din urmă, renunţând să-l mai caut, m-am aşezat la locul meu, agitată şi roşie la faţă. Nu voiam să mai vorbesc cu nimeni.

— Ţi-o aminteşti?

Vorbeam doar rareori despre mama; nu o făceam intenţionat, dar, fiindcă fusese o prezenţă trecătoare în viaţa mea, nu aveam prea multe informaţii despre ea. Încercam s-o evoc uneori, dar, pentru că aveam prea puţine amintiri, aveam şi prea puţine lucruri de spus.

— Cerceii ăştia îmi trezesc una dintre puţinele amintiri legate de ea. Obişnuiam să stau pe marginea căzii, privind-o cum se găteşte ca să iasă în oraş. Îmi plăcea s-o urmăresc cum se machia, am continuat, închizând ochii. Parcă o văd şi acum, în faţa oglinzii, cu părul dat pe spate şi prins în agrafe. Avea cerceii ăştia, îi purta doar în ocazii speciale, am continuat, atingându-mi lobul gol. Cât de ciudate sunt amintirile! Îmi dau seama din fotografii că făceam multe lucruri împreună, dar nu înţeleg de ce îmi amintesc acel moment mai mult decât orice altceva.

Am păstrat tăcerea câteva clipe, apoi am continuat:

— Şi ca să-ţi răspund la întrebare – nu, nu mi-o amintesc prea bine. Poate că ăsta e şi motivul pentru care port cerceii în fiecare zi. Abia acum am înţeles asta. Când oamenii îi admiră, le răspund: „Mulţumesc. Sunt de la mama.” Aşa o strecor în conversaţiile de zi cu zi, imaginându-mi că face parte din viaţa mea. Am senzaţia că este o *idee,* un crâmpei din poveştile altor oameni, o persoană care se schimbă tot timpul în fotografii, părând

mereu alta de fiecare dată, în diferite unghiuri şi lumini. Când priveam albumele cu fotografii, obişnuiam să le întreb tot timpul pe surorile mele: Aşa ți-o aminteşti tu pe mama? Sau *aşa?* Dar ele o descriau într-un mod în care aparatul de fotografiat nu a surprins-o niciodată. Chiar şi imaginea ei din fața oglinzii este trunchiată, căci îi revăd doar ceafa, urechea dreaptă şi bărbia. Îmi doresc uneori să se întoarcă spre mine ca să-i văd chipul; uneori, chiar se întoarce în imaginația mea. Poate că ți se pare ciudat.

— Nu, nu e ciudat deloc, mi-a răspuns Adam cu blândețe.

— Tu ți-o aminteşti pe mama ta?

— Prea puțin. Frânturi. Dar eu n-am avut cu cine să vorbesc despre ea. Cred că poveştile împărtăşite de alți oameni ne ajută să păstrăm vie amintirea unei persoane, dar tata nu vorbea niciodată despre ea.

— Nu mai era nimeni altcineva cu care să vorbeşti?

— Aveam câte o bonă în fiecare vară. Grădinarul era singura prezență constantă în casă, dar nu avea voie să vorbească cu noi.

— De ce nu?

— Astea erau regulile impuse de tata.

Un timp, niciunul dintre noi n-a mai rostit vreun cuvânt. Apoi Adam a rupt tăcerea:

— O să găseşti cercelul în cele din urmă.

Speram să fie aşa.

— Maria a spus că o să vină la petrecerea de ziua mea, a adăugat.

Uitasem să-l întreb de ea. Cum de uitasem un lucru atât de important?

— Bun. Bine. E… E minunat, Adam.

Mă privea cu ochii lui mari şi albaştri, de parcă voia să-mi străpungă sufletul cu privirea.

— Mă bucur să te aud spunând asta.

— Da. E… am lăsat propoziția suspendată în aer, căci singurul cuvânt care îmi venea în minte era „minunat”.

În cele din urmă, maşina a încetinit, iar eu m-am

ridicat în capul oaselor, dornică să surprind un crâmpei din locul în care crescuse Adam. Pe plăcuțele de pe coloanele imense de la intrare era scris „Conacul Avalon". Respectând limita de viteză, Pat s-a îndreptat spre conac, străbătând o alee ce părea să nu se mai sfârşească. La un moment copacii care străjuiseră drumul s-au rărit, dând la iveală o imensă pajişte verde şi o enormă clădire de epocă.

— Vaai! am exclamat, dar Adam nu părea deloc impresionat. Aici ai crescut?

— Am crescut la internat. Aici îmi petreceam doar vacanțele.

— Cred că era extrem de incitant pentru tine, puteai să explorezi multe locuri interesante. Priveşte ruinele alea!

— Nu aveam voie să mă joc acolo. În plus, mă simțeam foarte singur. Cei mai apropiați vecini se află la o distanță considerabilă, mi-a răspuns cu durere în glas.

Retrăia, probabil, amintirile triste ale băiețelului bogat şi singuratic, căci a abandonat iute subiectul.

— Ăla este vechiul depozit de gheață, mi-a spus. M-am gândit adesea să-l renovez şi să locuiesc acolo.

— Ți-ai dorit aşadar să locuieşti aici, am spus.

— Odată ca niciodată, mi-a răspuns, ațintindu-şi privirea pe fereastră.

Maşina a oprit în fața unor trepte impunătoare, ce duceau spre uşa imensă de la intrare. Uşa s-a deschis şi o femeie ne-a întâmpinat cu brațele deschise. Am identificat-o din poveştile lui Adam: Maureen, soția şoferului Pat. Era menajera conacului de treizeci şi cinci de ani, de când Adam văzuse lumina zilei. Deşi n-a considerat-o niciodată o mamă-surogat în viața lui – bonelor le revenea misiunea de a avea grijă de el, iar Maureen, deşi era o persoană caldă, avea propriii copii acasă, în timp ce la conac se ocupa doar de treburile gospodăreşti –, cred că Adam pierdea din vedere un lucru extrem de important. Mă îndoiesc că ea îi tratase vreodată cu indiferență pe cei doi copii rămaşi fără mamă, iar dacă

Adam credea asta, atunci avea o vedere extrem de obtuză.

— Adam! a exclamat ea, îmbrățișându-l cu multă căldură. Îmi pare rău...

— Îți mulțumesc, i-a răspuns el, vădit crispat. Ea e Christine. O să stea la noi câteva zile.

Maureen și-a ascuns cu greu uimirea când și-a dat seama că nu sunt Maria, dar a reușit să și-o mascheze în spatele unui zâmbet de bun-venit. Nimic nu ne-a mai camuflat însă stânjeneala pe care o simțeam amândouă atunci când a venit vorba de repartizarea camerelor de dormit. Conacul avea zece dormitoare, iar Maureen nu știa dacă să-mi ofere unul dintre ele sau dacă să mă conducă în camera lui Adam. Mergea șovăitoare înaintea noastră, aruncând câte o privire în urmă, parcă încercând să-i ceară din ochi sfatul lui Adam. Însă el o urma împovărat de bagaje, cu chipul îngândurat și încruntat, încercând, parcă, să decodeze un cifru. Când plecase de acolo, cu o săptămână în urmă, se gândea că o să se întoarcă însoțit de o logodnică ce urma să-i fie soție, ca apoi, când toate visurile s-au năruit, să cocheteze cu ideea sinuciderii. Și iată-l înapoi în locul pe care îl ura cu atâta pasiune.

Gândul „târgului” încheiat cu el mă bântuise toată săptămâna, dar îngrijorările mele nu se comparau nici pe departe cu sentimentele pe care le trăiam acum în compania lui Adam. Părea detașat și rece, chiar și atunci când i-am întâlnit privirea și i-am zâmbit încurajator. Îmi imaginam ce simțise Maria când – încercând să ajungă la sufletul lui – se lovise de acel zid de gheață. La început l-am asociat cu o cochilie, în care Adam își găsea alinarea, apoi am mi-am dat seama că nu era nicidecum vorba de o cochilie protectoare. Era vorba de un Adam cu totul diferit, un Adam posedat de mânie, de suferința provocată de pierderea unor ființe dragi și de resentimentele izvorâte din pierderea controlului asupra vieții proprii. Un Adam complet nefericit. Își pierduse mama de la o vârstă fragedă, dar, în rest, își dusese viața într-un clopot de

sticlă. Nu se întrebase niciodată dacă are ce să mănânce a doua zi, dacă are manuale pentru şcoală sau dacă o să primească jucării de Crăciun. Nu exista nici pericolul de a rămâne vreodată fără un acoperiş deasupra capului. Toate acele lucruri erau de la sine înțelese – aşa cum era şi convingerea că e liber să încalce, după pofta inimii, regulile tatălui său şi să-şi creioneze singur propriul destin, lăsând în grija surorii mai mari responsabilitatea afacerii de familie. Apoi, totul s-a schimbat brusc. Îndatoririle – pe care le evitase cu succes de-a lungul timpului – l-au prins din urmă şi i-au cerut să le urmeze fără crâcnire. Petrecerea s-a terminat, iar convingerea că deține controlul asupra propriului destin, putând să-şi clădească o viață cu totul diferită, s-a năruit sub ochii lui ca un castel de nisip.

Se afla la un capăt de drum şi nu-i plăcea noțiunea de sfârşit, nu-i plăceau despărțirile, nu-i plăcea să-şi ia rămas-bun şi nici să plece dintr-un anumit loc. Schimbările ar fi trebuit să survină doar atunci când avea să se simtă pregătit pentru ele. Nu mai recunoşteam nimic din vechiul Adam – nici privirea, nici glasul –, căci se metamorfozase cu totul din clipa în care am pus piciorul în casă, transformându-se într-un om complet străin. Am înțeles atunci, simțind un gol în stomac, cu câtă seriozitate privea Adam perspectiva de a părăsi această lume, convingându-mă de faptul că, dacă avea să mai încerce o dată, o să reuşească.

Era cu totul altceva să ajuți pe cineva care vrea să fie ajutat, lucru pe care l-am simțit în răstimpul petrecut împreună la Dublin. Acolo, însă, la Tipperary, aveam senzația că mi-a închis uşa în față, izolându-se de lumea întreagă. Cea mai mare parte a zilei şi-a petrecut-o dormind, cu draperiile trase la ferestre, într-o cameră imensă, cu şemineu. Eu stăteam pe o băncuță, cu picioarele rezemate de pervazul ferestrei, în bovindoul cu vedere spre Lough Derg. Îi ascultam respirația şi mă uitam la ceas, conştientă de faptul că pierd timpul inutil.

Timpul, în acest caz, nu avea rol tămăduitor; trebuia să vorbim, să căutăm soluții şi să trecem la fapte. Trebuia să-l provoc şi să-l susțin, dar nu puteam să fac nimic din toate astea de vreme ce se detaşase, se retrăsese şi se ferecase într-un univers lăuntric în care nu aveam acces. Şi asta mă speria de moarte.

M-am dus din nou să văd ce face. Era cufundat într-un somn adânc. Îşi ținea mâinile cu palmele în sus, ca într-un gest de capitulare. O şuviță de păr blond îi cădea pe ochi, iar eu am întins mâna ca să i-o dau la o parte. Nu s-a trezit, aşa că degetul meu a mai zăbovit o clipă pe pielea lui moale şi catifelată. Nu se bărbierise de dimineață, iar firişoarele de barbă, de un blond deschis, abia vizibile, străluceau în bătaia soarelui. Îşi ținea buzele țuguiate ca atunci când se concentra. Tabloul mi-a stârnit un zâmbet.

Maureen a apărut în pragul uşii şi a bătut uşor, ca să-mi atragă atenția. M-am speriat şi mi-am retras iute mâna, de parcă m-ar fi prins în flagrant delict. Mă întrebam de cât timp se afla acolo. Ea mi-a zâmbit cu căldură, dându-mi de înțeles că a observat gestul meu tandru, iar eu m-am îndreptat, stânjenită, spre uşă.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, dar am adus păturile pe care le-a cerut Adam.

Erau pentru canapea, aşa că le-am aşezat acolo. Îmi dădeam seama că Maureen ar fi vrut să întrebe care era natura relației noastre, dar s-a abținut.

— Şi... a spus ea, în schimb, privind silueta întinsă în pat. Adam a primit un telefon.

— Nu cred că ar trebui să-l deranjăm, i-am răspuns cu blândețe. Îi putem spune mai târziu. Sau era ceva urgent?

— Era Maria.

— Ah!

— L-a sunat pe mobil, dar nu-i răspunde. Vrea să ştie dacă Adam îşi doreşte ca ea să vină la înmormântare. Mi-a spus că au avut nişte probleme şi nu ştie dacă prezența

ei ar fi sau nu binevenită. Nu vrea să-l necăjească.

— Ah! am spus, privindu-l pe Adam şi încercând să-mi dau seama ce să fac.

Adam – cel din Dublin – şi-ar fi dorit prezenţa ei. Adam – cel de acolo – avea nevoie de ea, dar nu era acel Adam de care Maria se îndrăgostise şi tocmai se îndrăgostea iar. Voiam ca ei să se întâlnească atunci când el redevenea vechiul Adam. Dacă Maria l-ar fi văzut în starea aceea sau ar fi tratat-o ca odinioară, ar fi trimis-o direct în braţele lui Sean.

— Cred că ar prefera să nu vină, dar nu pentru că ar fi supărat pe ea, i-am răspuns în cele din urmă. Te rog să-i spui asta.

— Bine, o să-i spun, a încuviinţat Maureen.

I-a aruncat o privire lui Adam, întrebându-se dacă să aibă încredere în mine sau să-l întrebe personal.

Când a ajuns pe hol, am fugit după ea, dornică să-i vorbesc fără să existe pericolul ca Adam să ne audă.

— Maureen! am strigat-o, frângându-mi mâinile. Eu şi Adam… nu suntem împreună. Nu s-a simţit prea bine în ultimul timp, a avut nişte probleme… personale.

Maureen a încuviinţat din cap, de parcă ar fi ştiut prea bine despre ce era vorba.

— Nu pot să spun mai mult, am continuat. Nu m-ar lăsa s-o fac. Sunt convinsă că îl cunoşti mai bine decât mine, dar eu încerc să… să-l ajut. Am încercat toată săptămâna să-l ajut. Am crezut că eforturile mele au dat roade. Nu ştiu cum este el de obicei, dar în zilele care au urmat primei noastre întâlniri mi s-a părut puţin mai… relaxat. Întâmplarea nefericită de astăzi nu i-a picat tocmai bine. Deşi nu ştiu dacă există cineva căruia să-i pice bine pierderea unei persoane apropiate.

— L-ai cunoscut pe domnul Basil?

— Da.

— Ei bine, atunci mă vei înţelege dacă îţi voi spune că, în ciuda celor treizeci şi cinci de ani de când lucrez aici, n-am fost niciodată prea apropiaţi.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru fiul lui.

— Sunt convinsă că nu vei duce vorba mai departe, a spus Maureen, ţuguindu-şi buzele şi dând din cap. Dar Adam, a continuat ea, vorbind în şoaptă, a fost întotdeauna un băiat sensibil, care nu s-a menajat niciodată, preferând să fie propriul său critic – şi încă unul foarte aspru. Niciodată n-a tratat lucrurile cu superficialitate, nici măcar pe cele nesemnificative. Am încercat să-i fiu mereu alături, dar Adam a preferat să rezolve singur lucrurile, în felul lui, iar domnul Basil… ei bine, era domnul Basil.

— Am înţeles. Îţi mulţumesc pentru ce mi-ai spus şi te asigur că totul va rămâne între noi. Practic nu l-am scăpat din ochi toată săptămână asta, i-am explicat.

— Cam asta fac toate femeile, mi-a răspuns zâmbind, iar eu m-am îmbujorat toată, dezvăluindu-mi sentimentele într-un mod cât se poate de grăitor.

— Din motive pe care nu ţi le pot explica, nu-mi permit să-l scap nicio clipă din vedere. De aici a apărut această situaţie stânjenitoare, în care trebuie să împărţim acelaşi dormitor. Acum, însă, trebuie să plec undeva şi voiam să te rog să-l supraveghezi în locul meu. Sunt convinsă că ai foarte multe lucruri de făcut pentru mâine, dar n-o să lipsesc mai mult de o oră. Te superi dacă te rog să faci asta?

Am pus un scaun în faţa uşii dormitorului, pentru ca Adam să nu intre în panică dacă se trezea şi o vedea stând pe canapeaua din faţa patului.

— Te rog să mă suni dacă se trezeşte, dacă se duce la toaletă, dacă… Nu ştiu… Dacă face *orice,* am insistat, aruncându-i lui Adam o privire îngrijorată şi întrebându-mă dacă să plec sau să rămân.

— Totul va fi bine, a spus Maureen, punându-mi mâna pe braţ.

— În regulă, i-am răspuns nervoasă.

— Avea dreptate, a spus Maureen.

— Cine?

— Maria. M-a întrebat dacă Adam a venit însoțit de o femeie. O femeie frumoasă, care se pare că are multă grijă de el.

— Aşa a spus?

— Da, mi-a răspuns Maureen, dând din cap.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

— I-am spus că nu mă amestec în treburile lui Adam şi că va trebui să discute personal cu el despre acest subiect.

— Îți mulțumesc, i-am spus cu un zâmbet palid.

*

L-am găsit pe Pat în bucătărie, înfruptându-se cu poftă dintr-un sendviş cu ouă. Perspectiva de a călători într-un spațiu închis alături de el mă înspăimânta. Am încercat să aştept răbdătoare până avea să-şi termine masa, dar gândul că l-am lăsat singur pe Adam nu-mi dădea pace, făcându-mă să mă plimb nervoasă prin cameră.

— Gata! a spus Pat, înfulecând şi ultima jumătate din sendviş, dând pe gât ceaşca de ceai şi ridicându-se în picioare.

A luat apoi cheile Rolls Royce-ului şi s-a îndreptat spre maşină.

Mary Keegan, mâna dreaptă a lui Dick Basil, deținea o proprietate impresionantă, situată la douăzeci de minute distanță. Pentru că n-am găsit pe nimeni acasă, Pat m-a îndrumat spre grajduri, iar el s-a întors în maşina supraîncălzită, care duhnea a gaze intestinale provocate de sendvişul cu ouă, ca să asculte emisiunea sportivă de la radio. M-a îndrumat bine, fiindcă acolo am şi găsit-o. M-am oprit în fața gardului ca să privesc o femeie elegantă, în şa, sărind peste obstacole.

— Este Lady Meadows, a spus o voce din spatele meu.

Când m-am întors, am văzut-o pe Mary. Purta haine potrivite pentru o oră de echitație: cizme wellington, un pulover călduros din *fleece* şi o vestă groasă de fâs.

— Am crezut că tu eşti călăreaţa care sare cu atâta abilitate peste obstacole.

— Eu? Nicidecum! mi-a răspuns râzând. N-am prea mult timp la dispoziţie pentru antrenamente, astfel că nu am cum să fiu atât de bună. Mă mulţumesc doar să-mi fac exerciţiile de dimineaţă, alergările în galop, şi să particip la vânători. Ador vânătorile.

— Lady Meadows este calul sau călăreaţa?

— Calul, mi-a răspuns râzând. Călăreaţa este Misty. Este jocheu profesionist, participă la diverse competiţii. Ultima dată a fost cât pe ce să participe la Jocurile Olimpice, dar calul ei, Medicine Man, şi-a rupt piciorul la antrenamente. Poate data viitoare.

— Aţi amenajat extraordinar locul aici. Câţi cai aveţi?

— Doisprezece. Nu toţi sunt ai noştri, dar afacerea ne ajută să ne plătim taxele. Vrem să ne extindem. Misty se gândeşte să crească animale de rasă.

— Ăsta e visul tău, să-ţi petreci tot timpul aici?

— Visul meu? Nu. De ce mă întrebi? Te-au trimis cei de la Basil's să mă concediezi? m-a întrebat, încercând să confere întrebării o tentă veselă, dar teama pe care i-o citeam în ochi îmi spunea că e cu adevărat îngrijorată.

— Nu. Dimpotrivă, i-am răspuns, stârnindu-i curiozitatea.

Ne-am încheiat conversaţia într-un bungalou transformat aproape într-un iglu din cauza îngrijitorilor care se perindau necontenit pe uşă, irosind orice urmă de căldură din casă. Niciuna dintre noi n-a îndrăznit să-şi dea haina jos; eu încercam, în zadar, să mă încălzesc, bând cât mai mult ceai fierbinte şi ţinându-mi mâinile lipite de cana aburindă. Stăteam pe o canapea plină de păr de animale, străjuită de trei câini: unul dormea, altul, suferind de claustrofobie, se agita prin cameră, adulmecând pereţii în căutarea unei portiţe de scăpare, iar al treilea stătea pe genunchii lui Mary şi mă privea suspicios, fără să clipească vreo clipă cât timp am stat de vorbă cu stăpâna lui. Mary nu părea să observe nimic din

toate astea – nici frigul, nici părul de câine pe care îl pescuiam din cana de ceai. Poate că era obişnuită sau poate că propunerea mea o absorbea cu totul.

Părea şovăitoare, dar interesul pe care i-l stârnisem era neîndoielnic.

— Şi ai discutat cu Adam toate aceste aspecte?

— Da, i-am răspuns, mințind doar pe jumătate. N-a putut să vină cu mine, pentru că are foarte multe lucruri de făcut pentru înmormântare, i-am explicat, revăzându-l cu ochii minții cum zăcea în pat pe întuneric, cu păturile trase peste cap.

— Şi e încântat de soluția asta? m-a întrebat, uşor confuză. Să joace un rol pasiv în conducerea companiei? Să iau eu toate deciziile?

— Fireşte. Rămâne preşedintele companiei, urmând să semneze toate deciziile luate de consiliul director. Cred că asta este cea mai bună variantă pentru toată lumea. Toți cei cu care am vorbit sunt convinşi că vei conduce afacerea aşa cum şi-ar fi dorit domnul Basil. Adori compania asta.

— A fost primul loc în care am lucrat după ce am terminat facultatea, mi-a spus ea, zâmbind. La început, au avut sediul în Dublin. Apoi, când s-au mutat aici, toată zona a înflorit dintr-odată. A fost extraordinar. *Este* extraordinar. În primul an am răspuns doar la telefon. Apoi, am început treptat să avansez. Dar… a îngăimat ea, clătinând nedumerită din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Domnul Basil nu şi-ar fi dorit asta. Familia domnului Basil nu şi-ar dori un aranjament ca ăsta. Lavinia ar prefera să moară decât să mă vadă conducând compania în locul ei. Cei din familia Basil preferă să păstreze lucrurile în familie.

Nu vorbea de rău pe nimeni, era o profesionistă desăvârşită, dar mesajele pe care le citeam printre rânduri coincideau cu presiunea despre care vorbea Adam – presiunea pe care o exercita familia lui pentru ca

el să preia compania.

— Atâta timp cât nu este vorba de familia unchiului său, am adăugat.

— Da, fireşte, a încuviinţat ea. Nu va ajunge în mâinile lui Nigel, nu-i aşa? a întrebat apoi, îngrijorată.

— E ultimul lucru pe care şi-l doreşte Adam. Iar în privinţa Laviniei nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Eşti sigură că Adam e încântat de soluţia asta? a repetat, încă şovăitoare.

— Pot să te întreb de ce pui încă la îndoială acest lucru? Credeam că e cât se poate de limpede faptul că Adam nu vrea postul de conducere al companiei.

— Da, am înţeles asta, dar am crezut că lucrurile se vor schimba după moartea domnului Basil. Mi-am imaginat că se va răzgândi. E greu să-ţi faci treaba cum trebuie când domnul Basil îţi suflă în ceafă, nu-ţi oferă nicio clipă de gândire şi apoi te ia la rost că nu gândeşti. Am crezut că Adam va dori s-o conducă în felul său, a continuat, ridicând din umeri. Am crezut că avea o problemă cu tatăl lui, nu cu afacerea în sine. Şi şi-a dovedit calităţile de manager în răstimpul scurt petrecut alături de noi. A avut câteva idei bune. Ne-ar prinde bine, crede-mă, nişte forţe tinere şi proaspete. Ar fi păcat să nu preia postul de manager. Dar dacă asta îşi doreşte… a adăugat, privindu-mă la fel de neîncrezătoare.

Privirea ei m-a tulburat din nou.

Mi-a sunat telefonul.

Era Maureen.

— S-a trezit, mi-a spus ea.

*

N-a fost nevoie să-i spun lui Pat să apese cu putere pedala de acceleraţie, deoarece conducea deja cu o sută şaizeci la oră pe drumuri unde nu avea voie să depăşească nouăzeci. Când am ajuns la conac, mă aşteptam să-l găsesc pe Adam afară sau pe scări; l-am

găsit, în schimb, ferecat în dormitorul lui, de unde încerca s-o convingă pe Maureen să-i dea drumul.

— Dă-mi cheile pe sub uşă, Maureen! a spus Adam, cu nerăbdare în glas.

— Nu ştiu dacă se potrivesc, i-a răspuns ea, nervoasă, rezemându-şi tulburată capul în mâini.

Când m-a auzit urcând scările, a răsuflat uşurată, apoi a început să-mi povestească ce s-a întâmplat, descătuşând cuvintele în cascadă:

— A făcut un duş şi apoi mi-a cerut ceva de mâncare. I-am adus masa şi l-am încuiat în cameră. Îmi cerea cu insistență să-l las să facă o plimbare.

— Şi de ce nu l-ai lăsat?

— Ai spus să nu-l scap nicio clipă din ochi.

— Ai fi putut să-l urmăreşti.

Maureen şi-a dus mâinile încleştate la gură, căci nu se gândise să facă asta. Uimirea ei mi-a stârnit zâmbetul.

— Este foarte furios, mi-a şoptit.

— Nu-i nimic. O să-şi reverse mânia asupra mea, i-am răspuns, ridicând glasul. E în regulă, Adam, sunt aici acum, o să te ajut!

Am băgat cheia în broască şi am sucit-o în toate părțile, prefăcându-mă că nu reuşesc s-o deschid. Adam apăsa nervos pe clanță.

— Încetează, Adam! Încerc să…

Cheia s-a potrivit, în cele din urmă, în broască, iar uşa aproape că a zburat din țâțâni. Forța cu care Adam a deschis-o m-a luat prin surprindere şi n-am mai avut timp să mă urnesc din loc. A ieşit din cameră ca un taur turbat, izbindu-mă în trecere şi lovindu-mă cu putere la umăr, dar era prea mânios ca să se oprească şi să-şi ceară scuze. Maureen m-a prins în brațe când a văzut că mă clatin, aproape să mă prăbuşesc.

— O, Doamne, draga mea, eşti teafără?

Am simțit durerea abia mult mai târziu, căci atunci eram mult mai îngrijorată din cauza lui Adam, care fugea pe scări, spumegând de furie. Am luat-o la fugă după el.

— Vreau să fiu singur, mi-a spus, ieşind din casă cu paşi repezi şi luând-o la stânga pe o cărare ce ducea spre lac.

Avea picioarele mult mai lungi decât mine, aşa că a trebuit să alerg ca să-l prind din urmă. Făceam câțiva paşi repezi, apoi o luam la fugă, apoi iar câțiva paşi iuți şi iar o luam la fugă. Cuprinsă de spaimă că Adam o luase razna şi copleşită de efortul fizic, abia mai reuşeam să respir.

— Ştii că nu pot să te las singur, i-am răspuns, alergând, mergând, apoi iar alergând ca să țin pasul cu el.

— Nu acum, bine?

Am continuat să merg alături de el, fără să mai rostesc vreun cuvânt, de teamă să nu-l supăr. I-am rămas alături – o prezență tăcută, dar constantă. Asta nu însemna că n-ar fi putut să facă ce voia doar pentru că mă aflam acolo. Era puternic, lucru pe care mi-l dovedise din plin ceva mai devreme. Umărul îmi zvâcnea şi acum de durere. Nu puteam însă să renunț, nu puteam să-l las singur, nu puteam să...

— CHRISTINE! mi-a strigat el în față. PLEACĂ DE-AICI!

Se oprise şi m-a luat din nou prin surprindere. A țipat atât de tare, încât am simțit cum îmi țiuie urechile, iar inima îmi tresaltă în piept. Am rămas fără suflare în clipa în care am văzut cum ochii îi scapără scântei, iar o venă de pe frunte îi zvâcneşte de mânie. Cele de la gât i se umflaseră, gata să explodeze în orice clipă. Îşi încleştase amenințător pumnii, pregătindu-se parcă să mă lovească. Aveam senzația că sunt un copil care trebuie să îndure furia unui adult – aşa mă simțeam de vulnerabilă şi de stânjenită. Şi mă simțeam singură, cumplit de singură. S-a întors cu spatele la mine şi a luat-o la fugă, iar eu m-am prăbuşit la pământ, ghemuindu-mă cu genunchii la piept şi încercând să-mi trag sufletul. Lacrimile au început să-mi brăzdeze obrajii, dar nu m-am mai luptat să mi le stăvilesc.

L-am lăsat să plece.

20
Cum să rămâi în picioare după o lovitură zdravănă

Mă simțeam cuprinsă de un sentiment ciudat de linişte în hangarul pentru bărci şi priveam Lough Derg. Marginile lacului erau îngheţate, iar raţele se năpusteau în apă, ciuguleau ceva în fugă şi se înălţau imediat spre cer, de parcă era prea frig, chiar şi pentru ele, şi nu voiau să înfrunte apele îngheţate ale lacului, în ciuda foamei care nu le dădea pace. Nasul îmi curgea şiroaie, dar am renunţat să-l mai şterg, căci îmi amorţise complet, iar ochii, înroşiţi de plâns, mă dureau cumplit. Eram convinsă că lacrimile mi-ar fi îngheţat pe obraji dacă nu s-ar fi revărsat în cascadă. Nici nu-mi mai băteam capul să mi le şterg, lăsându-le să-mi brăzdeze chipul în voie şi simţindu-le uneori gustul sărat în gură, atunci când îmi stăruiau pe buze şi le atingeam cu limba. Eram copleşită de propria-mi neputinţă, şi mă simţeam responsabilă pentru că îl lăsasem singur. Mi se părea că n-o să mai pot împiedica ce urma să se întâmple. Nu fizic. Cuvintele şi ideile mele erau singurele arme, dar de data asta nu voiau să mă mai asculte.

Am auzit paşi în spatele meu, iar inima mi s-a oprit în piept. Veneau să mă anunţe că l-au găsit. Poate chiar să mă şi aresteze – puteau să facă asta? Gestul lui nu era oare consecinţa eşecului meu, care îl împinsese să-şi ducă planul la bun sfârşit? Priveam cu ochi pierduţi lacul întunecat şi tăcut, tulburând liniştea cu respiraţia mea sacadată. Norii s-au dat brusc la o parte, făcând loc unei raze palide de soare, care mi-a sădit în suflet un gând optimist. Paşii domoli pe care îi auzeam nu trădau nici spaima, nici ameninţarea unei veşti cutremurătoare. S-au oprit undeva în spate, apoi au încercuit hangarul, până când m-am trezit cu Adam în faţa mea.

S-a aşezat lângă mine. Am ridicat mâna ca să-l împiedic să vină mai aproape. Mi-am muşcat buza ca să-mi reprim o altă criză de plâns, dar, pentru că eforturile mele erau în zadar, am întors capul, evitându-i privirea.

Adam şi-a dres glasul, dar a păstrat în continuare tăcerea. Aşa era cel mai bine – simpla noastră prezență, alături, în hangarul pentru bărci, era suficientă să încălzească aerul rece dintre noi.

— Îmi pare rău, a spus, luându-mă prin surprindere, deşi i-a trebuit ceva până s-a hotărât să rostească acele cuvinte.

Nu i-am răspuns. Nu reuşeam să-l iert, deşi ar fi trebuit s-o fac.

— Unde te-ai dus?

— Să-mi vărs năduful. Am pus nişte iepuri pe fugă şi am speriat o căprioară de-a făcut pe ea. Auzindu-i răspunsul, un chicot mi-a scăpat printre buze. Aşa e mai bine. Nu-mi place să te văd plângând, mi-a spus, cu blândețe, ştergându-mi o lacrimă de pe obraz.

Am închis ochii şi o altă lacrimă mi s-a desprins de pe gene.

— Hei! a strigat el, cuprinzându-mă în brațe.

N-am îndrăznit să mai scot niciun cuvânt, căci nu puteam să-mi controlez nodul din gât. M-am mulțumit să-mi sprijin capul de umărul lui. El m-a sărutat pe creştet.

— Nu mă simt niciodată în largul meu când sunt aici, mi-a explicat apoi. Cad prad mâniei şi devin respingător şi… Ştii tu prea bine, a continuat, oprindu-se apoi un timp.

N-am rupt tăcerea. Voiam doar să-l ascult, nu să-i întind o mână de ajutor.

— Ai promis că nu vei spune nimănui. Asta m-a scos cel mai tare din sărite.

— La ce te referi? l-am întrebat, ridicându-mi privirea spre el.

— La… ştii tu… la povestea de duminică.

— Dar n-am spus nimănui.

— Christine, nu mă minți, te rog! Tu n-ai voie s-o faci. Lumea întreagă poate să mă mintă, dar nu şi tu.

— Dar nu te mint, i-am răspuns, îndepărtându-mă de el. Nu te-aş minți niciodată.

Şi, dorindu-mi parcă să-i dovedesc acest lucru, am adăugat imediat:

— I-am spus lui Maureen să-i transmită Mariei să nu vină la înmormântare. M-am gândit că n-ar fi bine să te vadă în starea asta.

— Dar nu despre asta este vorba, mi-a răspuns, încercând să-mi citească gândurile.

— Ştiu. Dar este singurul lucru pe care nu ți l-am spus. Plus încă ceva despre care o să-ți povestesc imediat. În rest, nu mi-am încălcat niciodată cuvântul. Nu voi dezvălui nimănui modul în care ne-am cunoscut.

— Ce vrei să-mi povesteşti? m-a întrebat încruntat.

— O să-ți spun mai târziu.

— Spune-mi acum!

— Adam, cui crezi că i-am împărtăşit micul nostru secret?

— Lui Maureen, mi-a răspuns, încordat.

— Nu e adevărat. Nu i-am spus nimic.

— Dar m-a încuiat în cameră.

— S-a speriat, i-am explicat, simțind cum un fior îmi străbate trupul din cap până în picioare. Am rugat-o să nu te scape din ochi. I-am spus că ai nişte probleme personale şi că…

— Doamne, Christine! a strigat el, nu atât de tare cum o făcuse dată trecută – nici nu credeam că o să mai aud vreodată atâția decibeli comasați într-un singur cuvânt –, dar reproşul nu-i lipsea din glas.

— Dar asta nu înseamnă că i-am spus, Adam.

— Înseamnă că i-ai sugerat că ceva nu e în regulă.

A fost rândul meu să explodez.

— Crezi că există vreo persoană, dintre cele care te cunosc, care *nu*-şi dă seama că ceva nu e în regulă?

Adam, gândeşte-te puțin! Chiar crezi că nu observă nimeni? Că nimănui nu-i pasă? Trebuia să plec şi mi-era teamă să te las singur. Maureen m-a asigurat că o să te supravegheze cu atenție. Nu m-am gândit că o să te încuie în cameră! am spus eu, zâmbind, căci, deşi eram încă mânioasă, situația mi se părea deodată extrem de nostimă.

— Nu e nimic de râs, mi-a spus, vădit uimit de reacția mea.

— Ştiu că nu e, am încuviințat, păstrându-mi însă zâmbetul pe buze. Ba e, puțin, am adăugat, râzând acum cu gura până la urechi.

— Mă bucur dacă tu crezi asta, a murmurat, ațintindu-şi privirea în altă parte.

A aşteptat să mă liniştesc şi să pun capăt chicotelilor mele isterice.

— Ce voiai să-mi spui? m-a întrebat apoi.

— I-am făcut o vizită lui Mary astăzi.

— Mary Keegan?

— Da, i-am răspuns, dând din cap. I-am făcut o propunere. Din partea ta. Toată lumea e de acord că e mâna dreaptă a tatălui tău, nu-i aşa?

A încuviințat din cap.

— Am găsit o soluție şi mă întrebam dacă ar putea să meargă: tu ți-ai păstra postul de preşedinte al companiei, deținând toate frâiele afacerii şi îndeplinind astfel dorințele bunicului tău stipulate în testament, iar Mary ar îndeplini rolul de director general. În acest fel, ea o va conduce din umbră, în timp ce tu vei păstra controlul şi vei semna toate deciziile ce urmează să fie luate. Vei putea apoi să discuți cu şeful Pazei de Coastă ca să-ți recapeți postul de pilot. Astfel, vei face parte din consiliul director al companiei şi vei putea lucra în acelaşi timp şi pentru alte societăți. Sunt convinsă că şeful tău va înțelege situația.

— Voi face parte, aşadar, din consiliul director al companiei Basil şi îmi voi păstra şi postul de pilot.

— Ca Batman.
Adam a căzut pe gânduri.
— Hei, dar nu-ți mai manifesta bucuria atât de zgomotos! i-am spus uimită.
Îi rezolvasem toate problemele, iar el stătea încremenit ca o statuie, prins în vâltoarea unui freamăt lăuntric.
— Nu crezi că soluția asta este cu adevărat salvatoare?
— Da, fireşte, îți mulțumesc, mi-a răspuns absent.
De obicei, cu cât încerci mai tare să împingi lucrurile într-o anumită direcție, cu atât greşeşti mai mult. Începeam, astfel, să cred că mă îndrept într-o direcție greşită. Mă frământasem o săptămână întreagă, încercând să descopăr cum ar putea Adam să scape de postul pe care îl ura atât de tare, dar se pare că soluția nu era cea aşteptată.
— Hai să jucăm un joc! i-am propus, încercând să-i distrag atenția de la gândurile negre.
— Tu şi jocurile tale! a mormăit el.
— Ce faci când eşti singur şi nu te vede nimeni? Şi încearcă să nu fii dezgustător! am adăugat iute, intuind, din privirea lui, răspunsul pe care mi l-ar fi dat.
— Păi, mai nimic, mi-a răspuns.
Am izbucnit în râs, încântată că l-am trezit din nou la viață.
— Vorbeşti singur? Cânți în baie? Ce faci?
— Unde vrei să ajungi?
— Răspunde-mi!
— Jocul ăsta o să-mi salveze viața?
— Fără doar şi poate.
— Bine. Atunci cânt în baie.
Ştiam că minte. Mi-am dres glasul şi am continuat:
— De exemplu, când mă aflu undeva, într-o sală de aşteptare, şi încep să mă plictisesc, aleg o culoare şi încerc să descopăr câte lucruri din camera respectivă au aceeaşi culoare. Apoi aleg o altă culoare şi repet figura. Culoarea cu cele mai multe obiecte iese câştigătoare.
— De ce dracu' faci asta? m-a întrebat, întorcându-se

cu fața spre mine.

— Cine ştie? i-am răspuns râzând. Oamenii fac tot felul de ciudățenii, dar nu recunosc niciodată. Uneori, îmi plimb limba pe dinți şi încerc să-i număr. Când merg cu maşina sau când îi ascult pe oameni vorbind.

Adam mi-a aruncat o privire ciudată.

— Sau încerc să găsesc idei pentru cartea mea.

— Ce carte? m-a întrebat curios, reuşind, în sfârşit, să-i stârnesc interesul.

— Cartea pe care mi-am dorit mereu s-o scriu. Şi pe care o voi scrie într-o bună zi.

Simțindu-mă stânjenită, mi-am ridicat picioarele pe bancă şi mi le-am ghemuit sub bărbie.

— Sau poate că nu o voi scrie niciodată. Este doar un vis prostesc.

— Nu e adevărat. Ar trebui s-o scrii. Şi ce subiect ai aborda? Ficțiunea erotică?

— La fel ca prietena ta, Irma? l-am întrebat râzând. Nu… Aş scrie o carte motivațională. Dar nu prea ştiu ce subiect să abordez.

— Ar trebui să-i dai bătaie, a spus el, încurajator. Ai face o treabă grozavă.

I-am zâmbit îmbujorată, încântată de cuvintele de încurajare pe care nu le-am primit niciodată din partea lui Barry. Am ştiut atunci că o să-mi încerc norocul.

— Îmi place să caut cuvinte care rimează, mi-a spus deodată.

— Aha! Dezvoltă subiectul! am exclamat încântată, întorcându-mă cu fața spre el.

— Nu caut cuvinte simple, a continuat timid. Nu-mi vine să cred că-ți mărturisesc asta. Nici măcar Maria nu ştie.

„Un punct în plus pentru mine”, mi-am spus, bucuroasă ca un copil.

— Nu lucruri superficiale, ci cuvinte complicate ca, de exemplu… a spus el, uitându-se de jur-împrejur. *Cuvântul fastidios* mă poartă cu gândul la *nepriincios.*

— O, Doamne, ce ciudat eşti! i-am ripostat, aruncându-i o privire ciudată.

— Hei!

— Glumesc! E frumos, i-am spus râzând.

— Nu e atât de frumos.

— Mintea umană e un loc tare ciudat.

— Ăsta e mesajul jocului tău?

— Dar ce zici de jocul „Niciodată, în viața mea, n-am…”? am continuat cu privirea ațintită asupra lacului. Îl jucam cu surorile mele când plecam în vacanță cu maşina.

— Cred că l-ați distrus pe tatăl vostru.

— Cred că, de fapt, l-am ajutat să trăiască. Bun! Începe tu! Niciodată, în viața mea, n-am…

— Jocul ăsta seamănă izbitor cu metodele lui Elaine de la cursul de îndrăgostire.

— Dar poate că vreau cu adevărat să te îndrăgosteşti, i-am răspuns, simțind cum îmi străpunge sufletul cu ochii lui pătrunzători. De viață, am adăugat apoi. Hai, spune-mi! l-am îndemnat.

— Bine. Niciodată, în viața mea, n-am… a spus el, ezitând uşor, adâncit în gânduri. N-am mâncat o acadea!

— Poftim?! Dezvoltă!

— Când eram copii, n-am avut niciodată voie să mâncăm acadele, pentru că erau periculoase, mi-a explicat el râzând. Acadelele reprezentau un adevărat pericol: ne puteam îneca cu ele, ne puteam rupe dinții, ne puteam pierde un ochi sau puteam răni pe altcineva. Apoi, când ni s-a permis, în sfârşit, să ne delectăm cu ele, ni s-a atras atenția să le mâncăm stând jos, pentru că exista pericolul să ne înecăm şi să murim. Ce copil şi-ar fi dorit o soartă ca asta? Aşa că n-am mâncat niciodată. Nu mi-a mai trebuit. Nu suport să văd nici alți copii mâncând acadele.

Eu am izbucnit în râs.

— E rândul tău acum, mi-a spus.

— Niciodată, în viața mea…

Ştiam ce vreau să spun, dar nu eram sigură dacă e bine s-o spun sau nu. Am înghițit în sec, apoi am continuat:

— Niciodată, în viața mea, n-am fost îndrăgostită.

— Nici de soțul tău? m-a întrebat, privindu-mă cu uimire.

— Am crezut că am fost îndrăgostită de el. Dar încep să cred că m-am înşelat.

— De ce?

Ne priveam unul pe celălalt în timp ce îi răspundeam în gând: *Pentru că sentimentele pe care le-am nutrit pentru el nu se compară cu cele pe care le trăiesc acum.*

— Nu ştiu, i-am răspuns. Crezi că dragostea neîmpărtăşită reprezintă dragostea adevărată?

— Găseşti răspunsul chiar în întrebare, nu-i aşa? a spus el, pe un ton domol.

— Da, dar dacă nu este împărtăşită, putem spune oare că persoana respectivă trăieşte dragostea adevărată?

Adam a căzut pe gânduri, rumegând îndelung întrebarea mea, în timp ce eu aşteptam un răspuns care să-i reflecte acele gânduri.

— Da, mi-a răspuns el, cât se poate de simplu.

Se gândea, fără îndoială, la Maria, deşi eram convinsă că ea îl iubea cu adevărat, în ciuda aventurii ei cu Sean.

— Christine, de ce purtăm discuția asta?

Nu ştiam ce să-i răspund. Nici nu-mi mai aduceam aminte cum am ajuns la acel subiect. Am vrut doar să-i distrag atenția şi am ajuns, în schimb, să-mi explorez propriile gânduri.

— Nu ştiu, i-am spus, înfrigurată. Hai să intrăm, am înghețat!

*

De vreme ce ne aflam pe teritoriul lui Adam, l-am rugat să-mi arate împrejurimile. Voiam să surprind un crâmpei din copilăria lui, dar şi din viața pe care avea să o ducă

dacă se muta din Dublin; voiam să ştiu ce îl frământa atât de tare încât devenea un om complet străin ori de câte ori venea acolo. Adam a scos o maşină din garaj, care adăpostea o colecție de maşini clasice şi sport, şi am pornit spre fabrica Basil, care se afla cam la douăzeci de minute distanță. Pe drum îmi arăta anumite locuri care îşi puseseră amprenta asupra copilăriei lui.

— Mi-a venit ideea să organizez vizite la fabrică. Am putea să scoatem bani frumoşi din asta, mi-a spus, adâncit în gânduri. I-am propus tatei acest lucru, dar n-a fost prea încântat.

— Ce idei ți-au mai venit? l-am întrebat.

Mary îi apreciase ideile, lucru care mi-a stârnit curiozitatea. Adam îți lăsa impresia că nu-i pasă nici cât negru sub unghie de afacerea familiei, dar realitatea era cu totul alta – îi păsa, şi încă foarte mult, doar că tatăl lui îl respinsese sistematic.

— M-am gândit să deschid un parc de distracții.

— Serios? Ca Disney World?

— Nu atât de elaborat. Poate o grădină zoologică cu terenuri de joacă şi restaurante. M-am gândit că ar fi o idee bună pentru întregul complex al fabricii.

— Şi ce-a spus tatăl tău?

S-a întunecat la față şi nu mi-a răspuns. A semnalizat, virând către parcarea familiei, dar acolo se afla deja o altă maşină.

— Ce dracu'?

— A cui e maşina aia?

— N-am nici cea mai vagă idee.

A parcat în altă parte şi am intrat în fabrică. Îngrijorarea i se citea pe chip în timp ce purta pe umeri povara unei lumi întregi. Când am intrat în birou, mi-am dat seama că se va alege praful de plimbarea mea, căci am nimerit în mijlocul unei şedințe prezidate de o femeie îmbrăcată în costum, cu taior şi pantaloni. Stătea în fața unei mese ocupate doar de bărbați îmbrăcați la patru ace. Nu era nici urmă de Mary. Când l-a văzut pe Adam, şi-a

cerut scuze şi a ieşit din sală. Toate privirile s-au întors spre ea, apoi s-a auzit un murmur de şoapte.

— Adam, mă bucur că ni te-ai alăturat.

— Lavinia! a exclamat el, şocat. Ce cauți aici? a întrebat-o, fără s-o îmbrățişeze.

Nimic nu trăda relația caldă care ar fi trebuit să existe între un frate şi o soră.

— O vrăbiuță mi-a şoptit că a murit tata. Nu ştiai?

El o privea cu ochii lui pătrunzători.

— Preiau frâiele companiei, Adam. Ce crezi că fac? l-a întrebat ea pe un ton ferm.

— Dar stai în Boston. N-ai cum să conduci compania.

— Ne mutăm aici. Maurice a acceptat să suporte consecințele faptelor sale. Cooperează cu poliția sau, cel puțin, asta o să facă. Mai aveam câteva lucruri de rezolvat, a spus ea, schițând un zâmbet forțat.

— Vrei să spui că l-ai convins să suporte *singur* consecințele, i-a ripostat el, pe un ton acuzator.

Lavinia s-a uitat la mine.

— Asta e noua ta prietenă sau Maria şi-a schimbat, în sfârşit, rujul?

— Ce crezi că faci, Lavinia? a întrebat-o Adam, ignorându-i întrebarea.

— Toată lumea ştie că tata îşi dorea ca eu să preiau compania, aşa că asta şi fac acum. Îi îndeplinesc dorințele. Tu nu vrei să auzi de ea – e un fapt arhicunoscut.

— Dar mi-a lăsat-o mie.

— Adam, să nu dramatizăm! M-am întors şi totul va fi în regulă, aşa că poți să te întorci în Dublin şi să-ți reiei viața de odinioară. Toată lumea ştie că nu vrei să te ocupi de companie.

— Aici te înşeli, i-a răspuns, privind-o cu răceală.

Am înțeles atunci că lucrurile îşi schimbau cursul şi am ştiut imediat că merg în direcția corectă.

*

În noaptea aceea am stat amândoi în acelaşi dormitor – eu în patul imens, iar Adam pe canapeaua de la capătul patului. Îmi țineam respirația, încercând să i-o ascult pe a lui. Respira ritmic şi liniştit. Îi ascultam suflul plină de speranțe – de speranțe că îl voi auzi respirând mult timp de atunci înainte, iar inima va continua să-i bată în piept. Mă bucuram că îi aud sângele pulsându-i în vene. Era o senzație atât de relaxantă, încât m-am lăsat în voia viselor. Nu ştiu care dintre noi a adormit primul, dar sunetul liniştit al respirației lui m-a purtat pe aripile unui somn binefăcător de care nu mai avusesem de mult parte.

21
Cum să sapi o gaură spre cealaltă parte a lumii

— Fratele nostru s-a dus să se odihnească în lumea celor drepți în pacea lui Hristos. Să-l rugăm pe bunul Dumnezeu să-l primească la masa copiilor Lui din Ceruri! Cu speranță şi încredere în viața eternă, să-l conducem acum pe ultimul drum în rugile noastre!

Oamenii îndoliați participau la înmormântarea domnului Basil, care avea loc pe parcela de pământ a familiei Basil din Terryglass – Tír Dhá Ghlas, „tărâmul celor două pâraie” aflată pe malul de nord-est, unde râul Shannon se varsă în Lough Derg. Lumea venise la înmormântarea lui Dick Basil nu pentru că defunctul s-ar fi bucurat de popularitate, ci pentru contribuțiile extraordinare pe care le adusese comunității, regiunii şi țării întregi. Fabrica asigura traiul a peste opt sute de angajați, şi mulți se întrebau, după moartea domnului Basil, care va fi soarta lor şi a copiilor. Sute de familii depindeau de salariile de la Basil. În ciuda faptului că era un om arogant şi bădăran, care călca adesea pe cadavre şi nu cunoştea noțiunea de prietenie, fusese, de asemenea, şi un patriot, care se născuse şi crescuse în North Tipperary. Deşi călătorea în lumea întreagă cu avionul lui particular, se întorcea întotdeauna acasă, în locul pe care îl iubea, făcând tot ce îi stătea în putință să-i ajute pe oamenii de acolo, dar şi pe cei din ținuturile şi oraşele învecinate. În toiul recesiunii, care crescuse prețurile energiei electrice şi forței de muncă, se încăpățânase să mențină producția în regiune, când ar fi putut să-şi mute afacerea peste mări şi țări, obținând profituri mult mai mari. Iar în acel moment viitorul fabricii era în pericol. Dick Basil avusese propriile motive pentru care menținuse afacerea pe pământurile natale.

Localnicii se temeau că cel care va prelua cârma nu va mai fi animat de aceeaşi loialitate, cu atât mai mult dacă succesorul va fi unul dintre copiii lui, Lavinia sau Adam, care stăteau pe marginea mormântului proaspăt săpat, cu chipul înghețat, şi nu doar de frig. Doi copii care au profitat de prima ocazie ce li s-a ivit în cale ca să plece din North Tipperary – Lavinia, care a ținut mereu primele pagini ale ziarelor, organizând, în scop caritabil, petreceri şi dineuri fastuoase, în rochii de firmă, şi Adam, care s-a ferit mereu de publicitate, salvându-şi discret semenii alături de colegii săi de la Paza de Coastă Irlandeză. Unul întruchipa altruismul desăvârşit, celălalt – egoismul. Oamenii sperau ca Adam să fie succesorul, dar ştiau la fel de bine că Lavinia era cea pricepută la afaceri, în ciuda acuzațiilor de implicare în schema piramidală. Se zvonea că îşi înscrisese deja copiii la o şcoală cu internat din împrejurimi, lucru care punea şi mai mult paie pe foc. Un alt motiv de îngrijorare îl constituia vărul lor, Nigel, ascuns printre bărbații în costume negre care străjuiau mormântul. După ce preluase frâiele companiei Bartholomew, închisese fabrica din Irlanda şi îşi mutase afacerea în China. Toată lumea spera ca, în cazul fuzionării celor două companii, să nu închidă şi fabrica din Tipperary. Oamenii îl urmăreau cu aceeaşi îngrijorare cum îi urmăreau şi pe cei doi frați. Le cercetau cu atenție chipul, încercând să le citească gândurile şi căutând indicii care să le spună ce avea să urmeze, până când au fost nevoiți să lase capul în pământ ca să se roage. Cu toții ştiau că o să vină schimbări şi se pregăteau să le întâmpine. Era un lucru inevitabil.

Nu mă simțeam deloc în largul meu stând între Lavinia şi Adam. Lavinia purta nişte ochelari mari de soare şi o haină neagră şi sobră, care semăna cu cele purtate în epoca victoriană. Îşi vopsise părul într-o nuanță perfectă de blond şi îşi alesese o coafură ce-i venea de minune; avea fruntea netedă şi buzele cărnoase – rezultatul unei injectări recente cu botox. Soțul ei părea mult mai bătrân

decât ea. În realitate, erau de aceeaşi vârstă, dar problemele cu care se confruntase în ultimul timp şi amenințarea anilor grei de închisoare ce-l aşteptau îl transformaseră într-un bătrân cu părul cărunt şi chipul livid. Copiii, de zece şi opt ani, stăteau lângă el, fără să manifeste vreo urmă de durere pentru bunicul lor drag, care nu fusese niciodată prezent în viața lor.

În depărtare, blițurile aparatelor de fotografiat licăreau necontenit. Fotoreporterii încercau să obțină cea mai bună fotografie cu omul de afaceri căzut în dizgrație, care se întorsese în Irlanda ca să-şi îngroape socrul. Oamenii ca Lavinia mă înspăimântau. Reci, calculați, imperturbabili, invincibili şi bine antrenați, stăpâneau la perfecție arta supraviețuirii, îşi distrugeau adversarii fără să stea prea mult pe gânduri, chiar dacă aceştia erau ființele cele mai dragi şi mai apropiate. Gândirea lor era nefirească, aşa cum era şi „dragostea" lor. După ce o văzusem în acțiune, îi împărtăşeam convingerea lui Adam că jucase un rol extrem de important în schema Ponzi. Cu toate astea, reuşise să-şi convingă soțul să-şi asume singur toată vina, scăpând-o de orice pedeapsă. Era o mişcare bine calculată, care nu avea nicio legătură cu sentimentul de vinovăție şi cu noțiunea de penitență, ci cu clauza stipulată în testament, potrivit căreia Lavinia avea să intre în posesia moştenirii doar după ce avea să lucreze în companie timp de zece ani.

La sfârşitul slujbei, după ce mi-am citit fragmentul, aşa cum mă rugase Adam, Lavinia m-a privit de sus, apreciindu-mi pasajul ales cu un rânjet, de parcă simplul fapt că îi plăcea şi altceva în afară de o hotărâre judecătorească o distra până şi pe ea.

Ceremonia funerară a fost un adevărat calvar pentru mine. Unii dintre participanți mă ignorau într-un mod grosolan, în timp ce alții îşi exprimau condoleanțele pentru o pierdere care nu era a mea. Femei în vârstă îmi strângeau mâinile cu simpatie, încercând să-mi dea de înțeles că îmi sunt alături în acele clipe îndurerate, când

singura durere pe care o simțeam era cea a degetelor şi a încheieturilor prinse în strânsoarea de fier a mâinilor lor.

În clipa în care sicriul era coborât în pământ, l-am simțit pe Adam înfiorându-se şi l-am văzut ducându-şi mâna la față. Ştiam că n-ar fi trebuit să-l tulbur în acele momente, dar, neputând să mă abțin, i-am luat mâna liberă într-a mea. M-a privit cu uimire şi mi-am dat seama că nu avea lacrimi în ochi. Râdea cu gura până la urechi, încercând să-şi ascundă reacția cu mâna. M-am uitat şocată la el, cu ochii cât cepele, îndemnându-l din priviri să înceteze. Oamenii aveau să observe reacția lui, iar aparatele de fotografiat aveau să-l surprindă cu zâmbetul pe buze. Simplul gând m-a făcut şi pe mine să zâmbesc. Era cel mai nepotrivit moment să izbucneşti în râs – momentul în care sicriul tatălui său e coborât în groapă şi acoperit cu pământ –, dar parcă tocmai din acest motiv ne era cu neputință să ne stăvilim râsul isteric.

— Ce-a fost reacția aia? l-am întrebat în clipa în care mulțimea a început să se împrăştie, iar noi ne-am îndreptat spre maşină.

Nu ne aştepta nicio limuzină, fiindcă Adam şi Lavinia nu aveau de gând să meargă împreună. Lavinia s-a urcat în prima maşină, alături de Maurice şi de copiii lor, iar noi am plecat cu Pat, la fel de tăcut ca întotdeauna, în maşina tatălui său, care devenise, în mod oficial, a lui Adam, deşi Lavinia îşi anunțase intenția de a schimba acest lucru.

— Îmi pare rău, dar mi-am adus aminte de ceva, mi-a răspuns cu un zâmbet, gata să izbucnească din nou în râs. N-am de gând să mă prefac trist, Christine. Îmi pare rău, fireşte, că tata a murit. E o zi tristă şi un lucru la fel de trist, dar n-am de gând să jelesc, de parcă s-ar fi prăbuşit lumea întreagă. Şi nici nu-mi cer scuze pentru asta. Poți să mă crezi sau nu, dar după moartea unei ființe dragi poți să funcționezi la parametri normali.

Stăpânirea de sine de care dădea dovadă m-a luat prin

surprindere.

— Şi ce ți s-a părut atât de nostim în momentul în care tatăl tău era coborât în groapă?

Şi-a muşcat buza şi a dat din cap, zâmbind din nou.

— Încercam să mi-l evoc în minte. Încercam să-mi amintesc un moment înduioşător pe care l-am trăit împreună. Nu e plăcut să-ți vezi tatăl în sicriu, aşa că încercam *să simt* cu adevărat durerea pierderii sale, să-i onorez cumva amintirea… Credeam că evocarea unui moment potrivit mă va ajuta să fac asta, a continuat, pufnind din nou în râs. Îmi aminteam însă doar de ultima vizită pe care i-am făcut-o la spital.

— Da, îmi aduc aminte. Am fost şi eu de față.

— Nu, plecaseşi. După încăierarea cu Nigel, când oamenii de pază i-au dat pe toți afară din salon, am rămas singur cu tata. Voiam să-l conving că nu sunt vinovat de acuzațiile pe care mi le aducea Nigel. Era important pentru mine să-i spun asta.

Eu am dat din cap, iar Adam a zâmbit.

— Nu m-a crezut. Şi apoi mi-a spus…

Cuvintele i s-au pierdut într-un alt acces de râs, molipsindu-mă şi pe mine.

— Mi-a spus: „Nu-mi place deloc târfa aia. Dar chiar deloc.”

Abia mai reuşea să rostească cuvintele, aşa de tare râdea.

— Şi pe urmă am plecat, a încheiat el, printre hohote de râs.

— La cine se referea? l-am întrebat, adoptând o mină serioasă, fiindcă nu mi se mai părea atât de nostim.

După câteva clipe în care a reuşit să se liniştească puțin, a izbucnit iar în râs.

— La tine.

Mi-a trebuit un timp ca să surprind partea amuzantă a poveştii, şi cu cât eu eram mai serioasă, cu atât el râdea mai tare, contaminându-mă şi pe mine în cele din urmă. Pat a fost nevoit să dea ocol de câteva ori conacului

pentru ca Adam să-şi revină şi să adopte o ținută sobră înainte de a fi se alătura celorlalți. Când am ajuns acasă, avea ochii înroşiți de râs. Arăta de parcă ar fi plâns.

— Nu prea înțeleg ce e atât de nostim în toată povestea asta, am spus, ştergându-mi ochii în timp ce urcam treptele spre conac.

Auzeam frânturi din discuțiile care se purtau înăuntru. Părea că întregul ținut venise la înmormântare. Până şi adjunctul prim-ministrului era prezent; tata avusese dreptate în privința legăturilor sus-puse ale familiei Basil.

Adam s-a oprit pe scări şi mi-a aruncat o privire ciudată, provocându-mi un gol în stomac. Voia, parcă, să-mi spună ceva, dar uşa s-a deschis larg, iar Maureen ne-a întâmpinat cu o expresie înspăimântată.

— Adam, a venit poliția! Sunt în salon.

*

Salonul era „camera veştilor proaste" – cel puțin aşa îl numea Adam când era copil, iar renumele dăinuise. Încăperea, îmbrăcată complet în lemn, fusese cândva camera de primire a casei originale, înainte ca imobilul să fie extins în toate direcțiile. Aceea era camera în care mama lui aflase că suferă de cancer şi tot acolo îşi dăduse şi ultima suflare. Aceea era camera în care, în fața tuturor celor prezenți, forțele de ordine l-au arestat pe Maurice Murphy, soțul Laviniei, şi l-au urcat într-o maşină de poliție ca să-l ducă la audieri. Şi tot acolo familia avea să afle că rechizitoriul său conținea douăzeci şi nouă de capete de acuzare – unsprezece de furt şi optsprezece de înşelăciune –, pentru suma de cincisprezece milioane de euro. Restul de cinci milioane nu a putut fi luat în considerare, deoarece domnul Basil nu depusese plângere în acest sens, iar moartea îl redusese pentru totdeauna la tăcere.

22
Opt căi simple de a rezolva disputele născute de testamente şi moşteniri

— Nu înțeleg de ce trebuie să fie şi *ea* de față, a spus Lavinia, ținând capul sus, de parcă purta la gât o proteză invizibilă care o împiedica să adopte o ținută normală.

Eu mă foiam nervoasă pe canapeaua din piele. Eram de acord cu Lavinia, nu aveam ce să caut acolo. Prezența mea la un eveniment atât de intim – citirea testamentului lui Dick Basil – mi se părea cu totul nepotrivită, dar Adam insistase să merg, iar eu m-am supus fără crâcnire, chiar dacă nu înțelegeam motivul. Din câte îmi dădeam seama, se temea că ar fi putut să cadă pradă unui impuls necontrolat de a sări pe fereastră, de a se răni cu cuțitul de tăiat scrisori sau de a-şi face rău cu vătraiul din secolul al optsprezecelea din fața şemineului dacă nu-i plăcea conținutul testamentului. Nu ştiam ce vrea să audă; şi nici el nu cred că ştia. În tot acel timp, îmi imaginasem că cel mai cumplit lucru pentru Adam ar fi fost să devină preşedintele companiei Basil, motiv pentru care încercasem să găsesc o cale prin care să-l scap de acea îndatorire. Dar imediat ce Lavinia şi-a făcut intrarea în scenă, a spus că îşi doreşte postul. Pornise într-o cruciadă împotriva Laviniei ca s-o împiedice să pună mâna pe companie. Apariția ei bruscă părea să-i fi trezit interesul pentru afacerea familiei. Nu era animat doar de simțul datoriei sau de dorința de a fi la înălțimea situației şi de a face ceea ce trebuia să facă; lucrurile erau mult mai complexe. Compania era adânc înrădăcinată în inima lui. Făcea parte din el. Fusese nevoie să o piardă ca să-şi dea seama de asta.

— Ar trebui să plec, i-am şoptit lui Adam.

— Rămâi! mi-a răspuns ferm, atrăgând toate privirile spre noi.

Eu şi Adam ne fâţâiam neliniştiţi pe canapeaua din piele maro; la fel şi Lavinia şi Maurice, care ieşise din închisoare pe cauţiune cu doar o oră în urmă. Părea gata să facă un atac de cord – avea ochii congestionaţi, chipul istovit şi pielea uscată şi plină de pete.

Motivul pentru care toţi se simţeau neliniştiţi era faptul că, deşi Adam crezuse cu tărie că afacerea va ajunge în mâinile lui, şi aşa i se spusese, întoarcerea acasă a Laviniei crea posibilitatea ca ea să pretindă preluarea companiei, invocând dreptul primului născut. Nu se ştia nici la ce tertipuri recursese pentru a-şi asigura viitorul în timp ce tatăl ei era pe patul de moarte. Aşadar, Adam îşi dorea postul de preşedinte al companiei la fel cum şi-l dorea şi Lavinia.

Avocatul familiei, Arthur May, şi-a dres glasul. Avea şaptezeci de ani, părul lung, cărunt şi ondulat, dat cu gel şi aşezat după urechi, şi o barbă ca de muschetar. Fusese coleg de internat cu Dick Basil, fiind unul dintre puţinii oameni de încredere ai acestuia. A urmat o clipă de tăcere, timp în care ne-a cercetat pe toţi cu privirea, ca să se asigure că se bucură de atenţia tuturor celor prezenţi, apoi a început să citească testamentul cu o voce clară, răspicată şi autoritară, care îţi sugera că te afli în faţa unui om căruia nu e cazul să-i ripostezi. Când a ajuns la paragraful în care se specifica faptul că, în conformitate cu dorinţele lui Richard Basil şi cu ultimul testament al răposatului Bartholomew Basil, Adam Richard Bartholomew Basil avea să preia controlul companiei şi să devină preşedintele acesteia, Lavinia a sărit ca arsă de pe canapea, scoţând un ţipăt. Nu a rostit nimic, ci a scos un tânguit jalnic, ca cel al unei *banshee*{6} de parcă ar fi fost acuzată de vrăjitorie şi condamnată la arderea pe rug.

— Imposibil! a îngăimat, când a reuşit să-şi regăsească cuvintele. Arthur, cum e posibil aşa ceva? l-a întrebat, adresându-i-se apoi lui Adam şi îndreptând, acuzatoare, degetul spre el. Tu eşti de vină! Tu l-ai păcălit! Ai păcălit

un om bătrân, aflat pe patul de moarte.

— Nu, Lavinia. Tu ai încercat să faci asta, nu eu, i-a răspuns Adam cu răceală.

Era extraordinar de calm. Nu-mi venea să cred, dar iată-l complet împăcat cu decizia şi cu rolul pentru care, cu nicio săptămână în urmă, fusese cât pe ce să se arunce de pe pod.

— Târfa asta are un cuvânt greu de spus. L-a învârtit pe degete cum a vrut ea, a spus Lavinia apoi, îndreptând degetul spre mine.

Inima a început să-mi bată cu putere, fiindcă am devenit deodată centrul atenției în haosul altora.

— Las-o în pace, Lavinia! N-are nicio legătură cu povestea asta.

— Te-ai complăcut întotdeauna în situația asta, Adam. Ți-a plăcut să te afli sub papucul tuturor femeilor cu care te-ai încurcat – Barbara, Maria şi acum asta. Am văzut micile aranjamente din dormitorul vostru şi îmi dau seama ce se întâmplă, a continuat, privindu-mă cu ochii mijiți.

Ura pe care i-am citit-o în priviri m-a înfiorat.

— Nu vrea să se culce cu tine până n-o iei de nevastă, nu-i aşa? Vrea să-ți ia banii, Adam! Banii *noştri*! Dar n-o să-i reuşească planul. Să nu-ți imaginezi cumva că poți să mă păcăleşti, târfuliță ce eşti!

— Lavinia! a explodat Adam cu o mânie înfricoşătoare, sărind de pe canapea de parcă ar fi vrut să-i taie capul surorii sale şi să-l înfulece.

Furia lui a redus-o imediat la tăcere.

— Motivul pentru care tata mi-a lăsat mie compania este acela că i-ai *furat* cinci milioane de euro. Sau ai uitat cumva?

— Nu fi atât de naiv! a spus ea, evitându-i privirea. Ni i-a dat chiar el, cu mâna lui, ca să-i investim.

— Acum foloseşti *pluralul,* după câte văd. Sărmanul Maurice trebuie să suporte singur consecințele, nu-i aşa, Maurice?

Soțul Laviniei mi se păruse până atunci un om doborât la pământ, dar în acel moment părea să se dezintegreze.

— Ai dreptate, Lavinia, a continuat Adam. Tata ți-a dat banii ca să-i investeşti – în vila ta din Nisa, în lucrările de extensie ale casei tale, în seratele luxoase pe care le organizai ca să apari pe primele pagini ale ziarelor şi ca să strângi bani în numele unor opere de caritate de existența cărora încep să mă îndoiesc.

— N-a fost aşa, a murmurat Maurice dând din cap cu privirea ațintită în pământ, de parcă ar fi citit acele cuvinte pe covor. N-a fost deloc aşa.

Repeta propoziția, fără încetare, probabil încă de când poliția îl arestase. Şi-a ridicat ochii spre avocat şi l-a întrebat cu o umilință de-a dreptul îngrijorătoare:

— Ce se întâmplă cu copiii, Arthur? I-a inclus în testament?

Arthur şi-a dres glasul şi şi-a pus ochelarii, încântat să treacă din nou la treabă:

— Portiei şi lui Finn le revin, fiecăruia în parte, câte 250.000, bani în posesia cărora vor intra când vor împlini optsprezece ani.

— Dar mie ce mi-a lăsat? Doar sunt fiica lui! a spus Lavinia, cu urechile ciulite.

Ratase marele premiu, frâiele companiei, dar poate că nu era totul pierdut. Poate că mai exista o salvare. Poate reuşea să pună mâna pe un alt premiu.

— Ți-a lăsat casa de vacanță din Kerry, i-a răspuns Arthur.

Până şi Adam a rămas mut de uimire. Din expresia lui, am înțeles că, pe de o parte, se distra pe seama farsei puse la cale de tatăl lor, iar pe de alta se simțea vinovat pentru că sora lui, care îşi dorise atât de multe, pierduse totul.

— Casa aia e o hazna! a strigat ea. Niciun şobolan n-ar zăbovi acolo, darămite să mai şi stea în ea!

Privirea lui Arthur sugera că prevăzuse totul, şi e sătul de crizele ei.

— Şi casa asta cui rămâne?

— I-a lăsat-o lui Adam, i-a răspuns el.

— Dar asta este realmente dezmoştenire! a izbucnit ea. Bunicul spune clar în testamentul său: în eventualitatea morții tatălui nostru, compania îmi revine *mie.*

— Dacă mă laşi să-ți explic... a spus Arthur May, scoțându-şi încet ochelarii. Bunicul tău a specificat, într-adevăr, faptul că, după moartea tatălui vostru, compania va ajunge în mâinile primului născut – şi acela eşti tu, Lavinia. A mai adăugat însă o clauză, de existența căreia s-ar putea să nu ştii nimic, prin care stipulează faptul că dacă primul copil va fi acuzat şi condamnat pentru o crimă sau un delict, sau îşi va declara falimentul, compania va fi preluată de următorul copil.

Laviniei i-a căzut falca.

— Şi, a continuat Arthur, privind-o cu ochii lui albaştri, ce păreau să danseze veseli, creându-mi impresia că se distrează de minune pe seama ei, lăsând la o parte atât acuzațiile recente ce ți se aduc, cât şi alte acțiuni ce aşteaptă verdictul judecătorilor, cred că tocmai ți-ai declarat falimentul.

— Hristoase, Lavinia! a strigat Maurice, sărind în picioare, însuflețit deodată. Ai spus că totul va fi bine. Că ai un plan. Că o să meargă totul ca pe roate. Nu mi se pare însă că lucrurile merg chiar atât de bine, nu crezi?

Era evident, din reacția Laviniei, că Maurice se dovedea rareori atât de îndrăzneț.

— Bine, iubitule, a spus ea, pe un ton calm şi reținut. Te înțeleg. Şi eu sunt la fel de uimită. Tata mi-a promis cu mâna pe inimă că totul va decurge aşa cum am stabilit, dar, de fapt, mi-a înscenat toată povestea asta. El m-a chemat acasă. Hai să plecăm de aici ca să vorbim între patru ochi! *Să nu ne mai audă şi alții.*

— Am petrecut o zi întreagă, *o zi întreagă,* la sediul poliției, care m-a hărțuit şi m-a interogat fără milă...

— Bine, iubitule! l-a întrerupt ea nervoasă.

— Ştii câți ani s-ar putea să primesc?

— Încearcă doar să te sperie...

— Zece ani, a spus el cu vocea tremurândă. Sentința minimă este de zece ani. ZECE ANI! i-a strigat, ca şi când ea nu ar fi înțeles importanța spuselor sale.

— Ştiu, dragule.

— Pentru delicte pe care nu le-am comis singur...

— Bine, iubitule, a repetat ea cu un zâmbet forțat, apucându-l de braț şi încercând să-l scoată din cameră. E evident că tata a vrut să râdă la urmă, a spus apoi, cu glasul tremurător. Dar nu e nicio problemă. Şi eu am simțul umorului şi o să *râd* şi eu la urmă. Voi contesta testamentul, a încheiat, redobândindu-şi sângele rece.

— Nu ai niciun temei legal să faci asta, a intervenit Adam. Renunță, Lavinia!

Aproape că nici nu-l mai recunoşteam pe bărbatul care stătea tremurând pe pod, care nu scotea niciun cuvânt în prezența tatălui său şi s-a retras în cochilia lui din clipa în care am intrat pe porțile casei. Nici Lavinia nu-l mai recunoştea, căci îl privea de parcă ar fi fost posedat. Dar asta n-a împiedicat-o să-i arunce o ultimă jignire:

— Habar nu ai să conduci o afacere. Tu pilotezi elicoptere, pentru numele lui Dumnezeu! Eşti instabil emoțional şi incapabil să faci față presiunilor pe care le implică un post de conducere. O să distrugi compania, Adam, a conchis, încercând să-l zdrobească cu disprețul ei.

Pentru că veninul ei nu şi-a atins ținta, a ieşit ca o furtună din cameră, împreună cu Maurice, care, secătuit de vlagă, îşi țâra picioarele în urma ei ca o umbră.

— Arthur, îmi cer iertare pentru spectacolul ăsta de doi bani, a spus Adam.

— Nicio problemă, bătrâne, i-a răspuns el, ridicându-se în picioare şi aranjându-şi actele în servietă. Mie chiar mi-a plăcut, a recunoscut avocatul, cu un licăr răutăcios în ochi.

Telefonul lui Adam a sunat. Când a privit ecranul, figura i-a căpătat o expresie de îngrijorare. Şi-a cerut

scuze şi s-a îndreptat spre un colț al camerei ca să răspundă.

Arthur s-a aplecat spre mine şi mi-a spus în şoaptă:

— Nu ştiu ce-i faci băiatului ăstuia, dar te sfătuiesc să continui. Nu l-am mai văzut să-i vorbească Laviniei în felul ăsta de foarte mult, şi nici nu-mi mai amintesc când a mai dat dovadă de atâta stăpânire de sine ca acum. Şi nu-i stă rău deloc.

Am zâmbit, mândră de Adam şi de progresele pe care le făcuse în mai puțin de două săptămâni. Dar mai avea încă un drum lung de parcurs – şi nu mă gândeam doar la companie şi la presiunile pe care avea să le exercite funcția asupra lui. Problemele lui Adam nu puteau dispărea peste noapte, şi nici în decurs de două săptămâni. Speram doar că îi oferisem instrumentele necesare ca să treacă peste acele greutăți. Dacă lucrurile nu stăteau aşa, atunci însemna că am dat greş.

— Arthur, a spus Adam după ce-a închis telefonul, se pare că o să fii extrem de ocupat un timp. M-a sunat Nigel şi mi-a spus că Lavinia a încheiat o înțelegere cu el ca, după fuzionarea companiilor Bartholomew şi Basil, s-o vândă cu totul societății Mr Moo.

— Companiei de îngheţată? a întrebat Arthur uimit.

— Urma să încheie un contract şi să dea totul publicității imediat ce Lavinia prelua frâiele companiei, a răspuns Adam, încuviințând din cap.

Arthur a căzut pe gânduri, apoi a izbucnit în râs.

— Tatăl tău a ştiut cum s-o ducă de nas. Şi i-a şi plăcut să facă asta, a adăugat, adoptând apoi o mină serioasă. A acționat fără să aibă vreo autoritate. Lavinia nu îndeplineşte niciun rol în companie, iar planul ei nu stă în picioare… decât în cazul în care vrei şi tu acelaşi lucru.

Adam a clătinat din cap.

— Atunci, Nigel o să fie un băiat tare mânios, a adăugat Arthur zâmbind.

— Sunt obişnuit cu băieții mânioşi din familia Basil.

— Poate că nu vrei să auzi asta, Adam, dar tatăl tău ar fi mândru de tine. Nu ți-ar fi spus-o niciodată, fireşte, mai degrabă ar fi murit – ceea ce a şi făcut, de altfel. Dar crede-mă, băiete, ar fi mândru de tine! Mi-a spus că nu vrei să preiei compania, dar – a continuat el, ridicând mâna ca să-l reducă pe Adam la tăcere – trebuie să ştii că am muncit din greu în ultimele câteva luni ca să concepem testamentul. Şi a fost foarte clar că *pe tine* te voia la cârmă.

— O să-ți fie dor de el, Arthur, a spus Adam, manifestându-şi recunoştința printr-un gest din cap. De cât timp sunteți prieteni?

— De şaizeci şi cinci de ani, a răspuns Arthur zâmbind cu tristețe, apoi chicotind. Pe cine încerc eu să păcălesc? Eu voi fi singurul care îi va simți lipsa ticălosului ăluia.

L-am privit pe Adam cum stătea cu mâinile îndesate în buzunarele costumului elegant, rezemat de vechiul şemineu din conac, vegheat de sus de portretul bunicului său, cu care semăna izbitor. Arăta minunat. Privirile ni s-au întâlnit, iar inima a început să-mi bată cu putere. Simțeam cum fluturii din stomac se agită şi ei periculos de tare. Nu puteam să-mi desprind privirea de la el; speram să nu-şi dea seama ce simt.

— M-ai întrebat ce făceam aici când eram copil.

I-am răspuns dând din cap, fericită că a rupt primul tăcerea, căci nu mă credeam în stare să spun ceva.

— E ora prânzului, a spus el, uitându-se la ceas. Ne putem bucura de încă patru ore de lumină, apoi ne putem întoarce la Dublin. Eşti de acord?

Am încuviințat din cap. Cu cât reuşeam să mă mai bucur puțin de prezența lui, cu atât era mai bine.

*

În acele patru ore mi-a oferit un crâmpei din copilăria petrecută la Conacul Avalon. Ne-am plimbat cu barca pe lacul aproape înghețat şi am mâncat sendvişurile cu

castraveți pe care ni le pregătise Maureen. Am băut suc proaspăt de portocale, pentru că asta obişnuia să bea când era copil. Apoi ne-am urcat într-o maşinuță de golf şi mi-a arătat proprietatea care se întindea pe o suprafață de opt sute de hectare. Am tras cu puşca în ținte de lut, am tras cu arcul şi mi-a arătat locurile în care pescuia. Dar cel mai mult am stat în hangarul pentru bărci, înveliți în pături, bând grog cald din termos şi privind soarele care se pregătea să asfințească deasupra lacului.

A oftat din rărunchi.

M-am uitat lung la el.

— Oare o să mă descurc?

Voiam să-i ofer un răspuns complex, preluat din cărțile mele motivaționale, dar, în final, am optat pentru unul simplu.

— Da.

— La tine totul e posibil, nu-i aşa?

— Majoritatea lucrurilor sunt posibile, i-am răspuns, adăugând apoi mai mult pentru mine: Dar nu toate.

— Ca de exemplu?

Ca de exemplu noi doi împreună.

23

Cum să te pregăteşti să-ți iei rămas-bun

Începea să se lase întunericul şi, după câteva ore magice, în care am avut sentimentul că eram numai noi doi pe lume, am revenit cu picioarele pe pământ. Era timpul să ne întoarcem la Dublin. Am plecat cu Pat, într-o tăcere liniştitoare. Am încercat de câteva ori să închegăm o discuție, dar fără prea mult succes. Şi de fiecare dată când ne cufundam din nou în tăcere, simțeam un gol în stomac. Cu cât ne apropiam mai mult de Dublin, cu atât mai apropiată mi se părea şi ziua lui de naştere. În curând avea să vină şi timpul să ne luăm rămas-bun. Două săptămâni trecuseră parcă în zbor. Cele mai intense săptămâni din viața mea s-au încheiat într-o clipită. Fireşte că ne puteam vedea, dar nu avea să mai fie vreodată la fel – nu mai puteam avea o relație atât de intimă şi de intensă. Şi ar fi trebuit să fiu fericită. Ar fi trebuit să mă bucur, pentru că, atunci când îl întâlnisem, voia să-şi pună capăt zilelor. Şi părea să fie pe calea cea bună. Dacă țineam cu adevărat la el, ultimul lucru pe care ar fi trebuit să i-l doresc era să aibă nevoie de mine aşa cum avusese atunci.

Pat a coborât de pe autostradă şi s-a îndreptat spre centrul oraşului.

— Unde mergem? l-am întrebat, ridicându-mă în capul oaselor.

— Am rezervat o cameră la Hotelul Morrison, mi-a explicat Adam. E mai aproape de primărie. M-am gândit că o să fie mai uşor.

Am simțit un fior de spaimă în suflet. Porneam fiecare pe drumul lui. „Încearcă să te linişteşti! Trage adânc aer în piept! Inspiră, expiră! Inspiră, expiră!” Poate că eu sufeream de anxietatea despărțirii, nu el.

— Dar n-a venit încă timpul să ne despărțim. Mai avem o singură zi. Dacă îți imaginezi că o să scapi de mine

înainte de termenul stabilit, te înşeli, Adam. O să dorm în continuare pe canapea.

— Mă simt bine, mi-a răspuns zâmbind.

Şi arăta bine.

— Poate că te simți bine acum, dar amândoi ştim cât de repede se poate schimba situația. Mai ai încă mult de lucru. E doar începutul, şi o ştii prea bine. Şi trebuie să accepți să consulți un terapeut.

— Sunt de acord cu tine, mi-a răspuns cât se poate de simplu, cu o privire amuzată.

— Nu e nimic nostim, Adam. Doar pentru că Maria vine la petrecere nu înseamnă că lucrurile s-au rezolvat. Insist să rămân cu tine până la termenul stabilit.

— Am rezervat un apartament cu dormitoare legate între ele, mi-a răspuns zâmbind. Şi îți mulțumesc pentru că mi-ai adus aminte.

— N-am vrut să te sperii, am spus uşor stânjenită. Încercam doar să... să te *pregătesc* pentru ce s-ar putea întâmpla, i-am explicat, descoperind cu stupoare că, de fapt, eu eram cea care trebuia să se pregătească.

Când am ajuns la Hotelul Morrison, recepționerul ne-a însoțit în lift, conducându-ne la ultimul etaj, unde Adam rezervase un apartament de lux, cu două dormitoare.

— Aceasta este priveliştea pe care ați cerut-o, domnule, a spus mândru recepționerul.

M-am îndreptat spre ferestrele imense, din podea până în tavan, şi am privit afară. Camera dădea spre râul Liffey, şi primul lucru pe care îl vedeai când îți aruncai ochii pe geam era podul Ha'penny. Strălucea în noapte sub razele becurilor verzi, care îl luminau de jos, şi ale celor trei felinare decorative, a căror lumină se răsfrângea deasupra apei. L-am privit înspăimântată pe Adam, încercând să nu-mi trădez temerile.

— Eşti mulțumită? m-a întrebat Adam.

— Dar dormitoarele noastre nu sunt legate între ele, am spus, lipsită de orice pudoare.

— Nu, mi-a răspuns râzând. Se pare că sunt despărțite

prin camera de zi, bucătărie şi sufragerie. Dar am crezut că o să fii încântată, mi-a spus apoi, privindu-mă amuzat.

Era cel mai luxos apartament în care pusesem vreodată piciorul – mai fusesem doar în două apartamente de lux, prilej pentru care trebuia să-i mulțumesc tot lui Adam.

— E uluitor, i-am răspuns, încuviințând din cap.

Cu excepția priveliştii.

Era deja târziu când am ajuns la hotel, astfel că niciunul dintre noi nu-şi mai dorea nimic altceva decât să ia cina în cameră şi să zacă pe canapeaua imensă din fața televizorul uriaş. Mă simțeam de mii de ori mai bine în compania lui Adam când nu făcea decât să se uite la televizor decât mă simțisem vreodată în prezența lui Barry. Eram cât se poate de relaxați. Cireaşa de pe tort era dorința mea puternică de a face dragoste cu Adam. Rareori îmi dorisem asta cu Barry. La început, nesiguranța lui mi s-a părut atrăgătoare, apoi însă, odată cu trecerea timpului, a devenit tot mai frustrantă; îmi doream să simt atingerea unor mâini puternice, care ştiau cum să-mi dezmierde trupul; dar de fiecare dată eram dezamăgită – îl auzeam gâfâind lângă mine, secătuit de vlagă, în vreme ce eu nici nu apucasem să gust din plăcere. La început, lucrurile fuseseră cu totul diferite, dar mult prea curând ne-am lăsat pradă rutinei şi obiceiurilor de zi cu zi. Şi nu eram căsătoriți nici măcar de un an. Îmi era greu să-mi imaginez ce-am fi făcut după treizeci de ani de căsnicie.

În compania lui Adam, în schimb, simțeam că trăiesc cu adevărat. Adam îmi ațâța simțurile într-un mod cu totul amețitor. În ciuda canapelei imense, stăteam la mijloc, unul lângă celălalt. Aveam senzația că sunt o şcolăriță îndrăgostită nebuneşte pentru prima oară. Mă simțeam împietrită şi amețită. *Stă atât de aproape de mine!* Când coatele ni s-au atins, am simțit că iau foc. Nu înțelegeam nimic din filmul la care mă uitam. Eram prea fericită, prea zăpăcită şi prea îndrăgostită ca să mă pot concentra. Mai eram şi prea conştientă de apropierea lui.

De faptul că eram amândoi desculți, cu picioarele întinse pe acelaşi taburet. Stătea în pantaloni de trening şi tricou, întins lângă mine, relaxat şi în acelaşi timp atât de sexy.

Nici nu îndrăzneam să-mi desprind ochii de la televizor, de teamă că privirea ar putea să facă evident faptul că femeia care ar fi trebuit să-l salveze din prăpastia deznădejdii visa în taină să-i de jos pantalonii şi să facă dragoste cu el chiar acolo, pe canapea. L-am privit cu coada ochiului: se uita la televizor, cu totul absorbit, ducând mecanic la gură câte un pumn de floricele. Am văzut cum floricelele îi cădeau pe buzele cărnoase, iar priveliştea m-a făcut să înghit în sec. Am luat o înghițitură din paharul cu băutură.

— Mă duc să fac un duş, mi-a spus brusc, lăsând bolul cu floricele pe taburet şi ieşind din cameră.

Canapeaua părea şi mai mare când am rămas singură. Mă simțeam cumplit de prost. Mi-am rezemat capul în mâini şi mi-am strâns genunchii la piept, legănându-mă uşor în timp ce încercam să-mi revin, spunându-mi că bărbatul pentru care am făcut o pasiune răvăşitoare a promis că îşi va pune capăt zilelor dacă nu-şi va recuceri iubita până când va împlini treizeci şi cinci de ani. Trebuia, aşadar, să-şi recucerească *iubita.* Şi asta până a doua zi. Ultimul lucru la care se gândea era să facă sex cu mine.

Trebuia să-mi intru iar în rol, fiindcă pierdusem busola. Am lăsat jos paharul de şampanie, simțindu-mă deodată cumplit de stânjenită, de parcă aş fi rămas singură la o petrecere care se terminase, iar eu nici nu îmi dădusem seama. Mi-am îndreptat ținuta, simțind cum obrajii îmi iau foc, copleşită de gândurile şi sentimentele penibile şi egoiste pe care le nutream – ca să nu spun „periculoase", dacă țineam seama de starea sufletească a lui Adam.

M-am dus pe vârfuri în dormitorul lui şi mi-am lipit urechea de uşă. Mă aşteptam să aud hohotele obişnuite

de plâns, dar nu se auzea decât apa din baie care curgea zgomotos, lovindu-se de trupul lui şi împrăştiindu-se în toate direcțiile. Nu mai plângea. Gândul m-a făcut să zâmbesc. Era pregătit. Speram ca Maria să nu strice totul. M-am întors în dormitorul meu, străbătând covorul moale şi elegant, m-am dezbrăcat ca să mă bag în pat şi am format numărul Ameliei. Evenimentele din ultimele zile mă acaparaseră atât de tare, încât uitasem s-o mai sun şi s-o întreb ce face. Telefonul a sunat de mai multe ori până când Amelia mi-a răspuns, cu respirația întretăiată.

— Ce faci? Alergi? Te pregăteşti cumva pentru maraton? am spus în glumă, cu glasul obosit, încercând să găsesc puterea de a o încuraja.

— Nu, îmi pare rău… ăăă… a îngăimat ea, chicotind. Îmi cer scuze. Tu ce faci? Te simți bine?

Auzindu-i vocea sacadată, m-am încruntat şi am încercat să surprind zgomotele de fundal.

— Alo! a spus ea.

Am auzit nişte şoapte.

— Cu cine eşti?

— Cine, eu?

— Da, tu, i-am răspuns zâmbind.

— Păi cu… Bobby. Mă ajută… Ştii tu… să facem cercetări.

Cineva, în fundal, a pufnit în râs.

— Eşti în Kenmare?

— Nu. Am abandonat deocamdată ideea. Ne-am axat asupra altor aspecte, a spus ea, chicotind din nou. Christine, nu pot să vorbesc acum.

— Da, îmi dau seama, i-am răspuns râzând. Am vrut doar să ştiu dacă eşti bine, asta-i tot.

— Da, sunt bine, chiar foarte bine, mi-a răspuns Amelia, clar şi răspicat de data asta.

— Mă bucur.

— Tu ce faci? Ştiu că mâine e… petrecerea aniversară. Ce face Adam? Cum merg lucrurile?

— Bine, i-am răspuns cu un tremur în glas. Vorbim mâine. Vă las să continuați… ce faceți voi acolo.

Am închis telefonul şi mi-am rezemat capul în mâini. Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Adam în pragul uşii – uşa pe care o lăsam întotdeauna deschisă ca să-l aud în timpul nopții. Era ud din cap până în picioare, deşi avea un prosop înfăşurat în jurul taliei. Picături de apă i se prelingeau de pe nas şi bărbie, de parcă ar fi ieşit din duş fără să se şteargă. Le-a înlăturat uşor distrat, apoi şi-a dat părul pe spate, aranjându-şi-l. Gestul i-a scos şi mai mult în evidență trupul vânjos. Îl cercetam cu privirea fără pic de ruşine, căci prezența lui pe jumătate gol în pragul uşii mele îmi conferea acea libertate.

Mă întrebam ce să-i spun. *Te simți bine? Pot să te ajut cu ceva?* Nu, ar fi sunat ca replica unei vânzătoare dintr-un magazin. Aşa că n-am spus nimic, mulțumindu-mă să-l privesc şi să mă las privită. Şi apoi, deodată, pentru prima oară în două săptămâni, a trecut pragul, din lumea lui în lumea mea, îndreptându-se spre mine şi cuprinzându-mi fața în palme. Mă privea cu ardoare în timp ce picăturile de apă din părul lui se prelingeau pe pielea mea. Şi-a contopit apoi buzele cu ale mele, într-un sărut tandru şi fermecător, ce nu părea să se mai sfârşească. Mi-era teamă că va spulbera vraja în curând, convins fiind că totul era o greşeală, dar n-a făcut-o. Mi-a depărtat, în schimb, buzele cu ale sale şi şi-a strecurat limba în gura mea. Convingându-mă, în cele din urmă, că nu are de gând să plece, l-am luat în brațe şi l-am tras spre mine. Eram complet amețită şi simțeam cum sângele îmi zvâcneşte prin vene, ca un mesager înspăimântat care încearcă să împrăştie o veste. Simțeam cum mă topesc în brațele lui pentru ca apoi să mă trezesc din nou la viață – şi totul în acelaşi timp. L-am condus în pat şi, în timp ce ne întindeam, a pus capăt sărutului şi a deschis ochii. Apoi mi-a zâmbit şi i-am zâmbit şi eu. Şi am continuat să ne zâmbim.

De încă două ori.

*

În timp ce Adam dormea lângă mine, ținându-mă în brațe, iar eu îmi odihneam capul pe pieptul lui, legănându-mă odată cu respirația caldă, mă simțeam împlinită şi somnoroasă. Bătăile inimii lui, ritmul respirației, sângele care îi pulsa prin vene m-au ajutat să mă relaxez. Autorii cărții *Cum să-ți linişteşti gândurile şi să te bucuri de câteva ore de somn* au uitat să specifice un pas extrem de important: ca să ai parte de un somn binefăcător, îndrăgosteşte-te de un bărbat frumos şi ascultă-i bătăile inimii! Mă ajuta să mă relaxez, astfel că m-am lăsat purtată în curând pe aripile viselor.

Când am închis ochii, m-am trezit alături de detectivul Maguire în complexul de apartamente unde l-am întâlnit pe Simon, doar că imobilului părăsit era de fapt Conacul Avalon din Tipperary, căzut în ruină. Clădirea era împrejmuită cu o bandă galbenă, ca cea folosită de poliție pentru delimitarea scenei unei crime, iar Simon se afla pe acoperiş. Detectivul Maguire îmi aducea o scară, dar eu refuzam s-o folosesc, sub pretextul că vântul îmi va ridica rochia. În cele din urmă, am acceptat să mă urc pe scară, iar vântul mi-a ridicat rochia până la brâu, stârnind râsul tuturor celor prezenți. Le-am explicat că am uitat să-mi pun lenjerie intimă pentru că tocmai am făcut dragoste cu Adam. Maria era şi ea prezentă şi a fost de acord, ca toți ceilalți, că ar trebui să fiu arestată pentru adoptarea unei ținute atât de indecente. Chiar şi Leo Arnold, care stătea lângă Maria, a fost de acord. Detectivul Maguire i-a asigurat că mă va aresta, dar, mai întâi, trebuia să-l salvez pe Simon. Apoi mi-a propus un târg: dacă îl salvez pe Simon, renunță la ideea arestării. Rânjetul de pe buze îmi spunea însă că nu o să-şi țină promisiunea. Am acceptat oricum propunerea şi am încheiat pactul. Am continuat apoi să urc scara, fără să ajung însă nicăieri; toată lumea râdea cu poftă, distrându-se pe seama

tabloului pe care îl ofereau părțile mele intime expuse în văzul tuturor. Scara a început apoi, brusc, să se încline, îndepărtându-se de casă. Am ridicat capul şi l-am văzut pe Simon pe marginea acoperişului; plângea şi mă cerceta cu aceeaşi privire pe care o avea şi în noaptea aceea fatidică. Mă privea acuzator, spunându-mi din ochi că dacă nu ajung la el o să moară. Maguire, Maria şi Leo se prăpădeau de râs. Scara continua să se clatine periculos, îndreptându-se spre Simon, apoi luând-o în direcție opusă, de parcă s-ar fi răzgândit brusc. Nu mai puteam să fac nimic ca s-o opresc. Apoi l-am văzut pe Adam, în ochii căruia se citea o dezamăgire cruntă. Le spunea tuturor că îşi doreşte să nu mă fi cunoscut niciodată. Au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit înainte ca scara să se prăbuşească la pământ.

M-am trezit speriată. M-am uitat la ceas şi am văzut că dormisem doar douăzeci de minute.

— Te simți bine? a mormăit Adam.

— Îhî.

Mă ținea în continuare în brațe, legănându-mă pe pieptul lui, astfel că am adormit din nou. De data asta, m-am trezit în blocul lui Simon, care nu mai era însă părăsit, ci plin de viață, aşa cum ar fi trebuit să fie şi în realitate. Simon stătea în fața mea, cu o banană în mână, pe care o luase din bolul cu fructe de pe bufetul din bucătărie, şi îmi spunea că e un pistol.

Am început să vorbesc, dar rosteam cuvintele atât de repede, încât nu mai aveau niciun sens. Dar el mă înțelegea. Când mi-am terminat discursul ilogic, a lăsat arma pe bufet. Eu am răsuflat uşurată. M-am uitat de jur-împrejur, căutându-l cu privirea pe detectivul Maguire, dar nu era nimeni acolo, aşa că am aşteptat ca poliția să preia cazul; eu mi-am făcut datoria, l-am convins să depună arma. Dar n-a venit nimeni. Unde erau cu toții? Mă simțeam uşurată, dar şi neliniştită în acelaşi timp, iar inima îmi bătea cu putere. Simon părea pierdut şi istovit. Ştiam că trebuie să spun ceva ca să rup

tăcerea apăsătoare.

„Acum poți să pleci acasă, Simon, la fetițele tale.”

Nici n-am rostit bine cuvintele, că am şi înțeles că spusesem exact ce nu trebuia. Căci, în tot acel timp, n-a făcut altceva decât să-mi spună că apartamentul în care ne aflam e casa lui, că au încercat să-l dea afară şi că voia să se întoarcă acolo împreună cu familia lui, în casa pe care a cumpărat-o cu soția lui şi în care voia să locuiască alături de copiii lor – prima lor casă luată împreună. Camera a devenit dintr-odată pustie, cenuşie şi părăsită. Mi-am dat seama atunci că ne *aflam* în casa lui. Şi spusesem exact ce nu trebuia. El şi-a ridicat privirea spre mine şi am înțeles că făcusem o greşeală.

Simon a luat banana, care se transformase într-un pistol.

„Asta *este* casa mea”, a spus, apăsând pe trăgaci.

*

Am sărit din pat, în timp ce cuvintele îmi răsunau încă în urechi. Inima îmi bătea frenetic, gata parcă să-mi sară din piept. Nu mai stăteam cu capul rezemat de trupul lui Adam, care dormea liniştit lângă mine. Ceasul arăta ora patru dimineața. M-am aşezat pe pat, udă leoarcă de transpirație şi înspăimântată de visul care îmi stăruia în minte. Am luat agenda de pe noptieră şi am scris în grabă: „Trebuie să plec. Îți explic mai târziu. Pe curând.”

M-am gândit să adaug şi un X, dar am renunțat. Nu voiam să-i dau impresia că sunt prea îndrăzneață sau prea îndrăgostită. Nu mai aveam timp de pierdut ca să mă gândesc la asta – pierdusem şi aşa prea mult. Speram să mă întorc până se trezea Adam. M-am ridicat din pat, mi-am pus nişte haine la întâmplare şi am coborât la recepția hotelului, unde am aşteptat un taxi. Douăzeci de minute mai târziu, eram deja la spital.

Am trecut ca o furtună pe lângă paznici, care au înțeles din privirea mea că nu e cazul să mă oprească. Din

fericire, Angela era de gardă.

— Christine, ce s-a întâmplat?

— A fost vina mea, i-am răspuns cu lacrimi în ochi.

— N-a fost vina ta, ți-am mai spus asta.

— Îmi amintesc totul acum. Trebuie să-i spun că îmi pare rău, i-am explicat, încercând să intru în salon.

Ea m-a oprit însă.

— Nu te duci nicăieri până nu te liniştești, ai înțeles? mi-a spus cu o voce autoritară.

O altă asistentă a venit să vadă ce se întâmplă. Am încercat să mă calmez, ca să nu iasă cu scandal.

*

M-am aşezat, agitată, la căpătâiul patului lui Simon. Cât timp stătusem în Tipperary, medicii îl decuplaseră de la aparatele care îl țineau în viață, dar se afla încă la terapie intensivă. Respira singur, fără ajutorul aparatului de ventilație, deşi nu deschisese încă ochii şi nici nu îşi recăpătase cunoştința. Degetele îmi tremurau, în timp ce cuvintele pe care le rostisem în noaptea în care se împuşcase – cuvinte pe care le uitasem, blocate, parcă, în vreun sertăraş din sufletul meu – îmi răsunau cu disperare în minte, bântuindu-mă şi acuzându-mă de tragedia de atunci.

— Simon, am venit să-mi cer iertare. Mi-am amintit ce ți-am spus. Probabil că tu ai ştiut în tot acest timp şi ai vrut să-mi arunci totul în față, dar n-ai putut. Acum ştiu ce s-a întâmplat. Ai depus arma. Şi m-ai lăsat să chem poliția. Arătai cu totul altfel, uşurat. Şi eu mă simțeam la fel de uşurată şi de fericită că te-am împiedicat să-ți iei viața. Nu ştiam însă ce să fac. Nu trecuseră, poate, nici cinci secunde, dar mie mi se părea o eternitate. Mi-era teamă că vei lua din nou pistolul.

Am închis ochii, în timp ce lacrimile îmi brăzdau obrajii, şi am retrăit momentul tragediei din urmă cu o lună.

— „Bravo, Simon!” am repetat cuvintele pe care i le spusesem atunci. „Poliția e pe drum. Te vor duce acasă, la soția şi la fetițele tale.” Şi atunci te-ai transformat cu totul. Din cauza spuselor mele, nu-i aşa? *Acasă.* Am spus că te vei duce *acasă,* şi asta după ce mi-ai povestit cu durere în glas că acolo e casa ta, casa pe care ai fost obligat s-o părăseşti. Te-am ascultat cu atenție, Simon, şi te-am înțeles, dar, în final… cuvintele mi-au scăpat printre buze. Am făcut o greşeală. Îmi pare nespus de rău!

Voiam să-l iau de mână, dar aveam senzația că i-aş fi încălcat astfel intimitatea. Nu făceam parte din cercul lui de prieteni şi nici din familia lui, eram doar femeia care încercase să-l salveze şi dăduse greş.

— Ar fi greşit, o dovadă de egoism din partea mea să spun că gestul tău n-a fost zadarnic şi că ar fi ceva de câştigat de pe urma acestei tragedii, dar când te-am pierdut mi-am jurat să nu mai repet greşeala asta, iar când mi s-a ivit din nou ocazia, am făcut tot ce mi-a stat în putință, şi chiar mai mult decât atât, ca să salvez viața altui om. Dacă încercarea mea de a te salva nu s-ar fi soldat cu un eşec, poate că n-aş fi reuşit să-l salvez nici pe el. Şi aş vrea să ştii asta, am continuat, gândindu-mă la Adam şi la noaptea petrecută împreună.

Gândul m-a stârnit un zâmbet. Am rămas alături de Simon într-o tăcere adâncă. Deodată, însă, aparatul de lângă patul lui a început să bipăie zgomotos. La început am înghețat, apoi am sărit în picioare. În clipa aceea, Angela s-a năpustit în salon şi a trecut imediat la acțiune.

— N-am făcut altceva decât să-i vorbesc! am spus înspăimântată. Doamne, ce-am făcut?

— N-ai făcut nimic, mi-a răspuns ea, îndreptându-se spre uşă şi dând ordine unei alte asistente de gardă.

Apoi şi-a întors privirea spre mine.

— N-ai făcut nimic, a repetat. Nu te mai acuza inutil! Îmi pare bine că ai fost aici cu el. Acum pleacă!

Salonul a început să freamăte.

În acea noapte Simon Conway a fost declarat mort.

24
Cum să te complaci în deznădejde

M-am întors la Hotelul Morrison la ora cinci şi jumătate dimineaţa, istovită şi secătuită de vlagă. Voiam doar să mă bag înapoi în pat, lângă trupul puternic şi cald al lui Adam, care îmi conferea siguranţă şi îmi umplea sufletul de bucurie, de încredere, de generozitate şi de iubire. Abia aşteptam să mă pierd în braţele lui, dar când am intrat în apartament am descoperit că se trezise deja.

Simpla lui prezenţă mi-a readus zâmbetul pe buze şi mi-a făcut inima să-mi tresalte în piept – revederea lui era un adevărat leac pentru mine. Dar când i-am citit expresia de pe chip zâmbetul mi-a pierit de pe buze, căci nu prevestea nimic bun. Ştiam foarte bine cum arată regretul – doar îl văzusem de fiecare dată când mă uitam în oglindă, încă din prima zi a căsniciei mele cu Barry. Mi-am luat inima în dinţi, mi-am ridicat zidurile de apărare şi m-am pregătit pentru atacul iminent. Regina gheţii şi-a scos toate armele de luptă.

— Ai plâns, mi-a spus el.

Când m-am privit în oglinda de pe hol, am văzut că arătam cumplit. Hainele pe care le purtam nu se asortau deloc, părul îmi era răvăşit şi nimic nu-mi ascundea nasul înroşit de plâns şi pielea plină de pete. N-aş putea spune că arătam ca manechinele de pe podiumurile de modă, gata să arunce în luptă toate armele seducţiei. Mă pregăteam să-i spun ce s-a întâmplat cu Simon, când s-a declanşat tragedia.

Totul a început cu o privire – o privire pe care o ştiam prea bine, chiar înainte ca el să rostească vreun cuvânt, o privire care m-a făcut să mă simt ca un gunoi care a profitat de un om bolnav. Nu-mi mai doream altceva decât să-mi fac bagajele şi să mă întorc, cu capul în pământ, în Clontarf. Chiar nu învăţasem nimic din

experiența Simon Conway? Ce îi făcusem oare lui Adam? Nici el nu arăta prea bine; distrusesem oare toată munca pe care o depuseserăm amândoi, inducându-i un sentiment de confuzie, de dezgust față de el însuşi şi de descumpănire şi aruncându-l astfel de pe pod cu mâinile mele? Cum puteam să-l părăsesc în acel moment? în starea aia deplorabilă? Şi dacă el îmi cerea să plec?

— N-ar fi trebuit să… Eu n-ar fi trebuit să… a îngăimat. Îmi asum întreaga responsabilitate, a spus apoi. Îmi pare rău, Christine. N-ar fi trebuit să… să vin la tine aseară.

— Nu, eu ar fi trebuit să fiu mai cerebrală, i-am răspuns, cu vocea aspră şi răguşită, de parcă venea de undeva de departe. Ai şi aşa destule probleme: Maria, petrecerea, vestea pe care trebuie s-o împărtăşeşti lumii întregi. Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea. Hai să uităm ce s-a întâmplat! am continuat, rostind cuvintele în locul lui. Şi te rog să mă ierți, am spus în final, cu vocea frântă, punându-mi mâna pe piept. Îți cer iertare din tot sufletul pentru că am fost prea…

Ce puteam să adaug? *Egoistă? Pătimaşă? Dornică să-mi satisfac propriile dorințe când ar fi trebuit să mă gândesc, în primul rând, la tine?* De unde să încep? El mă privea cu tristețe.

— A fost o greşeală, am conchis în cele din urmă, încercând să-mi țin capul sus.

Dar cum puteam să fac asta? Mă simțeam cumplit de stânjenită.

— Îți cer încă o dată iertare, i-am spus apoi în şoaptă, îndreptându-mă încet spre dormitorul meu. N-aş vrea însă să plec şi să te las aşa, în cazul în care…

— Mă simt bine, mi-a răspuns cu glas istovit.

Dar l-am crezut. Oricum, prezența mea acolo nu i-ar fi fost de vreun folos. Trebuia să-mi asum riscul şi să-l las singur.

— Ne vedem mai târziu? m-a întrebat. La petrecere?

— Chiar vrei să vin şi eu? l-am întrebat, încremenind.

— Fireşte.
— Adam, nu trebuie să…
— Vreau să fii acolo, mi-a răspuns pe un ton ferm.
Am încuviințat din cap, sperând că prezența Mariei o va anula pe a mea, iar Adam nu va mai avea nevoie de mine, aşa cum îşi închipuia în acel moment.
Am reuşit să-mi înfrâng durerea până când am ajuns în apartamentul meu, unde am izbucnit în plâns.

*

M-am băgat în pat şi am ignorat telefonul, soneria de la uşă şi lumea întreagă, ascunzându-mă sub pături şi dorindu-mi să dau timpul înapoi. Dar problema era că nici asta nu-mi doream cu adevărat, fiindcă aventura de peste noapte fusese atât de frumoasă, încât mi se părea aproape ireală. Nu fusese doar o simplă partidă de sex, ci o experiență extraordinară. Adam dirijase concertul nostru de iubire cu tandrețe şi încredere, convins fiind că nu face o greşeală. Nimic din gesturile lui nu îi trădase şovăiala – nici săruturile, nici atingerile. Iar dacă îndoiala mi s-a cuibărit pentru o clipă în suflet, n-a fost nevoie decât de o privire sau de un sărut care să-mi spună că partida noastră era cel mai firesc lucru din lume. Nu se compara cu aventurile de o noapte. Fusese o dragoste tandră pe care trecutul nostru o făcuse să însemne ceva, să ofere promisiuni tăcute pentru viitor. Dacă lucrurile nu stăteau deloc aşa, atunci Adam era doar un partener de sex extrem de bun, iar eu – o fraieră.
Ignoram telefonul sau soneria de la uşă, nu că m-ar fi căutat cineva. Ştiam asta, pentru că mi-am verificat telefonul. L-am luat cu mine sub pătură şi, în timp ce îl ignoram cu bună ştiință, îl şi verificam ca să văd pe cine ignoram. Şi nu ignoram pe nimeni, pentru că nu mă căuta nimeni. Într-o dimineață de weekend oamenii stau în pat sau se bucură de timpul petrecut împreună cu familia, fără să-şi mai bată capul să scrie mesaje. Nici

măcar Adam. Eram singură, pentru prima oară după două săptămâni, şi îmi era cumplit de dor de el. Aveam senzaţia că în viaţa mea s-a creat un gol imens, pe care nimic nu-l va mai umple vreodată.

Şi atunci a sunat soneria.

Am tresărit la gândul că ar putea fi Adam, care a venit să-mi ofere inima lui pe o frunză de nufăr. Ştiam însă, în adâncul sufletului, că la uşă nu e Adam.

Soneria s-a auzit din nou, lucru care, dacă mă gândeam mai bine, era cu totul neobişnuit. Nimeni nu ştia că locuiesc acolo, cu excepţia familiei şi a prietenilor apropiaţi. Majoritatea acestora erau însă ocupaţi cu ai lor sau zăceau, mahmuri, în pat. Poate că era Amelia. Ştiam că nu îi scăpase tristeţea mea de seara trecută şi nu m-ar fi mirat dacă o vedeam în pragul uşii cu două cafele în mână şi cu o plasă plină cu brioşe, gata să-mi ridice moralul. Mai făcuse asta în trecut. Soneria s-a auzit din nou, iar perspectiva de a bea o cafea caldă şi de a auzi nişte cuvinte de alinare m-a făcut să dau păturile la o parte şi să mă târăsc spre uşă, fără să-mi mai pese cum arăt. Când am deschis-o, convinsă fiind că o să văd un umăr pe care să plâng, am dat nas în nas cu Barry.

Părea mult mai uimit decât mine să mă vadă, în ciuda faptului că sunase la uşă de patru ori.

— Nu credeam c-o să te găsesc acasă, mi-a spus el, studiindu-mă din cap până-n picioare.

M-am înfofolit şi mai mult în puloverul călduros.

— Şi atunci de ce ai mai continuat să suni?

— Nu ştiu. Dacă tot am venit până aici… mi-a răspuns, ridicând din umeri. M-a măsurat din nou cu privirea, de sus până jos, vădit neimpresionat de înfăţişarea mea. Arăţi îngrozitor!

— Asta pentru că mă simt îngrozitor.

— Asta ai vrut, asta ai obţinut, mi-a răspuns.

Auzindu-i răspunsul infantil, mi-am dat ochii peste cap.

— Ce e în cutia aia?

— Câteva dintre lucrurile tale, mi-a răspuns.

Părea să fi găsit un pretext cât se poate de jalnic de a veni până acolo ca să mă hărțuiască, fiindcă mi-a adus numai obiecte inutile – încărcătoare de telefon vechi, căşti de radio sau carcase goale de CD-uri.

— Ştiam că vrei asta, mi-a spus apoi, dând la o parte vechiturile de deasupra şi scoțând la iveală cutia de bijuterii a mamei mele.

Când am văzut-o, am izbucnit în lacrimi şi mi-am ascuns chipul în mâini. Reacția mea l-a luat prin surprindere. Nu ştia ce să facă. Pe vremuri ştia să-mi aline suferința, iar eu îl lăsam, dornică să-mi vărs amarul în brațele lui. De data asta stăteam ca doi străini, deşi străinii ar fi fost mai drăguți unul cu celălalt. Eu plângeam, iar el mă privea cu nepăsare.

— Îți mulțumesc, am îngăimat printre suspine, încercând să mă liniştesc.

Am luat cutia din mâinile lui, iar el a rămas pe loc, stingher, neştiind ce să mai facă cu degetele. Nu mai avea un paravan după care să le ascundă agitația. În cele din urmă şi-a îndesat mâinile în buzunare.

— Voiam să-ți mai spun... a început.

— Nu, Barry, te rog, încetează! i-am spus cu glas pierdut. Nu cred că aş mai putea să îndur ceva din ce ai tu să-mi spui. Îmi pare rău, *nespus* de rău, mai rău decât îți poți imagina, pentru că te-am rănit. A fost cumplit ce-am făcut, dar nu te mai *puteam* iubi aşa cum meriți să fii iubit. N-am fost sortiți să rămânem împreună, Barry. Nu ştiu cum aş mai putea să-mi cer iertare şi nici ce-aş mai fi putut să fac. Să rămân cu tine? Şi să fim amândoi la fel de nefericiți? Hristoase! am şoptit, ştergându-mi cu furie ochii de lacrimi. Ştiu că am procedat greşit, Barry, şi îmi pare rău. Nespus de rău. Ai înțeles?

El a înghițit în sec şi a păstrat tăcerea. Mă aşteptam să mă facă cu ou şi cu oțet.

— Voiam să-ți spun că îmi pare rău, a îngăimat.

Răspunsul lui m-a luat prin surprindere.

— Pentru ce anume? l-am întrebat, simţind cum mânia pune tot mai mult stăpânire pe mine, în ciuda încercărilor mele de a o stăvili. Pentru că i-ai distrus maşina lui Julie? Pentru că ai golit contul comun? Sau pentru că mi-ai insultat prietenii? Ştiu prea bine că te-am rănit, Barry, dar nu i-am băgat şi pe alţii în povestea asta.

— Nu, nu pentru asta, mi-a răspuns mânios, fără să mai pară mistuit de remuşcări. Nu-mi pare rău pentru nimic din toate astea.

Nu-mi venea să cred cât era de josnic.

— Îmi pare rău pentru mesajul pe care ţi l-am lăsat în căsuţa vocală, mi-a spus, recăpătându-şi sângele rece. N-ar fi trebuit să-ţi spun ce ţi-am spus. A fost o greşeală din partea mea.

Inima îmi bătea cu putere. Se referea, fără urmă de îndoială, la un singur mesaj, la cel pe care nu apucasem să-l ascult, fiindcă mi-l ştersese Adam.

— La care dintre ele te referi, Barry? Mi-ai trimis o grămadă.

— La cel referitor la mama ta, mi-a răspuns, înghiţind cu greutate. N-ar fi trebuit să ţi-l trimit. Dar am vrut să te rănesc cât mai tare cu putinţă. Ştiu că asta este cea mai mare temere a ta şi de asta…

A lăsat cuvintele suspendate în aer, iar eu am încercat să-mi dau seama la ce se referea. După o tăcere stânjenitoare, am înţeles totul – de fapt, ştiusem mereu despre ce era vorba. Se întâmplă uneori să ştii un lucru, chiar dacă de fapt nu-l ştii.

— Mi-ai spus că speri să mă omor şi eu cum a făcut mama, am îngăimat, cu un tremur în glas.

— Am vrut să te rănesc, mi-a răspuns, având decenţa de a afişa o privire stânjenită.

— Cred că ai reuşit s-o faci foarte bine, i-am spus, gândindu-mă la faptul că Adam a ascultat mesajul.

Ştia, aşadar, că mama îşi pusese capăt zilelor şi că în cele mai întunecate clipe ale mele, când toată lumea îmi

spunea că semăn cu ea, mă temeam în sinea mea că semănăm, poate, prea mult. Era un secret pe care i-l împărtăşisem doar soțului meu şi care mă bântuia fără milă, chiar şi în clipele în care ştiam că nu semăn cu ea în privința asta. Mama a suferit toată viața de o formă severă de depresie. Încă de când era adolescentă, şi-a petrecut aproape tot timpul prin clinici şi spitale de psihiatrie. În cele din urmă, neputând să-şi învingă demonii din suflet, şi-a pus capăt zilelor, când eu aveam patru ani. A fost mereu o visătoare şi o poetă, care a văzut mereu viața în negru. Şi dintre toate cugetările şi poeziile pe care le-a aşternut pe hârtie în încercarea de a-şi desluşi gândurile şi sentimentele tulburătoare, un singur fragment mi-a rămas adânc înrădăcinat în suflet, un fragment pe care îl purtam mereu cu mine: cel pe care îl citisem la ceremonia funerară a mamei Ameliei şi apoi la cea a tatălui lui Adam.

Am ştiut întotdeauna, chiar şi atunci când eram copil, cum a plecat mama dintre noi. În anii adolescenței eram deja sătulă să aud cât de mult semănăm cu ea. Ajunsesem să mă tem de cuvintele „Semănați ca două picături de apă”. Apoi, când am atins pragul maturității şi am ajuns să mă cunosc mai bine, mi-am dat seama că nu semăn cu mama, că pot să iau decizii cu totul diferite față de cele pe care le luase ea.

— Aşadar… a spus Barry, făcând un pas înapoi.

Nu ştiam ce să-i mai spun. A început să coboare treptele spre parter, iar eu am vrut să închid uşa.

— Ai avut dreptate, l-am auzit spunând deodată. N-am fost un cuplu interesant şi nici romantic, n-am călătorit prea mult şi nici nu cred că am fi făcut-o vreodată. Nu ne-am distrat ca Julie şi Jack şi nici n-am bătut mapamondul ca Sarah şi Luke. N-am fi avut nici patru copii ca Lucy şi John. Dar mie îmi plăcea cuplul pe care îl formam împreună, Christine. Îmi pare rău că nu mi-ai împărtăşit părerea, a adăugat apoi cu glasul frânt, făcând o pauză.

Am deschis uşa larg ca să-l văd.

— În tot acest timp mi-am dorit cu disperare să suferi cumplit şi să ajungi în adâncurile iadului, a continuat. Acum, însă, când te văd în halul ăsta, nu-mi mai doresc asta. Arăți mai rău decât mine, a conchis clătinând din cap. Dacă m-ai părăsit pentru că ai crezut că astfel o să-ți fie mai bine, se pare că lucrurile n-au mers deloc pe făgaşul dorit. Mi-e milă de tine, a încheiat, văzându-şi apoi de drum.

Tirada lui mi-a declanşat o nouă cascadă de lacrimi. Am închis uşa şi m-am băgat în pat, ca să mă ascund de lumea întreagă.

*

Câteva ore mai târziu, stăteam tot sub pături. Mi-era foame, dar ştiam că nu am nimic de mâncare şi nici nu m-aş fi încumetat să ies din casă în starea deplorabilă în care mă aflam.

Telefonul a început să sune. M-am uitat la ecran ca să văd pe cine ignoram. Pe detectivul Maguire. Pe ăsta chiar că îl ignoram. Telefonul s-a oprit, apoi a început să sune din nou. Mi-am ațintit privirea în tavan în timp ce inima îmi bătea cu putere. A început să bată normal doar când telefonul a încetat să mai sune. Apoi l-am dat încet.

Dar a continuat să sune.

— Lasă-mi un mesaj! am mormăit.

M-am ridicat amețită din pat. Gândul mi-a zburat la Adam şi am intrat în panică. Poate că a pățit ceva. Am luat telefonul şi am format numărul ultimului apel nepreluat.

— Maguire! mi-a răspuns răstit.

— Sunt Christine. Adam e teafăr?

— Adam?

— Bărbatul de pe pod.

— De ce mă întrebi? L-ai pierdut?

Cam aşa ceva.

Dar am răsuflat uşurată pentru că nu pățise nimic.

— Uite ce e! Am nevoie de tine. Poți să vii la spitalul Crumlin?

— Crumlin? am îngăimat, neînțelegând de ce mă chema acolo, căci era un spital pentru copii.

— Da, Crumlin! Poți să vii? Acum?

— De ce?

— Pentru că te rog eu.

Eram buimacă.

— Nu pot… ăăă… Nu pot acum, m-am bâlbâit, încercând să invoc o scuză. Nu mă simt prea bine astăzi, am răspuns în cele din urmă.

— Mişcă-te odată, pentru că cineva de aici se simte mult mai rău!

— Despre ce e vorba? Nu trebuie să…

— Doamne, Christine! a exclamat el, izbucnind aproape în lacrimi. Mişcă-ți fundul până aici!

— Dar ce s-a întâmplat? Vă simțiți bine?

— Vino până aici! Te rog!

25
Cum să ceri ajutor fără să-ți ştirbeşti prestigiul

Detectivul Maguire mă aştepta la intrarea principală a spitalului. Imediat ce m-a văzut, mi-a întors spatele, ca de fiecare dată când ne-am întâlnit, şi a intrat înaintea mea în spital. Era un indiciu prin care îmi sugera să-l urmez. Am luat-o la fugă ca să-l prind din urmă, căutându-l din priviri pe partenerul lui. N-am văzut pe nimeni. Nu părea însoțit de forțele de poliție. Am dat colțul, luându-mă după el, dar nu l-am mai găsit. Auzind un fluierat, am pornit în goană, supusă ca un câine – căci se părea că asta şi eram în concepția lui – spre ascensorul care mă aştepta cu uşile deschise. Când m-am urcat în lift, am văzut că arăta groaznic, şi am simțit un gol în stomac, imaginându-mi cele mai cumplite scenarii. Am înghițit cu greutate, încercând să mă liniştesc; numai asta îmi mai lipsea după tot ce se întâmplase în ultimul timp – pierderea lui Simon, distrugerea relației cu Adam şi vizita neaşteptată a lui Barry. Simțeam nevoia de a petrece ziua singură, doar în compania mea, dar nimeni nu părea dispus să-mi acorde acea mică favoare. Voiam să mă complac în propria deznădejde; multe lucruri frumoase se pot naşte din disperare. Poate chiar şi o carte, *Cum să te complaci în deznădejde,* de Christine Rose.

— Nu arătați prea bine, i-am spus.

— Nici tu nu pari prea plină de viață, mi-a răspuns, fără sarcasmul lui obişnuit.

Părea măcinat de grijă, reuşind cu greu să-şi adune gândurile şi să susțină o discuție. Ceva nu era în regulă. Nu era deloc în regulă.

— Cu cine trebuie să mă întâlnesc? l-am întrebat.

— Cu fiica mea, mi-a răspuns cu glasul pustiit. A

încercat să se sinucidă.

Am rămas în lift cu gura căscată, în timp ce el a coborât şi a dat colțul. Mi-am revenit cu greu din şoc înainte ca uşile să se închidă, iar liftul să coboare. Am luat-o la fugă după el.

— Domnule detectiv, îmi pare nespus de rău să aud asta, dar... Pot să vă întreb ce caut eu aici?

— Vreau să vorbeşti cu ea.

— Poftim? Stați puțin! am spus, apucându-l de braț şi oprindu-l. N-am înțeles ce vreți să fac.

— Să vorbeşti cu ea, mi-a răspuns, privindu-mă cu ochii congestionați. Refuză să vorbească cu personalul de specialitate din spital. Nu vrea să spună nici două vorbe. Aşa că m-am gândit la tine. Nu mă întreba de ce! Nu te cunosc prea bine, dar se pare că ai o chemare spre astfel de lucruri. Eu sunt prea implicat, nu pot să... a spus clătinând din cap, cu ochii în lacrimi.

— Domnule detectiv...

— Aidan, m-a întrerupt.

— Aidan, am spus încet, apreciindu-i gestul. Nu sunt persoana cea mai indicată pentru asta. Nu l-am salvat pe Simon Conway, iar în cazul lui Adam...

Am lăsat cuvintele suspendate în aer, fiindcă nu voiam să-i povestesc ce se întâmplase cu Adam.

— L-ai convins pe Simon să te lase să chemi poliția, mi-a răspuns. A fost un lucru bun. Apoi l-ai făcut pe Adam Basil să coboare de pe pod, iar el a cerut să vorbească cu tine după aceea. Am văzut, când ați venit împreună la secție, că te respectă foarte mult. Şi, în plus, ştiu ce s-a întâmplat cu mama ta.

— Aha! am spus, ațintindu-mi privirea în pământ.

— Ştii ce să spui în situații de genul ăsta. Te rog doar să vorbeşti cu ea.

Am străbătut apoi împreună mai multe coridoare, ajungând în cele din urmă în salonul în care se afla fiica lui. Din cele douăsprezece paturi aflate în cameră, doar unul avea perdelele trase complet, de jur-împrejur.

Am dat uşor perdeaua la o parte şi am văzut-o pe Judy, soția lui Maguire, care stătea pe pat cu ochii înroşiți de plâns şi o ținea de mână pe fiica lor. Avea părul tatălui ei – castaniu şi bogat – şi ochii mamei – de un albastru cristalin.

— Caroline, am spus cu blândețe.

Fata, care zăcea în pat, avea încheietura mâinii stângi înfăşurată în bandaje, iar mama ei o ținea strâns de mâna dreaptă.

— Cine eşti? m-a întrebat Judy, ridicându-se încet în picioare, fără să lase însă mâna fiicei.

— M-a chemat Aidan, i-am răspuns.

A încuviințat din cap şi şi-a întors privirea spre fiica ei. În clipa aceea l-am văzut pe detectivul Maguire frângându-se de durere. S-a întors şi a ieşit din salon, stânjenit de acea cascadă de emoții pe care nu şi le putuse controla.

— Poate că ar fi bine să te duci să bei nişte cafea, i-am sugerat lui Judy. Caroline, te deranjează dacă stau puțin cu tine?

Caroline mi-a aruncat o privire şovăitoare. Judy o ținea în continuare de mână.

— Cred că mamei tale i-ar prinde bine o pauză. Sunt convinsă că stă de ceva timp cu tine.

Caroline a încuviințat din cap, iar eu i-am eliberat mâna din strânsoarea lui Judy. Când mama ei a plecat, am tras perdelele şi m-am aşezat lângă ea.

— Numele meu este Christine, m-am prezentat. Sunt o cunoştință de-a tatălui tău.

— Lucrezi aici? m-a întrebat Caroline, cu îngrijorare în ochi.

— Nu.

— Atunci nu sunt obligată să vorbesc cu tine.

— Nu, nu eşti.

A păstrat tăcerea un timp, gândindu-se la spusele mele.

— Vin o grămadă de oameni să vorbească cu mine. Mă

tot întreabă de ce, de ce, de ce. Îmi lasă tot felul de broşuri. Sunt dezgustători. Şi insinuează lucruri dezgustătoare.

— Ce fel de lucruri?

— Mă întreabă, de exemplu, dacă tata m-a atins, lucruri de genul ăsta. N-o spun chiar în felul ăsta, dar mi-o sugerează. Apoi îmi dau toate broşurile alea. Am văzut cum merge treaba.

— Eu n-o să te întreb nimic de felul ăsta, crede-mă! Nu sunt nici doctor, nici terapeut. Vreau doar să vorbim, asta-i tot. Se pare că ai avut probleme şi aş vrea să-mi spui ce s-a întâmplat. Te voi asculta fără să te judec.

— Eşti poliţistă?

— Nu.

Caroline mi-a aruncat o privire piezişă, apoi a început să se joace cu aşternuturile de pe pat, folosindu-şi mâna sănătoasă. Cealaltă zăcea inertă lângă ea.

— Şi de ce te-a rugat tata să vorbeşti cu mine?

— Pentru că atunci când eram mică mama şi-a pus capăt zilelor, iar tatăl tău ştie asta.

M-a privit îndelung. Îi captasem atenţia.

— S-a sinucis pe când aveam patru ani. Aşa că ştiu prea bine prin ce treci şi îţi înţeleg zbuciumul lăuntric.

— Aha! a spus ea, aţintindu-şi privirea asupra mâinii bandajate. Îmi pare rău.

— Înţeleg, de asemenea, şi motivul pentru care nu vrei să vorbeşti cu părinţii tăi. Ţi se pare stânjenitor, nu-i aşa? Tatălui meu nici acum nu-i place să vorbească despre subiectul ăsta, şi au trecut aproape treizeci de ani. Caroline mi-a zâmbit uşor. Dar cu mine poţi să vorbeşti, am continuat. Nu te voi judeca şi nici nu-ţi voi spune că n-ar fi trebuit să faci una sau alta, mă voi mulţumi doar să te ascult. Uneori e bine să vorbeşti, să rosteşti lucrurile cu glas tare. Şi dacă nu ştii cui să ceri ajutorul, poţi să vii la mine, fiindcă voi face mereu tot ce-mi va sta în putinţă să te ajut. Va exista întotdeauna cineva dornic să-ţi întindă o mână de ajutor, Caroline. Iar discuţia

noastră poate să rămână micul nostru secret, nu voi spune nimănui nimic din tot ce-mi vei dezvălui, dacă nu vrei să se afle.

Cu chipul desfigurat de durere, Caroline a izbucnit în plâns. A încercat să-şi ascundă chipul în palma mâinii sănătoase, lăsând-o pe cealaltă să zacă inertă pe pat, ca şi când ar fi uitat de ea, ca şi când ar fi lăsat-o să moară. Umerii îi zvâcneau din cauza hohotelor de plâns.

— N-am ştiut că cineva ar putea să mă ajute, a spus.

— Acum ştii, i-am răspuns blând, oferindu-i un şervețel. Întotdeauna va exista cineva care să te asculte şi să te ajute. Întotdeauna!

Şi-a şters lacrimile şi, adunându-şi puterile, a început să-şi facă ordine în gânduri.

— Mi-am tăiat venele, a mărturisit ea, ridicând mâna şi arătându-mi bandajul de parcă nu l-aş fi văzut până atunci. Poate crezi că sunt nebună, a continuat, privindu-mă îndelung. Eu am dat din cap. Am căutat pe internet ca să văd ce trebuie să fac. Am folosit aparatul de ras, dar a mers greu. Mi-a trebuit mult să tai pielea. Şi mă durea cumplit. Nu mi se întâmpla nimic, chiar dacă rana sângera din abundență. Zăceam pe pat, aşteptând să mor, dar nu se întâmpla nimic. Doar mă durea. M-am uitat din nou pe internet ca să văd ce-am greşit. În cele din urmă m-am dus la mama şi i-am arătat ce-am făcut, pentru că eram foarte speriată, mi-a povestit ea printre lacrimi. Mama mă întreba cu disperare: „Ce-ai făcut? Ce-ai făcut?” Şi îți jur că în clipa aia am vrut să mă întorc în camera mea şi să încerc din nou să-mi tai venele ca să nu-i mai văd privirea. Mă simțeam îngrozitor. Tata mă întreba fără încetare de ce. Nu l-am văzut niciodată atât de mânios. Părea gata să mă omoare.

— Nu vrea să te omoare, Caroline. E speriat şi şocat. Vrea doar să te protejeze. Părinții tăi vor să îndrepte lucrurile. Vor să înțeleagă ce s-a întâmplat ca să poată să te ajute.

— O să mă omoare, a spus, plângând din nou în

hohote. Aceleaşi sentimente ți-au răvăşit şi ție sufletul? Ai urât-o pe mama ta?

— Nu, i-am răspuns cu blândețe.

Îmi simțeam ochii plini de lacrimi în timp ce amintirile îmi invadau gândurile. Îl revedeam pe tata întorcându-se acasă de la spital cu o expresie veselă, de parcă ar fi fost plecați în vacanță, iar pe mama stând pe şezlongul din grădină, sub o ploaie torențială, pentru că voia „să simtă ceva". Chiar şi atunci când era în cameră cu mine, aveam senzația că se află în altă parte. Da, o iubeam şi nu-mi doream altceva decât să stau cu ea. O țineam de mână şi mă întrebam dacă îmi observa vreodată prezența.

— N-am urât-o niciodată, nici măcar o clipă, i-am răspuns în cele din urmă. Dar ce ți s-a întâmplat? Ce te-a făcut să iei hotărârea asta atât de drastică? am întrebat-o după o clipă de tăcere.

— Nu pot să le spun. Oricum vor afla destul de curând. Mă mir că n-au aflat până acum. În fiecare zi, când mă întorceam de la şcoală, aşteptam să-mi spună că ştiu totul. Eram înspăimântată. La şcoală ştie toată lumea şi toți îmi aruncă ocheade, râd de mine şi îmi spun lucruri deocheate. Chiar şi prietenii. Toți mi-au întors spatele, nimeni nu vrea să mai vorbească cu mine şi nici să mă ajute. Nici măcar Aisling... a spus, în timp ce pe chip i se citeau nedumerirea şi durerea provocată de trădarea celor dragi.

— Aisling e prietena ta?

— A fost. Cea mai bună prietenă a mea. Încă din clasa a cincea. Acum nici nu se mai uită la mine. De o lună întreagă. La început le-a ținut piept tuturor, apoi însă situația s-a înrăutățit: găseam în dulap tot felul de lucruri scabroase, iar pe Facebook primeam numai mesaje indecente. Apoi au târât-o şi pe Aisling în mocirla asta, împroşcând-o şi pe ea cu noroi. A dat vina pe mine pentru tot ce s-a întâmplat şi a pus capăt prieteniei noastre. Cine ar putea s-o învinuiască?

— Dar s-a întâmplat ceva anume, ceva ce a ajuns la

urechile tuturor? am întrebat, tatonând terenul.

Ea mi-a răspuns dând din cap, cu ochii plini de lacrimi.

— Online?

Caroline mi-a răspuns, încuviințând din nou din cap.

— Ştii despre ce e vorba? m-a întrebat uimită.

— Nu. Doar că nu eşti singura care a pățit aşa ceva. Te aflai… într-o poziție compromițătoare?

— Mi-a spus că o să fie doar pentru noi, mi-a răspuns, roşie ca un rac. Iar eu l-am crezut. Şi apoi am primit un mesaj de la un prieten care mi-a spus că totul e pe Facebook. Iar mesajele au continuat să curgă. Unii mă luau în râs, alții erau supărați. M-au făcut „târfă” şi mi-au aruncat tot felul de jigniri – şi asta din partea unor oameni pe care îi credeam prieteni. Am văzut totul online şi mi-a venit rău. Nu suportam nici eu să mă văd în postura aia. Dar să mă vadă şi nişte persoane complet străine… Totul ar fi trebuit să rămână între noi, nu m-am gândit nicio clipă că o să-l arate cuiva. Am crezut că vreun prieten i-a luat telefonul şi a postat totul pe internet sau era mâna hackerilor, dar…

— Şi el ce-a spus?

— N-a vrut să-mi vorbească, n-a vrut nici măcar să se uite la mine. Pe urmă, într-o zi, i-am ținut calea şi mi-am vărsat amarul, spunându-i că nu mai puteam să continui în felul ăla. El m-a privit şi a izbucnit în râs. Şi a râs cu poftă. Nu înțelegea de ce sunt atât de afectată. A spus că ar trebui să mă bucur. Că foarte multe celebrități îşi datorează faima unei întâmplări similare şi acum sunt cu toții milionari. Dar noi locuim în Crumlin! Cât de celebri o să ajungem? Unde sunt milioanele noastre? a spus ea, începând din nou să plângă.

— Făceai sex cu el, Caroline?

Am văzut-o prăbuşindu-se sub impactul întrebării mele, de parcă aş fi lovit-o în moalele capului. A ezitat un timp până să-mi povestească ce s-a întâmplat: se aflau la o petrecere într-o noapte, când, după mai multe pahare

de băutură, ea a acceptat să-i facă sex oral. Prietenul ei a avut ideea genială de a înregistra totul cu telefonul. Începuse deja să filmeze înainte ca ea să aibă şansa de a se împotrivi. Iar când a văzut obiectivul telefonului fixat asupra ei, n-a vrut să pună capăt partidei lor, de teamă că o să fie considerată fricoasă.

— Când s-a întâmplat povestea asta? am întrebat-o, simțind cum mânia pune tot mai mult stăpânire pe mine.

Dacă eu spumegam de furie, nici nu voiam să-mi imaginez reacția detectivului Maguire. Avea să-i facă viața un iad cameramanului de ocazie, dar, după ce făcuse, băiatul ar fi trebuit să se considere norocos dacă Maguire avea să-l lase în viață. Nu o invidiam deloc pe Caroline, nu era deloc uşor să fii adolescent: peisajul încrederii, intimității şi sexului se schimbase complet față de cel din anii adolescenței mele, iar tinerii păşeau pe un teren minat.

— Cu două luni în urmă, dar filmul l-a postat acum trei săptămâni. Am încercat să ignor totul. Am încercat să mă duc în continuare la şcoală şi să-i ignor pe toți, dar încă mai primesc mesaje deocheate. Uite! mi-a spus, dându-mi telefonul.

M-am uitat la mesajele de la aşa-zişii ei prieteni, unele dintre ele atât de scabroase încât nu-mi venea să cred ce citesc.

Am înțeles foarte bine de ce Caroline credea că nu avea cui să ceară ajutorul. Prietenii i-au întors spatele; băiatul de care se îndrăgostise şi-a bătut jos de ea; se simțea hărțuită în mica lume virtuală în care trăia – o lume de unde nimeni nu poate să scape şi unde, la fel ca bacteriile, minciunile proliferează înainte de a apuca să le demontezi. Şi sărmana de ea se simțea prea stânjenită şi prea înspăimântată ca să ceară ajutorul părinților, convinsă fiind că „o vor omorî”. S-a hotărât, aşadar, s-o facă singură, pentru a pune astfel capăt ruşinii, durerii şi singurătății. A ales o soluție permanentă pentru o problemă temporară. Durerea nu putea dăinui la

nesfârşit; avea să poarte pentru totdeauna urmele acelei experiențe şi să şi-o amintească toată viața. Fără îndoială că avea să-i influențeze toate deciziile pe care avea să le ia din acel moment. Dar durerea atrage după sine vindecarea; unde e singurătate se pot închega noi relații; iar respingerea îți pavează calea pentru o nouă poveste de iubire. A fost doar un moment. Şi momentele se schimbă. Trebuia să treacă prin alte momente similare pentru a cunoaşte alte şi alte momente.

— Vrei să le povesteşti tu? m-a întrebat cu glas pierdut, părând, parcă, din ce în ce mai mică. Te rog!

Ne-am despărțit, nu înainte de a-i smulge promisiunea că, dacă va simți nevoia să vorbească cu cineva, va lua legătura fie cu mine, fie cu membrii personalului specializat al spitalului, ale căror numere de telefon le găsea în broşurile pe care i le lăsaseră. Am străbătut apoi coridorul, îndreptându-mă spre Judy, care stătea inertă pe un scaun din plastic, şi spre detectivul Maguire, care se plimba de colo colo ca un animal închis în cuşcă.

— Spune-ne ce-ai aflat! mi-a ordonat de cum m-a văzut.

— Nu! i-am răspuns pe un ton ferm. Nu vă spun nimic până nu-mi promiteți ceva!

Maguire mă privea de parcă se pregătea să-mi zboare capul de pe umeri.

— Va trebui să vă păstrați cumpătul. Caroline este cumplit de înspăimântată de reacția voastră. Acum se simte abandonată şi se teme că o s-o respingeți şi voi. Dacă vreți s-o ajutați, încercați să n-o judecați pentru ce-a făcut şi să-i oferiți sprijinul de care are nevoie!

— Aidan, a spus Judy, punându-şi mâna pe brațul lui, ascult-o, te rog!

— Ştie deja că a făcut o greşeală, aşa că nu mai e cazul să-i țineți predici. Nu o faceți să se simtă prost! Nu acum, când este atât de vulnerabilă.

Judy dădea energic din cap, mutându-şi privirea de la mine la soțul ei, de parcă încerca să-i insufle astfel puțină

toleranță şi cumpătare.

— Are nevoie de iubirea şi susținerea voastră necondiționată. Trebuie să-i spuneți că nu sunteți supărați pe ea şi nici dezgustați de ceea ce-a făcut. Că o iubiți şi îi sunteți alături.

Maguire a mormăit ceva ce suna ca o amenințare.

— Vorbesc cât se poate de serios, Aidan! Acum nu ai de-a face cu vreun infractor. Caroline este fiica ta. E timpul să renunți la metodele dure de intimidare şi interogare pe care le foloseşti de obicei. Şi la încăpățânarea care-ți este caracteristică. Trebuie să *asculți* cu inima deschisă ce are să vă spună.

Şi apoi le-am povestit întreaga istorie.

Şi, de data asta, m-a ascultat cu atenție. Judy îşi înfigea unghiile în brațul lui ori de câte ori părea gata s-o ia la fugă – fie ca să-i aline suferința lui Caroline, fie ca să-l găsească pe băiatul care îşi bătuse joc de fiica lui. N-a fugit însă, iar eu i-am rămas alături până când am văzut cum dragostea şi grija părintească înlocuiesc încetul cu încetul mânia răvăşitoare. I-am privit apoi îndreptându-se spre salonul fiicei lor, ținându-se de mână şi sprijinindu-se unul de celălalt.

Am plecat epuizată de la spital ca să mă pregătesc de petrecerea aniversară a lui Adam. În ciuda faptului că se simțea mai bine, Adam mai avea un drum lung de parcurs până când avea să se vindece complet. Speram ca Maria să-şi facă apariția la petrecere şi să reverse asupra lui toată dragostea ei. Dacă nu avea să facă asta, mă temeam că îl voi pierde pentru totdeauna pe bărbatul pe care îl iubeam.

26
Cum să găseşti un aspect pozitiv într-o situație fără ieşire

Când am ajuns la primărie, foarte târziu, Adam stătea în fața intrării principale, unde îşi întâmpina oaspeții. Arăta de milioane îmbrăcat în smoching, şi m-a lăsat practic fără suflare în clipa în care am coborât din taxi. Doar în momentul în care l-am auzit pe şofer strigându-mi să închid portiera pentru că iese căldura din maşină, mi-am dat seama că încremenisem, fascinată la vederea lui.

Spre deosebire de surorile mele, care sosiseră deja la petrecere, etalându-şi rochiile noi, cumpărate special pentru gala aniversară, eu renunțasem la ținutele mele multicolore şi alesesem, în schimb, o rochie care se „asorta” cu starea mea sufletească: o rochie neagră, lungă până în pământ, fără decolteu, închisă până în gât, dar fără spate şi crăpată într-o parte, până aproape de coapsă. Când am coborât din taxi, crăpătura se ridicase ceva mai mult, dezvăluindu-mi piciorul în toată splendoarea. În timp ce încercam să-mi acopăr coapsa goală, mi-am dat seama că Adam nu-şi mai întâmpina oaspeții, ci îmi privea goliciunea lipsită de grație. Mi-am aranjat capa scurtă, din blană sintetică, şi am început să urc treptele, simțind privirea scrutătoare a lui Adam ațintită asupra mea. Mă simțeam la fel de goală şi de expusă privirilor ca în visul în care încercam să-l salvez pe Simon stând pe scară cu părțile intime la vedere, chiar dacă de data asta purtam lenjerie intimă. Îmi era aproape cu neputință să-mi ascund umilința şi freamătul inimii frânte, aşa că am evitat să-i întâlnesc privirea.

— Eşti frumoasă, a murmurat el.

Nu mai părea stânjenit. Era calm, atent şi stăpân pe situație, un Adam cu care nu eram deloc obişnuită.

— O, mulțumesc. N-am avut timp să mă pregătesc cum trebuie, i-am răspuns. Barry mi-a făcut o vizită în dimineața asta, apoi altcineva mi-a cerut ajutorul. Şi nu ştiu dacă ai aflat, dar Simon Conway, tipul care... înțelegi tu... a murit azi-noapte. La el am fost de dimineață, când am plecat din camera ta de hotel, aşa că am avut parte de o zi nebună, am continuat evitându-i privirea, ca să nu-mi vadă ochii plini de lacrimi.

— Stai puțin! Mai spune-mi o dată! a murmurat el, vădit îngrijorat.

— Ce vrei să-ți repet?

— Simon a murit în dimineața asta? m-a întrebat, palid dintr-odată. De-aia ai plecat?

— Am plecat pentru că trebuia să-i spun ceva, i-am răspuns, dând din cap. Dar când am ajuns la spital, a suferit un stop cardiac, i-am explicat, tresărind uşor.

Nu fusese deloc o zi uşoară. Debutase cu o moarte şi speram să nu se încheie la fel. Vestea părea să-l fi tulburat pe Adam mai mult decât credeam, contopindu-şi suferința cu cea a lui Simon.

— A venit deja? l-am întrebat apoi.

I-au trebuit câteva clipe ca să-mi descifreze întrebarea şi limbajul trupului, procesând cu atenție informațiile, aşa cum îmi doream s-o facă.

— Nu. Nu încă.

— Aha! am spus uimită. Am crezut că o să vină cam pe la şapte.

— Şi eu la fel, mi-a răspuns, aruncând o privire neliniştită spre uşă.

Era opt seara.

Mi-am permis să răsuflu pentru o clipă uşurată, pentru ca apoi să-mi simt sufletul copleşit de teamă la gândul că s-ar putea să mă trezesc din nou într-o situație fără ieşire. Dacă nu reuşea s-o recucerească pe Maria, iar ea nu-l mai primea în viața ei, atunci nu în brațele mele avea să-şi caute scăparea, ci în apele înghețate ale vreunui râu din apropiere sau într-un hău fără fund,

căscat la marginea celei mai înalte clădiri din oraş. Maria trebuia să vină şi să-i declare dragostea ei nețărmurită. Altfel nu-l mai puteam iubi nici măcar de la distanță. Am înțeles deodată că dorul era o perspectivă mult mai atrăgătoare decât moartea, că preferam să mă sting de dor decât să trăiesc bântuită de gândul morții lui.

— Ascultă-mă, Adam! am spus, luându-mi inima în dinți şi privindu-l în ochi. Dacă nu vine în seara asta, încearcă să te gândeşti la planul nostru de criză! Ştiu că am încheiat un pact, dar nu sunt de acord cu el. Nu vreau să… am îngăimat, înghițind cu greutate. Nu vreau să te sinucizi. Gândeşte-te la toate lucrurile despre care am discutat! Îți mai aduci aminte de planul nostru? Ai reuşit să supraviețuieşti în aceste două săptămâni, nu-i aşa? Foloseşte instrumentele pe care ți le-am dat! Dacă, dintr-un oarecare motiv, ceva n-o să meargă bine în seara asta – nu se va întâmpla aşa ceva, dar pentru orice eventualitate, am adăugat eu în grabă –, dacă ceva n-o să meargă bine, aminteşte-ți ce te-am învățat!

— La mulți ani! am auzit în clipa aceea o voce de femeie în spatele meu.

Deşi ar fi trebuit să mă simt în al nouălea cer de fericire, am simțit din nou gustul amar al înfrângerii. Adam mă țintuia în continuare cu privirea.

— Îmi cer scuze, v-am deranjat cumva? a întrebat Maria, alăturându-ni-se.

— Nu, i-am răspuns, încercând cu disperare să-mi stăvilesc lacrimile. Mă bucur că ai venit, am adăugat în şoaptă. E numai al tău acum.

*

— E totul în regulă? m-a întrebat tata când m-a văzut.

I-am răspuns încuviințând din cap, căci nu îndrăzneam să rostesc vreun cuvânt, de teamă că o să izbucnesc în lacrimi.

— A, ştiam eu! a exclamat Brenda cu simpatie în glas,

luându-mă în brațe. Te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa? Bea din asta! m-a îndemnat, luând o cupă cu şampanie de pe tava unui chelner aflat în trecere. Încearcă să te îmbeți, o să-ți mai aline durerea!

Am luat o înghițitură din băutura spumoasă, dorindu-mi să mă îmbăt şi să nu mai simt durerea.

— Şi pentru că tot suntem la subiectul inimilor frânte, a intervenit Adrienne, vreau să vă spun că eu şi Graham ne-am despărțit.

Replica ei n-a stârnit însă acelaşi val de compătimire.

— Adam n-a comandat prăjituri cu brânză, a spus tata, vădit dezamăgit. De ce n-a luat prăjituri cu brânză? Eu am ridicat din umeri. Dar sunt atât de ingenioase! a continuat el.

— Nu că v-ar păsa, dar voiam să vă spun că lucrurile nu mergeau bine între noi, a adăugat Adrienne, pe un ton arțăgos. Ne lipsea ceva.

— Probabil că un penis, i-a răspuns tata, stârnindu-mi râsul. Aşa, draga mea, bravo! mi-a spus, făcându-mi cu ochiul. Spune-mi, aşadar, unde este ticăloasa aia de prietenă a lui, cu care ai încercat din greu să-l împaci, ca să-i arunc o privire cât se poate de grăitoare.

— O, nu, tată, nu e cazul! i-am răspuns, oftând din rărunchi. Se potrivesc, sunt meniți să fie împreună. La urma urmei, a fost cât pe ce să se arunce de pe pod pentru că a pierdut-o. Ce vrei mai mult de atât? E un gest cât se poate de romantic.

— Ba nu e romantic deloc! a spus Adrienne, supărată în continuare că vestea despărțirii ei trecuse neobservată.

— Faptul că *l-ai salvat* de pe pod este un gest mult mai romantic, a adăugat Brenda.

— Te poți considera norocoasă pentru că ai reuşit să-l salvezi, a spus tata, reducându-ne pe toate la tăcere.

Trecuseră aproape treizeci de ani de când mama îşi pusese capăt zilelor, de când tata a găsit-o zăcând pe podeaua băii, cu o sticluță goală de medicamente alături. Ne-a mărturisit că n-a încercat s-o mai salveze,

mărturisire pe care fiecare dintre noi a perceput-o în felul ei. Brenda l-a înțeles; Adrienne i-a acceptat şi ea raționamentul, deşi şi-ar fi dorit ca tata să fi chemat mai repede ambulanța; iar eu n-am mai vorbit cu el luni de zile. Aveam nouăsprezece ani şi eram studentă când mi-a spus ce s-a întâmplat. Convinsă fiind că puteam să salvez întreaga omenire sau, cel puțin, că voiam să fac asta, i-am spus că nu-l voi ierta niciodată. Au fost momente grele pentru tata, care îşi salvase deja soția de şase ori până atunci. I-a făcut de două ori resuscitare cardio-respiratorie, a scos-o din cada plină cu apă şi Dumnezeu ştie ce-a mai făcut ca s-o salveze, ducând-o de atâtea ori la spital, încât, în cele din urmă, nu a mai găsit puterea de a o convinge să rămână cu noi.

— Ştii ceva, tată? i-am spus deodată. Cred că, în final, ai salvat-o. Fiindcă nu şi-a dorit să fie aici.

Cuvintele mele l-au impresionat atât de tare, încât, simțindu-şi ochii în lacrimi, ne-a evitat privirile, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Uitați-o! am spus, văzând-o pe Maria intrând în cameră înaintea lui Adam.

— Nici n-aş şti ce să fac, să-i strâng mâna sau să-i muşc buzele cărnoase, a spus Brenda, cu ochii la Adam.

— Mulțumeşte-te doar să-i strângi mâna! i-am răspuns.

— Aia e Maria? Cea cu buzele roşii? a întrebat Adrienne.

— Sunt convins că şi ție ți-ar plăcea să-i muşti buzele roşii şi senzuale, nu-i aşa? a întrebat-o tata, făcând-o să chicotească.

— V-am spus că e frumoasă, am murmurat, oftând.

— Da, e frumoasă, cam în genul Morticiei Adams, a intervenit Brenda.

Maria a început imediat să-şi salute cunoscuții. Era evident că se cunoaşte cu cei mai mulți dintre invitați. Am dat pe gât şampania şi am atentat apoi la paharul Brendei.

— Hei! a protestat ea când i l-am smuls din mână, renunțând apoi să-l mai revendice.

Cineva a bătut atunci uşor într-o suprafață sticloasă şi toată lumea şi-a îndreptat privirea spre un bărbat care stătea pe o scenă improvizată şi încerca să reducă la tăcere mulțimea de invitați.

El le-a mulțumit câtorva oaspeți iluştri, printre care se afla ministrul Comerțului – şi nu prim-ministrul, aşa cum sperase tata –, pentru prezența lor la acea gală aniversară. De fiecare dată când rostea numele unei persoane de vază, tata se arăta extrem de impresionat. Oratorul a vorbit apoi despre trecerea în neființă a domnului Richard Basil, căruia toată lumea avea să-i simtă lipsa – era evident că nu îl cunoscuse prea bine –, şi apoi l-a numit pe Adam noul preşedinte al companiei Basil Confectionery. Adam s-a îndreptat spre scenă în ropote de aplauze.

A urcat treptele şi şi-a ocupat locul cu prestanța unui actor de cinema.

— O prietenă m-a ajutat să îmbrac în cuvinte discursul de astăzi, a început el, scrutând mulțimea cu privirea.

Maria i-a zâmbit, mândră, iar eu am simțit un nod în gât.

— Nu sunt un maestru în arta oratoriei şi nu ştiu să-mi exprim prea bine sentimentele, a continuat. Serile ca cea de astăzi nu sunt întotdeauna prea uşoare, căci pot fi copleşitoare, dar mă *simt*… onorat pentru că ați venit aici. Am auzit spunându-se că ar fi un nou început pentru Basil, dar eu sper că vom continua să purtăm compania pe culmile succesului de odinioară şi poate va cunoaşte şi o nouă înflorire. Mă *simt*… încântat de cuvintele de laudă pe care le aveți cu toții la adresa tatălui meu, deşi este evident că sunteți nişte mincinoşi, în ciuda intențiilor voastre frumoase.

Spectatorii au izbucnit în râs.

— Putem spune foarte multe lucruri – mai mult sau mai puțin elogioase – despre tatăl meu, dar cel mai

important este faptul că s-a dovedit un profesionist desăvârşit în tot ce a făcut.

Unii dintre invitați l-au încuviințat, dând din cap. Printre ei l-am zărit şi pe Arthur May, avocatul familiei.

— S-a dăruit cu trup şi suflet companiei noastre, a continuat Adam. De fapt, i-a dăruit atât de mult, încât nouă nu ne-a mai rămas nimic din Richard Basil. Invitații au izbucnit din nou în râs. Mă *simt*... mândru pentru că m-a numit succesorul lui şi m-a considerat capabil să îndeplinesc acest rol. Voi fi alături de membrii consiliului director, dar şi de noul nostru director general, minunata Mary Keegan, pentru binele companiei. Mă *simt*... pregătit pentru asta. Poate că nu mă bucur de o experiență vastă şi nici misiunea nu-mi este bine cunoscută, dar bunicul şi tatăl meu îmi oferă un model demn de urmat, ajutându-mă să preiau tradițiile companiei Basil şi să le port, cu încredere şi siguranță, spre viitor. Şi, în final, vreau să le mulțumesc atât celor care au organizat această gală, cât şi celor care m-au ajutat să ajung aici, a adăugat, ațintindu-şi ochii asupra mea.

O tăcere adâncă s-a aşternut apoi peste mulțimea de oaspeți. Adam şi-a dres glasul şi şi-a încheiat discursul, spunând:

— Vă mulțumesc tuturor, din tot sufletul!

În clipa în care spectatorii au izbucnit în ropote de aplauze, am început să-mi croiesc drum prin mulțime, dorindu-mi cu disperare să ies cât mai repede din sală ca să iau puțin aer, căci simțeam că mă sufoc. Am coborât în fugă câteva trepte şi, fericită să găsesc toaletele goale, m-am încuiat într-una dintre ele, unde mi-am descătuşat încă o dată zăgazul de lacrimi.

*

— Christine!

Era vocea Brendei. Am înlemnit. După terminarea discursurilor, toaleta se umpluse de femei care acum

stăteau la coadă, aşteptând să intre într-o cabină. Aveam ochii umflați de plâns şi aşteptam să-mi revin puțin înainte de a deschide uşa şi de a îndrăzni să-mi arăt chipul brăzdat de lacrimi. Problema era, însă, că stăteam de prea mult timp în veceu, astfel că devenisem subiectul unor dezbateri aprinse printre femeile care stăteau la coadă.

— Christine! m-a strigat Adrienne. Eşti aici?

— Credem că veceul ăla e stricat, a spus cineva.

Copleşită de umilință şi disperare, mi-am scos telefonul şi am început să le scriu furioasă surorilor mele, cerându-le să mă lase în pace, dar ele au început să bată la uşă, speriindu-mă.

— Christine, Adam e cu tine? m-a întrebat Adrienne, prin uşă.

— Adam?! Fireşte că nu, i-am răspuns, trădându-mi prezența în cabină.

— Poate că a mâncat prea multe fursecuri şi i-a venit rău, a comentat o femeie.

— A dispărut! a spus Brenda. Ai auzit? Vor să aducă tortul şi nimeni nu dă de el!

— Nu e nici cu Maria, dacă la asta te gândeşti, a adăugat Adrienne.

Exact la asta mă gândeam.

— Am prins-o exact când voia să plece şi am întrebat-o dacă ştie ceva de el. Ne-a spus că nu are nici cea mai vagă idee.

Adrienne s-a apropiat de uşă şi a adăugat în şoaptă:

— Nu s-au împăcat, Christine.

Am simțit deodată cum sângele îmi zvâcneşte în urechi şi n-am mai auzit nimic. Am deschis uşa brusc, fără să-mi mai pese de cele douăzeci de femei care îmi aruncau priviri curioase şi nici de faptul că nimeni nu mai voia să intre după mine în veceu după ce stătusem atâta timp înăuntru. Nu vedeam decât chipurile îngrijorate ale surorilor mele, chipuri care nu-şi trădau niciodată îngrijorarea, cel puțin nu în fața surorii lor mai mici, care

era mereu măcinată de griji; ele îşi ascundeau temerile şi neliniştile în spatele unei spiritualități debordante, menite să mă înveselească în cazul în care, Doamne fereşte, *semănam* într-adevăr cu mama. Însă în acel moment mă priveau cu ochi gravi, îngrijorați şi speriați.

— Ştii cumva unde este? m-a întrebat Brenda, în timp ce eu îmi munceam mintea, căutând, printre discuțiile noastre, un indiciu care să-mi spună unde ar fi putut să fie.

— Nu, nu ştiu, am îngăimat, încercând să mă liniştesc. Nu-mi vine să cred că Maria i-a făcut asta! am spus mânioasă.

Îi frânsese inima de *două* ori. Chiar nu vedea ce om extraordinar e?!

— Ar fi trebuit să rămân alături de el, am spus. Unde mi-a fost capul?

— Nu-ți mai face griji din cauza asta acum! Încearcă să te gândeşti unde ar putea să fie! Gândeşte-te bine!

Gândul mi-a zburat la apartamentul închiriat la hotel, la noaptea petrecută împreună, la ultima lui noapte. Am văzut cu ochii minții podul Ha'penny. Am înghețat. Plănuise totul de la bun început.

— Ştie! a spus Adrienne.

— Du-te după el, Christine! m-a îndemnat Brenda.

Mi-am ridicat rochia şi am luat-o la fugă. Nu e uşor să fugi pe tocuri, dar nici să mă înțep în talpă cu vreun ciob de sticlă nu era o variantă prea atrăgătoare. Nu m-am urcat în maşină, alături de Pat, care aştepta în fața primăriei. Ca să ajung pe pod, trebuia s-o iau pe Parliament Street, stradă cu sens unic. Pat trebuia să urmeze un drum ocolit ca să mă aducă la destinație şi nu mai aveam timp pentru asta. Am luat-o la goană prin frigul muşcător, ținându-mi cu o mână capa din blană sintetică şi ridicându-mi rochia cu cealaltă. Am străbătut în fugă Parliament Street şi apoi am luat-o la dreapta spre Wellington Quay, atrăgând privirile şi stârnind comentariile petrecăreților de sâmbătă noaptea. Am văzut

podul în depărtare, dar n-am zărit pe nimeni acolo. Am continuat să alerg, simțind cum vântul îmi şfichiuieşte obrajii. Aerul rece pe care îl trăgeam în piept îmi ardea plămânii. Apropiindu-mă de pod, am văzut, exact în acelaşi loc în care ne cunoscuserăm cu două săptămâni în urmă, o siluetă îmbrăcată în negru, scăldată în lumina celor trei felinare şi în reflexiile stranii aruncate de becurile verzui de la poalele podului. În ciuda oboselii, am alergat cu ultimele puteri spre Ha'penny Bridge şi am urcat treptele cu sufletul la gură.

— Adam! am strigat.

El s-a întors uimit spre mine.

— Nu face asta, te rog!

Mă privea îngrijorat, trist şi surprins.

— N-am de gând să te ating şi nici să mă apropii de tine, bine?

Oamenii continuau să se plimbe pe pod, neştiind ce să facă. Îl ocoleau pe Adam la distanță, temându-se să se apropie de el, de parcă ar fi fost un teren minat. Eu vărsăm lacrimi amare. Începusem să plâng pe drum, şi în clipa aia, când mă aflam în fața lui, lacrimile tăcute s-au transformat în hohote răvăşitoare de plâns. El a păstrat tăcerea.

— Ştiu că lucrurile n-au mers aşa cum trebuie cu Maria… am continuat, încercând să-mi trag sufletul. Şi îmi pare nespus de rău pentru asta. Ştiu că o iubeşti şi că ai senzația că ai pierdut totul acum. Dar nu e adevărat. Ai preluat compania, spre bucuria şi încântarea unei națiuni întregi. Sala plină de invitați este o dovadă cât se poate de elocventă. Şi nu ai doar atât… mi-am continuat monologul, încercând să-i spun numai lucruri frumoase. Eşti sănătos şi eşti înconjurat de prieteni… Am tras adânc aer în piept, căci simțeam că mă sufoc. Şi mă ai pe mine, am adăugat, ridicându-mi mâinile, într-un gest teatral. Ştiu, nu sunt ce-ți doreşti, dar mă vei găsi ori de câte ori vei avea nevoie de ajutor. Îți promit că voi face tot ce-mi va sta în putință să te ajut şi să te fac fericit.

Adevărul e că *am* mare nevoie de tine, i-am mărturisit, inspirând adânc. Când ne-am cunoscut şi ți-am promis că îți voi arăta frumusețile vieții, habar nu aveam ce să fac. Aşa că am cumpărat o carte, am recunoscut, cu un zâmbet jalnic. Dar nu poți să vânezi fericirea. Bucuria apare spontan, nu presupune o formulă clară pe care s-o urmezi. Nu ştiam asta la vremea aia şi nu ştiam ce să fac. Cred că nici eu nu mai vedeam frumusețile vieții, dar nu-mi dădeam seama de asta. Tu m-ai ajutat să descopăr cât de fascinantă şi de *amuzantă* poate să fie viața. Tu ai fost cel care mi-a călăuzit paşii spre fericire. Mi-ai arătat că lucrurile simple pot fi uluitor de frumoase dacă le faci în compania unei persoane care *vrea* să-ți fie alături. Eu ar fi trebuit să-ți dezvălui frumusețea vieții şi să te ajut să-ți pui sufletul pe tavă în fața mea, dar, în final, tu ai fost cel care mi-a arătat toate aceste lucruri. Ştiu că nu asta vrei să auzi, dar tu m-ai ajutat să mă îndrăgostesc. Cu adevărat. Şi nu doar de viață, am continuat. Ci de tine. Cred că am încercat să fiu mereu prudentă şi să nu-mi asum riscuri. Am încercat întotdeauna să îndrept lucrurile pentru toți cei din jur şi m-am înconjurat de oameni… prudenți, care nu-şi asumă nici ei riscuri.

Mă gândeam la Barry şi la relația noastră. Alesesem un bărbat despre care ştiam că nu-mi va oferi nici surprize, nici drame, astfel că nu aveam nimic de îndreptat. Nu îmi permisesem luxul de a mă îndrăgosti. Asta până când l-am cunoscut pe Adam, care nu mi-a oferit altceva decât drame şi surprize în fiecare zi petrecută împreună.

— Nu-mi pasă dacă îmi împărtăşeşti sau nu dragostea, căci simpla ta prezență *şi gândurile* care îmi zboară mereu la tine sunt suficiente ca să mă facă fericită, mi-am reluat mărturisirea. Ce vreau să-ți spun este că *te iubesc,* Adam, şi te rog din tot sufletul să nu te arunci de pe pod, pentru că am *nevoie* de tine!

Adam avea ochii plini de lacrimi. Doi îndrăgostiți care îmi ascultaseră tirada se țineau de mână şi se giugiuleau ca doi porumbei, ignorând, se pare, faptul că Adam

amenința să se arunce de pe pod.

Mă simțeam istovită după toată acea mărturisire. Eram secătuită de vlagă şi înghețată bocnă. Mi-am pus sufletul pe tavă în fața lui, căci era singura cale ca să-l salvez. Speram şi aşteptam, aşadar, cu sufletul la gură, rugându-mă şi dorindu-mi cu disperare nu doar să-mi audă cuvintele, ci să le şi *simtă,* lăsându-le să-i spulbere granițele minții şi să-i înlăture gândurile ce-i spuneau că nimic nu mai are rost, iar viața nu mai merită trăită. Dădusem greş cu Simon, nu puteam şi nici nu voiam să dau greş cu Adam.

— Uită-te la mine! mi-a spus.

Nu puteam s-o fac. Nu voiam să-i aud argumentele şi nici cuvintele de rămas-bun. Am început să plâng şi mai tare.

— Uită-te la el! m-a îndemnat femeia de lângă mine, cea care se giugiulea cu iubitul ei, iar eu am ascultat-o.

Zâmbetul pe care l-am văzut pe chipul lui Adam m-a luat cu totul prin surprindere. Nu era nimic nostim în toată povestea. Ce găsea atât de nostim? Cei doi îndrăgostiți zâmbeau şi ei, de parcă am fi asistat la o comedie al cărei subiect îmi scăpa cu totul. Îmi venea să-i plesnesc şi să le spun: *Nu înțelegeți nimic din toate astea, viața lui Adam este în pericol!*

— Pe ce parte a podului stau acum? m-a întrebat el, păstrându-şi zâmbetul pe buze.

— Poftim? am spus încruntată, uitându-mă când la el, când la cuplul de îndrăgostiți. La ce te referi?

Vorbea oare în sens metaforic? Şi ce voia să spună cu asta? Mă privea, zâmbind în continuare, cât se poate de calm, de parcă ar fi gândit rațional, când ştiam prea bine că nu era deloc aşa. Am derulat în minte filmul primei noastre întâlniri de pe pod, amintindu-mi cum stătea *pe cealaltă parte* a podului, cu picioarele pe marginea îngustă a balustradei, gata să se arunce în apele râului. L-am privit cu atenție şi am văzut că stătea cu picioarele pe caldarâm, fără să se agațe de balustradă. Nici nu era

aplecat peste ea. Stătea pe pod şi privea oraşul, ceea ce însemna că nu avea de gând să sară în râu.

— O, la dracu'! am spus în şoaptă.

— Vino aici! m-a chemat râzând şi întinzând brațele spre mine.

Mi-am ascuns capul în mâini, copleşită de ruşine, blestemându-mi surorile, blestemându-l pe el, blestemându-mă pe mine. Mi-am pus sufletul pe tavă în fața lui. Simțindu-mă complet distrusă, am făcut câțiva paşi înapoi.

— La naiba! Îmi pare rău. Am crezut că... Surorile mele mi-au spus că... Mi-am imaginat că...

Adam s-a îndreptat spre mine şi m-a împiedicat să mai fac vreun pas. Era atât de înalt, încât trebuia să se aplece spre mine.

— I-am spus Mariei că relația noastră n-o să meargă.

Cuvintele lui m-au lăsat cu gura căscată.

— Poftim?! De ce-ai făcut asta?

— Pentru că ăsta e adevărul, mi-a răspuns, vădit amuzat de reacția mea. M-a rănit şi nu mai vreau să trec încă o dată printr-o experiență atât de traumatizantă. Am înțeles că n-am tratat-o aşa cum ar fi meritat şi mi-am cerut iertare pentru asta. Mi-a spus că a fost impresionată de încercările mele de a o recuceri, dar ei îi era dor de vremurile vechi, de începuturile relației noastre. Poate că şi mie îmi era dor de ele. Dar nu mai putem să fim cuplul de atunci, s-au schimbat prea multe lucruri, viața a continuat să meargă. Povestea noastră de dragoste s-a terminat, nu mai există cale de întoarcere. Trebuie să merg înainte, nu înapoi.

Eu am început să tremur, înfiorată, iar Adam m-a tras mai aproape de el.

— Maria m-a întrebat dacă „fata aia" are un cuvânt de spus în toată nebunia asta. Şi mi-am dat seama că are un cuvânt greu de spus.

— Care fată? l-am întrebat, simțindu-mă cu totul pierdută.

Adam a început să râdă.

— Adam, nu e deloc amuzant! Nu mai înțeleg nimic din tot ce se întâmplă. Cu doar câteva clipe în urmă credeam că vrei să te arunci în apele râului pentru că ai pierdut-o pe Maria. Acum îmi spui că nu aveai de gând să te arunci de pe pod, dar n-o vrei nici pe Maria din cauza unei alte fete despre care nu mi-ai pomenit niciodată. Doamne, şi ce de lucruri ți-am mai spus! am murmurat, sprijinindu-mi capul de pieptul lui, distrusă de mărturisirile mele.

— Dar este adevărat tot ce mi-ai spus? m-a întrebat blând.

— Fireşte că da, i-am răspuns, retrăgându-mă uşor. Nici nu le-aş fi spus dacă n-ar fi fost aşa. Dar trebuie să înțelegi şi de ce ți le-am spus, Adam. Circumstanțele…

— Tu eşti fata aceea, mi-a întrerupt el bâiguiala. Fata la care se referea Maria. Mi-am dat seama că n-o mai iubesc pe Maria. Faptul că trăiesc sau mor nu depinde de relația mea cu ea. Mi-am dat seama că nu ea era motivul nefericirii mele, ci eu însumi. Eram nefericit în propria piele. Tu m-ai ajutat să mă înțeleg şi să fac pace cu mine însumi. Să-mi trăiesc viața şi să mă împac cu eul meu. Şi indiferent dacă vei fi sau nu a mea, nu înseamnă că îmi voi pune capăt zilelor. Trebuie să învăț să fiu fericit în propria piele. Iar lucrurile pe care le-am făcut ca s-o recuceresc pe Maria mi-au plăcut pentru că le-am făcut împreună. Pentru că ne-am distrat împreună. Poate că ea a fost motivul, dar tu ai fost cauza. Şi în timp ce încercai s-o faci pe Maria să se îndrăgostească din nou de mine, iar pe mine să mă îndrăgostesc de viață, am ajuns să mă îndrăgostesc de tine.

Mâinile lui erau pe fața mea. Iar fața mea era împietrită de uimire.

— Şi nu te mai uita la mine în felul ăsta! mi-a spus apoi, râzând nervos.

— Îmi pare rău, i-am spus în şoaptă.

— Când m-am trezit de dimineață şi am descoperit că ai plecat, am crezut că te-ai răzgândit, mi-a explicat.

— Nu, eu…

— Iar când te-ai întors la mine şi am văzut că ai plâns, am crezut că o să-mi spui că regreți tot ce s-a întâmplat.

— Nu, eu…

— După ce mi-ai povestit despre Simon, totul a căpătat sens. Am înțeles totul greşit. Am vrut să-ți mărturisesc lucrul ăsta înainte s-o faci tu. Am sperat să-ți uşurez astfel misiunea.

— Eşti un prost, i-am spus tandru, când m-a lăsat, în cele din urmă, să vorbesc.

Mi-a zâmbit.

— Vrem un sărut, a spus femeia de lângă noi.

— Trebuie să-ți impun însă nişte condiții, l-am anunțat, făcându-l să se oprească.

S-a retras.

— Ştii foarte bine că mai ai un drum lung de parcurs, am spus. Te-am ajutat cum am putut mai bine şi voi continua s-o fac, dar nu sunt terapeut, Adam. Nu ştiu cum să te ajut atunci când devii… omul ăla…

— Ştiu, mi-a răspuns, adoptând o mină serioasă. Am venit aici ca să-mi dau seama cât de departe am ajuns. Nu mai sunt omul care stătea aici în urmă cu două săptămâni, dar sunt conştient că pot să redevin oricând acel individ dacă nu cer ajutor şi dacă nu mă ajut singur. Mi s-a oferit încă o şansă la viață, o şansă de care vreau să profit din plin. Sunt convins că lucrurile nu vor merge ca pe roate, dar simt, pentru prima oară după atâta amar de vreme, că vreau să mă bucur de viața mea. Aşa că, da, o să apelez la ajutorul cuiva. Nu vreau să mai ajung încă o dată pe marginea unei prăpăstii atât de adânci.

Privirile ni s-au întâlnit şi ne-am zâmbit. S-a aplecat spre mine, iar buzele ni s-au contopit într-un sărut pătimaş. Cei doi îndrăgostiți ne-au aplaudat, apoi s-au îndepărtat discret, lăsându-ne singuri pe pod, învăluiți în întunericul nopții înghețate.

*

Adam şi-a scos smochingul şi mi l-a pus pe umeri. Dinții îmi clănțăneau necontrolat, iar degetele de la picioare îmi erau reci ca gheața.

— Am uitat să-ți dau asta, mi-a spus, scoțând din buzunar cercelul mamei pe care îl pierdusem. Pat l-a găsit în maşină azi de dimineață.

— Îți mulțumesc, i-am răspuns în şoaptă, răsuflând uşurată.

Țineam strâns în mână piatra de smarald, fericită că mama a devenit martora celor mai importante momente din viața mea. O simțeam alături de mine.

— Nu putem să plecăm de la petrecere, am protestat în clipa în care Adam m-a condus spre celălalt capăt al podului.

— Dar am făcut-o deja, mi-a răspuns, luându-mă în brațe. E petrecerea mea, aşa că pot să fac ce-mi place. Şi acum vreau s-o duc la hotel pe femeia pe care o iubesc.

— Ştii, am găsit subiectul pentru cartea pe care vreau s-o scriu, i-am spus, zâmbind timidă.

Ideea mi-a venit în timp ce stăteam ascunsă sub pături şi îmi plângeam amarul. Muza inspirației ți se poate ivi în cale în cele mai neobişnuite locuri.

— Serios? Şi despre ce e vorba?

— O voi intitula *Cum să te îndrăgosteşti* şi voi spune povestea întâlnirii noastre.

— Dar trebuie să schimbi numele noastre, mi-a spus zâmbind.

— O să fac chiar mai mult de-atât. Cred că există un motiv cât se poate de întemeiat pentru care n-am reuşit să aştern pe hârtie nici măcar un singur cuvânt. Nu am ales genul literar corect. Acum o s-o concep sub forma unui roman, iar în felul ăsta nimeni nu va şti că se bazează pe fapte reale.

— Cu excepția noastră, a spus el, sărutându-mă pe nas şi luându-mă de mână.

— Cu excepția noastră, am încuviințat.

Am pornit apoi, ținându-ne de mână, spre celălalt capăt al podului Ha’penny.

27
Cum să-ți sărbătorești realizările

Stăteam pe Talbot Street cu o pancartă în mână pe care scria „Felicitări!”, cu un coif de carnaval pe cap şi o trompețică de hârtie în gură. Oamenii îmi aruncau uneori priviri piezişe, dar încercam să-mi ignor stânjeneala şi să mă concentrez asupra pasagerilor care coborau din autobuz. Ultimul a fost Oscar, care cobora treptele autobuzului cu capul în pământ.

Am suflat din trompețica de hârtie, iar el a ridicat uimit privirea. Chipul i s-a luminat de un zâmbet larg şi a izbucnit în râs când m-a văzut fluturând pancarta prin aer în aplauzele mulțimii.

— Ai reuşit! am strigat. Ai reuşit să mergi tot drumul cu autobuzul!

Oscar mi-a zâmbit stânjenit, dar mândru.

— Cum te simți?

— *Plin de viață!* mi-a răspuns, lovind aerul cu pumnii.

— Bravo! i-am spus râzând. Şi nu uita sentimentul ăsta, Oscar! De fiecare dată când vei avea o zi proastă sau o clipă de şovăială, aminteşte-ți cum e să te simți *plin de viață*! Bine?

— Fireşte, fireşte, mi-a răspuns, dând energic din cap. Nu voi uita niciodată asta!

— Sun-o pe Gemma şi fă o programare pentru marți! Acum, că ai reuşit să mergi cu autobuzul, o să-ți găsim şi o slujbă.

— S-a întors Gemma? Îmi place de Gemma. Dar aş prefera să vin luni. Aşa îmi merge bine toată săptămâna, mi-a spus el îngrijorat.

Gemma a acceptat să se întoarcă la serviciu după ce i-am trimis o poză cu cartea *Cum să-i spui unei persoane că te-ai răzgândit fără să pari Hopa-Mitică.* A doua zi, am găsit pe birou volumul *Cum să te comporți cu un şef dificil,* iar a doua zi de dimineață am găsit-o la birou. Niciuna n-

a mai adus vreodată în discuție incidentul.

— Luni plec la Tipperary, i-am răspuns fericită, aşteptând cu nerăbdare următoarea mea călătorie.

Am renunțat să-mi mai caut locul fericirii, fiindcă am înțeles că autorii cărții vând numai prostii, reuşind doar să mă facă să mă simt şi mai prost pentru că nu pot să pun în practică aşa-zisele învățături pe care le predică. Am luat-o într-o zi la Tipperary ca s-o citesc în hangarul pentru bărci, în timp ce Adam se afla la birou, dar simțindu-mă cumplit de frustrată de predicile propovăduite în paginile ei, am aruncat-o în apele lacului. Amintirea şi sentimentele trăite în momentul acela îmi stârnesc şi acum zâmbetul, dându-mi în acelaşi timp şi senzația unei libertăți absolute, pe care o invoc ori de câte ori simt nevoia.

În drumul nostru spre un restaurant unde voiam să luăm masa înainte ca Oscar să prindă autobuzul spre casă, mi-a sunat telefonul. Era detectivul Maguire. M-am oprit, iar Oscar şi-a continuat drumul până când şi-a dat seama că am rămas în urmă.

— Hei, ce s-a întâmplat? mi-a strigat.

Priveam ecranul telefonului care suna, dându-mi seama pentru prima oară că probabil nu voi scăpa prea curând de temerile legate de Adam, că nu ştiam ce ne rezervă viitorul, că o să mă întreb întotdeauna dacă se simte bine atunci când nu sunt alături de el. Am răspuns în cele din urmă, înspăimântată de vestea pe care o s-o primesc, dar temându-mă şi mai tare să ignor apelul.

— Te sun în numele lui Caroline, mi-a spus el, pe acelaşi ton răstit pe care îl folosea de obicei. Săptămâna viitoare este ziua ei, împlineşte şaisprezece ani. Iar vineri organizăm o petrecere. Ai zice că se duce la decernarea Premiilor Oscar, aşa de tare se pregăteşte. Şi ar vrea să vii şi tu.

Apoi, dregându-şi glasul şi îndulcindu-şi tonul, a continuat:

— Şi eu mi-aş dori să vii la petrecere.

— Îți mulțumesc, Aidan. Voi veni cu siguranță.

— Şi, dacă vrei, poți să-l aduci şi pe bărbatul de pe pod, a adăugat înainte de a închide telefonul. Dacă, înțelegi… dacă se simte mai bine.

Da, în momentul acela chiar se simțea foarte bine. Viața este plămădită din numeroase momente, iar momentele se schimbă mereu, ca gândurile, fie ele negative sau pozitive. Şi, deşi stă în firea umană să ne agățăm cu dinții de un anumit lucru, este absurd să ne lăsăm călăuziți de un singur gând, căci gândurile sunt precum oaspeții sau prietenii de ocazie. De îndată ce au venit, pot pleca. Chiar şi cele cărora le-a luat multă vreme să apară pot să dispară într-o clipită. Momentele sunt extrem de prețioase; uneori zăbovesc mai mult în viața noastră, alteori îşi iau numaidecât zborul; dar multe lucruri poți să faci în doar un moment – te poți răzgândi, poți salva o viață, ba chiar poți să te îndrăgosteşti.

CECELIA AHERN
răspunde la întrebări.

Christine are o relaţie minunată cu tatăl ei şi cu surorile ei. Scenele petrecute în familie sunt foarte hazlii. Te-ai distrat scriindu-le? Te-a inspirat vreo relaţie cu un apropiat sau un membru al familiei?

M-am distrat foarte tare scriind scenele cu familia ei. Cred că au pus acolo puțină detensionare şi puțin umor, care îl mai detaşează pe cititor de subiectul întunecat, fără să fie frivole. Nu mi-am propus de la început parcursul ăsta. Dar mi s-a părut foarte firesc să adaug personaje de felul ăsta pentru a da un echilibru poveştii. Nu sunt bazate pe vreo persoană cunoscută de mine. Le-am „copt" în minte, în nopțile în care încercam să-l adorm pe fiul meu, care atunci când am scris avea mai puțin de un an. Ba chiar conversațiile dintre membrii familiei au devenit foarte lungi, aşa că a trebuit să tai mult din ele, pentru că aveau părți irelevante pentru povestea din carte. Dar m-am distrat foarte tare scriind acele dialoguri. Felul în care abordează tatăl şi surorile lui Christine subiectul sinuciderii lui Adam e reconfortant şi aproape alarmant, dar lucrurile curg în aşa fel încât replicile lor sunt nevinovate, nu insultă pe nimeni. De aia sunt atât de comici.

Cărţile tale se ocupă de nişte subiecte foarte spinoase. Cum reuşeşti să faci trecerea de la starea potrivită pentru lucru la viaţa de familie? Dacă te obsedează cartea când eşti cu familia, cum faci să scapi de gândurile astea?

Copiii mi-au schimbat complet modul de lucru. Înainte obişnuiam să lucrez în general noaptea (şi ziua, şi noaptea, şi nu mă mai opream). Casa era şi birou, aşa că puteam să lucrez oriunde şi scriam ori de câte ori mă simțeam inspirată. După ce au apărut copiii mi-am luat

un birou în afara casei, şi merg acolo patru zile pe săptămână, de la 9:30 la 5:30. Orele de lucru sunt mult mai puține decât înainte, dar programul este mai ordonat. Înainte nu credeam că o muncă de creație se poate face cu program, în orele în care eşti la birou, dar de îndată ce am intrat în noul meu birou mi-am dat seama că mintea mi se poate deschide foarte bine acolo, şi poate merge în toate direcțiile de care e nevoie, lucru care nu se întâmplă în prezența copiilor. Uneori durează ceva până îmi scot romanul din cap după ce am plecat de la birou. Alteori sunt amețită, parcă sunt prinsă între două lumi. Dar când ajung acasă reuşesc să revin cu picioarele pe pământ, pentru că trebuie să fiu prezentă alături de copiii, şi asta îmi şi doresc. Scrisul este evadarea mea, dar copiii sunt evadarea din evadare.

Ai publicat zece cărți în zece ani. Ce crezi că ai învățat despre tine şi despre tine ca scriitoare în toți aceşti ani?

Am învățat atât de multe, încât nu prea îmi dau seama cum aş putea rezuma totul. Dar cred că cel mai important lucru pe care l-am învățat este că succesul se datorează faptului că cititorii se regăsesc în personajele mele şi trăiesc cu adevărat povestea cărții. Se simt conectați la ea în acelaşi fel în care sunt şi eu, iar pentru a continua această relație şi pentru a păstra cărțile într-o notă a realității crude – cum a fost *P.S. Te iubesc* – trebuie să pun suflet în fiecare cuvânt. Dacă eu în simt în profunzimile lui, atunci îl poate simți şi cititorul. Am căpătat încredere. Scriu mai bine, şi ştiu că încăpățânarea are rolul ei: trebuie să mă limitez la ce are efect în cazul meu, lăsând deoparte ce are efect pentru alții. Am scris *P.S. Te iubesc* la masa din sufragerie, în pijamale, fără să mă gândesc că va citi cineva vreodată povestea. Şi totuşi, povestea mea a ajuns în 47 de țări. Acum ştiu că indiferent ce idee sau ce personaj se naşte în mintea mea, o să fie cineva, undeva, care a trăit ce scriu eu, iar în poveste trebuie să-i fac dreptate acelei

persoane.

Cum crezi că s-a schimbat scrisul tău în ultimii zece ani?

Cum spunea Justin Timberlake despre ultimul lui album, e vorba de straturi. Există un strat al personajelor şi unul al poveştii. Fac această distincție din ce în ce mai mult. Mai multă pulpă, mai mult suc – asta face povestea să fie mai bună.

Unde te vezi peste zece ani?

N-am nicio idee, desigur, însă mi-ar plăcea să continui ce fac. Unul dintre scopuri este să continui să scriu romane, dar vreau să rămân implicată şi în film şi televiziune. Dacă peste zece ani o să fac asta, iar copiii o să fie fericiți şi sănătoşi, atunci mă pot considera cea mai fericită persoană din lume.

{1} Personaj din cărțile pentru copii *Winnie-the-Pooh,* care întruchipează un măgăruş pesimist, depresiv şi abătut. (n.tr.)

{2} În engleză, *basil* înseamnă „busuioc”. (n.tr.)

{3} Sport irlandez asemănător cu hocheiul pe iarbă. (n.tr.)

{4} Concept adoptat de companiile multinaționale prin care li se permite angajaților, obligați să poarte tot timpul ținută business, ca în ziua de vineri să se îmbrace mult mai comod, renunțând la costume şi taioare în favoarea hainelor de stradă. (n.tr.)

{5} Celebru cal de curse irlandez, câştigător a numeroase premii, considerat cel mai de succes exemplar din istoria curselor de cai. A fost furat în 1983, suspectul principal fiind IRA. Hoții n-au fost niciodată identificați şi nimeni n-a mai aflat vreodată ce s-a întâmplat cu Shergar.

{6} Zână care prevesteşte moartea prin tânguiri în mitologia irlandeză şi scoțiană. (n.tr.)